

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

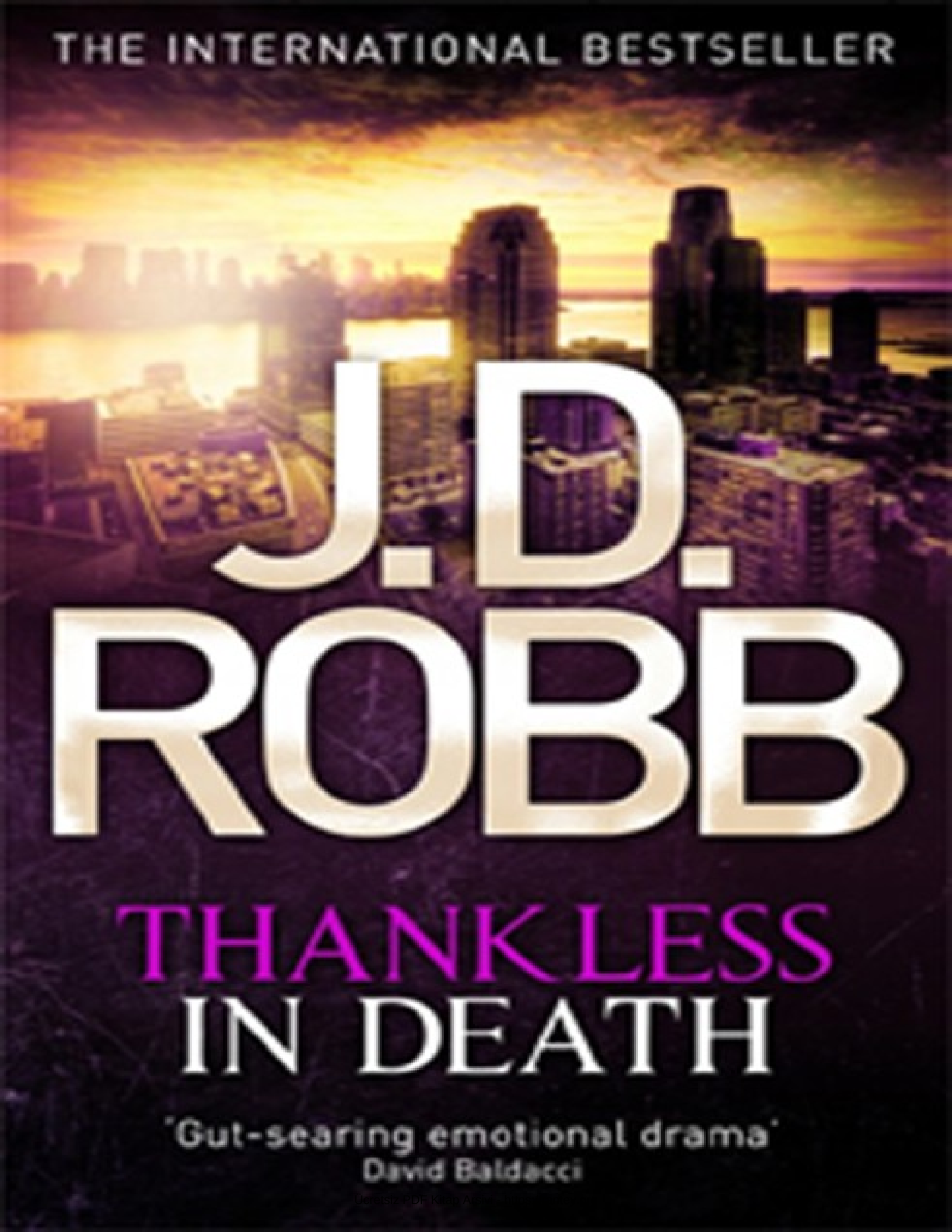
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

J.D. ROBB

THANKLESS IN DEATH

'Gut-searing emotional drama'

David Baldacci

[Download PDF eBook](#)

Nora Roberts, J.D. Robb takma adını kullanarak ilk romanını 1995 yılında yayınladı ve okuyucuları çivi gibi sert ama duygusal olarak hasar görmüş cinayet polisi **Eve Dallas** ve milyarder İrlandalı haydut **Roarke ile** tanıştırdı.

In Death serisi ile Robb, her yeni romanı dünya çapında en çok satanlar listelerinde bir numaraya ulaşarak dünyanın en büyük gerilim yazarlarından biri haline geldi.

Daha fazla bilgi için www.jd-robb.co.uk adresini ziyaret edin.

Facebook'ta **Nora Roberts ve J. D. Robb**'un hayranı olun

NORA ROBERTS DE J. D. ROBB OLARAK YAZIYOR

Ölümde Çıplak Ölümde Vizyonlar
Ölümdeki Zafer Ölümdeki Hayatta Kalan
Ölümde Ölümsüz Ölümde Köken
Ölümdeki Rapture Ölümdeki Hafıza
Tören Ölümde
Doğmak Ölümde İntikam Ölümde Masumiyet
Tatil Ölümde Yaratılış
Ölümde Komplo Ölümdeki Yabancılar
Ölümde Sadakat Ölümde Kurtuluş
Ölümün Tanığı Ölümün Vaatleri
Ölümde Yargı Ölümde Akraba
İhanet Ölümde Fantezi
Ölümde Baştan Çıkarma Ölümde Hoşgörü
Ölümde İhanet
Ölümdeki Saflık New York'tan Dallas'a
Ölümdeki Portre Ölümdeki Ünlü
Ölümde Taklit Ölümde Yanılsama
Ölümde Bölündü Ölümde Hesaplandı

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır ISBN:
978-1-4055-2299-1

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı
olanlar dışında,
kurgusaldır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2013 Nora Roberts

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz,
bir erişim sisteminde saklanamaz
önceden izin alınmaksızın herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla sisteme girilemez veya aktarılamaz.
yayıncının yazısı.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya
içeriklerinden) sorumlu değildir.
Yayıncı.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Nankörlük etmek yılan dışından daha keskindir.
Çocuk.
WILLIAM SHAKESPEARE

İntikam üzerinde çalışan bir adam kendi yaralarını yeşil tutar.
FRANCIS BACON

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Nora Roberts tarafından J.D. Robb olarak yazılmıştır Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

Bölüm 21

Bölüm 22

Sonsöz Ölümde

Saklı

1

ONUN DIRDİRINDAN BIKMIŞTI.

Lanet olası ağzını her açtığında söyleniyor, söyleniyor, söyleniyor ve dırdır ediyor, dırdır ediyor, dırdır ediyordu. Onun yerine çenesini kapatmak isterdi.

Jerald Reinhold mutfak masasında otururken, annesinin bitmek bilmeyen eleştiri ve talep listesi karanlık, şişmiş bulutlar halinde üzerine yuvarlanıyordu.

Her lanet gün aynı şeyi düşünüyordu. Sanki aptal, çıkmaz işini kaybetmesi onun suçuymuş gibi. Hiç susmayan başka bir sürtük olan kız arkadaşının onu evden kovması ve bu yüzden mızımız, geveze ailesinin yanına taşınmak zorunda kalması onun suçuymuştu. Vegas'ta birkaç bin dolar kaybetmesi ve kredi kartı borcu olması onun suçuymuştu.

Tanrım! Onun hatası, onun hatası, onun hatası. Yaşlı sürtük ona en ufak bir mola bile vermedi.

Ona, hıyar amiri onu kovmasaydı işini kaybetmeyeceğini söylememiş miydi? Birkaç gün izin almıştı, kim almadı ki? Birkaç kez geç kalmıştı, kim kalmamıştı ki?

Tabii onun aptal babası gibi bir iş-droidi değilsen.

Ama Tanrım, bunu çok büyük bir mesele haline getirmişti. Zaten bu işten nefret ediyordu ve sırf Lori onu zorladığı için kabul etmişti ama tüm suç ondaydı.

Tanrı aşkına, yirmi altı yaşındaydı ve paket servis elemanı olarak üç kuruşa çalışmaktan çok daha iyisini hak ediyordu.

Lori de sırf işsiz kaldığı için -geçici olarak- onu kovuyor ve birkaç kuruş kaybettiği için ona deli muamelesi yapıyor.

Arkadaşlarınızla seyahate mi çıkıyorsunuz?

Lori geniş kıçlı Nuccio'dan çok daha iyisini yapabilirdi. Kaltak, sırf ona birkaç tokat attı diye polis çağırmakla tehdit etti. Birkaç sevgi dokunuşundan çok daha fazlasını hak ediyordu ve ona hak ettiği şeyi vermeyi çok isterdi.

Ailesinin dairesinde bir odadan ve annesinin durmak bilmeyen çekiş seslerinden daha fazlasını hak ediyordu.

"Jerry, beni dinliyor musun?" Barbara Reinhold ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi.

Jerry bakışlarını bir oyunla rahatlamaya çalıştığı PPC'sinin ekranından kaldırdı. Sıska, düz göğüslü, her şeyi bilen annesine için için yanan bir bakış attı.

"Sen hiç susmazken ben ne yapabilirim ki?"

"Benimle böyle mi konuşuyorsun? Başını soktuğun ev, karnını doyurduğumuz yemek için minnettarlığını böyle mi gösteriyorsun?" İçinde bir dilim ekmek ve ince bir dilim sahte hindi olan tabağı kaldırdı. "Öğlen yataktan kalktiğindan beri burada durmuş sana sandviç yapıyorum ve sen bana küstahlık mı ediyorsun? Lori'nin seni kovmasına şaşmamalı. Size tek bir şey söyleyeyim bayım, burada daha fazla bedava kalamayacaksınız. Neredeyse bir ay oldu ve iş bulma konusunda hiçbir şey yapmadınız."

Düşündü: Kapa çeneni yoksa ben seni kapatırım. Ama söylemedi. Sandviçi istedi.

"Tıpkı babanın dediği gibi sorumsuzsun, ama dedim ya, o bizim oğlumuz Carl ve ona yardım etmeliyiz. Sen kendine ne zaman yardım edeceksin, bilmek istediğim bu."

"Sana bir iş bulacağımı söylemiştim. Seçeneklerim var. Seçeneklerimi değerlendiriyorum."

"Seçenekleriniz." Kadın homurdandı ve sandviç yapmaya geri döndü. "Bu yıl dört iş değiştirdin. Günün ortasında uyuduğun eski püskü eşofmanlarıyla burada otururken hangi seçenekleri değerlendiriyorsun? Sana markette bir stokçu aradıklarını söyledim, ama gidip bakıyor musun?"

"Ben lanet olası bir stok çocuğu değilim." O bundan daha iyiydi. Önemli biriydi. İnsanlar onu biraz rahat bıraksa önemli biri olacaktı. "Bırak beni."

"Belki de yeterince sırtına binmedik." Hindinin üzerine bir dilim parlak turuncu peynir koydu ve sesi nefret ettiği o yumuşak, makul tona büründü.

"Baban ve ben senin üniversiteye gidebilmen için para biriktirdik ama sen sınıfta kaldın. O çok sevdiğin bilgisayar oyunlarını nasıl geliştirebileceğini öğrenmek için eğitim almak istediğini söylemiştin ve biz de sana bu konuda destek olduk, para yatırdık. Bu işe yaramayınca, baban sana ofisinde bir iş buldu. O senin için uğraştı Jerry, sen de etrafta dolaşıp ağzını bozdun ve kovuldun."

Sandviçi kesmek için bloktan bir bıçak aldı. "Sonra Lori'yle tanıştın ve o çok tatlı biriydi. Gerçekten iyi bir aileden gelen akıllı ve çalışkan bir kızdı. Çok büyük umutlarımız vardı. Seni çalıştığı restoranda komi olarak işe aldı ve sen o işi kaybettğinde de seninle kaldı. İyi bir bisikletin olursa nasıl kurye işi bulabileceğini söylediğinde sana borç verdik ama bu iki ay sürmedi. Ve sen bize hiç geri ödeme yapmadın, Jerry. Şimdi bu son iş de gitti."

"Geçmiş yüzüme vurmandan ve her şey benim suçummuş gibi davranmandan bıktım."

"Geçmiş tekrarlanmaya devam ediyor Jerry ve daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Tabağa sevdiği Soğanlı Doodle'lardan bir avuç eklerken dudaklarını birbirine bastırdı. "Yine işsizsin ve kendine ait bir ev tutacak paran yok. Kira parasını ve Lori'nin biriktirdiğı bahşış parasını alıp Dave ve o beş para etmez Joe ile Las Vegas'a gittin. Ve beş parasız döndün."

"Bu lanet bir yalan." Ayağa kalktı. "O benim paramdı ve arkadaşlarımla biraz mola verip eğlenmeye hakkım var."

Gözlerinde bir parıltı vardı - gözyaşı değil, öfke değil, hayal kırıklığı. Bu onda yumruk atma isteği uyandırdı,

O parlaklığı yok et.

"Kira parasıydı Jerry ve Lori'nin bahşışlerinden biriktirdiği paraydı. Bana o söyledi."

"Onun sözünü benimkine tercih mi edeceksin?"

İç çekerek, çocukken onun için yaptığı gibi bir peçeteyi üçgen şeklinde katladı. Ezik kalbi sesin içinden net bir şekilde geliyordu ama adamın tek duyduğu suçlamaydı.

"Yalan söylüyorsun, Jerry, insanları kullanıyorsun ve endişeliyim ki bunu uzun süre yanına bıraktık. Sana sürekli şans veriyoruz, ama sen sürekli elinin tersiyle itiyorsun. Belki bunun bir kısmı bizim hatamız ve belki de benimle bu şekilde konuşabileceğini düşünmenin bir nedeni de bu."

Tabağı masaya koydu, sevdiği kahve aromalı içecekten bir bardak doldurdu. "Baban ve ben bugün bir iş bulmanı ya da en azından dışarı çıkıp bakmanı, gerçek bir çaba göstermeni umuyorduk. Dün gece yine arkadaşlarıyla dışarı çıktıktan sonra bu konuyu konuştuk. Acil durum nakit paramdan sormadan elli dolar aldıktan sonra."

"Sen neden bahsediyorsun?" Adam ona en iyi şaşkın ve aşağılanmış bakışını attı. "Ben senden hiçbir şey almadım. Şimdi de hırsızlık yaptığımı mı söylüyorsun? Anne!"

"Bu ilk kez olmazdı." Sesi biraz dalgalanınca dudakları büzüldü ve derin, sert bir çizgi çektiğini bildiği, daha fazla saçmalamayan tonuyla geri döndü.

"Bunu konuştuk ve bir tavır almamız gerektiğine karar verdik, Jerry. Baban eve döndüğünde sana birlikte söyleyecektik ama şimdi söyleyeceğim, böylece daha fazla zamanın olacak. Sana iş bulman için ayın ilk gününe kadar - Aralık ayının ilk günü Jerry- süre veriyoruz. Eğer iş bulamazsan burada kalamazsın."

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"Sana bir ay verdik Jerry ve sen geceleri dışarı çıkmak ve günün yarısında uyumak dışında hiçbir şey yapmadın. İş bulmaya çalışmadın. Yetişkin bir adamsın ama çocuk gibi davranıyorsun, hem de şımarık, nankör bir çocuk gibi. Daha fazla zaman istiyorsan, arkada olmamızı istiyorsan, öğle yemeğini yersin, sonra dışarı çıkıp iş ararsın. Markete gidersin.

"Çalıştığın ve bize çabaladığını gösterdiğin sürece kalabilirsin."

"Anlamıyorsun." Her zamanki gibi gözlerini zorla yaşarttı. "Lori beni terk etti. O benim her şeyimdi ve beni başka bir adam için terk etti."

"Hangi diğer adam?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum. Kalbimi kırdı anne. Bunu atlatmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"İşini kaybettiğin için seni kovduğunu söylemiştin." "Bu da bir parçasıydı, elbette. Americana'daki o pislik benim için, ilk günden beri. Ama benim tarafımı tutmak yerine, ona mal alamadığım için beni tersliyor. Sonra da benim hakkımda yalanlar söyleyerek öz annemi bana karşı kıskırtmaya çalışıyor."

"Yemeğini ye," dedi Barbara yorgun bir sesle. "Sonra temizlen, giyin ve markete git. Bunu yaparsan Jerry, sana daha fazla zaman veririm."

"Ve eğer yapmazsam, beni dışarı mı atacaksın? Hiç kimse değilmişim gibi beni sokağa mı atacaksınız? Kendi ailem."

"Bunu yapmak bize acı veriyor ama bu senin iyiliğin için Jerry. Doğru olanı yapmayı öğrenmenin zamanı geldi."

Ona baktı, onun ve babasının kendisine karşı planlar yaptıklarını hayal etti. "Belki de haklısın."

"Yerini bulmanı istiyoruz, Jerry. Senin bir erkek olmanı istiyoruz."

Ona doğru ilerlerken başını salladı. "Yerimi bulmak için. Bir erkek olmak için. Tamam." Sandviçini kesmek için kullandığı bıçağı aldı ve karnına sapladı.

Gözleri kocaman açıldı; ağzı açık kaldı.

Bunu yapmayı planlamamıştı, bir anlık bilinçli düşünceden daha fazlasını yapmamıştı. Ama Tanrım! Harika hissettirdi. Seksten daha iyi. İyi, sağlam bir Race vuruşundan daha iyi. Hayatında hissettiği her şeyden daha iyiydi.

Bıçağı çekip çıkardı. Kadın tökezleyerek geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. "Jerry," dedi, bir tür hırıltıyla.

Ve bıçağı tekrar ona sapladı. Çıkardığı sesi seviyordu. Giriyor, çıkıyor. O bakışı sevdi

Yüzündeki mutlak şok ve ellerinin sanki bir şey gıdıklıyormuş gibi ona zayıfça vurması.

Sonra bir daha yaptı, sonra bir daha, kaçmaya çalıştığında sırtına. Ve yine mutfak zeminine düştüğünde ve karaya vurmuş bir balık gibi çırpındığında.

Kız hareket etmeyi bıraktıktan çok sonra yaptı bunu. "İşte bu benim iyiliğim içindi."

Kadının kanıyla kaplı ellerine, yerde yayılan kırmızı havuza, duvarlardaki vahşi sıçramalara, ona MOMA'daki bazı çılgın tabloları hatırlatan tezgâha baktı.

Bir sanatçı, diye düşündü. Belki de bir sanatçı olmalıydı.

Bıçağı masanın üzerine koydu, sonra mutfak lavabosunda ellerini, kollarını yıkadı. Kırmızı daireyi ve akıntıyı izledi.

Yerini bulma, erkek olma konusunda haklıydı, diye düşündü. Artık yerini bulmuştu ve erkekliğine nasıl sahip çıkacağını çok iyi biliyordu.

İstedğini alırdı ve onunla uğraşan kim olursa olsun? Bunu ödemek zorundaydılar. Onlara bunu ödetmek zorundaydı, çünkü hayatında başka hiçbir şey onu bu kadar iyi, bu kadar gerçek, bu kadar mutlu hissettirmemişti.

Oturdu, annesinin cesedinin yayıldığı yere baktı ve babasının eve gelmesini bekleyemeyeceğini düşündü.

Sonra sandviçini yedi.

Teğmen Eve Dallas silah kemerini taktı. Kahvaltıda, yüzünde gülümseme yaratmaya meyilli bir şey olan waffle yemişti. Tartışmasız yaratılmış en muhteşem erkek olan kocası, yatak odalarının oturma alanında bir fincan daha mükemmel kahvenin tadını çıkarıyordu. Masaya sızma girişiminden henüz vazgeçirilmiş olan kedileri yerde oturmuş, tombul böğrünü yıkıyordu.

Güzel bir resim oldu, diye düşündü: Roarke, siyah saçları harika oyulmuş yüzünün etrafına dağılmış, o güzel ağzı yarım bir gülümseme içinde ve vahşi mavi gözleri ona bakıyordu. Birlikte yedikleri yemeğin tabakları masadaydı ve Galahad burnunu şuruba sokmak istemiyormuş gibi davranarak "evde ve hoşuna gidiyor" havasına katkıda bulunuyordu.

"Kendinizden memnun görünüyorsunuz, Teğmen."

"Memnun oldum," dedi ve Roarke'ın sesindeki o müzikal İrlanda mırıltısını sabah eğlenceleri listesine ekledi. "Sıcak bir gün geçirmeden birkaç gün geçirdim, bu yüzden neredeyse evrak işlerine yetiştim. Bugün için hava durumunu hızlıca taradığımda kışımın donmayacağını gördüm ve karnımı doyurmak için waffle yemeye gidiyorum. Şimdilik güzel bir gün."

Gömleğinin üzerine kahverengi bir yelek geçirdi -her ikisi de Roarke tarafından onaylanmıştı- ve botlarını giymek için oturdu.

"Genellikle evrak işleri yerine birkaç tane sıcak olanı tercih edersiniz," diye belirtti.

"2060 yılının sonundaki tatillere giriyoruz. O mevsimde başlarsan, delirirsin. Ve yılsonu raporumu bitirmeye ne kadar yaklaşırsam o kadar iyi. Son birkaç gün yürüyüş gibiydi, eğer böyle birkaç gün daha geçirirsem, ben-"

"Ve şimdi sen yaptın." Ona acıyan bir bakış fırlatarak başını salladı. "Sahip olduğun her şansı mahvettin."

"İrlanda batıl inancı."

"Sağduyu. Ama İrlandalılardan ve tatillerden bahsetmişken, Çarşamba günü ailem geliyor."

"Çarşamba mı?"

"O gün Şükran Günü'nden önceki Çarşamba," diye hatırlattı ona. "Geçen yıl gelemeyenler gelebilir diye kuzenlerden bazıları yer değiştiriyor. Senin için sorun olmadığını söylemiştin."

"Öyleyim. Hayır, gerçekten öyleyim. Aileni seviyorum." Onları daha yeni bulmuştu. Hayatının büyük bir bölümünü, tıpkı onun gibi, kan bağı olmadan ve ailenin getirdiği rahatlık ya da sorunlardan uzak yaşamıştı. "Sadece evde polis olmayan bu kadar çok insan varken ne yapacağımı bilemiyorum."

"Yeterince meşgul olacaklar. Görünüşe göre alışveriş, gezi, tiyatro ve benzeri pek çok plan var. Şükran Günü dışında hepsine aynı anda sahip olmanız pek olası değil. Ve sonra diğerleri de olacak."

"Evet." Bunu o da kabul etmişti ve o zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Önceki yıl yemeğe gelen herkes, ortağı Peabody ve bu yıl seyahat etmemeyi tercih eden Peabody'nin esas adamı McNab.

"Daha önce işe yaramıştı." Omuz silkerek ayağa kalktı. "Nedir bu, ne kadar çılgınlık?"

"Bence daha iyi, ama her iki şekilde de. Bunu göz önünde bulundurarak, dört kişi daha eklemek istiyorum."

"Dört tane daha ne?"

"Konuklar. Richard DeBlass ve ailesi. Elizabeth daha dün benimle temasa geçti. O ve Elizabeth çocukları geçit töreni için New York'a getirecekler."

"Delilikten bahsediyoruz. Kim o kalabalığın içine atlamak ister?" "Binlerce kişi, yoksa kalabalık olmazdı, değil mi? Onlar

yol boyunca bir otel odası ayırttım. Şükran Günü yemeğini paylaşmak üzere onları davet etmenin iyi olacağını düşündüm. Özellikle Nixie seni görmek istiyor."

Eve, ailesi bir ev baskınında katledildiğinde hayatta kalan tek kişi olan kızı düşündü. "Onu buraya, geleneksel bir aile tatilinde her şeyin yaşandığı yere geri getirmek iyi bir fikir mi?"

"Bildiğiniz gibi iyi uyum sağlıyor ama bağ kurmaya ihtiyacı var. Dördü bir aile oldular ama Nixie'nin kaybettiği ailesini unutmasını istemiyorlar."

"Asla unutmayacak."

"Olmayacak, hayır." Ve kendisi de her zaman morgda başını babasının çarpmayan kalbine yaslamış küçük kızın görüntüsünü taşıyacaktı. "Bu senin Dallas'a geri dönmen gibi bir şey değil." Şimdi ayağa kalktı, ona doğru yürüdü. "Tüm o acıyı ve travmayı yeniden yaşamak. Onu seven bir ailesi vardı ve ondan alındı."

"Yani ve bağlantının Önemli. Tamam. ile
Ben, ama hiçbir şey beni o geçit törenine gitmeye
ikna edemez."

"Çok dikkat çekici." Onu kendine çekti ve öptü. "Sen ve ben,
şükredecek çok şeyimiz var."

"Ve bir ev dolusu İrlandalı akraba, artı hindi ve turtadan
sonra yakıp yıkan bir kalabalık da bunun bir parçası mı?"

"Gerçekten de öyleler."

"Bu konuda hemfikir olup olmadığımı Cuma günü size
bildireceğim. Şimdi gitmem gerek."

"Polisime iyi bak."

"Gazilyonerime iyi bak."

Yaklaşan istilaya boyun eğerek evden ayrıldı.

İnsanların nesi vardı? Eve merak ediyordu. Sokakları tıkıyor,
kaldırımları dolduruyor, kayan arabaları sıkıştırıyor, yaya
geçitlerini istila ediyorlardı. Tatillerde New York'ta
toplanmalarının sebebi neydi?

Kendilerine ait evleri yok muydu?

Şehir merkezinde Cop Central'a giderken üç düğüm trafikle
boğuştu, bu sırada reklam bipleri tepeden haber bültenleri
yayınladı:

KARA CUMA MEGA SATIŞLARI!
SON KALAN FIRSATLARI KAÇIRMAYIN!
SKY MALL'DA KAPI KAPATAN TATİL SATIŞLARI

Tanrı'dan hepsinin gökyüzü alışveriş merkezine gitmesini
ve şehirden defolup gitmesini diledi. Bir başka arbedede
aynı derecede sinirli sürücülerle birlikte hırlayarak, eli çabuk
bir sokak hırsızının tüten bir kayar arabanın etrafına
doluşmuş ilgisiz turistler sürüsüyle saman yapmasını izledi.

Hızlı taksiler ve osuran bir minibüsün arasına sıkışmamış
olsaydı bile, onu yakalama şansı çok azdı. Parmakları kadar
hızlı adımlarla, üç cüzdan ve iki cep halkasıyla zenginleşerek
hızla uzaklaştı.

Erken kalkan yol alır, diye düşündü ve daha az sayıda insanın alışveriş merkezine gideceğini tahmin etti.

Trafikte ince bir çatlak gördü, gaza bastı ve kornaların kaba sesini duymazdan gelerek şehir merkezine doğru ilerledi.

Merkeze girdiğinde planını yapmıştı. Önce evrak işlerini halledecek, masasını temizleyecekti. Sonra dedektiflerinin aktif davalarını gözden geçirmek için biraz zaman harcayabilirdi. Belki harcama raporlarını Peabody'ye atar, rakamlarla ortağının ilgilenmesine izin verirdi. Eski bir dosyayı çekip çıkarmak için yer olabilir, ona bir kez daha dikkatle bakabilirdi.

Yaptıklarının yanına kâr kaldığını düşünen kötü bir adamı yakalamaktan daha tatmin edici bir şey olamaz.

Kaydıraktan indi; uzun boylu, zayıf yapılı, deri montlu bir kadındı ve Cinayet Masası'na doğru döndü. Kısa, dalgalı kahverengi saçları, çenesindeki sığ çukurla vurgulanan köşeli bir yüzü çerçeveliyordu. Gözleri, polis gözlerinin her zaman yaptığı gibi, uzun, altın sarısı kahverengi ve dikkatli bir şekilde, işlek sektörden departmanına doğru ilerlerken taradı.

Çalışma odasına döndüğünde önce Sanchez'i gördü, ayaklarını masasına dayamış, 'link'i üzerinde çalışıyordu. Ve Trueheart, üniforması içinde şık ve masum bir yakışıklılıkla bilgisayarının başında çalışıyordu. Oda kötü polis kahvesi ve ucuz sahte şeker kokuyordu, yani dünyada her şey yolundaydı.

Jenkinson elinde dev bir fincan kötü polis kahvesi ve topak topak görünen bir çörekle dinlenme odasından çıktı. Leke renginde gri bir takım elbise giymiş, pembe zemin üzerine nükleer mavi ve yeşil kıvrımlardan oluşan bir kravat takmıştı.

"Yo, LT." dedi.

"Ne kravat ama, Jenkinson."

Kupayı masasının üzerine koyduktan sonra çevirdi. "Sadece dünyaya biraz renk katıyorum."

"Bunu EDD'deki ineklerden birinden mi çaldın?"

Sanchez, "Annesi onun için almış," dedi.

"Annen dün gece için bir teşekkür olarak bunu bana aldı."

"İki blok öteden geldiğinizi görüp kaçabilsin diye."

Jenkinson esprili bir karşılık vermeden önce, Baxter içeri girdi, koyu çikolata rengi takım elbisesi, ustalıkla düğümlenmiş kravatı, kahverengi ve sessiz kırmızının küçük kontrolleriyle rengi topladı.

Sanki bir güç alanına çarpmış gibi durdu. "Tanrım, gözlerim!" Bir çift şık güneş gözlüğü çıkardı, Jenkinson'ı incelerken onları taktı. "Boynundaki de ne? Canlı mı?"

"Kız kardeşin onun için aldı." Hâlâ sessizce bilgisayarında çalışan Trueheart başını kaldırıp bakmadı bile. "Ona olan saygısının bir göstergesi."

Çocuk iyi gidiyor, diye düşündü Eve, eğlenerek ve adamlarını oyunlarıyla baş başa bıraktı.

Tek bir dar penceresi ve sefil derecede rahatsız ziyaretçi koltuğu olan ofisinde, doğruca AutoChef'e yöneldi. Roarke bağlantısı sayesinde kötü polis kahvesiyle yetinmek zorunda kalmadı. Sıcak ve sade bir fincan programladı, masasına yerleşti ve evrak işleriyle uğraşmaya hazırlandı.

Daha ilk yudumu almadan iletişim cihazı sinyal verdi.

"Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Memur 735 Downing Caddesi, Daire 825'i görün. İki ceset, biri erkek, biri kadın.

"Dallas cevap veriyor. Yolda Dedektif Peabody ile temas kuracak ve koordinasyonu sağlayacak."

Anlaşıldı. Sevkiyat tamam.

Kahretsin, diye düşündü, kahvesini yudumladı -dili yanmıştı- uğursuzluk getirmişti. Ve az önce çıkardığı paltosunu kaptığı gibi dışarı çıktı.

Diğerleri de bekleme salonuna gelmişti ve Jenkinson'ın kravatı günün konusu olmaya devam etti. Hala paltosunu giyen Peabody, kravatın caz olduğu yönündeki görüşünü ekledi.

Ama sonra Peabody neon sporu yapan McNab'i sevdi. "Peabody, benimle gel."

"Ne? Nerede? Şimdiden mi?"

Eve yürümeye devam edince Peabody pembe kovboy çizmeleriyle onun peşinden koşmak zorunda kaldı.

Eve, departmanının pembe kravatlar ve pembe botlarla ne hale geldiğini merak ediyordu. Belki de Cinayet Masası'nda pembeyi yasaklamalıydı.

"Ne yakaladık?"

"Duble gibi
görünüyor."

"Güne bire iki başlangıç." Asansörü beklerken Peabody cebinden bir eşarp çıkarıp boynuna doladı.

Pembe ve mavi çekler Eve'in dikkatini çekti. Pembeyi yasaklamanın lojistiği üzerinde kesinlikle çalışması gerekiyordu.

Peabody, "Bugün de muhteşem bir gün," diye devam etti, kare şeklindeki yüzü gülümsemeye doluydu, koyu renk gözleri parlıyordu.

"Sabah seksini kaptığın için mi geç kaldın?"

"Geç kalmadım. İki dakika," diye düzeltti Peabody. "Yürümek için metrodan erken indik. Böyle günlerin çok fazla olmayacak."

Bir kutu dolusu polisle birlikte asansöre sıkıştılar. "Sonbaharı seviyorum, her şey gevrek ve esintili olduğunda ve arabalarda kestane kızarttıklarında."

"Kesinlikle seks yaptım."

Peabody sadece gülümsedi. "Dün gece bir randevumuz vardı. Öylesine, bilirsin. Giyindik, dansa gittik ve yetişkin kokteylleri içtik. O kadar meşgul oluyoruz ki bazen 'sadece sen ve ben' şeyini yapmayı unutuyoruz. Hatırlamak güzel."

Garaj katında tirbuşon gibi döndüler.

"Sonra da seks yaptık," diye ekledi Peabody. "Her neyse, bugün gerçekten güzel bir gün."

"Downing'deki iki DB'nin bunun tadını çıkaramaması çok kötü." "Şey... evet. Bu da gösteriyor ki."

"Neyi göstereyim?"

"Giyinip kuşanmalı, dansa gitmeli, yetişkin kokteylleri içmeli ve ölmeden önce olabildiğince çok seks yapmalısın."

"Bu bir felsefe," dedi Eve aracının direksiyonuna geçerken. Peabody, "Neredeyse Şükran Günü geldi," diye belirtti. "Söylentiler duydum."

"Ailemin bir geleneği vardı. Minnettar olduğumuz her şeyi yazar ve bir kaseye koyardık. Şükran Günü'nde de herkes birkaç tane seçerdi. Buradaki fikir, size minnettar olmanız gereken şeyleri ya da diğer insanların takdir ettiği şeyleri hatırlatması. Bunun gibi bir şey. Güzel bir şey. Bu yıl ailemizle birlikte dışarı çıkmayacağımızı biliyorum ama onlara minnettarlık notlarımı gönderiyorum."

Şehir merkezindeki trafikle mücadele ederken Eve düşündü. "Biz cinayet polisiyiz. Bu, ölü bedenler için minnettar olmamız gerektiği anlamına geliyor olmalı, yoksa işimiz olmazdı. Ama tam tersine, cesetlerin minnettar olması pek mümkün değil."

"Hayır. Onları ceset haline getiren kişi ya da kişileri bulup tutuklayacak beceri ve zekaya sahip olduğumuz için minnettarız."

"Yakalayıp tutukladığımız kişi ya da kişiler bize minnettar olmayacak. Birilerinin kaybetmesi gerekiyor."

"Bu bir felsefe," diye mırıldandı Peabody.

"Kazanmayı severim." Eve, Downing'de siyah-beyaz bir arabanın arkasında durdu. "Kazanmayı takdir ediyorum. Hadi gidelim."

Saha teçhizatını kuşanarak girişe yöneldi ve kapıdaki polise rozetini taktı.

"Sekizdeyiz, Teğmen." "Evet, anladım. Bina güvenliği?"

"İçeri girmeniz gerekiyor ama nasıl olduğunu biliyorsunuz. Kapıda kamera var ama içeride yok."

"Kapı disklerini isteyeceğiz."

"Bina yöneticisi ilgileniyor."

Başını sallayarak asansöre doğru ilerledi. İyi bir bina, diye düşündü. Güvenlik azdı ama temizdi. Lobinin zemini parlıyordu ve duvarlar yeni boyanmış gibi görünüyordu. Ve biraz rahatlayarak asansörün açıldığında çınlamadığını ya da takırdamadığını fark etti.

"Erişim sağlamak kolay," diye yorumladı. "Birini takip edin ya da birinin sizi içeri almasını sağlayın. Lobide güvenlik yok, içeride kamera yok."

"Sakin ol."

"Kesinlikle. Burası bakımlı, bu da bana iyi kiracılar ve sorumlu bir yönetim olduğunu gösteriyor."

Sekizinci caddeye çıktı ve 825'in önünde duran polise yaklaştı. "Elimizde ne var memur bey?"

"Efendim. 824 numaradaki kadın bu sabah saat yedi yirmi civarında 825 numaraya giriş yaptı. Anahtarı ve şifresi var."

"Neden içeri girdi?"

"Kadın kurbanla birlikte Pazartesi günleri düzenli olarak yerel fırına gidiyorlarmış ve ifadesine göre saat yedide evden ıkıyorlarmış. Kapaıya ya da 'link'e kimse cevap vermeyince endişelenmiş ve içeri girdiğinde bu birimin sakinleri olarak listelenen Carl ve Barbara Reinhold'a ait olduğunu tespit ettiği cesetlerle karşılaşmış."

"Zekâ nerede?"

"Dairesinde bir kadın memurla. Oldukça zgn, Teğmen. Orası çok zor," diye ekledi ve başını 825'e doğru salladı.

"Zekâ elinizin altında olsun." Eve çantasından bir kutu Seal-It ıkardı. "Ve hazırda bekle." Kayıt cihazını açtı.

Eve ve Peabody elleri ve çizmeleri mühürlü olarak içeri girdiler.

Eve, bunun için tek kelimenin kaba olduğunu düşündü. Yaşam alanı düzenli kalmıştı. Kanepenin yastıkları dolgun, yerler tertemiz, dergi diskleri sehpanın üzerine düzgünce dizilmişti. Taze olmaktan çok uzak olan ölüm kokusuyla ürkütücü bir tezat oluşturuyordu.

Odada birkaç adım attıktan sonra, oturma alanı ile mutfak arasındaki sınırı belirleyen bir masanın bulunduğu sağ tarafa doğru hafifçe ilerledi.

Ve düzenli yaşam ile çirkin ölüm arasındaki çizginin derine indiği yer.

Adam masanın yanında yatıyordu; başı, omuzları ve uzanmış bir kolu masanın altındaydı. lyken kanlı, kırık

koyu mavi bir takım elbise içindeydi. Kan sıçramaları ve gri madde çiçek açıp duvarlara, mutfak dolaplarına ve yanı başındaki kan deryasında duran beyzbol sopasına bulaşmıştı.

Kadın, masanın karşı tarafı ile buzdolabının arasında yüzükoyun yerde yatıyordu. Gümleği ve pantolonu kana bulanmış, gerçek renkleri ayırt edilemez hale gelmişti. Her ikisi de yırtılmış ve parçalanmıştı, büyük ihtimalle sırtına saplanan mutfak bıçağı tarafından.

Peabody, "Onlar katledildi," dedi.

"Evet. Burada çok fazla öfke var. Kadını alın," diye emretti Eve ve adamın yanına çömelerek çantasını açtı.

Acıma duygusunun gelmesine izin verdi, sonra da gitmesine. Ve işe koyuldu.

2

"KURBAN REINHOLD, CARL JAMES OLARAK TEŞHIS EDİLDİ. Kafkasyalı erkek, yaş elli altı." Eve kimlik defterini taradı. "Reinhold ile evli, Barbara, kızlık soyadı Myers, elli dört yaşında." Peabody'ye bir göz attı.

"Evet, kadın kimliği doğrulandı."

"Bir çocuk, erkek, Reinhold, Jerald, yirmi altı yaşında, adresi West Houston'da kayıtlı."

Carl Reinhold'un Florida'ya göç etmiş olan anne ve babası ile Hoboken'de yaşayan bir erkek kardeşi olduğunu belirtti. Veriler, kurbanın işverenini, sadece birkaç blok ötede ofisleri ve showroomu bulunan Beven and Son's Flooring olarak listeledi.

"Kurban ciddi şekilde dövülmüş, başı, yüzü, omuzları, göğsü, kol ve bacakları. Yaralar olay yerinde bırakılan beyzbol sopasıyla uyumlu ve kan ve gri madde ile kaplanmış. Yüzü silinmiş. Bu kişisel bir şey."

"Kadının üzerindeki bıçak yaralarını sayamıyorum, Dallas. Parçalara ayrılmış."

"Ölüm nedenini bulduğumuzu söyleyebilirim. Hadi zamanı öğrenelim." Eve göstergesini çıkardı. "Öleli yaklaşık altmış-iki saat. Bu da Cuma akşamı olduğunu gösteriyor. Altı buçuk civarı." "Onunla arasında neredeyse altı saat var. Cuma günü, on iki-yüz kırk."

"Öldürmeler arasında neredeyse altı saat var." Eve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Kadını öğleden sonra öldürdü, sonra ne oldu, adamı mı bekledi? Yaşam alanında boğuşma izi yok. Zorla girme izi yok."

Kadın ayağa kalktı. "Devam edin ve morgu ve süpürgeçileri çağırın."

Görünüşe bakılırsa orta sınıftan sağlam bir çift, diye düşündü Eve apartmanda dolaşmaya başlarken. Kadın günün ortasında birini içeri mi alıyor? Boğuşma yok. İkisi de mutfakta öldürülmüş.

Ana yatak odası gibi görünen odaya girdiğinde bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

"Biri yatak odasını fırlattı," diye seslendi.

Peabody, "Bir soygun için oldukça tuhaf ve kötü niyetli," diye söze başladı ve durup kaşlarını çatarak yatak odasına baktı. "Oldukça düzenli görünüyor."

"Oldukça düzenli, yaşam alanı gibi mükemmel bir düzen değil. Burada her şey yerli yerinde değil. Yatak örtüleri düzgün değil, dolap kapakları açık, yerde birkaç giysi var. Şuradaki masanın çekmecelerinden biri tam kapanmamış ve bilgisayar nerede? Masanın üzerinde bilgisayar ya da tablet yok."

Eve masanın üzerindeki çekmecelerden birini açtı. "Burada her şey karmakarışık. Hayır, düzenli ve temiz bir binada düzenli ve temiz bir ev tutuyordu. Bunu her kim yaptıysa bir şey arıyordu. Bahse girerim zekâ buraya girmiştir ve eksik bir şey olup olmadığını bilir."

"Onun geçmesini istiyorsun."

"Evet, cesetleri aldıktan sonra." Dışarı çıktı. "İkinci yatak odası da pek düzenli değil. Halı eğri büğrü. Mobilyaların üzerinde biraz toz var. Neden burayı temizlememiş? Dolap boş," diye ekledi dolabı çekip açtıktan sonra. "Kimin boş bir dolabı olur ki?"

"Ben kullanmıyorum. Eğer deponuz varsa, sonunda onu kullanırsınız." "Burada biri kalıyordu. Kirli bulaşıklar etrafa saçılmıştı.

boş kaplar." Yatağa doğru yürüdü, örtüyü çekti, çarşafı koklamak için eğildi. "Burada uyuyorum. Bunları etiketleyin. DNA bulabiliriz."

Bir daire çizdi. "Burada kalan biri, tanıdıkları biri. Mutfakta, belki de günün o saatinde öğle yemeği hazırlıyordur. AutoChef'teki kayıtları inceleyeceğiz. Belki adam bir şey istiyordur ve kadın da ona vermiyordur."

Bunu görmesine izin vererek tekrar dışarı çıktı, mutfağa geri döndü. "Kızgın, oh, çok kızgın. Bıçak orada duruyor, bıçağı bloktan çıkarıp ona veriyor. Tekrar tekrar. Eminim iyi hissettirmiştir."

"Neden?" Peabody merak etti. "Neden iyi hissettirdiğini söylüyorsun?" "Kaçmadı, değil mi? Etrafta dolanıp kocasını öldürmek için bekledi. Başka bir aşırılık. Yani, evet, bence gayet iyi hissettirdi. Tüm kanalizasyonları kontrol etmeleri için süpürgecilere not bıraktım. Temizlemek zorundaydı, kanla kaplanacaktı. Ama kocası eve gelmeden önce birkaç saati var. Temizlenmesi, üstünü değiştirmesi ve her yeri araması için saatler. Muhtemelen birkaç parça iyi mücevher, rehin vermek kolay."

Peabody, "Bir yerlerde acil durum paraları olmalı," diye ekledi. "Ne olur ne olmaz diye bir kenara biraz para koyarsınız."

"Tamam. Mücevher, nakit para. Erkek kurbanın cüzdanı gitmiş ve bileklik takmıyor. Çantasını bulduğumuzda, cüzdanı da gitmiş olacak. Elektronik cihazlar, burada göremediğimiz bir şey."

"Kolay ve taşınabilir."

Eve kurbanlara tekrar baktı. "Ve son bir düşünce. İvır zıvır için böyle adam öldürülmez. Tanıdığınız insanları biraz para için böyle öldürmezsiniz. Bunu çok daha fazlası için yaparsınız. Belki daha fazlası vardı. Bakalım komşu ne diyecek."

Eve kapıya doğru yöneldi ve arkasına baktı. Peabody'ye "Oğlunu çalıştır," dedi.

"Sizce biri bunu kendi ailesine yapmış olabilir mi?"

"Seni aileden daha çok kim kızdırır?" Dışarı çıktı. Üniformalıya "Olay yeri temiz," dedi. "Ve araba yolda. Zekânın adı ne?"

"Sylvia Guntersen. Kocası Walter. O da içeride. İşten eve geldi."

"Pekâlâ." Eve 824 numaralı kapıyı çaldı. Kapıyı açan kadın memur, saçlarını ensesinde sıkıca toplamış genç bir sarışındı.

"Hey, Cardininni."

Sarışın gülümsedi, buz mavisi gözleri ısındı. "Hey, Peabody. Ne sabah ama, ha?"

"Şöyle de diyebilirsiniz. Memur Cardininni ve ben birkaç kez birlikte devriye gezdik."

"Bizi öldürmeden önce. Teğmen. Sizinle tanışmak güzeldi. Aşağı yukarı." Omzunun üzerinden baktı. "Kadın zor durumda. Kocasını dayanıyor ama fazla değil. Kurbanlarla sıkı fıkıydılar. Yaklaşık bir düzine yıl boyunca koridorun karşısında yaşadılar. Çok takıldılar, birlikte tatile çıktılar. Yakın arkadaşlardı."

"Anladım."

Daire düzeni 825'i yansıtıyordu. Dekor daha az özenliydi ama düzen faktörü birbirine uyuyordu. Guntersen'ler kare şeklindeki siyah mutfak masasında oturuyorlardı, önlerinde fincanlar vardı. Eve onların kurbanlarla aynı yaşta olduklarını düşündü.

Kadın saçlarını kısa ve şık bir şekilde örmüş, adam ise uzun ve at kuyruğu yapmıştı. Her ikisinin de gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti. Kadın Eve'e bir kez baktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Eve'in ortağının ilerlemesini sağlamak için Peabody'ye bir bakış atması yeterli oldu.

"Bayan Guntersen, kaybınız için çok üzgünüz. Bu Teğmen Dallas, ben de Dedektif Peabody. Arkadaşlarınız için elimizden geleni yapacağız."

"Onlar benim arkadaşlarımdı, en iyi arkadaşlarımızdı." Kocasının eline uzanırken sesi boğuklaştı. "Bu onların başına nasıl gelebilir?"

"İşte biz de bunu öğreneceğiz." Eve masaya oturdu. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Cevap vermeyince endişelendim ve içeri girdim. Onları buldum. Barb ve Carl'ı buldum."

"Bunun zor olduğunu biliyorum," diye başladı Peabody. "Ama size bazı sorular sormamız gerekiyor." Kadını ölçtü, bir görevle daha iyi yapacağına karar verdi. "Biraz kahve içebilir miyiz hanımefendi?"

"Oh. Evet. Tabii ki." Kendini toparlayan Sylvia ayağa kalktı.

"Barbara ya da Carl ile en son ne zaman konuştunuz ya da onları ne zaman gördünüz?" Eve sordu.

"Cuma sabahı Barb'la konuştum. Walt ve ben ayrılmadan önce kısa bir sohbet ettik. Hafta sonu için Philadelphia'ya kızımızı ve nişanlısını görmeye gittik. Yeni nişanlandılar."

"Carl'la Perşembe günü işten sonra buluşup bira içtik," diye söze girdi Walter. "Onu en son o zaman gördüm."

"Philadelphia'dan ne zaman döndün?"

"Pazar gecesi. Barb'ı aradım ama cevap vermeyince bir şey düşünmedim. Carl'la dışarı çıktıklarını düşündüm. Videoya gitmeyi seviyorlar." Çenesi titriyordu ama iki fincan kahveyi masaya koymayı başardı. "Çoğu Cuma gecesi birlikte sinemaya gideriz ama Alice ve Ben'i görmeye gidecektik, o yüzden..."

"Onlarla kim kalıyordu?"

"Oh, Jerry. Onların oğlu. Tanrım, hiç düşünmemiştim! Nerede olabileceğini, başına ne gelmiş olabileceğini bilmiyorum." Yeni bir dehşetle dolu gözleri kapıya doğru kaydı. "O... o içeride mi?"

"Hayır, değil."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Ne zaman eve geri taşındı?"

"Bir süre önce. Yaklaşık üç hafta önce -hayır, neredeyse dört hafta önce- kız arkadaşıyla ayrıldıktan sonra."

"Kız arkadaşının adı?" Eve sordu. "Ve birlikte kalabileceğini düşündüğünüz kişilerin isimleri. Arkadaşları?"

"Um Lori. Nuccio. Lori Nuccio," dedi Sylvia. "Ve çok fazla arkadaşı yoktu. Mal, Dave, Joe-Mal Golde, Dave Hildebran, Joe Klein. Başlıca üçü bunlar."

"Güzel. İş arkadaşların?"

"O, şey, işini kaybetti, bu yüzden her şeyi yoluna koyana kadar geri taşındı. Jerry biraz sorunlu bir çocuktur."

"Tembel piçin teki."

"Walter!" Sylvia dehşete düşerek sertçe yerine oturdu. "Bu söylenecek çok kötü bir şey. Ailesini daha yeni kaybetti."

"Bu onun ne olduğunu değiştirmmez." Walter'ın sesinde artık çakıl taşları vardı, sanki sert küçük çakıl taşları boğazını tıkamıştı. "Tembel, nankör ve bir kullanıcı." Keder ve öfke yüzüne bir sis gibi yayıldı. "Perşembe gecesi Carl'la buluştum çünkü bu konuda konuşmaya ihtiyacı vardı. O ve Barbara'nın akılları başlarından gitmişti. O ocuk bir aydan fazladır işsizdi, belki bir buçuk aydır, ama iş aramadı bile. Zaten uzun süre de kalacağını sanmıyorum."

"Ailesiyle arasında sürtüşme mi vardı?"

"Barb ona kızgındı," dedi Sylvia, boğazındaki küçük Davut Yıldızı'nı kopararak. "Onun büyümesini, kendi başına bir şeyler yapmasını istiyordu. Ve kız arkadaşı Lori'den gerçekten hoşlanıyordu. Lori'nin Jerry'nin büyümesine, sorumluluk sahibi bir adam olmasına yardım edebileceğini düşünmüştü ama olmadı."

"Kira parasını ve Loriden aldıklarını Vegas'ta harcadı."

Sylvia bir iç çekti ve kocasının elini okşadı. "Bu doğru. Olgunlaşmamış ve düşüncesiz biri. Barb Cuma sabahı bana evindeki nakit paradan bir miktar para aldığını söyledi."

"Bunu nerede saklıyordu?" Eve sordu.

"Mutfak dolabının arkasındaki bir kahve kutusunda."

Peabody bir bakış daha atarak ayağa kalktı ve dışarı ıktı.

"Ona ayın ilk gününe kadar süre vereceklerdi." Walter bir kaşık aldı, soğuk kahvesini karıştırdı. "Carl bana Perşembe günü Barb'la konuşacağını ama kararını verdiğini söyledi. Aralık ayının ilk gününe kadar ona bir iş bulması ve sorumluluk sahibi olması için süre vermişler, yoksa gidecekmiş. Barbara sürekli üzgündü, her gün tartışıyorlardı ve bu böyle devam edemezdi."

"ok tartıştılar," diye sordu Eve.

"Günün yarısında uyur, gecenin yarısında dışarı çıkardı. Sonra suyun yeterince ıslak olmadığından, gökyüzünün yeterince mavi olmadığından şikayet ederdi. Onlara hiç saygı göstermedi ya da takdir etmedi ve şimdi gittiler. Artık bunu asla telafi edemeyecek."

Gözyaşlarına boğulduğunda, Sylvia kollarını ona dolamak için ayağa fırladı.

"Jerry ile nasıl temasa geçeceğinizi biliyor musunuz?"

"Hayır, pek sayılmaz." Sylvia kocasını yatıştırdı ve okşadı. "Muhtemelen birkaç günlüğüne arkadaşlarının yanına gitmiştir."

Sanmıyorum, diye düşündü Eve ama başını salladı. "Sorduğum için üzgünüm ama koridorda kaybolan bir şey olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Sylvia gözlerini kapattı. "Evet. Eminim yaparım. Barb'ın evini ve eşyalarını en az kendi evim kadar iyi biliyorum."

"Bir göz atarsanız memnun olurum. Bunu yapman için hazır olduğumuzda sana haber veririm." Eve ayağa kalktı. "Yardımanız için minnettarız."

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız." Sylvia yüzünü kocasının omzuna yasladı ve birbirlerini salladılar.

Eve koridora çıktığında Peabody ayakta durmuş Cardininni'yle konuşuyordu.

"Kahve kutusu orada ve boş." "Şok olmuş yüzümü gör."

"Süpürgeciler de yola çıktılar."

"Tamam. Memur bey, olay yeri temizlendikten sonra Bayan Guntersen'e eşlik etmenizi ve eksik olduğunu söylediği her şeyi not etmenizi istiyorum."

"Evet, efendim."

"Peabody, gidip şu tembel piç kurusunu bulalım."

Peabody Cardininni'ye, "Yasal olsun," diye seslendi. "Mecbur kaldığımda."

Eve, asansörler boşaltıldığında süpürgecilere bilgi verecek kadar durdu, sonra Peabody ile birlikte asansöre bindi.

"Bana oğlundan bahset."

Peabody, "Tembel piç muhtemelen uyuyor," diye yorum yaptı. "Üniversiteden atılmış, ikinci yılında. Babasının iş yeri de dahil olmak üzere altı aydan fazla bir işte çalışmamış. Son işi Americana restoranında kuryelikti. Biri sarhoşluk ve düzensizlikten olmak üzere birkaç küçük yasadışı olay yaşamış. Büyük ya da şiddet içeren bir şey yok."

"Sanırım mezun oldu."

"Bunu bir kahve kutusuna sıkıştırdıkları şey için mi yaptı?"

"Bunu yaptı çünkü hayatı tuvalette ve onlar onu dışarı çekmeyi bırakmaya karar verdi. Bana öyle geliyor. Babasının ya da annesinin adına herhangi bir kredi kartı ya da banka kartı kullanıp kullanmadığına bakın."

Lobideki üniformalıdan güvenlik diskini almak için durdu. "Binayı araştırmaya başlayın," dedi ona. "Bir şey gören, duyan var mı öğrenin. Jerry Reinhold'u gören olmuş mu ve ne zaman olmuş. Sekizinci kattan başlayın ama tüm binayı tarayın."

"Evet, efendim."

Arabada diski gösterge paneline yerleştirdi. "Bakalım ne zaman ayrılmış."

Cuma sabahı başlaması için programladı, sonra hızlı ileri aldı. Guntersen'lerin büyük gülümsemeler ve bavullarla ayrıldığını ve diğerlerinin taşındığını, taşındığını gördü.

"Bu bizim kurbanın işten eve dönüşü, Cuma akşamı on sekiz yirmi üç."

Peabody, "Yorgun görünüyor," diye yorum yaptı.

"Evet, oğluya tartışacağını düşünüyor. Çok daha kötü olacak."

Cuma gecesinden Cumartesi sabahına kadar diski çalıştırdı.

"Orada mı kaldı?" Bu Peabody'yi dehşete düşürdü. "Ölü ailesiyle birlikte orada kaldı."

"İstedğini elde etmek, her şeyi düşünmek için bolca zamanı vardı. İşte, işte geliyor, yirmi yirmi sekiz, Cumartesi gecesi. Yirmi dört saatten fazla onlarla kaldı. Ve iki bavul taşıyor. O saatte adresten ya da köşeden kalkan taksileri kontrol edelim. Tembel herif o bavulları fazla uzağa sürükleyemez."

Peabody sessizce, "Gülümsüyor," dedi.

"Evet, görüyorum. Çalıştırmaya devam et, bakalım geri gelecek mi?" O konuşurken Eve arabayı trafiğin içine çekti.

"Önce nereye gidiyoruz?"

"Bilinen son adresini deneyeceğiz."

Eve arabayı sürerken, Peabody birden fazla işle uğraştı. "İki kurbanın kartında da hareket yok."

"Yani tamamen aptal değil."

"Ve daireye geri dönmedi." "Alabileceğini aldı."

"Ama bir kahve kutusunun içindekilerle ne kadar uzağa gidebilir? İçine birkaç bin dolar zulalamış olsalar bile, ki bu evdeki nakit için çok fazla."

"Her iki kurbanın da mali durumunu kontrol etmeliyiz. Herhangi bir hesaptan yapılan transferleri ya da para çekme işlemlerini. İnsanlar genellikle şifrelerini yazarlar," diye ekledi Eve, Peabody konuşmadan. "Şifreleri, kodları ve hesaplarını araştırmak için bolca zamanı vardı. Önce taksi. Şansımız yaver gidebilir."

Eve, Jerry'nin kayıtlı adresine doğru dönmeye başlamıştı ki Peabody bir çığlık attı. "Onu yakaladım!" Bir parmağını havaya kaldırdı ve 'link'ine hızlıca ateş etmeye devam etti. "Tamamdır. Teşekkürler. Hızlı Taksi," dedi Eve'e, "lanet binanın hemen önünden alacak, The Manor'a bırakacak - West Village'da şık bir butik otel."

"Adres, Peabody."

Peabody bunları sıralarken Eve sirenlere, ışıklara bastı ve köşeyi döndü. Peabody tavuk sopasını kaptı, sıkıca kavradı ve kısa ama içten bir dua etti.

Malikâne tam da İngiliz kırsalında bulunan ve bir zamanlar zengin bir konta ait olan bir şeye benziyordu. Yakın zamanda ve sevgiyle onarıldığı belli olan muhteşem eski kahverengi taş binanın geniş bir revaklı girişi, sarkan çiçeklerle dolu büyük vazoları ve Eve'in sıkıcı görünümlü DLE'sini yükleme alanına çektiğinde ona sıkıntı vermesini beklediği canlı bir kapıcısı vardı.

Adam kraliyet mavisi ve altın rengi üniforması ve parlak diz çizmeleriyle hızlı adımlarla yaklaşırken, kadın kendini hazırladı.

"Dinle dostum," diye söze başladı ama adamın ifadesi kokuşmuş bir çöpü dışarı atmak üzere olan bir adaminkinden

sıcak ama seçkin bir karşılama.

"Teğmen Dallas. Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Onu adımlarından uzaklaştırdı. Bundan nefret ederdi. Ama anlaması sadece bir dakikasını aldı. Malikâne Roarke'a aitti ve kapıcı, büyük patronun karısıyla tam bir işbirliği içinde olması için işletme çapında bir bildiri almıştı.

Bundan gerçekten nefret etmiyordu ama biraz canını sıkıyordu.

"Arabamı koyduğum yere bırakmanı ve müdürü en kısa zamanda istiyorum."

"Kesinlikle. Diego!" Yüklü bir arabayı çıkarmakta olan siyah takım elbiseli bir görevliye işaret etti. "Teğmen Dallas'ın aracının rahatsız edilmediğinden emin ol. Sizin için kapıyı açayım, Teğmen." Uzun, ağır oymalı kapıyı çekip açtı ve onlara içeri girmelerini işaret etti.

Lobi, Eski Dünya'ya özgü mükemmellikte döşenmiş büyük bir salonu andırıyordu. Eve, pırıl pırıl ahşap, parlak fayanslar, ağır bronz aydınlatma ve ustalıkla düzenlenmiş çiçeklerin bolluğu tam Roarke'ın tarzı, diye düşündü. Resepsiyonda çalışan bir ekip yerine, uzun bir masada, kapıcının kıyafetiyle aynı renkte, yüksek arkalı deri bir sandalyede bir kadın oturuyordu. Sade ve şık siyah bir takım elbise giymiş, kumral saçlarını parlak bir at kuyruğu yapmıştı.

"Rianna, ben Teğmen Dallas ve... özür dilerim."

"Dedektif Peabody," dedi Eve.

"Hemen Joleen ile konuşmaları gerekiyor."

"Elbette. Bana bir dakika izin verin. Lütfen oturamaz mısınız?"

"Biz iyiyiz."

Kadın hâlâ gülümseyerek kulaklığına dokundu. "Joleen, Rianna ön tarafta. Teğmen Dallas lobide. Ben, evet."

Bir tık daha, bir gülümseme daha. "Hemen çıkacak. Bu arada size içecek bir şeyler ikram edebilir miyiz? Çok güzel bir çay menümüz var."

"Her şey yolunda." Ama Eve PPC'sini çıkardı. "Şu adama bir bakın. Jerald Reinhold adına kayıtlı olmalı. Oda numarasına ihtiyacım var, sonra ben-"

"Oh, ama Bay Reinhold yaklaşık iki saat önce çıkış yaptı." Rianna'nın gülümsemesi neredeyse komik bir sıkıntı ifadesine dönüştü. "Çok üzgünüm."

"Lanet olsun. Açık mıydın?" diye sordu kapıcıya.

"Evet, öyleydim. İki bavulunu ücretsiz havaalanı servisimize yükledim. Miami'ye erken bir uçuşu olduğunu söyledi."

"Teğmen." Lal kırmızısı bir takım elbise giymiş, yaldızlı kahverengi saçları olan orta yaşlı bir kadın, yüksek topuklu ayakkabılarıyla fayansların üzerinden geçerken elini uzattı. "Ben Joleen Mortimer. Malikâneye hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Jerald Reinhold'un bulunduğu odayı görmem gerekiyor. Nasıl ödeme yaptığını, ne sipariş verdiğini, verdiyse evdeyken onunla kimin konuştuğunu bilmem gerekiyor."

"Tabii ki. Rianna?"

Çoktan bir tableti çılgınca karıştırmaya başlamış olan Rianna başını salladı. "Konuyu açıyorum. Bay Reinhold The Squire's Suite'te kaldı. Cuma akşamı e-posta yoluyla rezervasyon yaptırmış, kredi kartıyla rezervasyon yapmış ama Cumartesi akşamı varışta nakit ödeme yapmış. Ayrıca yirmi bir buçukta, dün on buçukta, dün gece bin yedi yüz ve bu sabah yedide sipariş ettiği oda servisi için de nakit ödeme yapmıştır. Oda içi minibarın kullanımından kaynaklanan ek ücretler."

"Hasar nedir?" Eve sordu. "Özür dilerim."

"Ne kadar harcadı?"

"Oh..." Rianna müdürüne baktı ve hızlıca başını salladı. "Faturası toplam üç bin altı yüz dolar kırk beş sent, tamamı ödenmiş. Dediğim gibi nakit."

"Elinizdeki her şeyin bir kopyasına ihtiyacımız olacak. Ve odasını görmem gerek. Hemen."

"Benimle gel." Joleen fayansların üzerinden tekrar bronz asansör kapısına doğru ilerledi. "Dönüştürülme sürecinde."

"Şunu durdur," diye emretti Eve.

"Evet, söyledim. Temizlik görevlilerine çöpleri, çamaşırları ve bulaşıkları odaya bırakmaları talimatını verdim."

"İyi düşünmüşsün. Ayrıca güvenlik disklerinizin, girişin, onun katının, asansörlerin, lobinin kopyalarına ihtiyacım var."

"Ben hallederim."

Belki de o kadar da rahatsız edici değildi. "Bay Reinhold'un ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Çifte cinayetin baş şüphelisi." "Tanrım... Tanrım."

Joleen asansörden çıkıp geniş bir koridordan sola doğru ilerledi. Üzerinde SQUIRE'IN SUITI yazan bronz bir plaket bulunan kar beyazı bir kapının önündeki pedin üzerinden geçiş anahtarını geçirdi.

"Peabody."

Eve'in yönlendirmesiyle Peabody kapının yanındaki düzenli bir şekilde bağlanmış çöp torbasına yöneldi. Eve tabaklar, fincanlar ve bardaklarla dolu küçük yemek masasını inceledi.

"Doyurucu bir kahvaltı yaptı."

"Eggs Benedict, bir kadeh şampanya, taze portakal suyu, bir kap sıcak çikolata, krem şantili karışık çilek, büyük bir elmalı tart, bir parça domuz pastırması." Joleen başını kaldırdı. "Ayrıntıları kontrol ediyorum ve size söyleyebilirim ki geldiği gece aperatif olarak Emilie usulü karides -evin spesiyalitesi-, orta pişmiş bir fileminyon, tuzlanmış kızarmış patates, ekstra tereyağı, şekerlenmiş havuç, çikolatalı sufle, iki çikolatalı kurabiye ve bir şişe Jouët Premium şampanyamızdan sipariş etti. Ayrıca sekiz kola, üç su, iki kavanoz kaju, Chocolate Dandies ve meyveli sakızlar ve oda barından çeşitli likörler aldı."

"Krallar gibi yemek," diye mırıldandı Eve, "hem de çok tatlı bir dişle."

Odanın etrafında döndü. Bunu kullanmıştı, diye düşündü, etrafa saçılan eğlence disklerine, bardakların dağınıklığına dikkat ederek.

"Bunu kullanıp kullanmadığını kontrol edebilir misin?" Eve, eğri ayaklı bir masanın üzerine gizlice yerleştirilmiş ev 'link'ini işaret etti.

"Yaptım. Sadece ev içi, oda servisi siparişi vermek ve tekrar havaalanı servisini kontrol etmek için."

"Burada bir şey yok Teğmen," diye duyurdu Peabody. "Miami."

Peabody ona, "Bunu hallediyorum," dedi ve PPC'sine dokundu. "Tüm ulaşım araçlarını çalıştırmak biraz zaman alacak - servisler, ticari, charter, özel."

Eve başını sallayarak yatak odasına girdi. Temizlik görevlisi yatağı çoktan soymuştu ama çamaşırları yerde düzenli bir yığın halinde bırakmıştı. Peabody salonda aynısını yaparken Eve de dolabı, şifonyeri, tüm çekmeceleri ve banyoyu kontrol etti.

"Dağınık biri," diye hesapladı Eve. "Havlularını etrafa savuruyor, tüm olanaklarla oynuyor, çok fazla döküyor, eğlence disklerini karıştırıyor, oda içi bara giriyor, ağır yemekler sipariş ediyor. Otelcilik oynamak, büyük oynamak, yaptığı buydu."

"Bunu karşılayabileceğini düşünüyor." Eve ona döndüğünde Peabody PPC'sinin ekranına bakarak kaşlarını çatı. "Az önce mali durumla ilgili bir bilgi aldım. Reinhold'ların ortak hesaplarında seksen dört bin küsur, bir floater'da kırk küsur ve bir banka kartı hesabında da altı bin küsur varmış. Bunların her biri Carl Reinhold'un bilgileriyle Cuma gecesi ve Cumartesi günü havale edilmiş. Transferleri parça parça yapmış, kendi adına üç farklı hesaba havale etmiş. Hepsini almış."

"Dondurursak olmaz." Eve 'link'ini kaptı.

"Artık çok geç, Dallas. Parayı çekti. Nakit ve çek, şahsen. Son bankaya gireli on beş dakika bile olmamış."

"Şimdi biraz harcadıktan sonra yüz otuz bin doları var. Oyun parası var. Ve Miami'de olmadığı da kesin."

"Teğmen," diye başladı Joleen, "yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Yapabileceğinizi yaptınız. Bu not edildi ve takdir edildi. Sadece güvenlik disklerinin kopyalarına ve evraklarına ihtiyacımız olacak."

"Alacaksın."

Düşünen Eve kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıktı. "Geri gelmeyecek, ama bir ihtimal."

"Evet, fotoğrafını ve ismini asacağım. Malikâneye dönerse sizinle şahsen irtibata geçeceğim."

"Bu işe yarar. Ne zamandır Roarke için çalışıyorsun?"

Joleen gülümsedi. "Üç yıldır bu pozisyondayım. Önceki sahipleri için burada müdür yardımcısıydım. Roarke The Manor'u satın aldığında, tadilat için öngörülen altı ay boyunca diğer otellerinden bazılarında geçici görevler alıp alamayacağımı sordu. Buna ek olarak, özellikle The Manor için personel yetiştirip yetiştiremeyeceğimi, ardından tekrar açtığımızda müdür pozisyonunu alıp alamayacağımı sordu."

"Roarke takımını nasıl seçeceğini biliyor. Peki ya önceki teknik direktör?"

Joleen'in gülümsemesi biraz keskinleşti. "Diyelim ki seçilemedi."

Onları lobiden geçirerek Rianna'nın bir disk çantası ve kalın bir zarfla beklediği yere götürdü.

"Umarım onu çabucak yakalarsınız." Joleen elini önce Eve'e sonra da Peabody'ye uzattı.

"Planımız bu."

Arabaya döndüklerinde Peabody, "Bu çok hoştu," diye yorum yaptı. "Sinir bozucu ama hoş. Roarke her şeyin sahibi olsaydı, işin bu kısmı daha sorunsuz yürürdü."

"Üzerinde çalışıyor. Seni ilk bankaya bırakacağım, sonra bilinen son adresini kontrol edeceğim, morga gideceğim. Üç finans merkezine de git, bakalım ne bulacaksın. Tüm ulaşım merkezlerine, kiralık araçlara arama bülteni çıkaralım."

Peabody, "Ehliyet yok," diye belirtti.

"Yeterince aptal birini bulursa bu paranın kaymağını yiyebilir." "Bir araba alabilir."

"Pastasının büyük bir kısmı, ama bunu ve lüks otelleri kapatalım. Artık iyi bir hayat istiyor."

Peabody'yi bıraktıktan sonra etrafına bakındı ve Jerry'nin ne yapıyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Ya şehirden çıkmak için bir yol ya da en azından bir süreliğine şehre yerleşmek için bir yer arıyordu. İki bavul taşımak mı? Çok fazla iş ve sıkıntı.

Ailesinin dairesinden istediği şeyi aldı. Onları ortadan kaldır, paralarını ve değerli eşyalarını al.

Neden New York'ta kalma riskini alasın ki?

Ama olabileceğini düşündü. Aptal olmadığına karar verdi, ya da tamamen olmadığına. Ama aptalın tekiydi. Bir gecede otel odası ve yemek için üç binden fazla para harcamak mı? Pazartesiye kadar saklanıp, bankadan para çekip paranın geri kalanını almak akıllıcaydı; sırf böbürlenebilmek için bu kadar çok para harcamak aptalcaydı.

Bilinen son adresinde durdu ve görev ışığını yaktı. Böbürlenmeyi sevdiğine göre, arkadaşlarına övünmek istemez miydi? Belki yine Vegas'a gidip şansının orada yaver gidip gitmediğini görmek ya da tropik bir plajda güneşlenmek?

Eve, onun bir kız arkadaşı olduğunu hatırladı ve onunla görüşmek için bir not aldı.

Üç katlı köhne binaya girebilmek için ustasını kullandı, cılız asansörü görmezden geldi ve merdivenlerden en üst kata çıktı.

3

Günün bu saatinde vaktini boşa harcadığını düşünerek kapıyı çaldı ama birkaç dakika içinde kilit seslerini duydu.

Cevap veren adam yirmili yaşların ortalarında, orta boylu ve spor salonuna uygun biriydi. Dar bir bisiklet şortu ve deri bir tişört giydiğinden bunu kolayca anlayabiliyordu. Kahverengi saçlarında tek bir kızıl tel vardı ve kısa bir kuyruk şeklinde arkaya doğru toplanmıştı.

Kapı pervazına yaslanmıştı, bir eli eğik kalçasındaydı. Bis ve trislerini gösterecek şekilde poz verdiğini düşündü.

"Şey, merhaba," dedi.

"Tekrar merhaba."

Eve rozetini gösterdiğinde flörtöz gülümseme göz kırptı.

"Bir sorun mu var?"

"Henüz bilmiyorum. İçeri gelip seninle konuşabilir miyim?"

"Ah." Arkasına baktı, yer değiştirdi ve tekrar ona baktı.

"Evet, sanırım. Bugün evde çalışıyorum," dedi kapıyı açarken. "Sadece mola vermiştim, bisikletimle birkaç mil yapıyordum."

Eve kısa pencerenin karşısındaki masanın üzerinde disk yığınları, dosyalar, bir paket soya cipsi ve bir tüp spor içeceği gördü. Birkaç metre ötede, duvardaki devasa ekrana bakan pırıl pırıl bir sabit bisiklet duruyordu.

"Bakın, birkaç hafta önce hız cezası aldığımı biliyorum. Onu ödeyeceğim."

"Trafik polisi gibi mi görünüyorum?"

"Um... Sanırım değil, pek değil."

"Teğmen Dallas, NYPSP. Cinayet Masası."

"Homi- Tanrım!"

"Siz Malachi Golde misiniz?"

"Evet. Mal. İnsanlar bana Mal der. Kim öldürüldü? Öldürülen birini tanıyor muyum?"

Ve birdenbire çok genç görünmeye başladı. "Henüz bilmiyorum. Jerry Reinhold'u tanıyorsun."

"Jerry? Jerry mi?" Şimdi genç ve hasta görünüyordu. "Oh, Tanrım, Tanrım. Oturmam lazım."

Tüm ağırlığıyla, parıldayan gümüş rengi kaygan yüzeyli bir kanepenin üzerine düştü. "Jerry öldü mü?"

"Ben öyle bir şey demedim. Benim bilgim onu tanıdığınız yönünde. Onu nereden tanıyorsun?"

"Mahalleden. Birlikte büyüdük. Büyürken birbirimizden yarım blok ötede oturduk, okula birlikte gittik. Takılırdık, bira içerdik ya da her neyse. Jerry'yi hayatım boyunca tanıdım. Ne oldu?"

"O konuya geleceğim. Orada ne tür bir iş yapıyorsun, Mal?"

"Ne? Oh, ah, ben bir programcıyım. İstersem çoğu gün evde çalışabilirim. Global United için programlama ve sorun giderme yapıyorum."

"Bu işte iyi misin?"

"Evet." Uyanmaya çalışan bir adam gibi elini yüzünde gezdirdi. "Bu tatlı bir iş, kendimi bildim bileli yapmak istediğim şey."

"İyi para ödüyor."

"Evet, iyiyse iyi öder. Bunun neyle ilgili olduğunu anlamıyorum."

Sadece bir resim çekiyorum, diye düşündü Eve. "Etrafa bakıyorum Mal, güzel eşyaların var -mobilya, ekipman. Bina çöplük gibi."

"Oh." Tedirgin bir gülümsemeyi başardı. "Evet, ama bu sadece kabuk, değil mi? Önemli olan içinde ne olduğu. Ve ben konumu seviyorum. İşe, spor salonuna, ailemin evine yürüyerek ya da bisikletle gidebiliyorum. Herkesi tanıyorum, anlıyor musun? Parlamaya başladığımda taşınmak istemedim."

"Buldum. Jerry'nin verilerine göre adresi burası."

"Öyle mi?" Mal'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Burayı birkaç yıl paylaştık ama aradan aylar geçti. Belki sekiz, dokuz ay oldu."

"Neden taşındı?"

"Oh, şey, Lori ile takıldı ve-" "Lori Nuccio?"

"Evet, Lori. Onun yanına taşındı." "Bu yüzden taşınmadı."

Mal acı dolu bir bakışla yerinden kıpırdandı. "Tamam, bakın, üç ay boyunca kirasını ben ödedim, dört aya giriyoruz. Kendi payına düşeni yapmaması ya da yapmaya çalışmaması doğru gelmedi. Bu yüzden birkaç aylığına ailesinin yanına taşındı, sonra da Lori'nin yanına taşındı."

"İkiniz bu konuda kavga mı ettiniz? Kira konusunda?"

"Tanrım, biraz tartıştık, tabii, nasıl olduğunu bilirsin. Biraz sinirliydi, evet, ama arayı düzelttik. Uzun bir geçmişimiz var dostum. Sağlam bir zam aldığımda, bu yaz bir haftalığına Hamptons'da bir yer kiraladım ve Jerry ile birkaç arkadaşımı da yanıma aldım. Her şey sakinleşti. Ona ne oldu? Nasıl öldü?"

"O yapmadı."

"Ama dedin ki-"

"Hayır, ölmedim. Bildiğim kadarıyla Jerry ölmedi. Ailesi öldü."

Bunun üzerine Mal sanki itilmiş gibi ayağa fırladı. "Ne oldu? Hayır. Bay ve Bayan R? Hayır. Bir kaza mı geçirdiler?"

"Cinayet Masası, Mal, hatırladın mı?"

"Dostum, dostum." Gözleri yaşlarla doldu, sesini kapladı. "Soyuldular mı? Videoya gitmeyi severlerdi ve bazen eve geç giderlerdi."

"Hayır."

Tekrar yere düştü ve elleriyle yüzünü kapattı. "Buna inanamıyorum. Bayan R., uğradığımda benim için her zaman bir şeyler hazırlar. Kurabiye, turta ya da sandviç. Her zaman saçımı kestirmem ve iyi bir kızla yuva kurmam gerektiğini söyler. İkinci bir anne gibi, anlıyor musun? Oh, Tanrım, annem

onu dümdüz edecek. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar. Zavallı Jerry. Tanrım, zavallı Jerry. O biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Onları o öldürdü."

Ellerini yavaşça indirdi. Şoktan ve gözyaşlarından cam gibi olmuş gözleri Eve'in gözlerinin içine baktı. "Bu doğru değil. Bu sahte. Bu mümkün değil. İmkânı yok. Hayatta olmaz, bayan."

"Teğmen, ve mutlak bir yol var. Nerede o, Mal? Nereye gidebilir ki?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Biraz sallanarak yumruğunu karnına bastırdı. "İşler çığırından çıktığında ya da dağıldığında nereye gidersin? Evine gidiyorsun."

"Onunla işi bitti."

"Onlara zarar vermezdi. Yanlış anladınız."

"Onunla temasa geçin. Onu 'link'te deneyin."

"Bak, ben onun arkadaşıyım. Yapmadığı bir şey için onu tuzaga düşürmeye çalışıyorsun. Yapamayacağı bir şey için."

Eve öne doğru eğildi. "Annesini mutfakta bıçakladı. Henüz morga gitmediğim için kaç kez olduğunu doğrulayamıyorum ama annesini parçalamış. Sonra babasının işten gelmesini bekledi ve beyzbol sopasıyla babasını dövdü."

Rengi hastalıklı bir griye dönüştü. "Hayır, hayır, o... bir beyzbol sopası."

"Bu doğru."

Mal zorlukla yutkundu. "Top oynardık. Küçükler Ligi, sonra da babamın birkaç yıl önce kurduğu bir kum ligi. Ama o bunu yapmazdı."

"Bunu yaptı, sonra evdeki nakit parayı çaldı, şifreleri buldu ve sahip oldukları her kuruşu kendi adına olan hesaplara aktardı. Son iki geceyi lüks bir otelde geçirdi, gününü gün etti."

"Hayır." Ayağa kalktı, masasının önündeki pencereye doğru yürüdü. "Bana söylediğin şeyi istemiyorum. Birbirimizi altı yaşımızdan beri tanıyoruz."

"Nereye gitmiş olabilir?"

"Yemin ederim, bilmiyorum. Annemin hayatı, yemin ederim. O buraya gelmedi. Beni takip etmedi."

"Bağlantısından kurtuldu. Şimdiye kadar bir klonu olmuştur, o yüzden kimliğini tanıyamazsın. Ve eğer tanırsa, soğukkanlı ol, Mal. Onunla bir yerde buluşmanı söylerse, buluşacağını söyle, sonra benimle temasa geç. Eğer buraya gelirse, onu içeri alma. Burada olduğunu bilmesine izin verme ve benimle temasa geç." Ayağa kalkarken masanın üzerine bir kart koydu.

"Bana birkaç isim ver. Diğer arkadaşlar. Ve bu Lori Nuccio'nun iletişim bilgileri."

"Tamam."

İsimleri sıraladı ve Eve onları not defterine geçirdi. "Onu terk etti, biliyorsun. Lori. İşini kaybetti. kira payını ödüyor." "Onun bir alışkanlığı."

"Evet, sanırım. Birkaç ay önce bazı arkadaşlarıyla Vegas'a gitti. Sana verdiğim isimlerden Joe ve Dave. Ben gelemedim. Kız kardeşimin doğum günüydü ve bu konuda çok üzüldüm. Duyduğuma göre bir yığın düşürmüş ve Lori onu tekmelemiş. Yani evde yaşıyordu."

Mal ellerini yüzünde ovuşturdu. "Annemi görmeye gitmeliyim."

"Seni götürebilirim."

"Hayır, sorun değil. Teşekkürler. Sanırım yürümem gerek. Sanırım yürümek istiyorum. O benim kardeşim sayılır, biliyor musun? Onu yeni doğurdular ve benim de bir kız kardeşim var, yani kardeş gibiydik. O berbat biri, tamam mı? Bunu söylemekten hoşlanmıyorum, ama o berbat biri. Ama onun yaptığını söylediğiniz şeyi yapmak için... Eve gitmem gerekiyor."

"Tamam, Mal." Kartını aldı ve ona uzattı. "Bu numaraları 'link'ine koy. Onu görürsen, ondan haber alırsan ya da tanıdığın biri görürse benimle iletişime geç. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

Peabody'yi etiketledikten ve Sylvia Guntersen'in verdiği diğer iki arkadaşını ortağının üzerine attıktan sonra, eski sevgilisini denedi. Ve Mal Golde ile olduğu kadar şanslı değildi. Ne zaman

Kimse cevap vermeyince Eve, biri gıcırdayarak açılana kadar komşuların kapılarını çalmayı denedi.

"Satın almıyorum," dedi kadın.

"Satmıyorum." Eve rozetini kaldırdı. "Lori Nuccio'yu arıyorum."

"Bana o tatlı kızın bir suç işlediğini söyleme."

"Hayır, hanımefendi. Onunla bir şey hakkında konuşmak istiyorum ama başı dertte değil."

Kapı aralandı ve kadın Eve'e gaga gibi burnunun üzerinden sert bir bakış attı. "Bugün onun izin günü. Benim de öyle. Sanırım birkaç saat önce dışarı çıktı. Belki alışverişe gittiğini, belki bir kız arkadaşıyla öğle yemeği yediğini, belki de saçını yaptırdığını söyledi. O yaştaki kızların yaptığı şeyler işte."

"Bayan ..."

"Crabtree. Sela Crabtree."

Eve PPC'sini çıkarıp Jerry'nin resmini gösterdi. "Bayan Crabtree, onu buralarda gördünüz mü?"

Kadın homurdandı, kapıyı sonuna kadar açtı ve olmayan elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "O mu? Onu kovduğundan beri yok ve iyi ki de kurtulmuş. Şimdi bana onun bir suç işlediğini söylüyorsun, sana inanıyorum. Bana sorarsan o tatlı kıza iyi davranmadı. Ben de ona aynısını söyledim, daha iyisini nasıl bulacağını. O yaşta benim de onun gibi bir çocuğum vardı. Yaptığım en iyi şey onu tekmelemek oldu."

Eve, Jerry'yi kimse sevmez, diye düşündü ama başını salladı. "Eğer geri gelirse, ona kartımı verip benimle iletişime geçmesini ister misin?"

"Ben yaparım."

"Peki ya gelirse Bayan Crabtree? Benimle iletişime geçin."

Kadın dudaklarını hırıltılı bir gülümsemeye araladı. "Bundan emin olabilirsiniz, kardeşim."

"Onunla yüzleşmeyin."

"Birini incitti, değil mi?" "Neden böyle söylüyorsun?"

"Gözlerinde vardı. Otuz üç yıldır barmenlik yapıyorum. Gözleri bilirim, bir de içinde kötülük olanları."

"Birine zarar verdi," diye doğruladı Eve. "Onunla yüzleşmeyin ve Lori'ye mümkün olan en kısa sürede benimle irtibata geçmesini söyleyin."

"Ona göz kulak olacağım ve ona da. Ama bir aydır buralara gelmiyor. Hey!" Parmağını kaldırdı. "Lori'nin cep telefonu numarası bende var."

"Ben hallederim. Bir dahaki sefere bunu deneyeceğim. Teşekkürler."

Dışarı çıkıp aşağı inerken numarayı tuşladı ve cevap alamadı. Şaşkınlık içinde verileri tekrar tuşladı, numarayı kontrol etti ve aynı sonuçla tekrar denedi.

Değiştirdin, değil mi?

Eve kendini geri çekti, komşusuyla kontrol etti, ancak numara Eve'in verileriyle aynıydı.

Crabtree, "Biliyor musun, yeni bir 'link' almakla ilgili bir şeyler söyledi," diye hatırladı. "Yeni bir numara, her şey. Nereden bulabilirse oraya gideceğini söyledi."

Eve saçmalık diye düşündü ama başını salladı. "Onu görür görmez benimle irtibata geçmesini söyle."

Tekrar aşağı yöneldi ve morga giderken Mal'dan 'link' aracılığıyla aldığı isim listesine başlamaya karar verdi.

Oraya vardığında listedeki üç kişiyle temasa geçmeyi başarmış ve her ihtimale karşı Lori Nuccio'nun çalıştığı restoranın müdürüne haber bırakmıştı.

Belki de bu durağa ihtiyacı yoktu - en azından kurbanlarının ölüm nedenini teyit etmesine gerek yoktu çünkü ölüm nedeni son derece açıktı. Ama bu sürecin bir parçasıydı ve onun da bir parçasıydı. Kurbanları tekrar görmek, iyice bakmak istiyordu. Ve Morris'in görüşünü almak istiyordu. Baş adli tabip sık sık ona başka bir bakış açısı kazandırıyor ya da en azından düşünmesini sağlıyordu.

Yankılı beyaz tünele doğru yürüdü, Otomat'ın yanından geçerken yavaşladı. Soğuk bir takviye gerçekten işine yarayabilirdi ama makineler onunla uğraşmayı severdi. Lanet olası bir otomat tarafından kazıklanacak havada değildi.

Ellerini ceplerine sokarak yürümeye devam etti ve Morris'in kapısını iterek içeri girdi.

Her iki kurbanı da levhaların üzerine yatırmış, vücutlarını kandan arındırmıştı. Annenin göğsü Morris'in hassas Y

kesiğiyle açılmıştı. Üzerine eğilip içindekileri inceledi.

Zeki gözlerinin üzerine mikro gözlükler takmış ve gri takım elbisesinin üzerine çelik mavisi tonlarında şeffaf bir önlük giymişti. Uzun siyah saçlarını üçlü at kuyruğu şeklinde bağlamış ve gümüş kordonla tutturmuştu.

"Bana oğulları
olduğu söylendi."

"Evet."

Doğruldu. "Bu bir yılanın dışından bile daha keskin."

"Ne yılanı?"

Şimdi gülümsedi ve büyüleyici yüzüne sıcaklık geldi. "Shakespeare'in."

"Oh." Roarke'la iyi anlaşmalarına şaşmamalı. "Bunda şiirsel bir şey yok."

"O da trajedilerle uğraştı. Bu da onlardan biri."

"Anladığım kadarıyla oğlun psikopata bağlamış bir pislik. Kutunda soğuk bir şey var mı?"

"Burada herkesi soğuk tutuyoruz." Biraz gülümsedi. "Ama içmek istiyorsanız, evet." Mühürlü, kan bulaşmış elleriyle işaret etti. "Buyurun."

"Otomat sürekli bozuluyor," dedi küçük Friggie'sinin yanına geçerken. "Sanırım kimyasal bir sorun var."

"Öyle mi?"

Minnettarlıkla bir tüp Pepsi kaptı. Tüpü kırdı, bir yudum aldı. "Her neyse."

"Her neyse," diye tekrarladı. "Gördüğünüz gibi önce bayanlar. Onun durumunda yaşamda olduğu gibi ölümdede. Ölümünden yaklaşık beş saat önce bir dilim buğday ekmeği, yaklaşık altı ons yapay tatlandırıcı soya kahvesi ve yarım fincan granolalı Yunan yoğurdu tüketmişti. Pek de hoş bir son öğün sayılmazdı. Çok az kiloluydu ve sağlığı çok iyiydi. Ya da elli üç kez bıçaklanmadan önce öyleydi."

"Ciddi bir aşırılık."

"Yaraların çoğu yüzükoyun yatarken açılmış. Ve darbelerin birçoğu kemiği kıracak kadar güçlüydü ve hatta ucu kaval kemiğini kırıp içine saplanmıştı." Bir numune kavanozunu havaya kaldırdı. "Benim görüşüm, tüm

Yaralar tek bir bıçakla açılmış, ki bu da hala üzerinde bulduğunuz bıçakla eşleşiyor. Savunma yarası yok."

"Geldiğini görmedi. Muhtemelen gerçekleştiğinde de inanmadı."

"Katılıyorum. Yaptığım incelemeye göre, ilk darbenin buraya geldiği sonucuna vardım." Bir parmağını cesedin karnının üzerinde tuttu. "Önemli bir hasar vermiş ama iyi ve hızlı bir tıbbi tedaviyle iyileşebilirdi. Bir sonraki, muhtemelen bu, aynı bölgeye yakın."

"Yüz yüze olacaklar."

"Evet, muhtemelen çok yakındı. Ondan sonra daha rastgele ve daha güçlü oldular."

"İşin içine giriyorum," diye mırıldandı.

"Sırtından." Eve'in kurbanın sırtını inceleyebilmesi için ekranın görüntüsünü değiştirmesini emretti. "Bir ya da iki tanesi, yine açığa bakılırsa, muhtemelen kaçmaya çalışırken ve düşerken vurulmuş. Çoğundan önce ölmüş ya da en azından bayılmış. Küçük bir merhamet. Düştüğü yerde biraz morarma var ama bunu hissetmemiş olmalı."

"Çok küçük bir merhamet."

"Kim olduğunu biliyorsun. Nedenini biliyor musun?"

"O bir pislik. En eski arkadaşına göre bile berbat biri. Bir işte tutunamadı ya da tutunamadı, kız arkadaşı onu kovdu. Tekrar anne ve babasıyla yaşamaya başladı ve ona 'büyü ya da defol' rutinini uygulayacaklar. Sanırım annem onu bu konuda uyardı."

"Ebeveyn olmanın tuzaklarla dolu olduğunu tahmin ediyorum. Bu onlardan biri olmamalı."

"Hayır." Babasını kaç kez bıçaklamıştı? Eve merak etti. Kimse saymış mıydı? Ama o zaman bu bir ölüm kalım meselesiydi - onun ölüm kalımı.

"Bana diğer kurban hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Çok ön hazırlık." Morris ikinci levhaya doğru yürüdü. "Olay yerindeki ölüm nedeniniz doğrudur ve yine kanıt olarak aldığınız sopa yaralarla eşleşiyor. Buradaki ilk darbe? Yüze ve hatırı sayılır bir güçle, sopanın etiyile."

"Uzaklara sallanıyor." Eve başıyla onayladı. "Mutfağa giden küçük bir koşu yolu var. Arkasında durdu, yaptığı buydu. Arkasında durdu ve kocası içeri girdi, geri dönmeye başladı. Karısını, kanı, cesedi gördü, koşmaya başladı. Dışarı çıktı, banklara doğru babasının yüzüne doğru sallandı."

"Burnu, sol elmacık kemiği ve göz çukuru parçalanmış. Sonraki darbeler birkaç dişi ve çeneyi kırmış, kafatasını üç yerden çatlatmış. Vücuda inmeden önce. Benim tahminim, ki bunu daha da geliştireceğim, yaklaşık otuz darbe. Bazıları doğrudan vücuda inmiş. Bu durumda, ilk darbenin kurbanı bayıltacağına inanıyorum."

"Sanırım karısından daha kolay kurtuldu." "Karısı daha çok acı çekti, evet."

"Ailenle hiç kavga ettin mi?"

Kolayca gülümsedi. "Ne de olsa ben de bir zamanlar gençtim. Ailemle kavga etmek ve onları kızdırmak benim görevimdi."

"Onlara birkaç iyi atış yapmayı hiç hayal ettiniz mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Düzenli olarak onların yanıldığını kanıtlamayı hayal ederdim, ki bunu yaptığımı hiç sanmıyorum. Ya da kaçıp ünlü bir blues müzisyeni olmayı."

"Çok iyi saksafon çalıyorsun."

"İstiyorum, ama..." Ellerini kaldırdı. "Ölümler senin olduğu gibi benim de işim. Şimdi bu pisliğin annesi ve babası için yapabileceğimiz en iyi işi yapacağız."

"Evet, içeceğiz. İçki için teşekkürler."

"Her zaman sizin için stoklandı. Ve Dallas, Şükran Günü için sana şimdiden teşekkür etmeme izin ver. Aileniz ve arkadaşlarınızla birlikte olmak benim için çok önemli."

Bu onu biraz tuhaf hissettirdi, o da omuz silkti. "Lanet olsun Morris, sen ve ben kaç ölünün başında birlikte durduk? Eğer aile ve arkadaş değilsek, neyiz biz?"

Eve doğruca merkeze döndü. Tahtasını ve kitabını hazırlamak, ön raporunu yazmak ve günün sonuna kadar Reinhold'u yakalayamazlarsa, Mira'yla bir profil ve danışmanlık için randevu ayarlamak istiyordu. Memur Friendly liderliğindeki bir tur grubu asansöre dolduğunda, yılan gibi kıvrılan kayma yollarının daha uzun ama daha az kalabalık rotasını tercih ederek atladi. Yolda giderken sinyal bağlantısını çıkardı ve ekranda Peabody'yi not etti.

"Dallas. Elinde ne var?"

"Peynirli ve sebzeli pide ve soya kızartması. Central'ın doğu köşesindeki arabadayım ve içeri girmek üzereyim. Senin için bir şeyler almamı ister misin?"

Eve reddetmeye başladı, akli işteydi, sonra aniden canı çekti. "Bir köpek yükleyin. Ben zaten evdeyim, yukarı çıkıyorum."

"Tamamdır. Bana on ver."

Jenkinson -hâlâ atomik kravatını takıyor- ekranına kaşlarını çatarak bakıyordu. Baxter -hâlâ güneş gözlüklerini takıyor-'link'ine hızlı hızlı sorular yöneltiyordu. Kötü kahvenin üzerinde kızarmış soğanın belirgin kokusunu aldı.

Üniformalı Carmichael'ı küpüne dönmüş, tek eliyle klavyesinde çalışırken yağlı bir çantadan onları çıkarırken gördü.

Durum normal, diye karar verdi ve ofisine geçti.

Yanıp sönen mesaj ışığını görmezden geldi. Hazırlanana kadar bekleyebilirdi. Olay yeri fotoğraflarının, kurbanlarının ve Reinhold'un çıktılarını istedi.

Zaman çizelgesini oluşturmak için masasına oturdu, çıktısını aldı ve raporuna başladı.

Peabody kokuyu da yanında getirerek, "Dolu köpek," diye duyurdu. "Her ihtimale karşı sana patates kızartması da aldım."

"Teşekkürler."

"Ah..." Peabody AutoChef'i işaret etti. Ortağını tanıyan Eve, iki kişilik kahve işareti olarak iki parmağını kaldırdı.

"Görüşmelerden ne elde ettiniz?"

"Şu Joe Klein tam bir pislik. İyi kardeşi Jerry'nin kimseyi öldürdüğüne inanmıyor, bana çok iğrenç bir şekilde asılıyor, Reinhold'un eski sevgilisinin saldırgan bir sürtük olduğunu iddia ediyor ve Reinhold'un Vegas'ta nasıl beş binden fazla kaybederken kendisinin sekiz bin kazandığını anlatarak gülüyor. Arkadaşları Dave Hildebran, Klein'ın Reinhold'un kışına sürtündüğünü ve hala da sürtündüğünü iddia ediyor. Eve'e kahve getirirken ekledi: "Hildebran şok skalasında 10'a ulaştı," dedi, "ama sonra Reinhold'un patlamaya hazır titrek bir bumerang olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Kullandığı ifade dünyaya kızgındı; ailesinin her şeye karıştığını, talepkâr olduğunu ve aklına gelen her şey için onu suçladığını düşünüyordu."

Peabody kahvesinden ilk yudumunu aldı. "Tabii eski patronu, iş arkadaşı, eski sevgilisi ya da sokaktaki rastgele bir adam suçlamadıysa. Cinayetden önceki gece Reinhold ve Klein'la bir kulübe gittiğini ve Reinhold'un tek yaptığı şeyin orospuluk olduğunu söyledi. Dave, Vegas'tan beri onlarla pek takılmıyor. Biriyle görüşüyor ve Reinhold'un bitmek bilmeyen şikayetlerinden ve Klein'ın genel hıyarlığından biraz yorulduğunu iddia ediyor. Mal Golde ile biraz daha fazla takılıyor, son bilinen yerde yaşadığı için onunla tanışmış olabilirsin."

"Evet, tanıştık."

"İkim de Perşembe gecesinden beri Reinhold'u ne görmüş ne de ondan haber almış. Klein Cumartesi gecesi onu etiketlemeye çalıştı ama geri dönmedi."

"Reinhold meşgul bir çocuktu. Bu arada Golde bir pislik değil."

Köpeği mideye indirirken Peabody'ye röportajın önemli noktalarını anlattı. "Banks?" diye bitirdi, ağzı doluydu.

"Güvenlik disklerinin kopyalarını aldım, seyahat ederken onları inceledim. 'Ben kendini beğenmiş bir orospu çocuğuyum' havası vardı - evrak çantası, bavul yok. Yöneticilere göre, tamamen nakit istemiş ama bazı tutarlar bunu zorlaştırmış, bu yüzden kasiyer çekleriyle yetinmiş. Bir çift kibarca neden hızlı para yatırıp çektiğini sorguladı. Onlara parasını vermelerini yoksa

olay çıkarır. İçimden bir ses onun bu kadar yumuşak ifadeler kullanmadığını söylüyor."

"Onlara bakmam gerekecek. Onu giderken gören oldu mu, neyle gittiğini?"

"Dış güvenlik onu yaya olarak yakaladı." Peabody boşuna rahatlamaya çalışarak Eve'in ziyaretçi koltuğunda kaydı. "Bekleyen bir nakil aracı olabilir ya da menzil dışına çıktıktan sonra onu alabilirdi."

"Komşu işyerlerine birkaç üniformalı gönderelim, bakalım bir şey bulmuşlar mı? Bu arada, eski sevgilisiyle bağlantı kuramadım. Komşusuna göre bugün bir arkadaşıyla dışarıdaymış ve yeni bir numara ile yeni bir 'link' satın almış. Bakalım bununla ilgili bir şey bulabilecek misin? Komşusu - Sela Crabtree- benim bağlantılarıma sahip, bu yüzden bağlantı kurduklarında eski sevgilisinden haber almayı bekliyorum. Aksi takdirde sabah onu yakalarız."

"Anladım."

"Mira ile bir görüşme ayarlayacağım, bildirimleri yapacağım. Medya isimlerini sızdırmadan önce kurbanların ailelerine haber verilmesi gerekiyor. Notlarını topla ki ben de-" Masasındaki bağlantı sinyal verince sözünü kesti. Bunu görmezden gelmeye niyetli olsa da, okumaya göz attı.

"Kahretsin. Bu komutan." Her ihtimale karşı bir elini ağzına götürdükten sonra telefonu açtı. "Teğmen Dallas."

Yönetici yerine Whitney'nin yüzü ekranı doldurdu. "Sizi ofisimde görmek istiyorum, Teğmen."

"Evet, efendim."

"Şimdi."

"Yola

çıkıyorum."

Kapattı.

"Tanrım, böyle çağırdığı kişi ben olsaydım diye düşündükçe içim daralıyor."

"Kahretsin. Yüklü bir köpeğin çoğunu yedim. Dolu köpek nefesim var." Eve ayağa kalkarak çekmeceleri açtı.

"Buralarda bir şeyler olmalı."

"Bunu deneyin." Peabody küçük bir kutu uzattı ve kapağını çevirerek içinden minik pembe toplar çıkardı.

"Neden pembeler?"

"Sakız aromalı. Çok güzel. Ve işe yarıyor."

Çok az seçeneği olan Eve iki tane patlattı. Pembe ya da değil, oldukça iyidiler. "Eğer 10 dakika içinde dönmezsem, bildirimleri senin yapmanı istiyorum."

"Lütfen, geri gel." "Bu

Whitney'e bağlı."

İçeri girdiğinde Jenkinson ve kravatının kayıplar arasında olduğunu fark etti ve onun ve ortağı Reineke'nin bir tane yakaladığını hayal etti. Baxter'ın yoğun bir şekilde bilgisayarına doğru kaydığını fark etti. Gözlüğü ön cebinde asılı duruyordu, kravat içeri girdiği anda tekrar takmak niyetiyle koyduğunu düşündü.

Tüm vardiya boyunca sürecektir bir şakaydı.

Dışarı çıktı ve otomatta Dedektif Carmichael'ı gördü. "Hey, Loo, şu anki pislik torbamıza soğuk bir tane alıyordum. Sanchez onu Mülakat A'da çalıştırıyor."

"O pislik torbası ne yaptı?"

"Bir keşi merdivenlerden aşağı attı, sonra onu oyun parasıyla dolandırmaya çalıştığı için öldüresiye dövdü. Gerçek oyun parasından bahsediyorum, oyun parası gibi. Pislik torbası daha çok keşlere iş yapıyor."

Ve Funk gözleriyle cehennemi oynadı. "Oyun parası muhtemelen ona iyi görünmüştür."

"Evet, ama o gitmeyecek." "Nereye gidecek?"

"Bilirsin işte. Git." Carmichael ellerini havada daire çizdi. "Monopoly. Oyun."

"Ölü bir nokta yapar."

"Anladın sen onu. Pislik torbası keşin düştüğünü iddia ediyor ve onu takip ettiğimizde ceylan gibi kaçmasının nedeninin bir randevuya geç kalması olduğunu söylüyor. Gördüğümüz -ve hatta seyirciler üşüşmeden önce birkaç tanesini almayı başardığımız- tüm Funk ve Zoner torbalarının ona ait olmadığını iddia ediyor. Ve bu konuda kibirli davranıyor, bu da onu birkaç kez tokatlamak istemenize neden oluyor."

"O kısmı duymadım."

Carmichael gülümsedi. "Sanchez beni hizada tutuyor. Barışçıl bir tiptir."

"Onu ezdin mi? Pislik torbasının ayakkabıları nasıl?"

Gülümsemesi genişledi. "Botlarını değiştirme zahmetine bile girmemiş ya da kurbanın kanını botlarından temizlememiş. Onları analiz ettiriyoruz ama kurbanın göğsünde lanet olası bir bot izi bırakmış. Islak kumdaki ayak izi kadar net. Ve adamı itip kakarken gözleri dışarıda olan iki akıllımız var çünkü pislik torbası keşe avazı çıktığı kadar bağıyordu."

"Onu yakalamışsın gibi görünüyor. Neden ona soğuk bir tane getiriyorsun?"

"Çoğunlukla Sanchez sakinleşmemi istediği için. Göt herif tek ihtiyacımın büyük bir aletle iyi bir sikiş olduğunu söyledi, kasıklarımı avuçladı ve beni bekleyen bir tane olduğunu söyledi."

"Orospu tokadı atmanın birden fazla yolu vardır, Carmichael. Röportaj A yolda." Yürümeye başladı. "Adı ne?"

"Sokak adı Fang. Gerçek adı Alvar Ramondo."

Eve başıyla kapıyı işaret etti. "Sadece aç ve içeri girmeye başla. Sakın kapatma."

Carmichael mecbur kaldı.

"Sonra görüşürüz... Hey." Eve kafasını kapıdan içeri soktu, yirmili yaşlarının ortasında, melez, Latin kökenli, karmaşık ve özenle yapılmış dövmeleri olan iri yarı adamı işaret etti. "Hey, burada Al'in olduğunu söylememiştin."

Sanchez konuşmadan Eve ona kısa bir bakış gönderdi. O da geri çekildi.

"Nasıl gidiyor, Al? Görünüşe bakılırsa pek iyi değil sanırım."

"Kim bu kaltak?" Fang talep etti. "Başka bir kaltak mı getiriyorsun? Sorun değil. İkinizle de başa çıkabilirim." Kazancının çoğunu dış hijyenine harcamadığını kanıtlarcasına gülümsedi, kasıklarını kavradı, kalçalarını salladı.

Müstehcen bir şekilde homurdandı.

"Evet, o gece tekila shot'larından sonra böyle demiştin. Carmichael'a "Dövmeler hoşuma gitti," dedi.

ona bir iğne yaptı. Neyse ne. Sana söyleyeyim."

Gözlerini deviren Eve, işaret parmağıyla başparmağını birbirinden on santim kadar uzakta tuttu, sonra işaret parmağını kaldırarak yumuşak bir vınlama sesi çıkardı ve parmağını aşağı doğru kıvırdı.

Fang ayağa kalkmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oldu. "Seni yalancı kaltak! Yalancı puta! Seni daha önce hiç görmedim."

"Beni hatırlamıyor musun, Al? Sana Fang dememi söylemiştin, değil mi? Çok fazla ısırmadım," dedi Carmichael'a bir kenara, kız kıza.

"Yalancı kaltak! Seni hiç görmedim."

"Çok fazla tekila." Eve omuz silkti. "Sorun değil. Seni hatırlıyorum. Asla unutmam ..." Eve yine düşen işaret parmağını yaptı. "Neyse," dedi Carmichael'a neşeyle, "sonra görüşürüz."

Kapıyı kapatmaya başladı, bağırarak küfürleri duyduğunda bunun iyi yapılmış bir iş olduğunu düşündü.

Sonra da Whitney'in ofisine koştu.

4

DIŞ OFİS BOŞTU VE Whitney'nin kapısı açık duruyordu. Eve kapıya doğru bir adım attı ve masasında otururken bir an bekledi, masasındaki ekranda aşağı doğru kaydırma yaparken geniş, karanlık yüzünde konsantrasyon vardı.

Masaya yakıştığını düşündü, arkasındaki pencereler korumaya yemin ettiği şehirle doluydu. Bir zamanlar sokaklarda çalışmıştı ve bu işte iyiydi. Şimdi ise ülkenin en iyi polis ve güvenlik gücü olduğunu düşündüğü şeyi yönetmek için masa başında oturuyordu.

Ve bunda da iyiydi.

Kapı pervazına hafifçe vurdu. "Affedersiniz efendim. Yöneticiniz yerinde değil."

"Öğle yemeğinde." Ona parmaklarını kıvrarak yaklaştı. "Kapıyı kapat."

"Evet, efendim." Kendisini oturmaya davet edeceğini bildiğinden ve ayakta sözlü rapor vermeyi tercih ettiğinden, hemen atladı.

"Hem Peabody hem de ben Reinhold cinayetleriyle ilgili olarak sahadan ayrı ayrı döndük."

Arkasına yaslandı, büyük ellerini birleştirdi. "Çifte cinayet. Anne ve baba."

"Evet, efendim. Bu noktada bile çok güçlü olan kanıtlar, Jerald Reinhold'un annesini elliden fazla kez bıçakladığını, ardından altı saatten fazla bir süre babasını beklediğini desteklemektedir. Babasını bir beyzbol sopasıyla çok sayıda darbeye öldüresiye dövdü."

Çok fazla kesintiye uğramadan yukarıdan aşağıya, yanlardan yanlara doğru ilerledi. Çoğunlukla Whitney sadece oturdu,

Onu izliyor, ara sıra başını sallıyor ya da açıklığa kavuşturmak için kısa bir soru soruyordu.

"Dr. Mira'dan profilini çıkarmasını isteyeceğim ve eski kız arkadaşı, eski iş arkadaşları ve amirleriyle de görüşmem gerekecek. Ancak en yakın olduğu bilinen üç adamla cinayetlerden bu yana henüz temas kurmadı."

"Onlara inanıyor musun?"

"Evet, efendim. İstedğini aldı. Kutlamasını yaptı. Memur Cardininni'den kısa süre içinde olay yerinde nelerin kaybolduğuna dair bir rapor bekliyorum, böylece rehinci ve ikinci el dükkanlarına haber verebiliriz. Aldıklarından kurtulmak isteyecektir, parasına para katmak isteyecektir. Onu kolayca takip edebileceğimiz tek bir yerde kalmayacak kadar akıllıydı ama bir yere inmek zorunda."

"Yerel medya bunu bir ya da iki haber döngüsü için kullanacaktır. Bunu sen halledeceksin."

Bundan nefret eden Eve, bunu halledebileceğini ve halledeceğini düşündü. "Kısa süre içinde daha ayrıntılı bir rapor hazırlayacağım," diye söze başladı Eve.

"Eminim yapacaksın. Bu soruşturmayı hallettiğinizden memnunum ama sizi buraya başka bir konu için çağırdım." Şimdi ellerini masanın üzerine koydu. "Onur Madalyası ile ödüllendirileceksiniz."

"Efendim?"

"Özellikle de son dönemde yaşanan kimyasal silahlarla toplu katliam olaylarında, Lewis Callaway ve Gina MacMillon'un yakalanmasında ve onlara karşı açtığınız davada gösterdiğiniz örnek çalışmalarınız, aldığınız kişisel riskler ve bu çalışmalar sayesinde kurtardığınız sayısız hayat için."

"Komutanım, onur duydum. Ama bu davayı tek başıma araştırmadım, yakalamadım ya da oluşturmam. Ekibim-"

"HSO'dan Ajan Teasdale'e de haber verilecek. O ekibin başındaydınız, Teğmen. O kadın ve erkeklere komuta ettiniz. Bu, NYPSD tarafından bir polis memuruna verilen en yüksek onurdur ve bazı politikalar devreye girse de hafife alınmaz. Bu olayda, benim düşünceme göre, onlar

düzgün bir şekilde. Benim düşünceme itiraz etmek mi istiyorsunuz, Teğmen?"

"Hayır, efendim." Düzgünce köşeye sıkıştığını düşündü.

"Teşekkür ederim, efendim." "Sunum önümüzdeki Çarşamba günü için planlandı, bin dört yüz. Sizi bilgilendirmem için bana yetki verildi. Bunu yapmaktan gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim Komutan." Aslında bu fikir gurur, minnettarlık ve düpedüz utanç duygularının bir araya gelmesiyle göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Nankör gibi görünmek istemem. Çok minnettarım. Ama bunu saklamak mümkün mü..."

"Gösterişsiz, sessiz, küçük ve nispeten özel?"

Umut, engellerin arasından çiçek açmaya çabaladı.

"Bunlardan herhangi biri mi?" Dudakları kıvrıldı. "Kesinlikle hayır. Bunu içine sindir, Dallas."

Ve sessizce öldü. "Evet, efendim."

"Ve yine siyasetle iç içe olan başka bir konuda, size bir sorum var. Kaptanlık istiyor musunuz?"

Eve ağzını açtı; hiçbir şey düşünemedi. Bir an için kendi ayaklarını hissedemedi. "Efendim?"

"Bu doğrudan bir soru, Teğmen. Doğrudan bir cevap istiyorum." Ama o daha bir cevap veremedi, Teğmen parmağını kaldırarak bu cevabı engellemeye çalıştı. "Bu rütbe için gençsin. Emrim altındaki en genç yüzbaşı olacaksın. Ve eğer sadece benim kararım olsaydı, bariyerler sana bundan çok önce teklif edilirdi. Politika, algı, önyargı, bunların hepsi teklif etmeme kararında rol oynadı. Özel hayatlarımız kim olduğumuzun ve nasıl algılandığımızın bir parçasıdır."

"Anlaşıldı Komutan." Ve anladığı için -sadece onu değil, süreci ve kendisini de anladığı için- içindeki her şey yeniden gevşedi.

"Her zaman anlayışla karşıladım ve özel hayatımla ilgili hiçbir pişmanlığım yok."

"Siz de yapmamalısınız. Evliliğinizi bu terfiye karşı bir kama olarak kullanmak artık daha zor, hatta bazıları imkansız diyebilir. Roarke Liyakat Madalyası-Sivil ile ödüllendirileceği için bu özellikle zor."

Yarım bir kahkaha atmadan önce gözlerinin biraz açıldığını hissetti. "Bunu onun üzerinde yıllarca kullanabilirim."

Whitney, "İkinizin ilginç bir dinamiği var," diye gözlemledi. "Şimdi cevabınızı istiyorum."

"Komutan..." Vereceği cevabı netleştirmek için düşünmeye çalışarak bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Üç yıl önce tereddüt etmezdim. Bu daha çok kendime bir şeyler kanıtlamakla ilgiliydi. İş dışında zemin benim için oldukça sallantılıydı ve ben bunun farkında bile değildim. Pek sayılmaz. Bu yüzden altımda sağlam bir zemin olduğunu kanıtlamak istedim. Ve bunu hak etmek istedim."

"Bunu hak ettin." Adam kızın yüzünü incelerken kaşlarının arasında çizgiler belirdi. "Ama şimdi tereddüt mü ediyorsun?"

"Efendim, müfettişlikten komutanlığa geçişinize, becerinize ve içgörünüze hayranım. İşiniz hayal edebileceğimden çok daha zor ama onurlu ve gerekli."

"İstiyorsan terfiyi zaten aldın, Dallas."

Bu onu biraz daha rahatlattı. "Masa başında çalışmaya hazır değilim. Yönetim konusunda yeterince sağlamım ama ben bir araştırmacıyım. Bir başkomiserin araştırmacı olarak sahada bulunması kuraldan ziyade istisnadır. Ben bir cinayet polisiyim; bu benim gücüm. Bu benim yeteneğim ve anlayışım. Aksi takdirde bu terfi bana teklif edilmezdi."

Jenkinson'ın gülünç kravatını, Sanchez'in masasının üzerindeki lastik tavuğu düşündü. Daha çok, çalışma odasındaki herhangi birinin kendisiyle birlikte kapıdan geçeceğine nasıl güvenebileceğini düşündü.

"Peki efendim? Adamlarımla arama bir tampon koymak istemiyorum. Benimle konuşmak, bir vakayı bana iletmek, benden yardım istemek için zinciri tırmanmak zorunda olduklarını hissetmelerini istemiyorum. Onlardan uzaklaşmaya niyetim yok. Onlar ve işim, kaptanın parmaklıklarından daha önemli. Bunu söyleyebildiğim için mutluyum ve ciddiylim."

"Bu konu üzerinde epey düşünmüşsünüz."

"Aslında Komutan, ben olsam kaldırırdım. Uzun zamandır üzerinde pek düşünmemiştim." Onunla barışık,

pek de tanıdık olmayan bir yerde olduğunu fark etti. "Değerlendirildiğim için minnettarım. Departmana ve New York halkına bulunduğum yerde en iyi şekilde hizmet edebileceğime inanıyorum."

Tekrar arkasına yaslandı, arkasında büyük bir şehir olan büyük bir adam. "Yol boyunca birçok noktada bunun için daha fazla bastırabilirdim ve bunu yapma konusunda kendimle birçok tartışma yaşadım."

"Politika, efendim." Omuz silkerek onları uzaklaştırdı.

"Bazıları, evet, ama hepsi değil. Zorlamamamın başlıca nedeni sizinle aynı fikirde olmam. Güçlü yönleriniz soruşturma yetenekleriniz, departmanınızı idare etme beceriniz, fail ve kurban hakkındaki içgörünüz. Bunu kaybetmek istemedim. Ama artık bazı engeller ortadan kalktığına ya da kaldırıldığına göre, size doğrudan sorma zamanının geldiğini hissettim."

"Açıkkçası, efendim?" Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Engellerin ortadan kalktığını bilmek, kendi hedeflerimi ve önceliklerimi anlamak beni rahatlatıyor."

"O halde cevabınızı ilgili kişilere ileteceğim."

"Teşekkür ederim, efendim. Saygılarımla."

"Rica ederim, Teğmen. Saygılarımla."

Masasından kalktı, etrafından dolaştı ve nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Eve'in elini tuttu ve sıktı.

"Dağılabilirsiniz."

Biraz sersemlemiş bir şekilde dışarı çıktı, ama evet, fark etti ki, bununla bir sorunu yoktu. Sanki taşıdığını unuttuğu bir ağırlığı bir kenara atmıştı ama tekrar almak isterse nerede duracağını biliyordu.

Ama şimdi? Şu anda, ayaklarının üzerinde dururken kendini iyi hissediyordu. Kravat, çalışma odasına geri dönmüş, masasında meşguldü. Baxter ve True-heart, Baxter'ın masasında sohbet ediyorlardı. Peabody kendi masasında asık suratla çalışıyordu.

Bildirimler.

Jenkinson da dahil olmak üzere odadaki tüm polisler güneşlik takıyordu.

"Burası Hollywood PSD'sine benziyor."

"Senin için bir çift buldum patron." Baxter ona siyah alevli ve kare şeklinde kehribar rengi camları olan bir çift gözlük fırlattı. "Teğmenimizin

gözlerinden kanlar akıyor."

Oynamak isteyerek Peabody'nin masasına doğru yürürken onları taktı. "Durum nedir?"

"Bildirimleri ben yaptım. Bunu çok zor karşıladılar. Annem her zaman çocuğunuz kaç yaşına gelirse gelsin, o hala sizin çocuğunuzdur der. Sanırım haklı. Ayrıca kendi bölgelerindeki yerel yas danışmanlarıyla da irtibata geçtim."

"Güzel."

"Sweeper'ın ön hazırlığı geldi ve Cardininni komşunun tespit ettiği kayıp eşyaların listesini gönderdi. Kopyaları biriminizde olmalı."

"Kontrol edeceğim."

"Bir süredir yoktun." Eve sessiz kalınca Peabody devam etti. "Ben de Dr. Mira'ya genel bir değerlendirme gönderdim, belki hâlâ danışmak istersin diye."

"İstiyorum."

"Nuccio'nun 'bağlantısından' henüz bir şey çıkmadı. Ya etkinleştirmede ya da kayıt ve verilerde bir yığılma var, ki bu daha olası. Yeni bir 'link' aldığınızda," diye devam etti Peabody, "bu bir oyuncak gibidir. Sadece onunla oynamanız gerekir."

"Verilerin açılması genellikle ne kadar sürer?"

"Genellikle mi? Birkaç saatten ne zaman olursa olsun."

"Harika. Eğer patlamazsa ve mesai bitimine kadar iletişime geçmezse, eve dönerken tekrar evine uğrarım. Eğer uzun bir gün geçiriyorsa, onu sabah yakalarız. Kayıp eşyaların tarifini çıkar."

"Üzerinde çalışıyorum."

"Tamam." Ofisine doğru ilerledi, arkasına baktı. "İyi iş, Peabody."

"Teşekkürler."

Eve ofisine girdi, kapıyı kapatmaya başladı ve kendini durdurdu. Hayır, burada oturup Whitney ile yapacağı görüşmeyi düşünmeyecekti.

Terfileri, politikaları, algıları irdeleyecek zamanı yoktu. İşini yapması gerekiyordu.

Önce madde listesini getirdi, okudu, üzerinde düşündü.

Beklediği gibi birkaç parça mücevher. Küçük, yıldız şeklinde elmas küpeler, üzerinde Carl'ın Barbara'ya yirmi beşinci yıldönümü hediyesi olduğunu belirten bir not vardı. Yirminci yüzyılın ortalarında, Rolex marka, pırlanta ve safir taşlarla süslü antika bir altın bayan saati, yine üzerinde kurbanın büyük büyükannesine ait olduğunu belirten bir not vardı. İki altın bileklik, biri altın tokalı inci seti - anneanneden yadigâr - ve kurbanın sade altın ayarlı pırlanta nişan yüzüğü.

Demek kurbanlar gelenekçiymiş, diye düşündü Eve. Nişan yüzüğü, birkaç aile eşyası.

Kocanın takıları ise altın bir bileklikle sınırlıydı, yine kurbanın baş harfleriyle işlenmiş bir Rolex (gelenekçiler) - karısının yirmi beşinci yıldönümü hediyesi- bir çift fırçalanmış altın kol düğmesi, bir çift dövülmüş gümüş.

Listede daha fazla mücevher var, ancak tanık bu parçaların kostüm olduğuna inanıyor ve birkaçı satın alındığında kurbanın yanında olduğunu belirtiyor.

Nüktedan ayrıca iki e-tablet, iki minicomps, som gümüş bir menorah, som sofrta takımları -yine yadigâr- sekiz kişilik servis listeledi. Barbara'nın büyük büyükannesinden kalan tek parça olduğunu belirttiği, kulplu, ayaklı sepet şeklinde kesme cam kristal bir kase, onun gurur ve sevinciydi.

Cardininni, hayat ağacının ipek üzerine elle boyandığı bir düğün chuppa'sı da dahil olmak üzere, çekilmemiş olan ve gözüne çarpan şeyleri notlarına ekledi.

Wit, eserin kurbanın büyük büyükannesinin düğünü için yapıldığını, büyükannesinin ve annesinin düğününde ve kurbanın düğününde kullanıldığını belirtiyor. Mükemmel durumda ve sanatçı Mirium Greene tarafından imzalanmış. Vic, Wit'e bunu oğluna vermeyi umduğunu ve 45 bin dolara sigortalattırdığını söyledi.

Çuppa ve ahşap müzik kutusunun fotoğrafı ektedir ve erkek kurbanın babasının yakın zamanda kendisine geçtiğini belirtmektedir. Eski gibi görünüyor, silindir tipi bir mekanizma ve üstünde ud çalan bir kadın kakması var. Wit parçanın sigortalı olduğuna da inanıyor.

Eve, Cardininni'yi başıyla selamlayarak, kapsamlı ve ilginç bilgiler diye düşündü. Reinhold'un bilgisinin sınırlı olduğu sonucuna vardı. Düğün örtüsü anlaşması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve piyasa değerinin farkında değildi. Müzik kutusu fotoğrafta önemli bir şey gibi görünmüyordu ve muhtemelen onu ebeveyn hurdası olarak görüyordu.

Böylece parıltıyı, elektronik eşyaları ve parayı aldı. Aptal değil, diye tekrar düşündü, sadece gerçekten akıllı değil.

Süpürgecinin raporlarını okudu, olay yerindeki kanlı ayak izlerinden ayakkabıyı henüz tespit edememiş olmalarına biraz içerledi, adli tabibin bulgularını gözden geçirdi ve sonra bunları kendi raporunda bir araya getirdi.

Mira'yı, Peabody'yi ve komutanını kopyaladı, ardından verileri tahtasına ve defterine ekledi.

Çizmelerini masasına koyup arkasına yaslandı ve elindekileri inceledi.

Oldukça sıradan insanlar olduğu sonucuna vardı. Geleneksel, uzun evli, orta sınıf. Kadın evi koruyor, erkek evi geçindiriyor. Sağlam aile bağları, sağlam arkadaşlıklar, iyi yerleşmiş bir mahalle. Bir oğulları olmuş. Hayal kırıklığı mı? Üniversiteyi kazanamıyor, bir işte tutunamıyor, bir ilişkiyi sürdüremiyor.

Onu biraz zorladılar mı? Evet, evet, diye düşündü. Geleneksel.

Adam ol, bir iş bul, geleceğini düşün, faturalarını öde.

Bunları duymaktan bıktın, değil mi, diye düşündü.

Reinhold'un yüzü. Sana ne yapacağını, nasıl yapacağını söylemelerinden, gözlerindeki o hayal kırıklığıyla sana bakmalarından bıktım. Baban var, her gün aptal bir işte çalışıyor, sıkıcı bir piç. Ve annen.

mutfak, komşularla dedikodu, her zaman eşyalarını toplamanı söyleme. Dırdırcı sürtük.

İkisi de seni istediğin her şeyden alıkoyuyordu.

"Sen de öyle görüyorsun," diye mırıldandı Eve. "Artık onlara bakmak, onları dinlemek zorunda değilsin. Artık özgür bir adamsın."

Ayağa kalktı. "Ama uzun sürmeyecek."

Ceketini kaptığı sırada Peabody kapıya geldi. "Zaten iki saat ve bir de

inciler. East Village'da lüks bir dükkan."

"Şurayı ve Reinhold'un son çalıştığı yeri kontrol edelim. Sadece saatler ve inciler mi?" diye ekledi yola çıktıklarında.

"Getirdiği tek şey bu."

"Bunu yayıyor. İnsanların çok fazla soru sormasını istemiyor ve onları kendi mahallesinin dışına çıkardığından emin oluyor."

"Ev sahibi alarmı görür görmez haber verdi. Bana Reinhold'un saatlerle ve inci kolyeyle saat on bir civarında geldiğini söyledi."

"Bankalardan yaklaşık iki saat sonra. Yuvasını kuruyor."

Garajda, Peabody dükkanın adresini navigasyona girerken o da direksiyona geçti.

Peabody, "Ben olsam parayı New Jersey'e havale ederdim," dedi. "Daha iyisi, Pittsburgh."

"Pittsburgh?"

"Evet, belki Pittsburgh. O zaman Cumartesi günü toparlanır, şehir merkezine yürür, belki bir otobüse biner, aktarma yapar, New Jersey'e giden başka bir otobüse biner, güzel ve sakın bir otel bulurdum. Nefesimi tutardım. Pazar günü güneye doğru yol alırdım - saçımı kestirip boyattıktan sonra, bir yerden reçetesiz geçici göz rengi değişimi, başka bir yerden geçici dövme alırdım."

"Para için kimlik göstermek zorundasınız. Görünüştünüzü değiştirin, bu bir bayrak göndermektir."

"Tamam. Tamam, bunu bekliyorum. Malı alırım ama beklerim. Belki Jersey'de gideceğimiz gibi bir dükkan bulurum,

birkaç parçayı tasfiye edeceğim. Pazartesi sabahına kadar parayı alıyorum, sonra da ayaküstü bir flop kullanıyorum, nakit ödeme yapıyorum, görünüşümü değiştiriyorum ve geri kalanını Pittsburgh'da tasfiye edeceğim."

"O zaman görünüşünü değiştirmek için beklemelisin yoksa malların izini sürdüğümüzde yeni görünüşüne sahip olacağız."

"Lanet olsun. Yine haklısın. Parayı tasfiye ettikten sonra flopu kullanıyorum ve paranın bir kısmını yeni kimlik almak için kullanıyorum."

Ana kaçış planında delikler açması Eve'i eğlendiriyordu -ve Peabody'yi eğitmeye yardımcı olduğunu düşünüyordu. "Aşağı Batı Yakası'ndan tembel bir piç kurusu Pittsburgh'da nereden sahte kimlik bulacağını nereden bilecek?"

"Tamam, New York'tan ayrılmadan önce alacak." "Soru devam ediyor."

"Birilerini tanıyan birilerini tanıyor olmalı. Muhtemelen yasal içki içme yaşına gelmeden önce kulüplere girebilmek ya da bira alabilmek için sahte kimlik almıştır. Kim almaz ki?" Peabody bakışlarını sola kaydırды. "Sen hiç yapmadın mı?"

"Hayır." Eve, onun kulüpleri umursamadığını hatırladı.

"İnan bana, çoğu çocuk önemser. Ben de bunu bir sıçrama tahtası olarak kullanırdım, paranın bir kısmını yeni kimlik için harcayın."

"Ama New York'ta yeni görünümün yok." "Kahretsin!" Tekrar köşeye sıkışan Peabody yumruğunu kalçasına vurdu.

"Bir düşüneyim. Sen olsan nasıl oynardın?"

"Ölü ailemle birlikte kaldığım zamanın bir kısmını kendi sahte kimliğimi nasıl yapacağımı araştırarak geçirirdim. Ölü bir adam bulur, kimlik merkezindeki sıkılmış memuru tatmin edecek belgeler için ihtiyacım olan malzemeleri alırım. Ve cumartesi günü, kimse herhangi bir uyarıda bulunmadan önce her şeyi tasfiye ediyorum. Yola çıktığımda taşıması kolay tek bir valizim, sırt çantam, gece çantam var - hafif seyahat, hızlı seyahat. Zaten tüm eşyalarım ihtiyacım yok ya da hepsini istemiyorum. Sadece birkaç gün yetecek kadar eşya alırım. Parayı offshore bir hesaba havale ederim, işlemleri rapor etmeyen bir hesaba. O kadar çok para değil;

kimse gözünü kırpmaz. Bu bana pazar günü seyahat etme şansı veriyor. Kendim gibi görünerek çıkıyorum, bir flop vuruyorum - bu kısım işe yarıyor, görünüşümü yapacağım kimliğe uyacak şekilde değiştiriyorum. Sahte belgelerle birlikte kendi resmimi çekerim.

Sonra olacağım adama çok benzememek için bazı süslemeler ekleyeceğim. Giysilerimi kat kat giyeceğim. Kestirip sakladığım ve boyadığım saçlarımın bir kısmını alıp kendime biraz keçi sakalı yapacağım, belki bir küpe, birkaç geçici dövme, belki de yıkanabilir bronzlaştırıcı ekleyeceğim. Sonra otobüse, trene binerim, ulaşım la hokkabazlık yaparım ama Pittsburgh'a değil, Milwaukee gibi bir yere giderim."

"Milwaukee mi? Milwaukee'nin nesi bu kadar iyi?"

"Birden aklıma geldi ama uzakta, Orta Batı'da. Doğru olduğunu hissettiğim bir yer bulana kadar kimlik merkezlerini araştırıyorum. Görünüşümü değiştiriyorum, Cozumel'de bir dalış gezisindeyken kimliğimi kaybetme hikayemle içeri giriyorum."

Peabody ona bön bön baktı. "Ciddi misin?"

"Kulağa aptalca ve tuhaf geliyor ve bu yüzden doğru oynarsanız satın alacaklar. Sonra yeni kimliğimle dışarı çıkar, Cayman Adaları'na ya da parayı nereye havale ettiysem oraya gider, parayı çeker, sonra güzel bir otele yerleşir, sahile gider ve içinde şemsiye olan şu içkilerden içerim."

"Bu işte iyisin."

Eve park yeri ararken başını salladı. "Yeterince iyi değil. Her şeyin yolunda gitmesi ya da buna değmesi için yeterli para değil. Ve polisler koklamaya devam ederse hala bir iz bırakıyor."

İkinci katta bir yer ve avlanmakta olan başka bir araç gördü. Acımasızca, dikine vurdu, eğildi, yön değiştirdi ve içeri girdi.

"Parayı takip ederdik," diye devam etti dışarı çıktığında. "Ve onu bulurduk. Evin etrafındaki parayla ve taşıyıp satabileceği her şeyle yetinmesi daha iyi olurdu. Sonra deli gibi kaçar, kimliğini, görünüşünü, adını değiştirir, belki Milwaukee'ye yerleşir ve güzel, sıradan bir iş bulurdu. Ama çoğu insan çok açgözlü, çok sabırsızdır. Her şeyi istiyorlar ve hemen istiyorlar."

Cadde seviyesinde, satış, onarım ve satın alma konusundaki uzmanlıklarını öne çıkaran Ursa's Fine Jewelry'ye doğru yarım blok yürüdü.

Çiçeklerin kokusu, seslerin mırıltısı ve ısıltıyla içeri adım attı.

Peabody, "Ooooh." dedi.

Eve, "Ez şunu," diye uyardı.

"Gümüş rengi dalgalı saçlı ve yolcu gemisi bronzluğundaki adam Ursa."

Kadife bir tepsideki birkaç parıltıyı vitrine geri koyduğunu fark eden Eve ona doğru ilerledi. "Bay Ursa." Rozetini avucunun içine aldı ve onun iç çekerken başını sallamasını izledi. "Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Bu konudaki işbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Çok iyi bir genç adama benziyordu."

"Eminim öyledir."

"Yakın zamanda ailesini bir kazada kaybettiğini söyledi. Bir an boğazı düğümlendi, ben de üzerine gitmedim. Saatleri ya da incileri saklamaya dayanamadığını söyledi. Babasının saatini takmaya çalıştığını ama bunun çok üzücü olduğunu söyledi."

"Eminim."

"Bir süre daha beklemek isteyebileceğini, belki de onları bir kasaya koymasını önerdim. Bir noktada onları sattığına pişman olabilirdi. Ama o hayır dedi, New York'tan ayrılıyordu ve yeni bir başlangıç yapması gerektiğini düşünüyordu. Hepsi çok güzel parçalar, özellikle de eski kadın saati. Bir dakika beklerseniz, kızım ekranımızdaki uyarıyı fark ettikten sonra onları kasamıza geri koydum. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Bu çok üzücü."

"Anlıyorum."

"Affedersiniz."

Uzaklaştı ve bir kapıdan geçti. Tam o sırada bir kadın yaklaştı. Onun koyu mavi gözlerine ve burnuna sahipti. "Ben Naomi Ursa. Babam çok üzgün. Karı koca iki kişinin Batı Yakası'ndaki evlerinde öldürüldüklerine dair bülteni gördüm. Babama bundan bahsetmedim. Ama o saatler, o güzel antika inciler... onlar o zavallı insanlara aitti, değil mi?"

"Bunu doğrulamam. Güvenlik kayıtlarınızı grebilirsek yardımcı olabilir."

"Evet, Babam sizin için bir kopya hazırlattı, ancak tezgâhın etrafından dolaşmak isterseniz, tam buradaki ekranımızda görebilirsiniz."

Eve etrafta dolaşmaya başladı, sonra küçük pembe gözyaşlarından oluşan bir zincire benzeyen bir kolyeye bakıp duran Peabody'yi dirseklemek zorunda kaldı.

Naomi ona, "Sen içeri girdiğinde hazırladım," dedi ve oyunu başlattı.

Eve, Reinhold'un içeri girişini izledi. Bavulları olmadığını fark etti, demek ki onları saklayacak bir yer bulmuştu, saklanacak bir yer. Yüzünde zgn olduğunu düşündüğü bir ifade vardı ve doğruca yaşlı adama yöneldi.

İlginç, diye düşündü. Baba tipine, otorite tipine gitmişti, genç kadına değıl.

Konuşmayı, Ursa'nın sempatisini izledi. Tezgâhın üzerine saatler için kadife bir altlık, inci kolye için de ikinci bir altlık koydu.

Gergin değılim, diye düşündü Eve, adam kuyumcu halkasını, bir çeşit ölçüm aletini çıkarıp parçaları incelemeye başladığında Ursa'dan ziyade Reinhold'a odaklanmıştı.

Sabırsız, diye tekrar düşündü. Heyecanlı.

Ursa tekrar konuştu ve Reinhold başını salladı, yere baktı, uzaklara baktı, dudaklarını birbirine bastırdı. Kendisi için yarattığı rolün içine.

Ursa elini Reinhold'un elinin üzerine koydu ve iten sempatisi ekrandan bile belli oluyordu. Ursa kadifeyi yana kaydırđı, kızına işaret etti ve kulağına fısıldadı.

"Bana onları kaldırmamı söylüyor, böylece onları görmek zorunda kalmayacak," dedi Naomi. "Ve adama olması gerekenden biraz daha fazlasını teklif etti, ama ikimiz de onun için çok zldk. Ve pratik açıdan, antika kadın saati bunu telafi edebilirdi."

Ursa dışarı ıktı. "Onları kutulara koydum." Onları tezgâhın arkasındaki masanın üzerine koydu ve üç kutuyu da açtı. "ok güzel parçalar. Adamın saati, tabii ki

Eski ama çok iyi bir saat ve iyi bakılmış. Kadın saati oldukça sıra dışı bir parça ve mükemmel durumda. İnciler çok güzel ve bakımlı. Sizin için evrakları da getirdim."

"Teşekkür ederim, Bay Ursa. Ortağım size bu konuda sigortanız için ihtiyacınız olan her şeyi ve ayrıca üç parça için de bir makbuz verecek. Benimle istediğiniz zaman irtibata geçebilirsiniz." Bir kart çıkardı. "Ve lütfen, Bay Reinhold geri gelirse, onunla yüzleşmeyin. Arka tarafa geçmek ve benimle irtibata geçmek için bir neden bulun."

"Sence geri dönecek mi?" Naomi bir elini boğazına bastırdı.

"Hayır, istemiyorum. Ama şunu anlamanızı istiyorum, onu tekrar görürseniz ya da ondan haber alırsanız, o tehlikeli bir adamdır ve polisle temasa geçmeniz gerekir. Peabody, Bayan Ursa'nın bizden ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol."

"Bayan Ursa, neden buraya gelmiyoruz?"

Biraz yer açtıktan sonra Eve sessizce konuştu. "Ona karşı naziktin. Bunun ya da onun seni aptal hissettirmesine izin verme."

Ursa'nın ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Belli oluyor mu?"

"Eminim bir web siteniz vardır ve birkaç nesildir bu işi yaptığınızı, aile işletmesi olduğunuzu, kişisel, bireysel hizmet verdiğinizi ve emlak mücevherleri konusunda uzman olduğunuzu anlatıyordur."

"Siz olsanız kazanmak ve Bahse girerim. Biz üç Nesiller. Bu Annemin ve babamın izin günü. Oğlum ve karısı." Dükkânın diğer ucunu işaret etti; orada bir adam ve bir kadın kadın müşterileri bekliyordu.

"Seni seçmesinin nedenlerinden biri de bu," dedi Eve ona. "Sağlamsın, saygınsın, adilsin. Tıpkı saatlerin ve kolyenin genel değerini araştırdığı gibi sizi de araştırmış olmalı. Ve bir aile şirketi olarak size anlattığı hikayeyi anlatan birine karşı sempati duyma eğiliminde olurdunuz."

"Babasının adı saatin üzerine kazınmış. Kimliğini sordum."

"Hikayesinden şüphe etmek için hiçbir nedeniniz yoktu ve bugün bunu anlattığı tek kişinin siz olmadığınıza bahse girerim."

Eve dışarıda, ikinci kattaki noktaya yöneldi. "Biz dönene kadar bunları emniyete alın."

"Kıçına bahse girerim. Oradan kırk beş bin dolarla çıktı. Diğer mallar için ne kadar kazanacağını bilmiyorum, çünkü antika saat en büyük biletli ürün gibi görünüyor, ama yuvasını hızlı bir şekilde kuruyor."

"Öyleyse yuvasını bulacağız."

Eve arabasının kapısını açtı ve bir an durup aşağıdaki sokağı taradı. Ailesinin kanıyla lekelenmiş büyük bir para yığınının üzerinde yükseldiğini düşündü.

5

FITZ RAVINSKI bir dilim elmalı turtayı kağıt inceliğinde bir kare parlak sarı peynirle birlikte servis etti. Mod kısmı ise atomik kivi rengine yuvarlak bir kepçe sütsüz üründen oluşuyordu.

"Naneli Taze tofu yoğurdu," dedi başını sallayarak. "Kim bunu güzel bir turtanın üzerine koyar ki?"

"Ben değilim," diye güvence verdi Eve.

"Hepsini alır." Turtayı ve küçük bir fincan gece yarısı ruhu kadar siyah kahveyi teslimat yuvasına kaydırды, parmaklarını tuş takımının üzerinde dans ettirdi ve yola çıkardı.

"Öğle yemeği telaşını atlattık, ancak tüm öğleden sonra turta ve tart için gelenler oldu."

"Anlıyorum." Eve dışarıya, tezgâhın ötesindeki yemek alanına baktı. Yoğunluk sırasında New York sardalyesi modunda muhtemelen doksan kişi oturuyordu. Şu anda, Mint Fresh tofu yoğurtlu turtadan ilk ısırığını alan, el bilgisayarıyla ve kulak ünitesiyle meşgul olan adam da dahil olmak üzere yirmi kişi vardı.

Düşüncesi bile midelerini biraz bulandırdı. "Bize beş dakika verebilerseniz."

"Evet, evet. Sal, sen burayı devral." Fitz ellerini, o gün çoktan defalarca silinmiş olan beyaz önlüğünün ön tarafına sildi. Büyük, siyah bir içki şişesi kaptı ve başını sallayarak Eve ile Peabody'ye boş bir masaya gitmelerini işaret etti. "Biraz turta denemelisiniz, şirketten. Benim vardiyamda polisler para ödemiyor. İş yerinde iki kuzenim var."

"Burada, New York'ta mı?"

"Bronx'un yukarısında, ikisi de. Turta iyidir. Annem ve kız kardeşlerim yapar."

"Yani siz bir aile şirketisiniz."

"On sekiz yıl, burası." Geniş bir parmağını masaya vurdu. "İyi iş çıkarıyoruz."

"Teklifiniz için minnettarım ama fazla zamanınızı almayacağız." Eve, Peabody'nin mutlu turta midesinin mızızlandığını duyar gibi oldu. "Size Jerald Reinhold hakkında soru sormak istiyoruz."

"Birkaç ay önce onu kovdum. Geç geldi, erken çıktı, teslimatları kaçırdı. Teslimatlar işimizin üçte birini oluşturuyor. Güvenilir biri değildi ve işi yapmak umurunda bile değildi."

Ravinski öne doğru eğildi ve parmağını tekrar tezgâha sapladı. "Beni dosyalamaya çalışıyor, bunu destekleyecek kayıtlarım var."

"Tekmelenmeyi nasıl karşıladı?" Eve sordu.

"Bana kendimi becermemi söyledi ve çıkarken tezgahı muzlu kremalı turtayı itti. Hızlı hareket etti," diye ekledi Ravinski keskin bir gülümsemeyle. "Hercai korkak, turta yere düştüğünde, üzerine gelirim diye hızlandı."

"Yaptın mı?" Eve merak etti.

"Hayır. Sadece bir turta -çok iyi bir turta- ama tembel kıcını kaldırdığını görmeye değer. İşe o kadar enerji harcasaydı, hala burada çalışıyor olurdu. Onu ilk kez neşeli gördüm, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Evet. Onun hakkında özel bir şikâyetiniz var mıydı? İş arkadaşlarından, müşterilerden."

"Liste mi istiyorsun?" Bu ekşi not üzerine Ravinski içki şişesini geri devirdi, içerken Adem elması sallanıyordu. "Kız kardeşim Fran onu arka tarafta esrar çekerken yakaladı. Bu yüzden onu kovmalıydım ama genç ve aptal olduğunu düşünerek ona bir şans daha verdim."

"Yasadışıları onun için bir sorun muydu?"

"Anlamıyorum. Ondan sonra gözüm üzerindeydi ve onu hiçbir şey yaparken yakalayamadım. Sorun tembel ve vardiyaşız olmasıydı. Müşterilerden yiyecekleri geldiğinde hasarlı ya da soğuk olduğuna dair şikâyetler alıyordum ve teslimat görevlisi -ki bu Jerry olurdu- kabaydı."

"Gitmesine izin verdiğinizden beri onu gördünüz mü?"

"Gördüğümü söyleyemem. Geçen hafta kız arkadaşını gördüm, artık eski sevgilisi, bu da onun aptal olmadığını kanıtlıyor."

"Lori Nuccio?"

"Evet. Lori üç yıl kadar önce benim için çalışıyordu. İyi bir garson, cana yakın, ayakları üzerinde hızlı. Burada birkaç yıl çalıştıktan sonra daha iyi bir ücret ve daha iyi bahşış karşılığında lüks bir yerde iş buldu, aferin ona. Her neyse, o sik kafalıyı işe aldım çünkü benden onu denememi istedi. Onu kovduktan sonra gelip bana üzgün olduğunu söyledi, sanki onun suçuymuş gibi? Lori iyi bir kız. Bana sorarsanız, onu kovduğundan beri daha mutlu görünüyor."

"Sizin için çalışan özel biriyle takıldı mı?"

"Tam tersini söyleyebilirim. Burada pek anlaşılmadı. Arkadaş edinmedi, özellikle düşman edinmedi. Sadece işine geldiğinde zaman ayırırdı. Bundan fazlası değil."

"Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Ayaklarımı yerden kesti. Şimdi bana neden burada Jerry'yi sorduğuna dair bir ipucu verecek misin?"

Eğer medya topu kurbanların isimlerine ve bazı olaylara atmadıysa, yakında atacaktır. "Onunla ailesinin cinayeti hakkında konuşmak istiyoruz."

"Ne?" Şoku atlatan Ravinski büyük siyah şişeyi indirdi. "Ailesi öldürüldü mü? İkisi de. Yüce İsa, ne zaman? Nasıl ..." Kendini içeri çekti, sert bir nefes verdi. "Onları o öldürdü. Jerry'nin kendi anne ve babasını öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Onu bulmamız gerek. Onunla konuşmamız lazım. Nerede olabileceği, nereye gidebileceği konusunda bir fikriniz yok gibi geliyor bana?"

"Burada tam üç ay çalışmadı ve hasta olduğu ya da saçma bir mazeretle işe gelmediği zamanları sayamıyorum." Ravinski bir elini o kadar düz ve keskin kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi ki Eve avucunun temastan kanlanmamasına şaşırdı. "Birkaç kez gelen birkaç arkadaşı vardı. Ah, lanet olsun. Mal-birinin adı Mal. Görünüşe göre

iyi bir çocuktur. Diğeri biraz pislikti. Adını hatırlayamıyorum."

"Bu bilgiyi zaten aldık. Aklınıza başka bir şey gelirse, bizimle temasa geçin."

"Annem birine zarar vereceğini söyledi." "Pardon?"

"Annem. Hassas bir şeyler yaptığını düşünmeyi seviyor." Elleri havada titretti. "Büyük büyükannesi ve büyükbabası Sicilyalıydı. Her neyse, bana dedi ki, 'Sözümü unutma Fitz, bu çocuk birilerine zarar verecek. İçinde karanlık var' dedi."

Başını iki yana salladı. "Bunun için yeterince karanlık olup olmadığını bilmiyorum ama bir kez öğrendiğinde onunla yaşamayacağını söyleyebilirim."

Sokakta Peabody, Eve'e asık suratlı bir bakış attı. "Bazılarımız turta sever."

"Bunu Şükran Günü'ne sakla. Etrafı dolaşacağız," diye karar verdi Eve. "Eski işverenlerle, iş arkadaşlarıyla konuşuruz. Belki bir şeyler buluruz."

"Kaçmak zorunda. Mantıklı olan tek şey bu."

"Eğer mantıklı olsaydı, Cuma gününden beri koşuyor olurdu. Her şeyi hallettik. Sonra sen eve dönerken eski kız arkadaşına uğrarsın. Ben evdeki ofisime yerleşip başka bir açı arayacağım."

"Peki ya Mira?"

"Sabah için bir konsültasyon ayarlayacağım. Bir yere daldı ve şu anda kendini çok kızgın, çok güçlü hissediyor. Muhtemelen deliği de kızarmıştır. Bu akşam kendine güzel bir yemek hazırlayacak. Turta bile yiyebilir."

"Piç kurusu." Arabaya doğru yürürken Peabody arkasından turtaya doğru özlem dolu bir bakış attı.

Uzun bir gündü, diye düşündü Peabody. Ve başladığında tahmin ettiği kadar çok şey göstermemişti. Dallas ona bir davada asla kesin sonuç düşünmemesini öğretmişti.

Bu sefer, kim olduğunu, neden olduğunu, nasıl olduğunu, ne zaman olduğunu biliyordunuz, neredeyse en başından beri.

"Şansı yaver gitmiyor," diye yakındı.

EDD yıldızı Ian McNab, Lori Nuccio'nun binasına doğru dönerlerken onun kışına hafifçe vurdu. "Şans uzun sürmez. Bizimki hariç, dışı vücut."

Onu sırttırdı. Bu, onun ölçeğinde en yüksek puanlarından biriydi. Bu ve kendi tatlı ve kemikli kışı, akıllı yeşil gözleri, meşgul beyni ve çarşafar arasındaki olağanüstü enerjisi ve yaratıcılığı.

"Merdivenlerden yukarı çıkmamız gerekiyor," dedi. "Öyle mi?"

"A la mode turtayı düşünmeden edemiyorum. Bunu düşünmek bile kışımı dolduruyor ve eve dönerken markette duracağımız gerçeğini de ekleyin, böylece bir tane yapmak için ihtiyacım olanı alabilirim, o zaman-"

"Bize turta mı yapacaksın?"

"İhtiyacımız olanı bulabilirsem büyükannemin vişneli meyvesi var, siz de masrafı bölüşürsünüz."

"Hey, eğer o enayiye pişirirsen, malzemelerin parasını öderim." Küçük bir çalım attı. "En iyi kız arkadaşım bana turta pişiriyor."

Dar yüzünde bir gülümsemeyle, uzun sarı saçları salınarak, sol kulağındaki küpe bahçesi ışıdayarak merdivenleri onun yanında tırmandı.

Uzandı ve parmaklarını onunkilerle dans ettirdi. "Vardiyadan birlikte çıkmamız hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle. Bu pisliği vardiya bitmeden yakalamış olsaydık daha çok hoşuma giderdi."

"Onu yakalayacaksın. Eve gittiğimizde bana yol gösterirsin ve kafalarımızı birleştiririz. Ve belki başka vücut parçalarını da."

Lori'nin katında durduklarında bir kahkaha attı. "O burada."

Peabody kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. keskin bir şekilde.

"İzin gününü bir kız arkadaşıyla geçirdiğini mi söyledin? Muhtemelen gündüzden geceye bir anlaşma yapıyorlar. Akşam yemeği, bir ya da iki kulübe gitmek."

"Evet. Keşke-" Peabody koridorun karşısındaki kapı açılınca döndü.

"Bayan
Crabtree?"

"Evet, doğru."

Peabody itaatkâr bir tavırla rozetini kaldırdı. "Bugün ortağım ile konuşmuştunuz, Teğmen Dallas. Ben Dedektif Peabody, Dedektif McNab ile birlikte."

"Lori henüz eve gelmedi. Endişelenmeye başladım." "Bu kadar uzun süre uzakta olması alışılmadık bir durum mu?"

"Hayır, ama eski erkek arkadaşının ailesini öldürmesi oldukça sıra dışı bir durum. Bir saat kadar önce eve geldiğimde medyanın haberini duydum. Uzun süre dışarıda değildim, sadece birkaç işim vardı ve ben dışarıdayken eve gelirse diye Lori'nin kapısına bir not bırakmıştım. Hala oradaydı. Şimdi gözümü dört açıyorum."

"Bunun için minnettarız ve Bayan Nuccio geri döndüğünde bizimle irtibata geçerse çok memnun oluruz."

"Yeni bir bağlantı ve numara alması için ne gün ama. Ama ben ona ulaşamazsam, o orospu çocuğu da ulaşamaz. Sanırım bu gece yattığını bilsem kendimi daha iyi hissederdim. Ona göz kulak olacağım," diye tekrarladı Crabtree.

Peabody aşağı inmeye başladıklarında omuzlarını silkti. "Şimdi beni endişelendiriyor. Kiminle dışarıda olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden arkadaşını etiketleyip röle oynayamayız."

"Muhtemelen bunu öğrenebiliriz. Çalışmalarından isimleri alır, oradan yayarız. Kızlar sürü hayvanlarıdır, bu yüzden sürü üyelerini belirleriz, eleme süreci oynarız. Biraz zaman alır ama yapılabilir."

"Sürü hayvanları."

"Hey, beni suçlamayın. Tek başına işeyemeyen sizlersiniz."

"Eğer bu doğru olmasaydı ve iyi bir fikir olmasaydı seni tokatlardım. Muhtemelen biraz abartılı olacak ama olsun."

"O zaman bir liste hazırlamaya ve pasta malzemeleri almaya başlayalım. Sen turtayı yap, ben de listeyi hazırlayayım."

Binadan çıktıklarında onun elini tuttu. "Sonra kafalarımızı ve

diğer vücut parçalarımızı bir araya getireceğiz."

"Sağlam plan."

Lori'yi yirmi dakika ile kaçırdılar.

Sokak lambaları yanıp sönerken kendini eve sürükledi. Kasey'yle birlikte yeni aldığı elbisenin içine girmeyi, sonra da kulüplere gitmeyi planlamıştı. Ve tam da alışveriş/saç/tırnak sonrası hak ettikleri patlıcanlı makarnayı bitirmişlerdi ki -kalorisini ve maliyetini azaltmak için bölüşerek- arkadaşları Dru, Kasey'yi etiketlemişti.

Buna inanmadı. İnanmak istemiyordu. Ama Dru çok kararlıydı ve sonra hem o hem de Kasey yeni bağlantılarıyla ilgili raporu gündeme getirmişlerdi.

Birlikte yaşadığı, yattığı, en azından bir süreliğine sevdiği adam Jerry, polis tarafından sorgulanmak üzere aranıyordu. Ailesinin cinayetinde bir şüpheliydi.

Tanrım, Jerry'nin ailesi ölmüştü. Onları o kadar çok sevmişti ki, şimdi sadece ölmüşlerdi. Öldürülen hiç kimseyi tanımamıştı, Jerry'nin anne ve babasıyla olduğu gibi olan biriyle vakit geçirmemişti bile.

Tüm kalbiyle bunun korkunç bir hata olduğuna inanıyordu. Evet, Jerry uçup gidebilirdi ve ona vurduğu zaman, sevemeyeceği ya da birlikte yaşayamayacağı bir yanını göstermişti. Ama birkaç tokat, ne kadar yanlış olursa olsun, cinayet değildi.

Onu etiketlemeyi düşünmüştü ama Kasey buna kesinlikle karşı çıkmıştı. Hatta sadece eve gitmek istediğinde taksiye binmeleri için ısrar etmişti. Yürümek yok, metro yok. Kasey'yi onun evinde kalmasına ihtiyacı olmadığına ya da bunu istemediğine ikna etmek için ciddi bir itiş kakış gerekmişti.

Sadece eve gitmek, yalnız kalmak ve ne olduğunu anlamaya çalışmak istiyordu. Ve biraz ağlamaya ihtiyacı vardı. Belki de çok. Bay ve Bayan için.

Reinhold ve Jerry için de. Bir zamanlar olabileceğini hayal ettiği şey için.

Artık istemediği şeylerle dolu alışveriş poşetlerinin yerini değiştirdi, kendini içeri kilitledi. Çünkü içeri girmek istiyordu.

Hızlıca, o gün zaten kışını yaya bırakmıştı, asansöre bindi. Asansör onun katında gıcırdayarak açıldı.

Ve Bayan Crabtree, Lori kendi dairesine ulaşmadan önce kendi dairesinden dışarı itildi.

"İşte buradasın! Çok endişelendim." "Ben... Ben çok alışveriş yaptım."

Bayan Crabtree gözlerini kıstı. "Duymuşsunuzdur. Jerry hakkında."

"Kısa bir süre önce. Sanırım bir hata olmalı, çünkü-"

"Tatlım, polis buradaydı. İki kez. Seni arıyorlardı."

"Beni mi? Neden? Neden?"

"Sadece seninle onun hakkında konuşmak için. Neden buraya gelmiyorsun, sana çay hazırlayayım. Hayır, boş ver onu. Sana büyük bir kadeh şarap koyayım. Doğum gününden beri sakladığım güzel bir şişem var."

"Teşekkürler, ama ben sadece eve gitmek istiyorum ve... sadece eve gitmek ve... sessiz olmak istiyorum, sanırım."

"Pekala. Şimdi tamam." Crabtree bir eliyle Lori'nin parlak, kestane rengi saçlarını okşadı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Biz... kuaföre gittik."

"Saçını beğendim, yeni rengini. Yeni güzel. İşte, bu ilk gelen polis. Mümkün olduğunca çabuk onunla irtibata geçmeni istiyor. Bence bunu yaparsan kendini daha iyi hissedebilirsin."

Aslında hiçbir polisle konuşmamıştı -resmi olarak değil- ve bu onu biraz hasta hissettirdi. "Ama ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne bildiğinizi asla bilemezsiniz." Bayan Crabtree destekleyici bir gülümsemeyi denedi. "Ve bu kız bana akıllı gibi geldi. Yani içeri girip onu etiketliyorsun. Eğer şarap ve arkadaş konusunda fikrini değiştirirsen, kapıyı çal. Ne kadar geç olduğu önemli değil, tamam mı?"

"Tamam." Lori karta baktı, okudu: Teğmen Eve Dallas. "Oh, o lcove polisi. Roarke'un polisi."

"İşte bu." Crabtree parmak eklemlerini şakağına vurdu. "Bir şey fark ettiğimi biliyordum ama bir türlü çıkaramıyordum."

yukarı. Gördün mü, ne bildiğini asla bilemezsin."

"Sanırım haklısınız. Teşekkürler, Bayan Crabtree."

Crabtree ona, "Ben buradayım," diye hatırlattı ve kendi dairesine geri dönerek tekrar rahatladı.

Sıkışmış. Güvenli ve sağlam.

Lori kapısını kilitledi, sürgüyü ve güvenlik zincirini ekledi.

Çantaları atmaya başladı; içindekiler artık ilgisini çekmiyor, hatta kendisini suçlu ve utanç içinde hissetmesine neden oluyordu. Dışarı çıkmış, gerçekten ihtiyacı olmayan şeyler için alışveriş yapmış, manikür ve yüz bakımı yaptırmış, gülmüş, öğle yemeğinde şarap içmişti ve tüm bunlar olurken Bay ve Bayan Reinhold ölmüştü. Annesiyle konuşmak istediğini fark etti. Annesi ve babasıyla konuşmak istiyordu ve bunu yapacaktı. Ama

önce onu yetiştirdikleri şeyi yapacaktı.

Sırada ne vardı.

Eşyalarını toplar, sonra da polisi arardı.

Küçük, renkli mekânında ilerleyerek yatak odasının girintisine ulaştı. Burayı, tekli koyu mavi kanepesi ve ruj kırmızısına boyadığı dolgulu kasaları olan oturma alanından boncuklardan yapılmış bir perdeyle ayırmıştı.

Belki üstü açılabilir bir kanepede daha mantıklı olurdu ama o yaşam alanında uyumayı reddetti.

Gelecek yıl aynı binada tek yatak odalı bir eve çıkabilirdi. Zaten bir sonraki hedefi de buydu, Jerry kira parasını ve bahşış birikimlerini alıp Vegas'ta çarçur edince bu hedefi de suya düşmüştü. Şimdi bunu telafi etmesi ve az önce yaptığı çılgınlığı telafi etmesi gerekiyordu.

Ama dışarı çıkmaya, bir günlüğüne de olsa rahatlamaya o kadar ihtiyacı vardı ki. Ve bu onu daha iyi hissettirmiş, daha çok kendisi gibi olmasını sağlamıştı. Kasey haklıydı. Büyük hatasını, yani Jerry'yi yeterince uzun süre düşünmüştü.

Havuza geri dönme zamanı, diye düşündü indirimden aldığı güzel turkuaz kazağı alışveriş poşetinden çıkarırken.

Kasey'nin tavır konusundaki tavsiyesini de dinlemesi gerektiğine karar verdi. Ne kadar şanslı olduğunu düşünmeliydi. Eğer Jerry söyleneni yaptıysa -ki buna hâlâ inanamıyordu- ondan ayrılmakla büyük bir şans yakalamıştı. Bu ona sadece zamana, biraz kalp kırıklığına, birkaç tokat ve paraya mal olmuştu.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Adamın arkasından adım attığını duymadı. Kafatasına çarpan sopanın donuk çatırtısı onu öne doğru itti, böylece yatağa çarptı, zıpladı ve sonra kemiksiz bir şekilde yere kaydı.

Jerry onun üzerinde durarak gülümsedi ve sopayı bacağına vurdu.

"Batter up."

Ona çok sert vurmamıştı. Yaşlı adam kadar sert olmadığı kesin. Onu öldürmek istemiyordu, henüz. Önce konuşmaları gereken bazı konular vardı.

Ama onun çöplük gibi dairesinin ses yalıtımının ne kadar kötü olduğunun farkındaydı, bu yüzden konuşmanın sessiz geçmesi gerekiyordu.

"Aptal sürtük." Sopayı kalçasına iyice vurdu. "Sadece 'Defol' diyebileceğini mi sandın? Anahtarların kopyasını almayacağımı mı sandın? Ve bütün gün hangi cehennemdeydin? Seni bekliyordum."

Alışveriş poşetlerini karıştırdı, dişlerini gösterdi.

Son birkaç gündür kendi alışverişini yapmıştı. Aldıklarını iyi bir şekilde kullanma zamanı gelmişti.

Müziği açtı - çok yüksek değil, komşuların şikayet etmesini istemiyor - sadece yeterince yüksek.

Asansörün sesini duyduğunda saklandığı banyodan kendi alışveriş çantasını aldı ve koridorun karşısındaki meraklı yaşlı cadı ile konuşmasını dinledi.

Meraklı kocakarının Lori'yle birlikte içeri gelmemiş olması çok yazıktı. Bir çift daha yapabilirdi.

Şimdilik, sadece şimdilik, Lori'ye razı olacaktı.

Kadının baygın bedenini yatağa taşıdı ve ilk kez saçının yeni rengini fark etti. Kaltak muhtemelen saç rengini değiştirmişti.

başka bir enayi bulmaya çalışıyordu. Adam onun için sadece sevişilecek bir adamdı.

Şimdi sikilen o olacaktı.

Cinsel olarak değil, diye düşündü - onu becerme düşüncesi bile onu hasta ediyordu. Ama onu soydu. Bu aşağılamak ve gözünü korkutmak içindi. Bunu çok düşünmüştü.

Bileklerini, ayak bileklerini sıkıca bağladı, gerçekten sıkıydı, böylece ip ete batıyordu. Biraz acıyı hak ediyordu.

Ağzını bantla kapattı, bu çok kötüydü çünkü çığlığını duymak hoşuna gidecekti.

Müzikle birlikte mırıldanarak onu destekledi, arkasındaki yastıkları dolgunlaştırdı ve gövdesine, yatağın etrafına ve altına iki uzun kablo daha sardı. Bunu bir klips kilidiyle sabitledi, böylece güzel ve sıkı durdu.

"Bu seni istediğim yerde tutacaktır."

Bir kez daha çantasına uzanarak bir Wake-Up kapsülü çıkardı ve kadının burnunun dibinde kırdı.

Kadının gözlerinin dalgalanışını, başının bir o yana bir bu yana dönüşünü izledi. Odaklanmaya çalışırken banttan boğuk bir inilti duyuldu.

Üstüne çıktı, karnına sert bir yumruk attı. "Selam, Lori!"

Ve ailesinde görmediği şeyi gördü. Sadece şoku değil, sadece acıyı da değil.

Korku.

Bu onu daha önce hiç tam olarak deneyimlemediği bir şeyle doldurdu. Onu neşeye doldurdu.

Sırıttı, kız kıpırdandıkça, gözleri berbat dairesindeki berbat alanın her tarafına daldıkça, boğuk sesler banda doğru itildikçe bu neşeye bindi.

"Merak etme. Sana tecavüz etmeyeceğim. Benim için ne kadar çok seviştiğine bakılırsa tecavüz de sayılmaz. Ama bunu benim için yapmıyorsun. Şuna bak, çıplaksın, çaresizsin ve odunum bile yok. O yüzden bunu aklından çıkar."

Göğüs ucuna sert bir dokunuş yaptı ve kız onun altında kıpırdandığında güldü. "Eminim seni ıslatabilirim, eğer ilgimi çekseydi. Gerçek şu ki, birlikte olduğumuz son birkaç hafta seni becermek? Listemden çıkarmam gereken bir angarya gibiydi.

İşte sana bir ipucu. Eğer bir erkeğin seni boşaltmasını istiyorsan, önce bütün gece ona dırdır etme, sahte gözyaşları dökme - evet, şu anda yaptığın gibi. Ve sakın, Tanrı aşkına, ona ne yapması gerektiğini söyleme! Sen benim annem değilsin, sürtük, ve ona ne olduğunu duyduğuna göre, minnettar olmalısın."

İndi, ayakta durup onu inceledi ve kızın ona çekici gelmesinin tek bir nedenini bile düşünemedi.

"Söyleyeceklerim var ve bir kez olsun çeneni kapatıp beni dinleyeceksin. Anladın mı, sürtük?"

Sadece mutlu hissetmediğini fark etti. Kendini güçlü hissetti. Kendini önemli hissetti.

"Şansım biraz kötü gitti diye beni terk edebileceğini, bana kapıyı gösterebileceğini mi sandın? Sorun yaşayan ben olduğum halde kendin hakkında sızlanıp durdun. Beni bu şekilde küçük düşürebileceğini mi sanıyorsun? Hep seninle ilgili. Seni bencil kaltak. Ve sana birkaç vuruş yaptım diye suç işlemişim gibi davranıyorsun. Bunu ve daha fazlasını hak ettin. Şu haline bak. Seni böyle bulacaklar, çıplak, çaresiz, aşağılanmış. Nasıl bir duygu?"

Yüzünden aşağı yuvarlanan yağlı gözyaşları, sevinç duygusuna eklendi.

Alışveriş torbalarını tekmeledi. "Bugün alışverişe çıkan tek kişi sen değilsin. Bak ne aldım." Cebinden katlanır bir bıçak çıkardı. "Sadece bu düğmeye basıyorsun ve bam!" Kavisli, tırtıklı bir bıçak, yasal sınırın hemen altında, dışarı fırladı. Ve kadının gözleri şiştiğinde, vücudu büküldüğünde, çığlıklar engelleyici bant karşısında iniltiye dönüştüğünde sırtıttı.

"Merak etme, senin için değil. Annemin üzerinde mutfak bıçağı kullandım ve bir yastığın içine girer gibi içine girdi. İşim bitmeden önce ortalığı fena halde dağıttım. Yeni kıyafetlerime senin amının kanını bulaştırmayacağım. Güzel iplikler, ha?"

Küçük bir dönüş yaptı. "Eski eşyalarımдан iki seti mahvettim, önce yaşlı kadınla, sonra da yaşlı adamla. Eski beyzbol sopamı onun üzerinde kullandım ve adamım, kan ve beyin uçuştı!"

Gülerek bıçağın mekanizmasını tekrar itti. "Beni cehenneme geri gönderdin. Yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Bu ikisiyle mi? Her zaman şikayet eder, bana ne yapacağımı söyler, yetkili onlarmış gibi davranırlardı. Şimdi kim yetkili?"

Onlara karşı mücadele ederken bileklerindeki kordonlar kanla boyanmıştı. Bonus, diye düşündü ve bıçağı cebine geri koydu.

"Peki bugün ne aldın?" Çömelerek, alışveriş poşetlerinin içindekileri yere döktü ve sonradan aklına gelmiş gibi bıçağı tekrar çıkardı, bıçağı dağılmış giysilerin arasında sürükledi. Kadının hıçkırıkları bantta boğuldu.

"Sürtük ayakkabıları da mı? Bir bakalım." Doğruldu, ayağına geçirdi.

"Evet, bu işe yarar."

Tekrar üzerine tırmandı. "Beni kovarak büyük bir hata yaptın, Lori. Artık param var. Çok ama çok param var. Ne istersem yapabilirim. Sana ne istersem yapabilirim ve sen beni durduramazsın. Sana tokat atmamın önemli bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Saçmalık."

Şimdi ona tokat attı, önden, arkadan, önden, arkadan, kafası iki yana savrulacak ve yanakları gül gibi kızaracak kadar sert. "Bu önemli bir şey değil, kaltak. Sana daha büyüğünü göstereceğim."

Elini yumruk yaptı ve kadının suratına indirdi.

Gözleri titriyordu ve yarılan dudağından bantın altına kan damlıyordu.

"Biliyor musun, belki de her şeye rağmen onu kaldırabilirim. Bana istediğini söyle. İçine sokmamı istediğini söyle. Oh, bana söyleyemezsin." Parmağıyla banda dokundu. "Başını salla. Seni hemen şimdi becermemi istiyorsan başını salla. Başını salla, yoksa seni mahvederim."

Kadın başını sallamayı başardı ama adamın yumruğu tekrar ona çarptı.

Gözü şişip kapanırken "Yeterince hızlı değil!" dedi. "Başını salla, kaltak. Hızlı ol!"

Başını salladı, hıçkırarak ağlıyordu.

"İstiyor musun? Sahip olduğum şeyi istiyor musun?" Kasıklarını tuttu, sonra tekrar tokatladı. "Onu alamazsın."

Düşünerek bıçağı tekrar çıkardı. Sağlam gözü döndü ve vücudu kıpırdanmaya başladı. "Kıpırdama yoksa seni keserim." Saçından bir tutam kesti. "Yeni saçını beğenmedim. Düzelteceğim." Parlak kestane rengi saçları tutam tutam olana dek kesti, kesti, kesti.

"Evet, bu daha iyi. Seni çıplak, yarı kel ve çirkin bulacaklar. Bunu hak ettin. Beni köpeğin yapmaya çalıştın. Köpek sensin. Havla! Havla!"

Bıçağı kızın boğazına dayadı. "Havla dedim lan."

Sesler çıkardı ve gözleri ona yalvardı. "Cici köpek!

Artık kimin sorumlu olduğunu biliyorsun."

Parmaklarıyla kızın burnunu sıktı ve kız onun altında patladı.

"Seks için asla bu kadar enerji harcamazsın, seni aptal sürtük. Berbat yatıyorsun."

Adam elini bıraktığında, burnundan hava emdi ve göğsü onunla birlikte titredi. Hıçkırıklar onu sarstı, banda karşı sert bir şekilde yutkundu.

"O da ne?" Hareketi abartarak başını çevirdi. "Seni tam olarak duyamıyor muyum? Bana bir şey mi söylemek istiyorsun? Bana kel ve çirkin bir köpek olduğunu söyleyip beni affetmen için yalvarmak mı istiyorsun? Durumunu şimdi mi açıklamak istiyorsun, kaltak köpek? Bu adil görünüyor."

Bandın köşesine uzandı ve geri çekti. "Bir şey daha var mı?" Ve bıçağı boğazına dayadı. "Çığlık atarsan boğazını keserim. Anladın mı beni?"

Başını salladı.

"Cici köpek." Tekrar banda uzandı, yüzleri birbirine yakın olacak şekilde eğildi. "Unuttum, bir şey daha var."

Arkasına uzandı ve arka cebinden uzun bir kablo çıkardı. "Ne söyleyeceğin umurumda bile değil."

Boynuna doladı, çekti, çekti.

Ve gözlerinin şişmesini, kırmızının beyazı kırmasını izlemenin, vücudunun onunkinin altında öfkelenip dalgalanmasını hissetmenin, gurultuları duymanın heyecanını yaşadı.

Ne kadar sıkı çekerse, o kadar artıyor, içini yakıyordu. Kasıldıkça bağlı ayakları yatağa vuruyordu,

Kanlı elleri yaşı bir kadınıninki gibi titriyordu. Ve daha sert çekti, zevkle inledi, keskin, kontrol edilemez his onu pençeleyip içinden çıkarırken kalçaları sallandı.

Gözleri sabitlendiğinde, orgazm onu parçaladı. Kocaman, inanılmaz, daha önce hiç yaşanmamış bir şeydi.

Kendi çığlığını bastırdı, vücudu titremeyi bırakana kadar yutkundu ve nefes nefese kaldı.

Sonra onun yanına yığıldı, doymuş, sersemlemiş ve hayatında ilk kez tamamen tatmin olmuştu.

"Tanrım! Hayatım boyunca neredeydin?" Adam kadının kalçasına hafifçe vurdu. "Teşekkürler."

Şimdi duş alması, biriktirdiği bahşış parasını çıkarması ve bu çöplükte almaya değer bir şey var mı diye bakması gerekiyordu. Ama önce mutfakta ne olduğunu görmeliydi.

Şişman bir zoner gibi, öldürmek onu ciddi şekilde munchies yaptı.

6

EVE evin kapısından dönerken DÜŞÜNCELER ONU AĞIRLAŞTIRIYORDU. Çoğu zaman -aslında genellikle- uzun bir günün ardından Roarke'in inşa ettiği muhteşem, kale gibi evin ilk görüntüsü her şeyi yumuşatırdı. Yolun uzun kıvrımının sonunda akşam gökyüzüne karşı yükselme, yayılma, çıkıntı yapma şekli ağırlıkları kaldırma eğilimindeydi. Ona bir evi olduğunu hatırlatıyordu. Kâbuslarla başlayan, koruyucu aile ve devlet kontrolünde geçen sefalet dolu bir hayattan ve nihayet New York'ta, soruşturmalar arasında biraz uyuyabileceği bir yer olan kendi evinden sonra, artık gerçek bir evi vardı.

Ama bu gece, çok fazla ağırlık vardı.

Bencil bir pisliğin bir günlüğüne bile olsa ondan kaçabilmesi onu zorluyordu. Yeni bir başlangıç yapmalı, en başa dönmeli ve her şeyi adım adım gözden geçirmeliydi. Hem de kaptanlık teklifinin dikkatini dağıtmasına gerek kalmadan.

Kafasını boşaltmaya, her şeye başka bir açıdan bakmaya ihtiyacı vardı.

Roarke'a ihtiyacı olduğunu kabul etti. Onun kulağına, gözüne, kurnaz beynine.

Ön girişte fren yaparken, onun için gözden geçirecek, yanından geçecek, ondan sektirecekti, diye karar verdi. Belki de onun göreceği ya da düşüneceği bir şeyi gözden kaçırmıştı.

Yardım ederdi. Bu bir varsayım değil, gerçektir. Ve içinde yaşadıkları taş ve cam kadar onun da eviydi.

Dışarı çıkmaya başladı ve Peabody'nin randevu gecesi aklına geldi. Ve Tanrı aşkına, bunun için zamanı yoktu.

Zamanım olmadı, diye düzeltti ve arkasına yaslandı.

Öyle yaptı. Roarke zaman yaratıyordu ve Roarke onun gezegendeki ya da gezegen dışındaki en meşgul insanlardan biri olmadığını iddia edemezdi.

Telaşlı şeylere neredeyse hiç zaman ayırmıyordu ve şimdi bu bir ağırlık daha ekliyordu. Bir soruşturmaya boğazına kadar batmadığı zamanlarda bile bunu düşünmüyordu.

Şimdi düşününce suçluluk duygusu başına kaya gibi yığılıyordu.

Bir randevu gecesini idare edemezdi, sadece edemezdi, ama birkaç süslü dokunuşla birlikte güzel bir yemek hazırlayabilmeliydi.

Ve gözünü, kulağını, zeki beynini dengelemek.

Arabadan dışarı fırladı, ön kapıya doğru koştu ve içeri girdi.

Ve Summerset'i gördü, siyahlar içinde, ayaklarının dibinde tumbul bir kediyle.

"Esprili konuşmalara ayıracak vaktim yok," diye tersledi. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Evde mi?"

"Henüz değil."

"Çatı terasında bir yemek hazırlamam gerekiyor."

Summerset'in kaşları kalktı. "Takvimde hiçbir şey yok."

"Sadece..." Kedi, ayaklarının arasında dalgalanmak için yanaştığında bunu elinin tersiyle itti. "Kurulumu ben halledebilirim ama bana ne yemesi gerektiğini söyle, ne yememiz gerektiğini. Ve sakın inadına nefret ettiğim bir şey olmasın."

Korkulukların bile eğlendirilebileceğini belirtti.

"Pekâlâ. Ben olsam haşlanmış karidesli domates çorbasıyla başlardım."

"Bekle." Not almak için PPC'sini çıkardı. "Git." "O zaman mevsim armutlu yeşil salataya geçelim. şampanya sosu. Ana yemek için Istakoz Thermidor'u öneririm."

"Bu da ne böyle?"

"Lezzetli. Çok hoşunuza gidecek. Ben olsam sauvignon blanc veya şampanya ile servis eder, vanilya fasulyeli sufle, brendi ve kahve ile bitirirdim."

"Tamam, anladım. Anladım."

Merdivenlere doğru koştı. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Kapa çeneni!"

Yatak odasına girdi. Kahretsin, kahretsin, süslü bir elbise giymiyordu. Randevu randevusu değildi. Ama dolaba doğru yürüdü ve kedi sanki bir oyun oynuyormuş gibi topuklarının dibinde dans etti.

Yüz normal insana yetecek kadar kıyafeti vardı, düzgün bir kıyafeti bir araya getirebilmeliydi.

Ve Summerset'ten burada danışmanlık yapmasını isterse lanetlenirdi.

Siyah pantolon aldı. Siyah her şeyle uyumluydu, değil mi? Sonra sonbahar yapraklarını çağrıştıran bir renkte, boynunda ve etek ucunda ısıltılı bir bant olan, gerçekten yumuşak bir kazak çıkardı. Böylece daha fazla parıltıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Botlar muhtemelen yanılttı, diye düşündü, ama o gökdelen topuklarını giyme.

Parlak kama tipi topuklu bir çift siyah ayakkabı bulmak onu şaşırttı. Üstünü değiştirmeye yöneldiğinde, buna şaşırmaması gerektiğini düşündü. Dolap perisinin oraya bir sonraki sefer ne koyacağını asla bilemezdi.

Bu şartlar altında biraz dudak boyası, biraz kirpik boyası, biraz da yüz çöpü sürdü.

Alabileceği kadar iyi olduğuna karar verdi ve asansöre doğru koşmaya başladı.

Dışarı fırladı ve durakladı. Gökyüzü çatısının koyu çivit rengi gökyüzüne açık olmasını ve iç ısıtıcıların Kasım akşamının sert havasına karşı rahat bir sıcaklık yaymasını Summerset'e borçlu olduğunu düşündü.

Artık gerisi ona kalmıştı.

Roarke hâlâ günün sinirinin tortularını taşıırken antreden içeri adım attı. Boş olduğunu görmek onu şaşırttı.

Summerset, kedi değil - özellikle de eve hoş geldin demekten hoşlanacağı bir günde.

Pard s s n  silkti ve karısından öğrendiği bir alışkanlıkla üst kata çıkarken onu tırabzanın üzerinden attı. Spor salonunda bir saat bir şeylerle uğraştıktan sonra hızlıca yüzmeye karar verdi. Bu, sıkıntıyı kazıyıp atacaktı. Olmazsa da büyük bir içki işine yarayabilirdi.

Ama yatak odasına girdiğinde Eve'in silahını ve şifonyerinin üzerindeki rozetini gördü.

Demek teğmen evdeydi, diye düşündü. Belki onu işlediği  ifte cinayetten uzaklaştırabilirdi -suç raporlarını takip ediyordu- bir antrenman maçına ya da yüzmeye, daha da iyisi iyi bir sevişmeye ikna edebilirdi.

Bu da tortuların icabına iyi bir şekilde bakacaktır.

Evindeki ofisinde, hiç şüphesiz, en yeni cinayet panosunun etrafında volta attığına ya da bilgisayarının başında kamburlaştığına karar verdi. Gününün tüyler ürpertici detayları üzerine pizza ve bolca kahve i eceeğini hayal etti.

Evrak çantasını bir kenara bırakıp kravatını gevşetirken buna hiç aldırmadığını düşündü. Yaptığı iş onu da en az kendisi kadar büyülüyordu ve bu işte oynadığı rol ona kendini... tatmin olmuş hissettiriyordu, sonuca vardı, sık sık dahil oluyor ve heyecanlanıyordu ama öncelikle tatmin oluyordu.

Kendisi de dahil olmak üzere hiç kimse Dublinli bir sokak faresinin, başarılı bir hırsızın, böylesine şüpheli ve karanlık başlangıçlara sahip bir zenginlik ve g   sahibinin kanun tarafında  alışabileceeğine ya da çalışacağına inanmazdı. Tarafları işaretleyen çizgisi biraz eğilip bükülme eğiliminde olsa bile.

Ama kız onu değiştirmişti - hayır, daha fazlasını, diye düzeltti. Onu onu buldu. Ve tüm farkı yaratmıştı.

Böylece onun ofisinde pizza yiyecek, dinleyecek, düşünecek ve en yeni ölüsünün başında duran polisine yardım edecekti.

Ya kendi gününün hayal kırıklıkları? Tüm bu kan karşısında soluk kaldılar, değil mi?

Zamandan, adımlardan tasarruf etmek ve emin olmak için ev içi panosuna adım attı. "Eve nerede?"

Eve şu anda çatı terasında, doğu bölümünde.

Tuhaf, diye düşündü. Beklediği son yer değildi ama üst sıralardaydı. Merakla asansöre doğru ilerledi. "Çatı terası, doğu," diye emretti.

Karısının oraya manzara seyretmek ya da temiz hava almak için çıktığından şüpheliydi. Karısı özel bir amacı olmadan pek az şey yapardı, özellikle de bir dava sıcak olduğunda. Bütün bunlar onun davasında nasıl bir rol oynamıştı? Merak etti. Belki de yükseklikle ilgili bir şeydi ya da manzaranın etkisi vardı ve bir şey bulmak için bu bakış açısına ve kapsama alanına ihtiyacı vardı. Ya da...

Çiçeklerin, mum ışığının, yumuşak sıcaklığın ve kristalin ısıltısının içine adım attı ve zihni bir anlığına ve alışılmadık bir şekilde boş kaldı.

"Hey." Ona dikkati dağılmış bir bakış fırlattı. "Neredeyse anladım."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla zihnindeki takvimi hızla gözden geçirerek ona doğru yürüdü. "Peki bütün bunlar ne?"

"Akşam yemeği."

Daha önce de böyle bir sürpriz yaptığını hatırladı, üzerinde soyulup çıkarılabilen kırmızı bir elbise vardı. Bu biraz farklı, diye düşündü, eğer hisleri doğruysa. Ama aynı derecede güzeldi.

"Kutlama mı yapıyoruz?"

"Hayır. Şey, belki bir çeşit."

"Davayı kapattınız mı? Bu sabah yakaladığınız çifte cinayeti mi?"

"Hayır... Bir şeyler var, ama o şeyleri düşünürken ve hepsini sana nasıl yansıtmak istediğimi düşünürken, Peabody randevu gecesi aklıma takıldı."

"Peabody ile randevumuz mu var? İki çekici kadın mı alacağım? Ne şanslıyım."

Daralmış gözleriyle ona hızlı bir bakış attı. "Beni yakaladın, hepsi bu dostum."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Yüzünü kavradı, yumuşak, tatlı bir öpücük için eğildi. "Randevumuz mu var?"

"Tam olarak değil. Bütün eşyaları dışarı attığın büyük D randevusu şeyini yapamam, ama bütün eşyalar için sana biraz geri ödeme yapabileceğimi düşündüm. Ofisimdeki pizzadan daha güzel."

Adam ona öyle uzun, öyle durgun bir süre baktı ki, kadın bir şeyleri berbat ettiğinden korktu. Sonra onu içine çekti, etrafını sardı, sıkıca tuttu. Sıkı.

"Teşekkür ederim."

"O kadar da büyük bir şey değil."

"Benim için öyle, özellikle de bu gece."

"Bu akşam ne var?" Kahretsin, bir şey mi unutmuştu? Geri çekildi, tamamen onun yüzüne odaklandı. Hayır, başka bir şey. "Roarke Evreni'nde bir şeyler mi karıştırdın?"

Ona gülümsedi ve çenesindeki çukura dokundu. "yle de denebilir."

"Ne?"

"Değil önemli, özellikle beri l bkz. Biz şampanya i."

"Hayır." Adam yanından geçip gitmeden önce yerinden kımıldadı. "Sen benim eşyalarımı al. Ben de seninkileri alayım."

Bir elini kolundan aşağı, kazağının yumuşak kolunun üzerinden geçirdi. "Evlilik Kuralları mı?"

"Bu doğru. Olay nedir?"

"Bu ğleden sonra üç kişi yi kovmak zorunda kaldım. İnsanları kovmaktan nefret ediyorum."

"Neden yaptın?"

"Temelde yapmak için para aldıkları şeyi yapmadıkları için. Burada bir boşluk bırakacağım. Zor bir dönemden geçiyor olabilirler, bazı kişisel sorunları olabilir, sağlık sorunları olabilir. Bu yüzden biraz zaman, biraz zaman, bir tartışma bunu çözebilir. Ancak maaş aldıkları işi yapmamaları dikkatsizlikle ve daha da kötüsü kibirle birlikte geliyorsa, o zaman hiç boşluk bırakmam."

"Yani onları pislik oldukları için kovdunuz."

Güldü ve o tortuların bir kısmının akıp gittiğini hissetti. "Tam da bunu söyleyebilirsin."

"Bu konuda bir şeyler biliyorum," dedi adam şampanyanın tıpasını açmak için -umarım yeterince iyi- hazırladığı masaya doğru yürürken. "ifte cinayetten sorumlu olan adam

Bir işte tutunamayan bir pislik -kibir, dikkatsizlik ve bence çarpık bir hak duygusu."

"Görünüşe göre eşyalarımız çakışıyor." Mantarın şişeden zarif ve boğuk bir şekilde çıkmasının ardından, iki uzun flüte şampanya doldurdu.

"İnsanları kovmaktan nefret etmenizin bir nedeni de onları işe alırken hata yaptığınızı hissetmenize neden olmasıdır."

"Ve sen beni iyi tanıyorsun," diye kabul etti. Ona bir flüt uzattı, kendi flütünü onunkine vurdu.

"Yaptın mı?"

"Açıkçası, evet. Ancak o zamanlar bu pozisyona her açıdan çok uygunlardı. Ancak zaman içinde bazıları kayıtsız, tembel ve evet, hak sahibi olabiliyor."

Tek bir şeyi bile -iyi, kötü, vasat- hafife almanın hiçbir zaman para getirmeyeceğine inanıyordu.

"Ve şimdi bu üç kişi işsiz kaldı," diye ekledi. "Referansları iyi olmayacağı için eşit bir iş bulmaları kolay olmayacak."

"Nefret ettiğin bir diğer şey de artık hayatlarının mahvolmuş olması ve en azından bir süre daha öyle kalabilecek olmaları. Zor bir durum ama diktiğinizi giyersiniz - tabii dikmeyi biliyorsanız."

Bir an düşündü, sonra tekrar güldü ve kalan tortu da gitti.

"Ne ekersen onu biçersin

-"Ne ekersen onu biçersin."

"Eğer etrafta bir şey dikiyorsan, onu giymek zorunda kalacaksın. Ne olmuş yani?" Omuzlarını kaldırdı.

"Yani," diye tekrarladı. "Haklısın. Diktiler, ektiler, giydiler ya da biçtiler. Ve şimdi nadasa bırakılmış lanet bir tarlada üzerlerine uymayan bir şey giyiyorlar. Ve görünüşe göre bu benim meselemi çözüyor, bunun için teşekkürler."

"Sorun değil. Aç mısın?"

"Şimdi öyleyim. Akşam yemeğinde ne var, sevgili Eve?"

"Başlamak için bir çorbamız var. Summerset yiyecekleri seçti, yani orada güvendesiniz."

"Ofisinde pizza yemek için tamamen hazırlıklıydım." Bir elini kızın saçlarında gezdirdi, sonra hafifçe yanağına dokundu. "Biz

Eşyalarımızı dışarı çıkarma ihtiyacı duyan ya da bunu isteyenlerden değiliz ya da çok sık değil. Onunla iyi geçiniyoruz. Birlikte iyi idare ediyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü benim de bir yığın eşyam var." "Hadi biraz çorba içelim, sen de bana anlatırsın." "Anlaşmayı burada yapıyorum." Bir sandalyeyi işaret etti.

"Hangi erkek eve döndüğünde kendisine tapan karısı tarafından hazırlanmış sıcak bir yemekle karşılaşmaktan hoşlanmaz ki?"

"Kucaklayın," diye mırıldandı ve gümüş ısıtıcı örtüleri çekti.

"Eğer hepsi aynıysa, bir kaşık kullanacağım. Duyduğum haberlere göre ailesini öldüren yirmili yaşlarında bir adamı arıyormuşsunuz."

"Bundan daha fazlası var. Annesini mutfak bıçağıyla elliden fazla kez bıçakladı, babasını -saatler sonra- beyzbol sopasıyla paramparça etti."

"Bu hatırı sayılır bir öfke." Adam kadının yüzünü dikkatle inceledi. "Küfür ediyorlar mıydı?"

"Hayır, böyle bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yok. O bir pislik. Üniversiteden atılmış, babasının onun için babasının ofisinde ayarladığı iş de dahil olmak üzere birkaç aydan fazla bir işte çalışmıyor ya da çalışmayacak. İyi bir iş. Oradaki amirle ve bazı iş arkadaşlarıyla konuştum. Baba birkaç on yıldır şirkette çalışıyor; çalışkan, iyi bir adam, sorumluluk sahibi. Oğlu bunların hiçbiri değil. Konuştuğum diğer patronlarla da aynı durum söz konusu."

"Yani bir sorumsuzluk ve başarısızlık modeli."

"Evet, kişisel olarak da. Kız arkadaşı -ve şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla birlikte yaşadığı ya da birkaç haftadan fazla ilişki yaşadığı tek kadın- onu terk etmiş. Kira parasını ve kızın bahşiş birikimlerini aldı -kız garsonluk yapıyor- ve Vegas'ta hepsini ve daha fazlasını harcadı. Ailesinin yanına geri taşınmak zorunda kaldı ve yine öğrendiğime göre iş bulmak için herhangi bir adım atmadı. Aralık ayına kadar ya bir iş bulmasına ya da evden ayrılmasına karar vermişler."

Çorba içti -sıcak, az bir ısıyla rahatlatıcı- ve düşündü. "Onları öldürdü çünkü

ebeveyn memesinden beslenmeye devam etmesi için mi?"

"Bu her şeyi özetliyor. Annesini öğle yemeği saatinde bıçakladı," diye başladı Eve ve zaman çizelgesini, finansal transferleri, hırsızlığı ve satışı anlattı.

"Soğuk piç ve şimdi parası var. Tek seferde sahip olduğundan daha fazla. Dikkatli davranması pek mümkün değil. Soğuk ve acımasız olmasının yanı sıra genç ve aptal. Şehirdeki tüm otellerime bir uyarı gönderebilirim."

"Çoktan halledildi, teşekkürler. Ve bilginiz olsun," diye ekledi Eve, "Joleen Mortimer'ı ya da Manor'da muhatap olduğum herhangi birini işe almakla kesinlikle hata yapmadınız. Özellikle de o bir lazer."

"Katılıyorum. Bu durumda, önceki sahipleri ve eski müdürü kibirli olanlardı. Onların kaybı, benim kazancım. Adamınızın açabileceği hesapları araştırabilirim ve araştıracağım da, ama büyük olasılıkla parayı elinde tutacak. Somut bir şey. Ona dokunabilir, onunla övünebilir. Onu para yatırma ve aktarma işlemleriyle izleyebileceğinizi sanmıyorum, hele ki bu yüz yetmiş beş binle. Biriktirecek, sonra da çarçur edecek."

"Bu ona uzun süre dayanmayacak." Eve ayağa kalktı ve bir sonraki rotayı belirledi. "Ursa'daki saatlerin ve incilerin satışı bir ikramiyeydi, böyle bir vurgun beklediğinden şüpheliyim. Ve diğer malları satarak birkaç tane daha kazanacak, ama yüksek yaşıyor.

"Bu arada, Noel için bana parlak şeyler almak zorunda kalacağınızı bildiğimden, burayı deneyebilirsiniz. Ursa's, Aşağı Doğu Yakası'nda. İyi insanlar."

"Not aldım. Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

"Sahibi. Parlak şeylere odaklanmamıştım. Kimse onu sevmiyor," diye devam etti. "Adamım Jerry'den bahsediyorum. Üç arkadaşı var ve bunlardan ikisi oldukça sağlam tipler ve ikisi de onunla eskisi kadar sıkı fıkı değil. Üçüncüsü de başka bir pislik, yani birbirlerine uyuyorlar."

Summerset'in salatayla iyi bir karar verdiğine karar verdi. Eğer yeşil yapraklı şeyler yemek zorundaysanız, onları mideye indirmenin yolu buydu.

"Yani büyük olasılıkla diğer pisliğe mi ulaşacak?" "Herhangi biriyle, evet, belki." Ve onun da iyi bir itiş daha.

"Sanırım Peabody ve ben onları yeterince korkuttuk, böylece bizimle temasa geçecekler. Gösteriş yapmak istemez miydi? Özellikle de arkadaşlarına? Belki Vegas'a geri döner, kayıplarını ve onların aşağılamalarını telafi etmeye çalışır?"

"Olasılık araştırması yaptın mı?"

"Evet. Yüzde yetmiş iki. Bu, Vegas'a ulaşım ve New York, Jersey'deki kumarhaneler için uyarıları artırmaya yetecek kadar yüksek bir oran. Mesele şu ki, bu seyahatten önce hiç kumar oynamamıştı, yani her zamanki alışkanlığı değil."

Roarke, "Elinin altında yüz yetmiş beş binden fazla para olması bir model değil," diye belirtti.

"Evet, uyarılar geldi. Onu tanıdığımı ve buraya kadar şans eseri geldiğini söylemek istiyorum. Ama bundan emin değilim. İşin içine biraz hesap kitap karıştırmış. Parayı ele geçirmek. Bu biraz düşünce, biraz çalışma, hatta biraz beceri gerektirdi. Tıpkı saatler için Ursa'ları seçmesi gibi. Akıllıcadı."

"Peki ya kız arkadaşı? Arkadaşlarına hava attığı gibi, kıza da hava atmak, ona -ya da gerçekten kendisine- neyi çöpe attığını kanıtlamak isteyebilir."

"Evet, yarın onu çivileyeceğim. Hâlâ dışarıda olmalı." Eve bilek ünitesine baktı, Lori Nuccio'nun ölü yattığından habersizdi, Jerry ise mutfağından bir sürü yiyecek getiriyordu.

Roarke, "Bir şey kaçırdığından endişeleniyorsun," diye yorum yaptı.

"Acaba ben mi yaptım? Bu adamın geçmişinde bu tür bir şiddet kapasitesini fısıldayan hiçbir şey yok. Birkaç küçük sopa darbesi almış ve eski sevgilisine de -henüz teyit edilmedi- bir iki tokat atmış olabilir. Kendisine balta vuran işverenine ya da tekme atan kız arkadaşına karşı misilleme yapmadı. Biraz ağzını bozdu, sonra da yürüdü."

"Uyuyan canavar mı?"

"Olabilir. Bu konuyu Mira'yla konuşacağım. Sanırım annesinin dürtüsüydü. Birden patladı. Bıçak orada duruyor ve kadın şikayet ediyor, öğüt veriyor ya da uyarıyor, her neyse. Bıçağı aldı ve ona sapladı. Ve ..."

Sustu, şampanyasını aldı.

"Eğer bunu sekiz yaşında yaptığın şeyle kıyaslıyorsan, sana çok kızacağım."

Onun içini gördü, Eve biliyordu. Hızlı ve derin gördü.

"Değilim ama o anı ve neler yapabileceğini anlıyorum. Tecavüze uğramıştım, kolum kırılmıştı ve hayatımdan endişe ediyordum, bu yüzden parmaklarım o bıçağın etrafına dolandığında, onu acıyı durdurmak ve hayatta kalmak için kullandım. O ise bıçağı fiziksel bir tehdit oluşturmayan, kendisine bir ev, bir aile sağlayan birine saldırmak için kullandı. Ama o anı biliyorum ve bu birkaç şekilde olabilir. Sağlıklı bir kontrol şalterine sahip çoğu insan o anda kendini kaybedebilir ve kaybediyor da. Tepkisi, 'Lanet olsun, ben ne yaptım?' olur."

Yavaşça bir yudum aldı, bunu biliyordu. Görerek. "O ve onun gibiler, 'Vay anasını, bakın neler yapabiliyorum' diye sevinçle tepki veriyor. Ve bu heyecan, bunun açığa çıkması, ne kadar çarpık olursa olsun, onları devam etmeye itiyor."

"Onları ikimiz de tanıyoruz, evet. Gözlerinin içine baktık."

"Çok fazlalar," diye onayladı Eve. "Yine de, bunların çoğu bile

onun yaptığını yapmaz. Ama o anda aklınızı kaybedebilirsiniz. Durmazsınız, duramazsınız, ister heyecan ister korku sizi yönlendiriyor olsun."

Tekrar temizlenmek ve ana hizmet etmek için ayağa kalktığında ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu fark etti. "Tüm o kan, güçlü ve korkunç. Bende şok, acı, kan ve yaptığım şeyin gerçekliği beni bir füğ durumuna soktu, değil mi? Hayatımda ilk kez dışarıda tek başıma dolaşırken, kolum kırılmışken, bunun ve son tecavüzün acısı o kadar büyüktü ki her şeyi unuttum. Acıyı, olanları, her şeyi. Ve hayatımın büyük bir bölümünde yapabildiğim her şeyi engellemeye devam ettim."

"Ya o ya ben, sekiz yaşındaydım ve dehşete düşmüştüm. Yapmam gerekeni yaptım, ama yapamadığımı bilmek beni hala dehşete düşürüyor."

Dur. Kendimden geçmiştim ve duramadım. Belki o da yapamadı, ya da onu yakaladığımızda avukatı bunu deneyecek. Ama sonra kaçmadı. Ve neredeyse herkes kaçardı. Sadece kaçır ya da örtbas etmeye çalışırdı. Biri eve girdi ve annemi öldürdü. Kaçmadı çünkü dehşete kapılmamıştı. Sanırım yaptığı şeyi benimsemişti ve bu yüzden

-Plan yapmak, toplamak ve çalışmak için. Ta ki babası eve gelene kadar. Sonra tekrar yaptı."

"Ve yine de kaçmadı."

"Hayır." Zihninde onun banka güvenlik disklerindeki görüntüsünü canlandırdı. Kendini beğenmiş.

"Onun içinde ölüden çok kırık bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve belki de o an, bıçağı alıp kıza sapladığı an, o şeyin öldüğü andı."

"Bu onu yakalamanıza yardımcı olacak mı?"

"Her şey yardımcı oluyor. Yarın olay yerine geri dönüp tekrar inceleyeceğim. Bu gece başka bir yeniden yapılandırma yapacağım. Ve eğer hesapları araştırabilirsen, bu her şeyi kapsar. Bağlantısını kullanmadı, muhtemelen onu atıp başka bir tane aldı. Kendi ya da ailesi adına banka ya da kredi kartı kullanacak kadar aptal değil ama nakit sonsuza kadar dayanmaz. Adını ve yüzünü her yere yaptıştırdık."

"Sence şimdi kaçmaya çalışır mı?"

"Başka ne yapabileceğini anlamıyorum. New York onun için çok sıcak ve her zaman istediği şeye sahip. Parası var ve ailesi artık ona kızamıyor."

"Peki ya diğer aileler?"

"Büyükanne ve büyükbabası tam ve onlara haber verildi. Baba tarafından bir amcası, anne tarafından bir teyzesi ve beş kuzeni var. Hepsine haber verildi. Onlardan herhangi biriyle temasa geçerse arayacaklarını garanti edemem ama çocuklarını, kız kardeşlerini, erkek kardeşlerini öldüren bir adama yardım edeceklerine inanmak zor."

Roarke, "Kan bağı derinlere uzanıyor," diye yorum yaptı.

"Evet, belki. Elimizdekilerle hepsini kapsayamam. Bazıları New York ve çevresinde yaşıyor, bazıları yaşamıyor. Hepsi

Orada yapabileceğimiz tek şey temas halinde olmak ve zorlamaya devam etmek."

Eli masanın üzerinde onunkine dokundu. "Başka birine zarar vereceğinden endişeleniyorsun."

"Bence biri yoluna çıkarsa ya da ona istediğini vermezse, evet. Güvenli bir sığınak ya da daha fazla para aramaya gider ve bunu elde edemezse, eline fırsat geçerse, yine öldürür. Ama ..."

"Ama?"

"Ailesine asılacağını sanmıyorum, ya da para bitene ya da çok sıcak olana kadar. Ailesini düşünmüyor, içimden bir ses öyle diyor. Mutluluğunun ya da başarısının önündeki engelleri düşünüyor. Onu geride tutan ya da ona emir veren insanlar. Eğer ve ne zaman olursa, önce büyükanne ve büyükbabayı düşünürüm. Bence onları daha zayıf ve ona yardım etmeye daha yatkın görür. Şehir dışından gelenler New York'a geliyor ve bunu bilmesinin hiçbir yolu yok. Yani önümüzdeki birkaç gün boyunca onları evde bulamayacak."

"Benim gözlemim, polislik işinin büyük bir kısmının angarya olduğu, aynı zeminde tekrar tekrar çalışıldığı, görüşmelerde sayısız saatler geçirildiği, raporlar yazıldığı ya da oluşturulduğu yönünde.

-Ve aşırı risk, öfkeli eylem, anlık kararlar ve sınırlı planlamanın olduğu dehşet verici zamanlar. Bugün öncelikle ilkiyle uğraşıyorsunuz."

"Bunun için bana madalya vermeliler," diye mırıldandı. Adam sadece gülümseyip biraz daha şampanya doldurunca, kadın kıpırdandı. "Bir tane alacağım. Bir madalya."

"Bu çok güzel. Tebrikler."

"Bu büyük bir şey. Demek istediğim..." Büyüklüğü belirtmek için ellerini uzattı. "Bu büyük bir olay. Onur Madalyası. Bu-"

"Bunun ne için olduğunu, ne anlama geldiğini biliyorum." Elini uzattı, tuttu ve gözlerine baktı. "Sizin dünyanızda daha büyük bir onur yok. Bunu fazlasıyla hak ettin, fazlasıyla hak ettin."

"Madalyayı saklayıp bana daha büyük bir bütçe verebilirler." Elini dudaklarına götürdü. "Seninle gurur duyuyorum ve bu başarının fark edilmesinden duyduğun rahatsızlık beni çok eğlendiriyor."

özveri ve beceri."

"Eğlendiniz mi? Al sana bir komiklik daha. Sen de bir madalya alacaksın."

O düştü onu Elini. "Ne var? Ben a Sivil, olarak bana sürekli hatırlatıyorsun."

"Sivil Liyakat Madalyası ve bunları şeker gibi vermezler dostum, özellikle de karanlık karakterlere."

"Bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

Buna bayılıyordu, adamın bu kadar ağırbaşlı olmasına bayılıyordu.

"Oh, öyle, ve şimdi ben eğleniyorum. Burnunu sokmaya başlayan sendin, sonra da tüm vücudunu. Şimdi Çarşamba öğleden sonra orada durmak zorunda kalacaksın - bin dört yüz, bunu defterine yaz - ve ne alırsan al. Ve ben de seninle gurur duyuyorum, o yüzden sineye çek."

"Biz bir çift değil miyiz? Tanrım, eski dostlarımdan ne küfürler işiteceğim. Lanet bir madalya."

"Departman size değer veriyor, vermeli de. Ben işe dönmeden önce şampanya ve gerçekten lezzetli bir istakoz içeceğiz." Bir içki daha aldı. "Ve bir şey daha var."

"Daha fazla mı? Çifte cinayetlerden, pisliklerden ve madalyalardan daha fazlası mı?" "Evet, bundan daha fazlası. Whitney beni aradı ve madalyalar hakkında konuşmak ve kaptan isteyip istemediğimi sormak için." "Eve!" Bu kez eli onun elinin üzerindeydi. "Buna

Kurşunu gömmek ve derine gömmek. Eve," dedi tekrar ve ayağa kalkmaya başladı.

"Yapmadığımı söyledim."

"Pardon?" Tekrar oturdu. "Ne

dedin?" "Parmaklıkları

istemediğimi söyledim." "Aklını

mı kaçırdın?"

Gözlerini kısmıştı. "Bu İrlandaca aptal demek mi?"

"Delilik daha doğru." Yüzünde şaşkın bir kızgınlık vardı.

"Bunu neden istemeyesin ki? Bu büyük bir terfi, bir başarı. Madalya konusundaki rahatsızlığını anlıyorum. Kendini işini yapıyor olarak görüyorsun ve bunun için sana süslü bir şey takılmasına ne ihtiyacın var ne de bunu istiyorsun. Ama kaptanlık? Tanrı aşkına Eve, bu senin kariyerin.

ne olduğunu, bundan daha fazlasını. Ve ikimiz de biliyoruz ki ben olmasaydım bunu sana daha önce teklif edecekti."

"Hayır, senin yüzünden değil. Benim yüzümden. Ben seçimimi yaptım. Sen ne düşünürsen düşün, bu benim seçimimdi. Ben seni seçtim ve eğer rütbeliler bu konuda politika yapıyorsa, bu onların seçimiydi."

"Şimdi bana bir madalya verecekler ve senin için de bir kapı açtılar. Neden içinden geçmiyorsun? Dans ederek geçiyorum."

"Bu konuda kızgın olman için bir neden yok."

"Kızgın değilim, daha çok şaşkınım. Neden geri çevirdin?"

"Sahip olduğum şeyden vazgeçemem," dedi basitçe. "Hazır değilim. Belki de hiç olamayacağım. Ben bir polisim. Polis olmak zorundayım."

"Kaptan barları bunu nasıl değiştirecek?"

"Beni sahadan çıkarırlardı. Şu anda Jerry Reinhold'u başkası arıyor olacaktı, ben değil. Adamlarımla arama mesafe ve boşluk koyacaklardı çünkü onların doğrudan amiri olmayacaktım. Çoğu zaman toplantılarda, evrak işleriyle, idari kararlar almakla daha fazla zaman geçirecektim ve sadece iyi olduğum işi yapmaya çalışacaktım."

Adam hiçbir şey söylemeyince uzun bir nefes aldı. "Bir polis olmaya ihtiyacım var, iyi bir polis, rütbeye ihtiyacımdan daha fazla. Ve bugün, hiç sorgulamadan, parmaklıklar teklif edildiğinde bunu biliyordum."

Adam hâlâ konuşmayınca omuz silkti. "Muhtemelen bunu önce seninle konuşmayarak bir Evlilik Kuralı'nı çiğnedim, ama-"

"Bu senin," diye araya girdi. "Bu senin işin. Seninle yaptığım anlaşmalar, aldığım, sattığım, geliştirdiğim şeyler hakkında konuşmuyorum."

"Yaptığın iş ve çevirdiğin çark seni -genellikle de- tehlikeye atmıyor. Bunu benim almamın sizin için daha kolay olacağını anlıyorum."

"Eğer daha az endişelenmemi kastediyorsan, öyle olur. Ama ben seninle evlendim. Bir seçim yaptım ve senin gibi ben de seni olduğun gibi kabul ettim, seni dönüştürecek şey olarak değil."

"Bir keresinde çok istemiştim. Hatta belki çok fazla. İşim sadece yaptığım şey ya da kim olduğum değil, sahip olduğum tek şeyken istedim. Artık bu doğru değil ve bu yüzden daha iyi bir polisim. Kötü adamları yakalamam gerek Roarke. Ve her gün nezarethaneye girip yardım ettiğim ekibin de aynı şeyi yapmak için çalıştığını görmeliyim. Bunu barlarla kıyasladığımda, ortada bir çekişme yok."

"Tamam o zaman." "Hepsi bu kadar mı?"

"Teğmen, gerçekleri tartışamam. Size teklif ettikleri için çok mutlu olduğumu söyleyeceğim. Bunun sizin seçiminiz olduğunu söyleyebilirsiniz ve bu da yeterince doğru. Ama benimle birlikte olmak buna engeldi ve şimdi değil. Bu yüzden madalyayı alacağım ve sineye çekeceğim."

"Tamam." Uzun bir nefes verdi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ama tatlı olarak sunulan sufleyi yiyemem." "Sufle mi? Oldukça beş yıldızlı bir yemek. Neden biraz daha ve biraz sonra tadını çıkarabiliriz. Biz çalışırken senin ofisinde."

Ona sırtıttı. "Gerçekten iyi bir seçim yaptım."

"Oh, öyle mi?" Elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Sen iyi bir kaptan olurdun."

"Belki. Yolun aşağısında. Evet, tamam. Yaparım."

Onu gülümsetti. "Rütben ne olursa olsun, sevgili Eve, her zaman benim polisim olacaksın."

"Bana uyar." "Hadi aşağı inelim o zaman."

"Tüm bu şeylerle ilgilenmem gerekiyor."

"Summerset bunu halledecek."

"Daha da iyisi. Sadece biraz mola verip iş kıyafetlerimi giymek istiyorum."

Kendi kendine gülümsedi. "O zaman önce yatak odasına gidelim. Bu takım elbiseden kurtulmanın bir sakıncası yok."

7

EVE yatak odasına adımıını atar atmaz ayakkabılarını çıkardı. Çıplak ayakla dolaşmayı evin özel alanları ya da plaj için ayrılmış bir zevk olarak görüyordu.

"Belki de burada bir tahta kurmak, taze, bir şeyleri gevşetir."

"Olabilir."

Roarke ceketini ve kravatını çıkarırken o da kazağını çıkardı.

"Zaman çizelgesine göre, iki bavulu servis istasyonundan ayrıldıktan sonra yerleştirmiş. Otel nakil aracı onu oraya bırakmış - Miami'ye gittiğini gizlemiş. Sonra iki kat geri dönmüş ama istasyondan ayrıldıktan sonra ne yaptığını bulamadım. Belki yaya kalmıştır ama taksi ya da otobüse binmiş olması daha muhtemel."

"Parayı topladıktan sonra geri dönüp başka bir yere gitmek üzere bir mekiğe binmeyi planlayarak bavulları istasyonda emniyete almış olabilir mi?"

"Bu bana uymuyor. Satacak tüm değerli eşyaları vardı ve bu sürece bankacılıktan sonra başladığını biliyoruz. Yani iki kat geri döndü, girecek başka bir deliği vardı, bankalara giderken bavulları oraya koydu, böylece onları sürüklemek zorunda kalmadı. Daha net bir resim elde etmek için bankalara geri dönüş yöntemini öğrenmek istiyorum."

Pantolondan sıyrıldı ve iç çamaşırlarıyla ayakta durarak bir tişört ve kot pantolon bulmak için çekmeceyi açmaya başladı.

"Otobüs daha akıllı, ama-"

Onu etrafında döndürerek, kendine çekerek ve ağzını alarak sözünü kesti. Ateşli, şehvetli, sahiplenici ve hafif kenarlı

Mizahla.

Nefes almayı başardığında, hızlı bir itme girişiminde bulundu. "Hey."

Adam tekrar ağzını aldı, onu tekrar döndürdü - iki kez ve yatağa doğru. Formunun iyiliği için karşı koymayı düşündü ama sadece kaşlarını çatacak kadar geri çekildi. "Çalışıyorum."

"Henüz değil ve çoğunlukla çıplaksın. Çok güzel görünüyorsun, favorilerimden biri."

"O zaman o dolap neden kıyafetlerle dolu?"

"Çünkü anlayışlı biri olarak, toplum içinde tamamen giyinme konusundaki ısrarınızı takdir ediyorum."

Kalçalarını kavradı, onu yukarı kaldırdı, böylece yatağın mavi bir lagün gibi yayıldığı platforma taşıyabildi. Sonra onu altına alarak yatağın üzerine düştü.

"Sufleyi ertelemiş olmamız, şimdi bir lokma tatlının tadını çıkaramayacağımız anlamına gelmez."

Bunu kanıtlamak için dişlerini çenesinin üzerine kapattı. "Ve sen benim zevk aldığım şeysin."

"Seks, seks,
seks." "Madem
ısrar
ediyorsun."

Ağzı tekrar onunkini kaptı ve tutmaya çalıştığı kahkahayı boğdu. Ne olacak ki, diye düşündü. O da çoğunlukla çıplaktı. Onun istisnai kışını kavradı ve sertçe sıktı. "İyi yapsan iyi olur."

"Her zaman bir meydan okumaya hazırım."

"Sen her zaman ayaktasın." Ve bunu kanıtlamak için ellerini iki elinin arasında dolaştırdı ve onu buldu. Bir sonraki sert sıkıştırma bir inleme getirdi, dişlerini boğazına doğru kaydırды.

Her seferinde, her seferinde ne kadar çabuk ihtiyaç duymasını sağlayabiliyordu. Ne kadar tanıdık olursa olsun, bu duygu seli her zaman yeniydi. Ve ezici.

Vücudunun ağırlığı, şekli, zeki ağzının ve becerikli ellerinin talepleri, onu arzulamaktan, istemekten ve sahip olabileceğini bilmekten zevk almaktan asla geri kalmadı.

Açlığın ve onunla birlikte gelen açgözlülüğün, hislerin fırtınasının -tüm o ani sıcaklığın, harika ağrıların- istila etmesine izin verdi. Onların fethetmesine izin verdi ve onları toplayarak ona geri verdi.

Verdi ve aldı, sahip olması gereken her şeyi, karşılığında vermek istediği her şeyi. Onun etrafına sarıldı, onun sahip olduğu gibi sahiplendi, her talebini karşıladı, kendine ait kıldı.

Vücudunun ritimlerini ve sömürülecek, baştan çıkarılacak, alevlendirilecek tüm gizli yerleri biliyordu. Yine de kadın onun için büyüleyici ve görkemli bir sürpriz, bedeni ve ruhu için sürekli bir armağan olarak kaldı.

Göğsünden beslenirken ellerinin saçlarını kavrayış şekli, o sert kıvrım, o ipeksi ten kadar tahrik ediyordu. Kelebek kanatlarının çırpınışı kadar ince, hızlı, dalgalanan titremeleri, dokunuşuyla nefesinin kesilmesi keskin ve şehvetli bir kenar ekledi.

Vücudunun kavisi -o kadar kıvrak, o kadar hazır- ki dudaklarının altındaki kalp atışlarının gümbür gümbür davulu, şimdi onun da en az kendisi kadar acilen ihtiyacı olduğunu, istediğini söylüyordu.

Ellerini sert ve disiplinli kasların üzerindeki pürüzsüz ve sıcak tende gezdirerek kendini tatmin etti. Onun, savaşçısının, karısının uzun, esnek boyuyla kendini mutlu etti.

Ve ağzı onunkine geri döndüğünde, onunki onunkine yapıştığında, ateş gibi sıcak, bu zevk, bu zevk mantığının ötesinde yükseldi.

Islak ve ateşli bir şekilde onu buldu ve açlıktan ölen bir adam gibi soluklarını ve çığlıklarını yutarak onu yukarı ve yukarı sürdü. Kız onun altında kırıldığında, adam rahatlamadı, yapamadı, kız onun altında çırpınana kadar o ateşleri okşadı.

"Şimdi. Şimdi. İçime gir. Senin."

Kadın titreyerek eğildiğinde, adam onun içine sert ve derin bir şekilde girdi.

Şimdi, diye tekrar düşündü, nefesi hıçkırıyor, elleri yokluyordu. Sarsıntı çekirdeğine kadar indi, ürperdi

Birbirlerini sürerken kalbine doğru. Hızlı ve öfkeli çiftleşme ikisine de hükmediyor, diğer her şeyi silip süpürüyordu.

Yine seni düşündü. Seni. Ve kadın bu sefer kırıldığında, adam da onunla birlikte kırıldı.

Kendi bedeninin ve onun bedeninin artçı şoklarını içine çekerek uzandı. Roarke'tan önce seksin basit -bazen karmaşık- bir rahatlama yöntemi olduğunu düşündüğünü hatırladı.

Roarke'dan sonra mı? Bu bile yetmedi.

Şimdi bile, hızlı ve çılgınca bir seksten sonra, dudakları hafifçe kadının omzuna değiyordu. Sadece basit ve inanılmaz bir şefkat işareti.

Bu anların onun için dünyalara bedel olduğunu fark etti.

Cevap olarak parmaklarını adamın sırtında gezdirdi. Sonra, oldukları kişi oldukları için, kıcını sertçe çimdikledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Çekil dostum. Tatlıdan bir ısırık aldın. Büyük, açgözlü bir ısırık." "Sen de yedin."

"Evet. Fena değil." Başını kaldırdığında ona sıırttı, sonra saçlarını çekiştirdi, hızlı bir öpücük için yaklaştı. "Hiç de fena değil. Şimdi gidip çalışmam lazım."

"Yeterince adil." Yer değiştirdi, sonra onu oturması için yukarı çekti ve bir eliyle saçlarını okşadı. "Bu güzel ve düşünceli akşam yemeği için teşekkür ederim."

"Ve tatlı." "Ve tatlı."

"Kaç pizzayı dengeleyeceğini düşünüyorsun?"

"Belki bir pasta grafiği oluşturabilirim," dedi yataktan kalkarken.

"Ha-ha. Pasta grafiği. Komik bir adamsın. Bu maçıtan sonra hızlı bir duş almak istiyorum."

"Mükemmel bir fikir." Kadın gözlerini ona diktiğinde içini çekti. "Seks, seks, seks. Başka bir şey düşünmüyor musun?"

"Evet, sen komik bir adamsın."

"Ve iyi tatmin olmuş biri, bu yüzden sadece duşla yetinmek zorunda kalacaksın." Kıcına hafifçe vurduktan sonra, onun önünde banyoya girdi.

Beş dakika içinde jetlere girip çıktı ve kurutma tüpünde hızlıca bir tur attıktan sonra kıyafetlerini giydi. En az onun kadar  evik olan adam, onunla birlikte ofisine kadar yürüdü.

" nce tahta, sanırım."

"Evet, görsel istiyorum."

"Siz bunu yaparken ben de olası hesapları araştırmaya başlayayım. Söylediğine göre finans dehası ya da bilgisayar delisi değil ama internette fonları gömmek için pek çok öneri ve talimat var." Ona gülümsedi. "Ve bunları tekrar çıkarmak  ocuk oyuncağı."

"Devam et ve oyna."

Panosunu kurdu, deseni değiştirdi, böylece ofisindekinden farklı bir yönteme sahip oldu. Zaman çizelgesini, raporları ekledi, etrafında dolaştı. Daha fazlasını ekledi.

Sonra Jerry Reinhold'a odaklandı.

"Gerçekten kimsin sen?" diye sordu yüksek sesle.

Arkadaşlarıyla tekrar konuşmak mı? Merak etti. Biraz daha zorlamak mı? Ona bir boşlukta yaşayacak biri gibi görünmüyordu. şikâyet edecek,  v necek birine ihtiya ı yok muydu?

Dahası, diye düşündü, tahtayı tekrar daire içine alırken, hayatında hiçbir zaman gerçek bir şey başarmamıştı. O bunu farklı görebilirdi ve muhtemelen herkesin suçu olduğunu düşünebilirdi, ama adımlardan, aşamalardan, binadan, bankadan, kuyumcudan  ıkarkenki görüntülerinden, şimdi kendini çok başarılı hissediyordu.

Biraz  vg  istemez miydi?

Yabancılarından, diye düşündü. Anne babanızı vahşice  ld rd ğ n z  ve polisten saklandığınızı arkadaşlarınıza nasıl anlatırdınız? Belki bir barda tavlardım, diye düşündü, ya da belki gece için lisanslı bir arkadaş tutardım.

"Onlara bir katil olduğunu söyleyemezsin," diye mırıldandı.

"Ama büyük bir anlaşma yapmakla, önemli biri olmakla  v nebilirsin. Büyük ikramiyeyi vurmak. Bu senin tarzın gibi görünüyor."

LC daha uygun görünüyordu. Elbette  deme yapmak zorundaydınız, ama bu sizi sorumlu yapıyordu. Zaten önemli olan sizdiniz.

Seks ister miydi ya da sekse ihtiyaç duyar mıydı?

Ayrıldığımızdan beri bu alana yöneldiğine dair bir kanıt ya da belirti yoktu ama seks başka bir şeydi.

Bir tür kutlama, bir erkeğin gücünü kanıtlamasının başka bir yolu.

Belki de bu konuda arkadaşı, eski LC ve şimdiki seks terapisti Charles Monroe'ya danıştırdı.

Saate baktı, hâlâ yeterince erken olduğuna karar verdi ve masasına geçti.

Elini uzattığında bile 'link'i sinyal verdi. Göstergede Peabody'yi gördü ve cevap verdi.

"Evet, ne?"

"Selam. Seni bilgilendirmek istedim. McNab ve ben eve dönerken Nuccio'nun evine uğradık. Sana hızlı bir rapor gönderdim."

"Gelenlerime henüz ulaşamadım." Yarı randevulu akşam yemekleri ve tatlı seksle olmaz.

"Evet, almadığını gördüm. Henüz eve gelmemiştii ve komşusu -Crabtree- dışarı çıktı. Ona göz kulak oluyor, hatta birkaç iş için dışarı çıktığında Nuccio'nun kapısına bir not bıraktı. Geri döndüğünde notu kaldırmış."

"Tamam, onu yarın vuracağız."

Bağlantı ekranında Peabody'nin yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Mesele şu ki, McNab'in alışveriş arkadaşının izini nasıl sürebileceğimize dair bir fikri vardı. İş arkadaşlarının isimlerini almak, onları araştırmak, onlardan yayılmak."

"Eğer yapmak istediğin buysa."

Peabody ona "Yaptım," dedi. "Sadece onu yakalamak için denemeye değer görünüyordu. Ve vurduk. Kasey Rider diye biriyle çıktı. Rider'la konuşmayı yeni bitirdim. Bir gece eğleneceklerdi, birkaç kulübe gideceklerdi ama ortak arkadaşlarından biri Kasey'i Reinhold'la ilgili haberlerle etiketledi."

"Yani Nuccio biliyor." Eve'in içinden bir endişe ipliği geçti.

"Evet. Nuccio'dan büyük bir çıldırma-inkâr, inançsızlık ve ardından depresyon. Geceyi kısa kestiler ve Rider, Nuccio ile birlikte taksiye binip dairesine gitmekte ısrar etti, onu altı kırk gibi bıraktı, yani McNab ve ben onu çok fazla kaçırmadık. Yeni telefon numarasını aldım ama

Cevap veriyorum. Dosyayı henüz güncellemediğinize göre o da sizinle iletişime geçmemiştir diye düşündüm."

"Hayır, gelmedi." Gelmek için üç saatten fazla zamanı vardı. "Belki komşular geldiğini duymamıştır."

"Hiç sanmıyorum, Dallas. O bir şahin gözüydü."

"Tamam. Muhtemelen bu gece polislerle uğraşmak istemiyordur." Eve tahtaya geri döndü, yer değiştirdi, kendi içgüdüsünü değerlendirdi. "Ama uğraşacak. Ben şimdi oraya gidiyorum."

"Benim ve McNab'in gitmemi istiyorsanız ben daha yakınlım."

"Hayır, ben yaparım. Eğer bir polisle muhatap olmak zorunda kalacaksa, bunu sıraya koyalım. Size haber veririm. Uyardığın için teşekkürler."

"Sorun değil, ama Dallas, bu doğru gelmiyor."

"Kadının onu içeri alacağını ya da denese bile şahin gözlü komşuyu geçebileceğini sanmıyorum. Size geri döneceğim."

Ama hayır, diye düşündü kapatırken. Bu doğru gelmiyordu.

Doğruca Roarke'ın ofisine gitti; Roarke masasının başındaydı ve saçlarını çalışma modunda arkadan bağlamıştı. "Şehir merkezine gitmem gerekiyor."

"Merkeze mi?"

"Hayır, eski kız arkadaşına. Yaklaşık üç saattir evdeymiş ve ne benimle ne de Peabody ile temasa geçti. Ya bundan kaçınıyor ya da bir sorun var. Kontrol etmek istiyorum."

"Peki o zaman, seninleyim." Bilgisayarına aramaya otomatik olarak devam etmesi emrini verdi ve ayağa kalktı.

"Silahımı ve rozetimi almam gerek."

"Ve botlar," diye ekledi, çıplak ayaklarını işaret ederek.

Silahını kuşanıp ayakkabısını giydikten sonra direksiyona geçmesine izin verdi, özellikle de şık ve seksi iki koltuklu bir arabadan söz ettiği için.

"Daha yeni," dedi ona. "Henüz iyi bir çalışma için kullanmadım."

Deri gibi kokuyordu, bu onun zayıf noktasıydı. Ve gösterge panelinde gezegen dışı bir mekiği donatmaya yetecek kadar gösterge vardı.

"Bunlardan kaç tane var?"

"Şimdi bir tane daha," dedi ve kapılara doğru uçararak ilerledi.

"Sıcak gireceğimizi söylemedim."

"Onu test etmek güzel." Dikeye geçti, trafik yılanının üzerinden süzüldü. "Yerel halk itiraz ederse diye yanımda bir polis var. Endişeleniyorsun," diye ekledi.

"Muhtemelen köstebekçilik oynuyordur."

"Devekuşu, ama sonuçta aynı. O zaman neden endişeleniyorsun?"

"Kadın onu terk etti, kapı dışarı etti; adam ondan çaldıktan ve söylendiğine göre ona birkaç tokat attıktan sonra. Ama adamın çifte cinayet işlediğini öğrendiğinde polislerle konuşma fırsatını kullanmıyor mu? Bana oldukça mantıklı ve sorumluluk sahibi biri gibi geldi ve komşusu da bunu zorlardı. Bu yüzden hoşuma gitmedi."

"Onu içeri alır mıydı?"

"Görmüyorum." Eve zihninde her şeyi evirip çevirdi, ters yüz etti. "Hayır, sadece görmüyorum. Bir arkadaşı onu taksiyle bıraktı ve içeri girmesini izledi. Komşu oraya çıkar çıkmaz saldırırdı, o yüzden muhtemelen zaman kaybediyorum. Onunla yarın görüşebilirim."

"İçgüdülerine güveniyorum." Onu yumrukladı.

"Ya da kara ve hava rekorlarını kırmak istiyorsunuz." Hızı seviyordu ama direksiyonda kendisi varken daha çok seviyordu. Ama ona yavaşlamasını söylemedi ve arabayı binanın girişinden yarım blok ötede, sokak seviyesindeki küçük bir alana soktuğunda biraz rahatladığını hissetti.

Kaldırıma adımını atarken caddeyi taradı. Bu tür bir mahallede baş belaları için çok erken diye düşündü. Ama kaldırımdaki parlak kırmızı oyuncak onları dışarı çıkarabilirdi.

"Orada oturmuş diyor ki: Lütfen, beni çal."

"Sadist bir damarı var, bu yüzden bunu söylerken tamamen korumalı ve silahlı olduğunun farkında."

"İyi bir şey." Girişe doğru yürüdü, Nuccio'nun dairesinin zilini çalmaya başladı, fikrini değiştirdi.

"Yukarı çıktığını bilmesini istemiyor musun?" Roarke, erişim için efendisini kullandığında sordu.

"Tam olarak değil."

"Endişeleniyorsun."

"Kötü hisler yapıyor. Merdivenlerden çıkalım." Onlar tırmanırken parmakları silahının üzerinde hafifçe dans etti.

"Son oyuncağın gibi korumalı ve silahlı mısın?"

"Her zaman."

Eğlence ekranlarından gelen zonklamaları ve bir kapı sesi kesilmeden önce birinin parlak kahkahasını duyabiliyordu.

Nuccio'nun kapısına başıyla işaret etti, kapıya doğru yürüdü ve zile bastı.

Kilitler kilitli kaldı; gözetleme yeri korumalı kaldı.

İki kez daha zili çaldı, sonra yumruğunun yanıyla kapıya vurdu. "Lori Nuccio, burası NYPSD. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Kapı kapalı kaldı; koridorun karşısındaki kapı açıldı. "Dönmüşsün."

"Evet. Bayan Crabtree. Bayan Crabtree, Bayan Nuccio'nun evde olup olmadığını biliyor musunuz?" "Evet, yediye çeyrek kala eve geldi. O civarlarda Her neyse. Ona kartınızı verdim."

O konuşurken bakışları Roarke'a kaydı ve Eve, Crabtree'nin gözlerinde, onu yakından gördüklerinde çeşitli kadınların gözlerinde gördüğü bakışı gördü. Bunu bir tür oküler iç çekiş olarak düşündü.

"Her neyse. Bundan önce gelirsin ya da yarına kadar beklersin diye düşündüm."

"Benimle iletişime geçmedi."

"Lanet olsun." Crabtree'nin bakışları tekrar Eve'e kaydı. "Geleceğini söyledi. Oldukça üzgündü, ona çay falan hazırlamama izin vermedi. Sadece yalnız ve sessiz kalmak istediğini söyledi. Sanırım biraz düşünmeye ihtiyacı var."

"Cevap vermiyor."

"Dışarı çıktığını duymadım. Asansör gürültü yapıyor ama merdivenleri kullanmış olabilir. P e k öyle görünmüyordu."

bir şey yapmak istemediğini söyledi. Belki uyku hapi almıştır."

"Bu daireye gireceğim. Arama iznim yok ama-"

"Bekle, bekle. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bundan hoşlanmazdı."

O zaman benimle iletişime geçmeliydi, diye düşündü Eve.

"Onun iyiliği için endişeleniyorum. Ona erişiyorum." Eve, Roarke'a başıyla onay verdikten sonra, o kilitleri açarken Crabtree'nin itirazlarını ve görüşünü engellemek için yer değiştirdi.

Crabtree, "Öylece yere yığıldı," diye ısrar etti. "Onun evine bu şekilde giremezsin. Bu doğru değil."

"O zaman şikâyetle bulunabilirsin." "Tamamdır," diye mırıldandı Roarke.

Eve döndü. "Kayda geçin." Parmakları silahını almak için kaşınsa da kapıyı açıp seslendi.

"Lori Nuccio, burası NYPSD. Bu daireye giriyoruz."

Kan ve ölüm kokusunu aldığı anda eşiği zar zor geçti.

O silahını temizlerken, Roarke da kendi silahıyla aynısını yaptı. "Işıklar tam açık!" diye emretti. "Sen, geride dur," diye tersledi Crabtree'yi. "Geri çekil."

Önce sola, sonra düz ileri döndü. Renkli boncuklu perdenin arkasındaki yatakta yatan ölüyü görebiliyordu. Neredeyse her köşesini görebileceği kadar küçük bir alanda hızla ilerleyerek, "Temizleyin," diye emretti.

Ve arkasında Crabtree boğuk bir çığlık attı.

"Geri çekilmeni istiyorum. Dairene girmeni istiyorum."

"Ama-ama-"

"Roarke."

"Bayan Crabtree, şimdi benimle gelmeniz gerekiyor."

Adam onu dışarı çıkarırken ağlıyordu ve adam arkalarından kapıyı kapattığında ona yaslanmıştı.

Eve silahını kılıfına soktu ve perdeye doğru ilerledi.

Burada öfkeden fazlası var. Bu da bir ödeşmeydi ve biraz zaman almıştı. Öfke, intikam, küçük düşürme ve korku yaratma ihtiyacı.

Hayır, boşlukta değil, diye düşündü. Ne bir LC'de ne de bir barda. Tam da övünmek, hava atmak istediği kişiyi bulmuştu.

"Kurban Kafkasyalı bir kadın, yirmili yaşlarının başında, kızıl saçlı, mavi gözlü. Ayak bilekleri ve elleri kordonla bağlanmış, gövdesine daha fazla kordon sarılmış. Ağzı bantla kapatılmış. Ayakkabıları hariç kıyafetleri çıkarılmış. Ayakkabılar yeni, tabanları kelepçesiz. Yüzdeki morluklar, kesikler darbelere işaret ediyor, karında daha fazla morluk, kaburgalar boyunca büyük olasılıkla daha fazla darbeye bağlı morluklar var. Kordonun etrafındaki kan boğuşmanın kanıtı. Saçları kesilmiş. Bir sürü saç yatağa ve yere saçılmış. Kurbanın boynundaki kordon boğulma kanıtı. Güzel bir fiyonkla bağlamış."

Odayı, harap olmuş giysileri kaydetmiş, Roarke'ın saha teçhizatını getireceğini bilerek beklemişti. Ve beklerken Peabody ile temasa geçti.

"Ona ulaştı." "Ne?"

Bok mu? Ne?"

"Nuccio'nun dairesinde durmuş cesedine bakıyorum. Buraya gel ve ihbar et."

"Yola çıkıyorum. Kahretsin, Dallas." "Evet."

Kapatarak geri çekildi ve daireyi inceledi. Küçük bir masanın üzerindeki yemek artıklarını, kapları, şişeleri ve mutfak tezgâhındaki çöpleri gördü.

Yine para yok, diye not etti. Tasfiye edilmesi dünyadaki en kolay şey.

Kapıya doğru yürüdü ve kilitleri inceledi. Zorla girildiğine dair bir iz yoktu, çünkü Roarke hiç kilit bırakmamıştı. Yakın zamanda kilit değiştirildiğine dair bir iz de görememişti. Bunu kontrol edeceklerdi.

Anahtarlarını geri verdi mi? Hangi salak ayrılırken anahtarların geri verilmesini istemez ki? Ama onları kopyalamış olabilir. O kadar güveniyor muydu yoksa saf mıydı da bunu düşünmemişti?

Belki. Olabilir.

Roarke geri geldi ve ona saha kitini verdi.

"Onu içeri aldığını sanmıyorum. Bunu yaptığını sanmıyorum. Ve eğer kapıyı yumruklamaya ya da içeri girmeye çalışsaydı, Crabtree bunu duyardı."

"Kilitlerin kırılıp kırılmadığına bakacağım."

"Muhtemelen hayır. O yeteneklere sahip olduğunu sanmıyorum. Ama onun anahtarlarının kopyalarını almış olabilir. Araları bozulduğunda kopyalamıştır, yedek olsun diye. Kız dışarıdayken geldi, sessiz ve sakin. Hatta belki - muhtemelen- komşu dışarıdayken. Belki bir süre binayı izledi. Ama içeri girdi ve onu bekledi. Kullanmak istediği şeyi almıştı. Kablo, bant. Dürtü ya da çılgınca bir öfke değil, bu konuda değil."

Kiti açtı ve Seal-It'i çıkardı. "Onu durduramazdın."

"Her zaman durdurabilirsin. Sağ yerine sola, geri yerine ileri git, on dakika önce ya da sonra hareket et. Ben onu durdurmadım. Ve onda bunu görmedim. Ne bu hesaplamayı, ne de bu ihtiyacı. Ona acı çektirdi."

Ona Seal-It'i uzattı ve kiti renkli perdelerin arasından geçirdi.

Yatağa doğru ilerledi ve önce kimlik kartını çıkardı.

"Kurbanın bu adresten Lori Nuccio olduğu tespit edilmiştir.

Yaşı

Yirmi üç. Saçını kahverengi olarak gösteriyor. Değiştirmiş olmalı, henüz verileri düzeltmemiş." Yakınına eğildi. "Biraz kurumuş kan." Dikkatle kafayı yana eğdi. "Kafanın arkası. Adam bekliyordu ve kadına arkadan vurdu, onu yere düşürdü, bayılttı. Bu da onu bağlayıp ağzını tıkaması için zaman kazandırdı. Lanet olası korkak."

Cımbızla kırık bir kapsül aldı ve kokladı.

"Onu uyandırmak için," dedi ve Roarke bir kanıt torbası uzatınca onu içine attı. "Çantasını karıştırabilir, cüzdanını alıp almadığına bakabilir, anahtarlarını, 'link'ini kontrol edebilirsin."

Hiçbir şey söylemeden yerdeki el çantasını aldı.

"Kordon çok sıkı," dedi Eve. "Onu kesmiş. Bunu istedi, ona korkunun yanı sıra acı da vermek istedi."

"Cüzdan yok," dedi. "Link ya da not defteri yok, PPC yok. Anahtarı burada."

"Orada ne kadar parası varsa almış, elektronikçiler. Ayak bilekleri birbirine bağlı, kalçalarında görünür bir morluk yok. Ona tecavüz ettiğini sanmıyorum. İlgilenmedi ya da kaldıramadı. Hayır, ilgilenmedi," diye karar verdi, onun içini görmeye çalışarak.

"Eğer bunu düşünseydi, ona tecavüz etmek için bir şey kullanırdı. Sadece aklına gelmedi. Özellikle seksi biri değil ya da tecavüzü ya da seksi bir güç silahı olarak görmüyor. Henüz değil."

"Neden kıyafetlerini çıkarıyor?"

"Küçük düşürmek, korkutmak için. O tamamen savunmasız. Aynı sebepten dolayı saçına vurdu. Bu onu insanlıktan çıkarıyor."

Onu hiçbir şey yap, diye düşündü Eve. Birini hiçbir şey yapmak isteyen tipleri tanırdı. Babası da aynıydı.

"Onu yumrukladı, sertçe, birden fazla kez; yüzüne, karnına. Bu ailesinden daha kişisel. Belki de sadece daha fazla zamanı ve alanı vardı. Deneme mi?"

"Alışveriş yapıyordu. O da yeni eşyaları atmış, yok etmiş."

Göstergesiyle ölüm zamanını ölçtü. "Bin dokuz yüz elli beş. Onunla bir saatten biraz fazla zaman geçirmiş. Riskli ama çok hoşuna gitmiş. Boğazında küçük bir kesik var. Belki bıçağı vardı. Onu tehdit etmiş, korkutmuş ama gerçekten kesmemiş. Boğma daha kişiseldir ve yüz yüze acı çekmelerini ve ölmelerini izlersiniz."

"O çok genç," dedi Roarke sessizce.

"Olabileceği kadar yaşlı."

Roarke, polisini tanıımıyorsanız ve sözlerinin altındaki acı öfkeyi duymuyorsanız, zalimce bir ifade, diye düşündü.

"Mücevher yok," diye ekledi Eve. "Eminim takıyordur. Bir kız arkadaşıyla dışarıdaydı, evet, üzerinde bir şeyler vardı. Adam almış, değeri olsun ya da olmasın. Onlara sahip olamaz. Tekme

Beni dışarı mı atacaksın, sürtük? Bunun bedelini ödeyeceksin. Bana iş bulmamı mı söyleyeceksin, defolup gitmemi mi söyleyeceksin? Siktir git."

"Neden ayakkabılar?"

"Seksi. Bu bir porno şeyi, değil mi? Yüksek, seksi topuklu çıplak kadın. Bir çeşit sürtük gibi?"

"Hmmm."

"Muhtemelen bugün almıştır. Onu kızdırdı. Kira ve para konusunda o kadar endişeli ki, onun Vegas'ta arkadaşlarıyla stres atmasından yakınıyor. Ama dışarı çıkıyor, Tanrı bilir bu saçmalıklara para harcıyor. Bencil sürtük."

Sadece bir an, Roarke'ın duyduğu o acı öfkenin kusmak istediği kısa bir an için durakladı. Ve buna izin verilemezdi.

"Ayakkabılar onu ucuz gösteriyor, sanki bunu istiyormuş gibi. Ona vermeyecektir. Ama onu bulduğumuzda, ucuz ve kullanılmış görünecek ve saçları - sanırım bugün yaptırdı - kimlik çekimindeki yeni renk ve stil. Şimdi mahvolmuş ve kırılmış. Sağ meme ucu morarmış. Muhtemelen çimdiklemiştir. Aşağıla, aşağıla. Beni aşağıladın, şimdi sıra sende."

Konuşurken elleri inceledi, vücutta aşağı doğru ilerleyerek başka yaralar, geride kalan herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etti.

"Ailesine ne yaptığını ona anlatıyor. Bu konuda konuşabildiği, övünebildiği ilk kişi o. Kadın güvende çünkü adam onu öldürecek ama adam yaptıklarıyla, nasıl büyük bir para yığınınına sahip olduğuyla övünürken kadının hiçbir şeyi yok. O hiçbir şey."

Eve olay yerinin geri kalanını incelemek için dışarı çıktı.

Roarke bir süre daha olduğu yerde kaldı. Hiçbir şey değılsin, diye düşündü. Şu anda senin için ayakta duruyor ve durmayacak. Artık onunsun, bu yüzden önemlisin.

Onu koruyabilmeyi diledi ama daha iyisini biliyordu.

Bunun yerine, Peabody gelene kadar yardım etmek için elinden geleni yapmaya devam etti.

8

EVE TEN BANYOSUNU, YERDEKİ NEMLİ HAVLULARI, KÖŞEYE ATILMIŞ BİR ÇİFT SİYAH BOKSERİ İNCELEDİ.

"Bundan zevk aldı. Muhtemelen onu boğarken. Ona tecavüz etmedi, ama onu öldürmek, ölümünü izlemek, tüm bunları hissetmek, onun lanet mantarını patlattı. Eminim şaşırmıştır. Cinsel bir yan fayda beklemiyordu, o yüzden pantolonuna boşaldı. Onları alacak kadar umursamadı, sadece bıraktı, kendini temizledikten sonra havluları bıraktı."

Lavabonun üzerindeki aynada Roarke'ın gözleriyle karşılaştı. "O bir çocuk, yere bir şeyler atıyor ve bahse girerim o boxerlar yeni, yeni aldığı bir şey ama onları atıyor. Dahası, DNA'yı umursamıyor. Onu öldürdüğünü bilmemiz sorun değil. Yapmayı başardığı şey için övgü istiyor."

Süpürgeciler için havlu ve boxerları işaretlemeye başladı.

"Bunu yapacağım," dedi

Roarke ona. "Onu yanlış değerlendirmişim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İstedіği şeye sahip olduğunu sanıyordum. Ama ailesini öldürmek, onlardan alabileceği her şeyi almak, ona neler yapabileceğini, nelere sahip olabileceğini gösterdi. Şimdi daha fazlasını istiyor."

Dışarı çıktı, Peabody içeri girdiğinde döndü, McNab hemen arkasındaydı.

Peabody, "Üniformalar emniyete götürölüyor," diye söze başladı. Durakladı ve Roarke'ın boncukları bağladığı aıklıktan geriye doğru baktı. "Tanrım, onu mahvetmiş."

"Ben hallederim. Kin besleyebileceği herkese haber vermeliyiz. Arkadaşlarını, eski işverenlerini, iş arkadaşlarını, büyükanne ve büyükbabasını."

"Sence onlardan biri için uğraşacak mı?"

"Eski kız arkadaşı için uğraşacağını düşünmemiştim," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Yanılmışım; kız öldü. Tekrar öldürdüğünü gösterin ama kurbanın kimliğini tespit etmeyin. Hepsinin güvende olmasını istiyorum."

"Ben her şeyi hallederim."

McNab, "Elektronik cihazlarını kontrol edebilirim," diye önerdi.

"Bilgisayarını ve bağlantısını almış. Kapı güvenliği ya da kamera yok, ev bağlantısı da yok, yani sadece cep telefonu kullanmış olmalı. Henüz başka elektronik eşya aramadım. Bulursam sana iletirim."

"Şimdilik kapıları çalabilirim."

Vişne kırmızısı pantolon ve çok renkli çizgili bir tişörtün üzerine uzun ve bahse girerim bol, turuncu bir palto giymişti. Paltonun altındaki polisi gördü ama çoğu kişi göremezdi. "Bu zaman kazandırır, teşekkürler, ama Tanrı aşkına rozetini göster de seni sirkten kaçan biri sanmasınlar."

Ona sırtıttı, sonra çok sayıdaki ceplerinden birinden çıkardı ve dışarı çıkmadan önce gömleğinin boynuna astı.

Roarke ona, "Benden önce kimse kilitleri kurcalamamıştı," diye hatırlattı.

"Yani anahtarları vardı ya da kopyalarını çıkardı. Bahşişlerini sakladı, biriktirdi. Adam onu yok ettiğinden beri daha fazlasını stoklamak için biraz zamanı oldu. Göz önünde bir şey görmedim. Belki de onları saklıyordur."

"Bir göz atacağım."

"Teşekkür ederim."

"İhtiyacım var-"

Peabody başını kapıdan içeri uzatarak, "Üniformalılar geliyor," diye haber verdi.

"İçlerinden biri Crabtree'nin yanına otursun, ifadesini alsın. Binadan tam olarak ne zaman çıktığını, nereye gittiğini ve ne zaman geri döndüğünü bilmek istiyorum. Ne kadar yaklaşabilirse."

"Tamamdır."

"Mira'yla konuşmak istiyorum. Hemen," dedi Eve Roarke'a. "Bu adamla daha iyi başa çıkmam gerekiyor ve başka birini öldürmeye karar vermeden önce buna ihtiyacım var." Kapıda bekleyen üniformalıya döndü.

"Dedektif McNab kapıları çalmaya başladı. Onunla koordineli çalışın. Dedektif Peabody'den şüphelinin fotoğrafını alın. Binayı arayın, sonra da sokağa çıkıp tüm bloğu arayın. Onu gören herkesle konuşmak istiyorum."

Bağlantısını çıkardı, bir köşeye çekildi ve Mira'yı etiketledi.

"Dr. Mira, sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil Eve. Yarın için danışma saatimizi değiştirmek ister misiniz?"

"Evet, şimdi ihtiyacım var. Eski kız arkadaşına ulaştı." "Anlıyorum."

"Belirtilere göre, kadın dışarıdayken evine girmiş ve beklemiş. Yanında aletler getirmiş; bant, ip, bıçak." Eve temel bilgileri gözden geçirmeye başladı.

"Cesedi ve olay yerini görmek istiyorum."

"Kaydettim. Şimdi size gönderebilirim." "Hayır, sanırım size gelsem daha iyi olur."

Eve, Mira'nın ölümü, kanı ve çirkinliği ilk elden görmesini istememesinin tuhaf ve aptalca olduğunu düşündü. Mira onun seviyesine alınganlık yaparak ya da korunmaya ihtiyaç duyarak ulaşmamıştı.

"Yardıma olur ama-"

"Raporunuzdaki adresi aldım. Kısa süre içinde orada olacağım." "Teşekkürler. Sizi temize çıkaracağım."

Kapıya doğru giderken bağlantısını cebine koydu ve daireyi koruyan üniformalılara Dr. Mira'yı çıkarmalarını emretti. Geri döndüğünde Roarke'ın bakışlarını yakaladı.

"Bahse girerim daha kötülerini de görmüştür," dedi. "Evet. Her zaman daha kötüsü vardır."

"Burada boş bir kavanoz var." Üzerinde bir çeşit çiçek kabartması olan soluk mavi bir kavanozu havaya kaldırdı. "Mutfakta onun işi olduğunu tahmin ettiğim molozların arasına atılmış. Diyebilirim ki

Onu tekrar temizledi ve stoklarını yiyip içti."

Mutfağa doğru adım attı ve küçük AutoChef'i günlüğü için programladı. "Evet. Öğle yemeğinden on beş dakika sonra biraz pizza hazretleri vardı. Dolaplarını karıştırdım.

-Soya cipsleri, peynirli burgular, boş şarap şişesi, boş kola tüpü. Atıştırmalık yiyecek. Onu öldürdükten sonra acıkmış."

Kafasının içinde ilk suç mahalline geri döndü. "Ailesinin dairesinde de aynı şey olmuş. Yiyecekleri didik didik etmiş. Orada kaldığında Malikâne'yi de silip süpürmüş. Öldürmek iştahını açıyor."

"Böyle devam ederse, onu bir hücreye tıkacaksınız."

Bu onu biraz gülümsetti. "Bahşişleri boşalttı, cüzdanını ve 'link'ini aldı, işine yarayacak başka ne bulduysa karıştırdı, toparlandı, üstünü başını temizledi, sonra da adımlarını hızlandırarak çıkıp gitti."

Süpürgecilerin ilki geldiğinde elini kaldırdı. "Yatak odasından ve cesetten uzak durun.

Şimdi." Yanlarına giderek onlara daha ayrıntılı talimatlar verdi ve geçmelerine izin verdi.

"Herkesle temasa geçtim." Peabody odaya geri döndü. "Golde ailesinin yanına gidiyor. Korktu ve şimdi de Reinhold'un peşlerine düşmesinden korkuyor. Pislik Joe'yu bir kulüpte yakaladım. Biraz şaşırmış görünüyordu ama özellikle üzgün ya da tedirgin değildi."

"Adının hakkını veriyor."

"Oh evet. Ayrıca Dave Hildebran, eski işverenleri ve geçen yılki amirleriyle de temasa geçtim. Kasey Rider'ı da etiketledim. Belki Reinhold onu tanıyordur, kurbanla arasının iyi olduğunu biliyordur ve onu ziyaret etmek isteyebilir diye düşündüm."

"Bu iyi bir düşünce."

"O bir enkaz, Dallas. Bir yas danışmanı ve bir kadın memur çağırdım. Muhtemelen bir noktada onunla konuşmamız gerekecek ama bu arada kendini daha güvende hissedecek."

"Güzel."

"McNab ve ben onu takip ettiğimizden beri yeni 'link'te kurbanı deniyor ve sadece v-mail'e geri döndüğünü söylüyor."

"O aldı. Olay yerinde bulamadık, sinyali de duymadık. Yepyeni bir 'link. Bundan fazladan birkaç dolar kazanacağını düşündü."

"Bunu uyarıya ekleyeceğim. McNab'ın zemin katta bir zekası var. Şüphelinin içeri girdiğini görmüş. Onu da kurbanı da tanımıyor ama onları görmüş, selam vermiş. Onu görmeye alışkın olduğu ve burada olmaması gerektiğini bilmediği için, zeka ona sadece başıyla selam verdi ve kendi yerine gitti."

"Zaman mı?"

"Reinhold'un beş sularında içeri girip merdivenlerden çıktığını görmüş. Onu bir daha dışarı çıkarken görmemiş. Crabtree o saatlerde bazı işlerini halletmek için dışarı çıktığını ve yaklaşık çeyrek sonra buraya döndüğünü söyledi."

"Tasadüf değil. Binayı izliyordu, ayrılıktan haberi olan kimse onu fark etmeden nasıl içeri girip çıkacağını düşünüyordu. Ya da belki de sadece kurbanı izliyordu ve Crabtree gittiğinde içeri sızma fırsatını yakaladı."

Peabody, "On beş dakikalık pencere," diye yorum yaptı. "Bu konuda şansı yaver gitti."

Ve biz yapmadık, diye düşündü Eve. "Üniformalıların caddenin karşısındaki ya da bekleyebileceği kadar yakınındaki herhangi bir yeri kontrol etmelerini istiyorum. Bunu aktar, zekayla tekrar konuş. Mira geliyor ve o geldiğinde burada olmalıyım."

"Buraya mı geliyorsun?" Peabody cesede doğru baktı ve yüzünü buruşturdu.

Her ne sebeple olursa olsun, Peabody'nin de kendisiyle aynı tepkiyi verdiğini bilmek Eve'i daha az aptal hissettirdi. "Daha önce DB'leri görmüştü."

"Evet. Üniformalılara haber vereceğim ve gidip nüktedanla konuşacağım."

"Düşündüğünüz gibi tesiste 'bağlantı' yok." Roarke onun yanına geldi. "Mali durumunu hızlıca kontrol ettim."

Bugün kartlarını nerede kullandığını buldum, böylece onun adımlarını takip edebilirsiniz. Listeyi size gönderdim."

"Bunu kullanabilirim. Görebildiğiniz herhangi bir hortumlama denedi mi?"

"Hayır, henüz değil. Ama kızın bilgisayarına sahip olduğu için bunu yapabilir. EDD bunu kolayca izleyebilir."

"Belki bir fırsat yakalarsınız ve o da bu kadar aptal olur."

"Sen öyle düşünmüyorsun."

"Hayır, yok. Burada işim bitince merkeze gitmem gerekiyor. Sen eve git, biraz uyu."

"Etraftan toplayabileceğim parçalara bakacağım ve siz gittiğinizde ben de gideceğim. Hazır olduğunuzda burada olmanız için aracınızı gönderdim."

"Oldukça beceriklisin."

"Tüm bunları randevusuz gecemizin bir parçası olarak düşün."

Mira'yı fark ettiğinde gülümsemesi soldu. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değildi. Roarke."

Görünüşe göre Mira, Roarke'un ceketini çıkarmasına yardım etmeden önce yanaklarından öpmesini suç mahallinde profesyonelce olmayan bir davranış olarak değerlendirmemiştir.

Mira o güzel, şık takım elbiselerinden ve bilek kıran ayakkabılarından birini giymemişti. Bunun yerine çelik mavisi bir kazak ve eriyen tereyağı gibi yumuşak görünen kısa gri botlarla ince koyu renk bir pantolon giymişti.

Vizon kahverengi saçları çekici yüzünün etrafında kabarıyor ve güzel mavi gözleri sahneyi tararken serin ve değerlendirmeci kalıyordu.

"Peabody'yi aşağıda gördüm ve mühürlememe yardım etti. Cesedi incelemeye yetkim var mı?"

"Evet, temizsin."

Eve de onunla gitti ve temel bilgileri sıraladı. Yaş, isim, TOD, COD. "Onu bayıltmak için kullandığı şeyi bulamadım. Yanında götürmüş olabilir, yanında getirmiş olabilir. Beyzbol sopasını seviyor ve yarası da bunu gösteriyor olabilir. Morris bilecektir."

"Evet, eminim. Kaseti ve kabloyu getirdiğini söylemişsiniz."

"Evet, bunun için hazırlandı."

"Dürtüden ziyade planlı. Annesinden çok babasına benziyor. Ama ondan da farklıydı. Sadece onu öldürmek, yok etmek istemedi. Ona zarar vermek, onu korkutmak, aşağılamak istedi. Sanırım siz de aynı sonuca varmışsınızdır."

"Evet, ama fikrini almak iyi oldu. Saçını bu şekilde kesmek. Burada bir kadının saçının onun için ne anlama geldiğini anlayan birinden gelen bir acımasızlık, küçük düşünen bir acımasızlık var."

"Evet. Katılıyorum."

"Saçını yeni yaptırdığına, rengini ve stilini değiştirdiğine eminim."

"Ah, daha da fazlası. Çekici görünmesine izin verilmiyor. Sağ meme ucundaki bu çürük dışında cinsel istismara dair açık bir işaret görmüyorum."

"Pantolonuyla geldi, temizlendikten sonra boxer'ını banyoda bıraktı."

Mira başını salladı. "Öldürmek ya da işkence onu tahrik etti. İkisi de olabilir. Arkasında DNA'sının yanı sıra buna dair kanıtlar da bıraktı. Onun bir erkek olduğunu bilmenizi istiyor -cinsiyeti değil, ama bir erkek. Beni anlıyor musun?"

"Tamam, evet."

"Ona vurdu, öncelikle yüzüne. Canını yakmak, onu işaretlemek, gücünü hissetmek için. Alışveriş poşetleri. Alışveriş mi yapıyordu?"

"Evet. Sanırım eşyaları dışarı atmış, yırtmış."

"Hiçbir şeye sahip olamaz ve bunu onu öldürmeden önce yapardı. Onu tekrar incitiyor. Yeni ayakkabılar... belki de pornografik görünsün diye onları giyiyor."

"Benim görüşüm bu."

"Boğulma, yüz yüze. Bu samimiyet. Oraya bağladığı fiyonk, yine dar kafalılık, yine acımasızlık. Eve, sanırım onun saçının bir kısmını aldı."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Hiçbir şeye dokunmak istemiyorum ama kestiği bazı saçların uzunluğunu görüyor musunuz? Bence daha fazla saç olmalı. Eğer haklıysam süpürgecileriniz bunu doğrulayacaktır."

"Yani ondan bir şey aldı, bir ödöl. İlk sahnede böyle bir şey görmemiştim. Belki de kaçırmışımdır."

"Bundan şüpheliyim. Onun için onlardan daha çok şey ifade ediyordu. Onlar sadece ayak bağı, can sıkıcı ve ölü bir araçtı."

"Ben de öyle gördüm," diye kabul etti Eve.

"O bundan daha önemliydi. Onunla bu yatakta yattı, bu yatakta seks yaptı. Ve kadın onu reddetti, geri çevirdi, küçük bir çocuk gibi ailesine geri gönderdi. Ve yeni şeyler için alışveriş yaptı, yeni saçlar mı yaptırdı? Hayır, bu asla olmaz."

"Çok genç," dedi Mira sessizce ve oturma odasına geri döndü.

"Eğer orada işiniz bittiyse, süpürgecilerin başlamasına izin vermek ve morg ekibini içeri almak istiyorum."

"Evet, orada yeterince gördüm. Bunu o mu yaptı?" Küçük mutfak alanını işaret etti.

"Evet, sonra yedi. En azından bir kısmını sonra. TOD'dan sonra AutoChef'i kullandı." Eve süpürgecilere işaret etti.

"Abur cubur. Eğlence yemeği. Parti yemeği. Onun küçük kutlaması, kız bu kadar yakında öldüğü için daha da eğlenceli. Başka bir şey aldı mı?"

"Cüzdanı, bahşış parası, bilgisayarı, yeni linki. Şimdilik emin olduğum tek şey bu. Muhtemelen biraz da mücevher. Sanırım bir kız arkadaşıyla alışverişe çıkmış, yeni saç falan yaptırıyordur, birkaç küpe takmıştır, belki birkaç parça daha."

"Katılıyorum. Genç bir kadın, garsonluk yapıyor, dolayısıyla aileden kalma bir eşyası ya da değerli bir şeyi olduğu şüpheli."

Mira'nın dolaşmasını izleyen Eve, öfkesinin arttığını hissetti.

"Her şeyi berbat ettim."

Mira sakın ve değerlendirci bir tavırla arkasına baktı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Başka birinin peşinden gideceğini hiç düşünmemiştim, hele de bu kadar hızlı gideceğini hiç düşünmemiştim, tabii kaçmak ya da hayatta kalmak için değilse, ya da muhtemelen ona yardım etmeyi reddederlerse. Ama bunu hiç görmemiştim."

"Nasıl yapabildiniz ya da neden yaptınız bilmiyorum. Buraya gelmek, bunu yapmak? Riskli ve hesaplanmış bir

şey. Onun

diğer cinayetler değildi. Önce dürtü, sonra fırsattı. Buna rağmen, birkaç kez ona ulaşmaya çalıştınız. Koşullar bunu engelledi."

"Onu yanlış tanımışım. Daha önce hiç şiddet içeren davranışlar sergilememişti, hırslı ya da hesaplı değildi. Annesini öldürmesi önce bir dürtü, sonra da kör bir öfkeydi."

"Evet."

"Sonra babası, saatler sonra. Yine öfke, ama içinde biraz da neşe ve soğukkanlılıkla o dairede kalıp önce babasını beklemek, planlar yapmak, sonra da planlarını tamamlarken ikisini de elleriyle öldürmek. Cesetleri sadece birkaç metre uzağındayken yemek yedi, uyudu, planlar yaptı."

"Hiçbir şey hissetmedi," dedi Mira. "O bir sosyopat, bir narsist. Her şeyin kendi etrafında döndüğüne inanıyor ve ihtiyaçları

-Ya da öyle olması gerektiğini. Suçu ve sorumluluğu başkalarına atmak için yansıtma önyargısını kullanır. Buna inanır ve davranışları için suçluluk ya da pişmanlık duymaz, değişme ihtiyacı da hissetmez."

"O değişti," diye karşı çıktı Eve. "Bıçağı eline alıp annesine sapladığında."

"Tırmandı," diye düzeltti Mira. "Kelepçeleri kırdı. Ve bu onun kendi hatasıydı."

Eve bir elini saçlarının arasından geçirdi ve başını salladı. "Tamam. Ben de bunu onun yolundan çekildikleri, paraya ulaşabileceği bir kanalı olduğu ve kısa vadede krallar gibi yaşayabileceği bir yol olarak gördüm. Tam da istediği şey. Suçluluk ya da pişmanlık yok, bunu anladım. Daha çok neşe gibiydi. Ama... Ailesini öldürmek, içindeki bir şeyi, o küçük vicdan kıvılcımını, insanlığı, bütünün bir parçası olma ihtiyacını öldürdü mü?"

"Bence burada yaptıklarını, burada yapmaktan hoşlandığı şeyleri görmek, hayır, onun bir parçasını öldürmedi, bastırdığı bir parçasını serbest bıraktı. Ve muhtemelen cezalandırılma korkusuyla bastırdığı bir parçasını. Serbest bırakılana kadar tam olarak farkında olmadığı bir parçasını. Kendini buldu."

"Böldüğüm için özür dilerim." Peabody elinde bir paket servis tepsisiyle içeri girdi. "Bunu Roarke gönderdi. Size çay, Dr. Mira, ön köşeye. Sana kahve, Dallas, arka köşede ve

kahve

Benim için düzenli. Roarke, McNab'le birlikte caddenin karşısındaki yirmi dört/yedi numaralı kafede. Garson şüpheliyi tanıdı. Sokak seviyesindeki güvenlik disklerini kontrol ediyorlar."

"Güzel. Bu çok iyi."

"Bu da öyle." Mira çayını yudumladı. "Bu benim favorim. Bunu nasıl yapıyor?"

Eve omuz silkti. "Bu soruyu sormayı bıraktım."

"Biraz oturabilir miyim?"

"Devam et," dedi Eve ona. "Henüz yapamam."

Peabody hızla, "Yapabilirim, iki dakika," dedi ve yastıklı kasalardan birinin üzerine indi.

Mira otururken, "O onaylandı," diye devam etti. "Zorlandığı ya da itildiği tüm o önemsiz işler? Asla öyle olması gerekmiyordu - bunu hep biliyordu, şimdi bunu kanıtladı. Kendi kurallarına göre çalışmasını isteyen tüm o patronlar? Basiretsizler, aptallar ya da onun çok daha fazlası olduğunu gördükleri için daha azını yapmaya çalışıyorlardı. Üç kişiyi öldürdü ve serbestçe dolaşıyor. Kim olduğunu biliyorsunuz ama onu durduramazsınız, son cinayetiyle bunu kanıtladı. Artık parası var, artık gerçek özgürlüğü var, artık gerçek benliği var."

"Tekrar öldürmesi gerekecek."

"Kesinlikle. Bu cinayete verdiği cinsel tepki, bu ihtiyacın bir başka seviyesini daha ekliyor. Öldürmek onu ödüllendiriyor."

"Tanıdığı biri mi? Bir yabancı ona aynı heyecanı vermeyecektir, en azından bu kadar erken."

"Katılıyorum ve kurbanını tanımak, o kurbanın onu hep küçümsediğini, eksik gördüğünü, hatta bir şekilde incittiğini ya da aşağıladığını bilmek bunun sadece bir parçası."

Evet, artık onun içini, karanlık köşelerini görebiliyordu. "Ödeşme diğeridir. Ailesi ona engel oluyor, itip kakıyor, başının etini yiyor, tehdit ediyor ve onu kovma noktasına geliyordu. Zaten kovmuştu. Aynı şekilde göreceği çok sayıda başkaları da var."

"Uzun bir hakaret listesi, kendini kanıtlama fırsatları, heyecan ve serbest bırakma fırsatları ve kazanç. Ödül."

"Bu noktada tanıdığımız herkesle temasa geçtik." Eve Peabody'ye baktı.

"Eski işverenler," diye doğruladı Peabody, "iş arkadaşları, aile üyeleri, arkadaşlar."

"Daha fazlası da olacak," dedi Eve. "Ona dudak büken ya da keder veren bir komşu, bir öğretmen ya da eğitmen, hatta lanet olası bir garson, bir tezgâhtar."

Mira çayının tadını çıkardı. "Kesinlikle katılıyorum. Kendisini daha az erkek gibi hissetmesine neden olan, onu küçümseyen ya da reddeden herkesi ortadan kaldırmaya çalışacaktır."

"Onun adını ve yüzünü artık her yere yapıştırdık. Bunu bilmek zorunda. Görünüşünü değiştirmek zorunda."

"Takım elbise giyiyordu," dedi Peabody. "Nüktedana Reinhold'un ne giydiğini sordum. Önce fark etmediğini söyledi, ama üzerinde biraz çalıştım ve hatırladı, çünkü Reinhold'u daha önce hiç takım elbise içinde görmediğini söyledi."

"İlginç," diye mırıldandı Mira. "Profesyonel görünmek istemiş."

"Bu cinayet için kendine çeki düzen verdi," diye ekledi Eve. "Eski sevgilisi için süslenmiş. Bana bak, sürtük. Artık üst düzeyim. Salonlar," dedi Peabody'ye. "Saçını yaptırabileceği, bakım yaptırabileceği, yeni göz rengi alabileceği her yer. Yöntemini değiştiriyor. Bıçaktan sopaya, boğmaya kadar. Deneme mi yapıyorsun?" diye sordu Mira'ya.

"Olabilir, evet. Ya da terzilik."

"Öldürmeye ve ona karşı işlenen günaha uygun bir yöntem. Evet. Bahse girerim daha fazla. Bu onu yetenekli ve zeki hissettirir. Bir yerde kalmalı, bir yerde uyumalı, bir yerde yaşamalı. Bir fiyaskoyla yetinmeyecektir."

"Bu ona yakışmaz," diye onayladı Mira.

"Belki çok kısa vadede, eğer kaçıyor olsaydı, ama ben bunu göremiyorum. Artık büyük işlerin tadını aldı."

Peabody, "New York'ta pek çok otel var," diye yorumladı. "Onları biz koruyoruz."

Mira, "Kendisi hakkındaki raporları okumak ve izlemek için çok zaman harcayacak," diye ekledi. "Bu da başka bir doğrulama. İnsanlar biliyor

Artık onun adını duyuyor, ona saygı duyuyor ve ondan korkuyorlar. Onun bir erkek olduğunu biliyorlar. Tehlikeli biri."

"Elindeki parayı harcama şekline bakılırsa, yakında daha fazlasına ihtiyacı olacak."

Nasıl alacağını ve daha fazlasını bulmuştu. Kel Lori-artık onu hep böyle düşünecekti- birikimlerini kendisi için bir hesaba aktarmasını söylemeyi unutmuştu.

Yakalandı, diye düşündü Reinhold. Kadının sakladığı birkaç bin doları olduğunu biliyordu ve kadın ağlayıp titreyerek Reinhold'un dikkatini dağıtmış, o da parayı almadan önce kadının aptal kıcını öldürmüştü.

Aptal, bencil kaltak.

Fark etmezdi, onun umurunda mıydı? Onun zavallı garson parasına ihtiyacı yoktu.

Şimdiye kadar yorulmuş olacağını düşünmüştü, ama bunun yerine sanki gerçekten iyi bir uyuşturucu almış gibi heyecanlandığını fark etti. Bunun alışveriş listesine girebileceğini düşündü.

Ama şimdilik kalacak güzel bir yere, Fuck-You Fonu'na bir miktar daha para aktarmaya ve planladığı yeni görünümüne uygun mükemmel bir sahte kimliğe ihtiyacı vardı.

Bunların hepsi ve yine daha fazlası Tribeca'daki düzenli kahverengi taş evde mevcut olmalıdır.

Hayır, Kel Lori'nin zavallı birikimine ihtiyacı yoktu. Bundan çok daha iyisini yapabilirdi.

Sadece kaltak Bayan Farnsworth'un köpeği küçük bok çuvalı Snuffy'yi gecenin son yürüyüşüne çıkarmasını beklemesi gerekiyordu.

Yoksa son yürüyüşü mü demeliyiz?

Tanrım, bu çok eğlenceliydi!

Kel Lori için yaptığı gibi bir kafeden burayı göremezdi, bu yüzden gözden uzakta, gölgelerde kalması ya da 'link'inde konuşuyormuş gibi yapması gerekiyordu.

Saat on biri biraz geç, kapının açıldığını ve koca kıçlı Bayan Farnsworth'un çirkin küçük itiyle birlikte paytak paytak dışarı çıktığını gördü.

Tasma. Köpekle o yüksek, sinir bozucu sesiyle konuştu, lisedeyken Bilgisayar Bilimleri dersinde ona kazık attığı zamanki sesiyle.

Emekli olduğunda onu çok büyötmüşlerdi. Hatta emeklilik partisine e-davetiye bile almıştı. İnadına onu sınıfta bırakmıştı.

Yarım blok öteye gittiğinde, köpeğin bir ağacın etrafındaki toprak alana sıçması için durduğunda, dar ön bahçenin kapısından içeri girdi ve ön kapının yanındaki gölgelere geri döndü.

Güzel ev, diye düşündü. Burada birkaç gün mutlu olabilirdi. Emlakçı babası öldüğünde burası ona miras kalmıştı. Aptal kocası nalları diktiğinden beri yalnız yaşıyordu. Şişman, çirkin ve bir sokak faresi kadar kötü olduğunu düşünürsek, yalnız yaşamasına şaşmamalı.

Beyzbol sopasını çantasından çıkardı, onunla ne yapacağını bilerek ellerinde hissetmenin tadını çıkardı.

Nasıl bir suikastçı olabileceğini düşündü. Hükümetin yönettiği, öldürme yetkisi olan özel ajanlardan biri. Yapması gerekeni bitirdikten sonra belki hâlâ olabilirdi.

Hiç tanımadığı insanları öldürmek eğlenceli olabilirdi. Ama gerçekten ölmesi gereken o kadar çok kişi tanıyordu ki.

Bir süre gerçekten meşgul olacaktı. Bir kariyer fırsatı beklemek zorunda kalacaktı.

Onun geri dönüşünü izledi, çirkin köpek hoplayıp zıplıyordu. Kapıdan hızla geçtiklerinde kalbi beklentiyle çarpmaya başladı.

Köpek durdu, titredi, havladı.

Kahretsin! Bunu hiç düşünmemişti.

"Ah şimdi, Snuffy! Yine o kötü kedi mi? O kötü yaşlı kedi mi?"

Evet, diye düşündü Jerry sırtarak. Ben kötü bir kediyim.

"Hadi ama. Bebek gibi davranma." Havlayan köpeği kucağına aldı, kucakladı, susturdu ve kapıya doğru yürüdü.

Anahtarı çevirdi. Kapıyı açtı.

Bir sülük gibi onun üzerindeydi. Tek bir hamleyle onu ileri fırlattı. Kapıyı arkasından çarptı, hızlı hızlı nefes alıp verirken balina gibi kaçma dürtüsüyle savaştı.

Bunun yerine havlayan, titreyen köpeğe sert bir tekme attı ve Snuffy'nin duvara çarpmasına, sonra da tıpkı sahibi gibi yere düşmesine neden oldu.

Nefesini yavaşlatmak, kendini yavaşlatmaya zorlamak, kafasının içinde kopan kan fırtınası dinene kadar her şeyi yavaşlatmak zorundaydı ki tekrar düşünebilsin.

Sonra kendinden memnun bir şekilde başını sallayarak güvenilir sopasını duvara dayadı. Ve olacakların beklentisiyle ellerini ovuşturdu.

Chelsea'de Eve, Reinhold'a hizmet eden garsonla kısa bir süre konuştu.

"Dört, dört buçuk gibi geldi, bir Maxima latte, duble karamel ve büyük boy chunky chunk kurabiye sipariş etti. Bağlantısını ve PPC'sini çalıştırdı, ama pek çok insan bunu yapıyor."

"Biriyle konuştuğunu duydun mu?"

Garson sanki düşünmesine yardımcı olacakmış gibi kulağını kaşıdı. "Şimdi sen söyleyince, sanırım öyle olmadı. Orada oturmuş pencereden dışarıyı izliyordu ve 'link'ini açıp kapatıyor, el bilgisayarını kurcalıyordu. Birini bekliyor olabileceğini ve geç kaldıklarını düşündüm, ama ona birini bekleyip beklemediğini sordum ve hayır dedi, sadece bir randevudan önce zaman öldürüyordu. Nakit ödedi. Yani o kadar oyalandıktan sonra aniden ve hızlıca kalktı, parayı masaya bıraktı, çantasını aldı ve dışarı çıktı. Koşar adım. Hesabı ödediğinden emin olmak için gittim -ödedi, fazla bahşış vermedi ama ödedi- ve onu caddenin karşısına geçerken, ışıktaki duran arabaların etrafından dolanırken gördüm. Hepsi bu kadar."

"Ne tür bir çanta?"

"Ne tür bir ne?"

"Çanta," diye tekrarladı Eve. "Gitmeden önce çantasını aldığını söylemiştin."

"Evet, doğru. Oldukça güzel bir çanta. Yeni görünüyordu sanırım. Siyah, büyük. Sanırım spor çantası gibiydi ama daha şıktı. Pek dikkat etmedim."

"Yeterince iyi. Aklınıza başka bir şey gelirse ya da onu tekrar görürseniz haber verin."

"Bunda ter yok."

McNab ve Roarke'ın kaldırımında durmuş inekçe sohbet ettikleri yere gitti. Konuşmayı kesmek için elini kaldırdı. "Güvenlik görselleri mi?"

"Biz de tam bundan bahsediyorduk." "İngilizce değil."

McNab ona sırtıttı. "Elimizde birkaç sokak kamerası var ve bunları bir araya getirebiliriz. Düşündüğümüz şey, geriye doğru nasıl iz süreceğimiz, onu geldiği yere kadar yakalayıp yakalayamayacağımıza bakmak."

"Neden öyle söylemedin?"

"Yaptık ya da yapıyorduk," diye düzeltti Roarke. "Gizlilik Yasaları uydu gözlemlerinin kullanımını yasakladığından beri, öncelikle var oldukları yerlerde bina kameralarına bağımlıyız. Onu kaynağına ya da ulaşım şekline kadar takip etmek için en iyi olasılıklar üzerinde çalışıyorduk."

"Tamam, bunu yapmaya devam et. Kullanabileceğimiz bir şey bulduğunda bana haber ver. Bir dakika," dedi Roarke'a ve birkaç adım uzaklaştı. "Eve gitmiyorsun, değil mi?"

"Bir süre arkadaşlarımla oynamak istiyorum. Sokağa çıkma yasağını kaçırabilirim."

Şu anda Peabody'yle konuşmakta olan ve EDD shuffle'ı olarak düşündüğü şeyi yapan McNab'a baktı. Rengârenk giyinmiş vücudu e-modundayken yerinde duramıyordu.

Ve işte Roarke, mükemmel siyah pantolonu ve deri ceketiyle kedi sessizliğindeydi.

Yine de onlar arkadaştı, diye düşündü, tüm bunların gerektirdikleriyle birlikte. "Sen bilirsin."

"Benim tercih ettiğim yöntem. O yüzden." Onu yakaladı ve kaçmasına fırsat vermeden sertçe öptü. "Görevdeyken ve toplum içinde. Ama

kendime uygun dediniz, Teğmen."

O yumruklanmış Onu, Hafifçe, içinde ve Mide. "Ben, Ben de. Peabody! Benimle gel."

O yürüdü karşısında ve sokak için nerede onu araba -söz verdiğim gibi- bekliyordu.

Havva çalışırken, avladığı adam da çalışıyordu. Burada acele etmiyor ve bir evin içinde izinsiz dolaşmanın heyecanını yaşayabiliyordu. İstedığı her şeyi yapabilir, ona çekici gelen her şeye sahip olabilirdi.

Burada satmak ya da takas etmek ve Fuck-You Fonu'na eklemek için bol miktarda elektronik eşya var. Özünde bir e-geek olan Bayan Farnsworth, siyah bir takım elbise giymiş ve neyse ki uyku modunda olan bir ev droidi de dahil olmak üzere aletlerini severdi.

Aldığı kurslardan -ölü, cimri ailesinin parasını ödemek için sızlandığı- programlama hakkında droidin hafıza çiplerini silecek kadar bilgisi vardı. Yeniden programlama daha çok kafa karıştırıcıydı ama temelleri halledebilirdi. İhtiyacı olursa daha sonra Şişko Farnsworth'ün ona süslü şeyleri anlatmasını sağlayabilirdi.

Yaşlı sürtüğü evindeki ofisinde bir sandalyeye bağlayıp ağzını tıkadıktan sonra bir şeyler atıştırdı. Orada çalışacaklardı, bu yüzden yeniden başlatılmış droid'e koca kışını merdivenlerden yukarı çekmesini emretti, sonra tekrar kapattı.

Sonra Reinhold turuna çıktı.

Burası yaşlı bir kadın ve şu anda köşede titreyen ve cam gibi bakan bir köpek gibi kokuyordu. Muhtemelen tekmeye küçük bok kafanın içinde bir şeyler kırılmıştır, diye karar verdi ve ağzına daha fazla tuz ve sirke cipsi tıktırdı. Kola ile yıkadığı bir ikram.

Arada sırada tuzlu ellerini kadının telaşlı perdelerine ya da bir sandalyenin arkasına sildi.

Yatak odasını karıştırdı. Büyük bir ekran vardı, yaşlı kaltak doluydu. Kendi başına indirip çıkarabileceği türden bir şey değildi. Belki bunun için droidi kullanabilirdi.

düşündüm. Droidi de bazı e-malları satması için gönderebilirdi. Yine de eve çok yakın olmasın. Yaşlı kaltağın alışveriş yaptığı yere değil.

Bunu düşünmesi gerekecekti. Ama bu arada, "ikamet ettiği" süre boyunca büyük ekranın tadını çıkaracaktı.

Sadece küvetinin değil, aynı zamanda büyük, süslü bir duşunun da olduğunu keşfettiğinde şansına kıkırdadı.

İşte bu yaşamaktı.

Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve umurunda da değildi ama belki birkaç tabloyu bir galeriye götürebileceğini, ölen Martha teyzesi hakkında bir hikâye uydurabileceğini ve biraz para kazanıp kazanamayacağını görebileceğini düşündü.

Ama en büyük keşfi ve heyecanı kasaydı.

Aptal bir çiftlik evinin ve tarımla uğraşan bir tarlanın resminin arkasındaki duvarın içine yerleştirilmiş iyi büyüklükte bir tane.

Eski bir kasa, en azından klasik kombo kilidiyle eski görünüyordu. Muhtemelen onlarca yıldır evdeydi. Belki daha fazla. Ve içinde ne varsa artık ona aitti.

Yatak odasına döndüğünde, yaşlı ve şişman kadın kıyafetlerini dolaptan çıkarıp torbalara doldurdu. Belki onlar için bir şeyler alabilirdi, ama çoğunlukla onları dışarı çıkarmak istiyordu. Onları, aptal köpek yatağını, kokuşmuş köpek oyuncakları sepetini başka bir yatak odasına sürükledi. Dantelli eşyalar ve çiçek resimleriyle süslü bir misafir odası olduğunu hayal etti.

Şimdi beklenmedik bir misafiri vardı.

Geri döndü, takım elbisesini çıkarıp yeni bir kot pantolon, tasarım bir tişört ve yeni kızaklar giydi. İş kıyafetleri, diye düşündü aynada kendini kontrol ederken. Eşyalarını daha sonra kullanmak üzere banyoya yerleştirdi. Saç rengi, düzeltici, yüz ve vücut bronzlaştırıcı.

Şık bir kuaföre gitmek istemişti ama aptal değildi. Her neyse, internette bu makyaj işinin nasıl yapılacağına dair talimatları okumuştı. Bunu başarabilirdi ve daha sonra, her şeyi parlatmak için o süslü kuaförü deneyecekti. Sadece farklı görünmesi ve eski yarasanın yaratmasına yardım edeceği yeni kimlik için bu görünüme sahip olması gerekiyordu.

Onu nasıl ikna edeceğini biliyordu.

Bir çift metal kesiciyi, mutfağında bulduğu et satırını - kullanışlı ve potansiyel dolu - ve pille çalışan küçük bir el matkabını çıkardı.

Şimdilik bu kadar yeter, diye düşündü ve ofise geri döndü.

Kızın gözlerinin açıldığını, dehşete düştüğünü, kafasının karıştığını gördüğünde zekice gülümsedi. O gözler kendisine dikildiğinde, gözlerde önce tanıma, sonra da dehşetin filizlenmesini izlediğinde gülümsemesini daha da artırdı.

"Merhaba, Bayan Farnsworth! Beni hatırladınız mı? Beni Kompozisyon dersinden bırakmıştın, hayatımı mahvetmiştin. Kendimize bir öğretmen-öğrenci konferansı düzenleyeceğiz." Etkili olması için satırı masaya vurdu. "Şimdi başlıyoruz."

9

Karşılıklı oturmaları için bir sandalyeyi ters çevirdi ve ayak bileğini dizine dayadı. "Senin kokuşmuş sınıfını devralmak zorunda kaldım çünkü sen benimle uğraşıyordun. Bir ay boyunca ev hapsi cezası aldım, orada dırdırcı, mızımız ebeveynlerimle sıkışıp kaldım. Öğrenci kriz toplantısı için geldiklerinde onlara yalanlar söyledin. Onlara tembel ve dikkatsiz olduğumu, tek yapmak istediğimin aptal, değersiz bilimi öğrenmek yerine bilgisayar oyunları oynamak olduğunu söylediniz. Bana lanet olası yazıma mal oldun, tüm o haftalar boyunca arkadaşlarım takılırken o dersi aldım. Sahile gidemedim."

Pense uçlarını kaldırdı, inceledi, korku terinin kokusunu aldı. "Hayatımın en kötü yazıydı. Arkadaşlarım her lanet gün benimle dalga geçiyordu ve sırf sen benimle uğraşmak istediğin için sınıfta eziklerle sıkışıp kalmıştım."

Öne doğru eğildi ve kadın parmaklarını kıvırmaya, yumruk yapmaya çalışsa da, adam parmaklarından birini çekip çıkardı ve penseyi üzerine yerleştirdi. Ona gülümsedi.

"Bütün bunları bana açıklayabilmen için bandı çıkaracağım. Bana kendi tarafını anlat. Eğer çığlık atarsan, bu parmağını boğumundan keserim. Anladın mı?"

Başını salladı, adam bandın bir köşesini çekerken gözleri onunkilere yapışmıştı.

"Bir çığlık, bir parmak," diye uyardı ve bandı çekti.

Tenindeki yırtıktan nefes aldı ve titreyerek dışarı verdi. "Çığlık atmayacağım, Jerry."

"Burayı bu şekilde kapattığın için kimse seni duymayacak zaten, ama ben duymak istemiyorum." O gerçekten

O pense üzerindeki tutuşunu sıkılaştırmak, kesmeyi hissetmek ve yaptığında yüzünü izlemek istedi. Ama istediği kimliği çıkarmak için parmaklarına ihtiyacı olabileceği aklına geldi.

Yine de, iş o noktaya gelirse ayak parmaklarına ihtiyacı olmayacaktı. Yavaşça penseyi çekip yere bıraktı.

"Peki, siz ne diyorsunuz Bayan Farnsworth?" Dikkatli bir yüz ifadesi takındı ama yine de gözlerindeki çirkin neşeyi gizleyemedi. "Gerçekten ilgileniyorum."

"Sana yardım etmek istedim. Ettim," diye ısrar etti, adam penseyi tekrar eline aldığıında. "Yanlış yoldan gittim. Bir hata yaptım." Adam elini pense üzerinden çektiğinde rahatlama gözyaşlarına karşı koymak zorunda kaldı, kendine bir an, kendini toparlaması için sadece bir an verdi. "Sana bu kadar sert davranmamalıydım."

"İlk günden beri benim davamdaydın."

"Çok büyük bir potansiyelin vardı." Bunun bir yalan olduğundan tam olarak emin değildi. Potansiyel görmüştü. Ve tam bir tembellik. Ama onunla çok uğraşmış, ona pek çok şans vermişti. Tanrı aşkına, onunla bire bir çalışmış, en iyi öğrencilerinden birini laboratuvar partneri olarak atamıştı.

"Bu potansiyeli nasıl kullanacağımı, sana nasıl ulaşacağımı bulamadım." Bunun bir yalan olduğunu düşündü. İyi bir öğretmendi ve Jerald Reinhold ile cephaneliğindeki her şeyi denemişti. Birkaç başarısızlığından biri olmuştu çünkü umursamamıştı, sürekli tembeldi, açıkça nankördü. "Bu benim başarısızlığımdı. Benim hatamdı."

"Çalışmamı işaretlemişsin."

Bir yanı ayağa kalkmak, öfkeli öğretmen sesiyle ona haddini bildirmek istiyordu çünkü böyle bir şey yapmamıştı. Aksine, başlangıçta ona biraz daha yüksek notlar vererek kendine olan güvenini artırmayı ve daha çok çalışması için ona ilham vermeyi ummuştu.

O da bunu kullandı. "Sende büyük şeyler sezdim Jerry, bu yüzden seni çok zorladım. Çok zorladım. Çok geç olana kadar bunu göremedim. Bundan pişmanım. Bunun için üzgünüm. Keşke geri dönüp her şeyi baştan yapabilseydim."

"Tekrar." Adam bu terime burun kıvırdı ama kız onun kafasını karıştırmıştı. Onun bütün bunları kabul etmesini hiç beklememişti. Hatalı olanın kendisi olduğunu görmesini hiç beklemiyordu.

Önemli değil, diye düşündü. Plan plandı. "Bana kasanın şifresini ver."

O kadar hızlı söyledi ki, kadın sarsıldı ve midesi sıkışmasına rağmen yavaşça ve net bir şekilde söyledi.

"Eğer bu değilse, bir parmağını kaybedersin."

Bandı tekrar yerine yapıştırdı ve dışarı çıktı.

Tek başına yer değiştirmeye, dönmeye ve bükülmeye çalıştı. Bileklerinin, ayak bileklerinin etrafındaki kordonları göremiyordu ama onların kendisini kestiğini hissedebiliyordu. Adam kordonların üzerini bantlamıştı, etrafını ve sandalyeyi de bantlamıştı, böylece sandalyeye yapışmıştı.

Ama belki tekrarlayan hareketlerle her şeyi yeterince gevşetebilirdi. Ya da belki ellerini serbest bırakması için onu ikna etmenin bir yolunu bulabilirdi.

Snuffy neredeydi? Zavallı küçük şeye ne yapmıştı? Bir kuzu kadar zararsız, diye düşündü ve tekrar gözyaşlarıyla savaştı.

Ailesini öldürmüştü, medyada çıkan haberlerde her şeyi duymuştu. Onları öldürmüş ve paralarını çalmış.

Onu vazgeçirmenin bir yolunu bulamazsa, onu da öldürecekti. Ya da kaçmanın.

Onun geri geldiğini duyunca, kıpırdamadan durdu.

İşbirliği yap, diye emretti kendine. Onunla aynı fikirde ol. Pişman ol.

Hayatının yarısından fazlasını öğretmenlik yaparak geçirmişti, özellikle de gençlere, ki bu çoğu zaman sinir bozucu, nankör bir iş olabiliyordu - ta ki onlar biraz çiçek açıp, kendileriyle ilgilenme yolundan dönene kadar. Onların çiçek açmasını izlemek en büyük zevklerinden biriydi.

Jerry Reinhold ile mi? İlk küçük tomurcuğu bile görmemişti.

"Orada bir istifiniz var, değil mi Bayan Farnsworth? Nakit, Mücevher. Yadigâr, değil mi? Bu çok değerli. Bir sürü disk. Üzerinde 'sigorta' yazanları bana açıklayacaksın. Bahse girerim bazı eşyalarınız

Burası çok değerli. Bana çok Şey borçlusun, o yüzden bu işe başlayalım. Bütün gece çalışmamız gerekebilir."

Sandalyesini biraz yana itti ve bilgisayarın başına geçti. "İlk iş olarak? Şifrelerinize ihtiyacım olacak. Banka hesaplarınızla başlayalım."

İstediği için ona sert ve dikkatsiz bir ters vuruş yaptı. "Şifrelerinize ihtiyacım var dedim. Ah, pardon!" Güldü. "Sanırım ağzın bantlıyken konuşamıyorsun."

Kaseti çekip çıkardı ve kadının gözlerinin kenarlarında oluşan yaşları izledi. "Ödeşme zamanı, Bayan Farnsworth."

Eve masasında notlarını genişleterek ayrıntılı bir rapor haline getirdi. Kızlarının öldüğünü söylemek için Lori Nuccio'nun ailesinin kapısını çaldığında tanık olduğu duygusal karmaşanın tortularını bir kenara bırakarak buna odaklandı.

Onların kederine engel olamadı ve bunu kaldıramayacağını biliyordu.

Yapabileceği Şey, kızlarını kaçıran ve hayatlarını sonsuza dek değiştiren adamın peşine düşmek ve onu yakalamaktı.

Lori'nin yüzü artık tahtasında yerini almıştı. Olduğu gibi ve Reinhold'un onu bıraktığı gibi. Medya sabaha kadar bu yüze sahip olacaktı -öncesi- ve bunu tekrar tekrar yayınlayacaktı. Ama Lori'nin öldüğünde nasıl göründüğünün asla ellerine geçmeyeceğinden emin olacaktı.

Listesinde başka kimler vardı? Bir sonraki hedefi kim olacaktı?

Biraz daha kahve almak için kalktı ve pencerenin önünde durup New York'a bakarak içti.

Tüm o ışıklar-pencereler, kaldırımlar, karanlığı yaran trafikten gelen ışınlar. Tüm bu insanlar gidiyor, geliyor, yerleşiyor, parti yapıyor, seks yapıyor, hareket arıyor, sessizlik arıyor.

Yirmi altı yıl boyunca kaç tanesi Reinhold'u bir şekilde kırmış ya da kızdırmıştı? Ve kaç tanesi

onu durdurmadan önce intikam çılgınlığında ne kadar ilerlemişti? Tahtasına döndü.

Anne, baba, eski sevgili. Kişisel, samimi.

Buna sadık kalır mıydı? Büyükanne ve büyükbaba? Başarılı oldular mı? Kuzenler? Çocukluktaki hakaretlerin, destek eksikliğinin, eleştirilerin intikamını almak için önce aile mi?

Sırada arkadaşları vardı, değil mi, eğer bu şekilde devam ederse. O kaybederken Vegas'ta büyük kazanan mı olacaktı? Kirayı ödemediği için onu evden kovar mı?

Onlara ulaşmak için bir fırsata, bir yola ihtiyacı vardı. Tekrar oturdu, olasılıkları hesapladı.

Sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı ve parmaklarını sonuçların üzerinde gezdirdi.

Bilgisayar Brooklyn'li büyükanne ve büyükbabayı sevdi. En yüksek olasılık. Şehir dışı seti, çok düşük. Arkadaşlar eşit dağıldı.

Bunu şansa bırakmazdı. Büyükanne ve büyükbabayı koruma altına alırdı.

Ama bu onun içine sinmemişti, henüz değil. Büyükanne ve büyükbabalar tipik olarak ya da genellikle ebeveynlerden daha hoşgörölü değiller miydi? Reinhold da bu durumu görmez miydi?

Yine de, Brooklyn setinin kazdığı kadarıyla biraz parası vardı. Yuvarlanıp mutlu şarkılar söyleyecek kadar değil ama sağlam bir temeli vardı. Daha fazla paraya ihtiyacı olacak ve isteyecekti.

Dengelemek mi? Brooklyn'e seyahat etmek. Manhattan'dan çıkmak, zaman ayırmak, planlar yapmak.

"Bir sonraki durağın değil. Sadece hissetmiyorum."

Arkadaşlarının gerçek parası yoktu. Ama Peabody'nin ona taktığı isimle Pislik Joe, Vegas'ta vurgun yapmıştı. Bir taşla iki kuş vurabilirdi, değil mi? Hem intikam, hem de kaybettiği ve arkadaşının kazandığı para.

Belki de üç kuş, diye düşündü, çünkü Lori'yi öldürdüğü için Pislik Joe'ya övünmekten mutlu olacaktı. Onu tanıyan biri, muhtemelen ayrıldıktan sonra onun bir sürtük olduğunu kabul etmiş bir arkadaş.

Arkadaşları ve ailesi arasında -her ne kadar kuzenleri daha derinlemesine araştırması gerekse de- Aşağılık Joe hedef listesinin başında yer alıyordu.

Ama o bile tam olarak oturmamıştı.

Peabody ofise girerken, "Dallas," diye söze başladı. "McNab-

"Bir noktada arkadaşlarının yanına dönmek istemeyecek mi?"

"Ne?"

"Reinhold. O yalnız biri değil. Elimizdeki her şey arkadaşlarıyla takılmayı, barlara, kulüplere gitmeyi sevdiğini gösteriyor. Birlikte içki içmek, şirretlik yapmak için tanıdık birini istiyor. Şu anda çok heyecanlı. Adrenalin akıyor. Her şey yolunda gidiyor. Kişisel küçük kutlamasını yapıyor ama eninde sonunda dostlarıyla yumruk yumruğa gelmesi gerekecek, değil mi?"

"Ben... Bilmiyorum. Üç kişiyi öldürdü. Arkadaşları muhtemelen yumruklaşmak istemeyeceklerdir."

"Onun gibi düşünmüyorsun. O kendi ölçeğinde zengin. Ünlü biri. Gücü ve şanı var. Bunu arkadaşlarının yüzüne vuramayacaksın, kimin yüzüne vuracaksın? Şu anda, süslü oteller, yemekler, yeni kıyafetler. Ama bunun uzun süre devam ettirebileceğinden çok daha fazla para gerektirdiğini görmesi gerekiyor."

"Belki, ama... Aşağı yukarı aynı yaştayız. Diyelim ki kucağıma yüz yetmiş beş küsur bin dolar düşse, ilk tepkim 'Vay anasını, zengin oldum' olurdu. Ve bunu kutlardım da. Yeni şeyler alırdım, birazını etrafa saçardım. Elimde değildi."

"O zaman durursun çünkü sen bir pislik değilsin."

"Evet, ama öyle." Peabody düşünerek tahtaya yaklaştı. "Gelecek için yatırım yapmayı ya da faturalarını ödemeyi ya da olgun insanların talih kuşuyla yaptıkları şeyleri düşünmeyecek."

"Anlıyorum. Anladım." Eve Peabody'yi işaret etti, sonra da ortağının bakışlarının AutoChef'e kaydığını görünce onu işaret etti. "Ama o bir hırs buldu," diye devam ederken Peabody kahve programına doğru koşuşturdu. "Daha önce hiç olmamıştı. Bu Mira'dan aldığım bir şey. Bir şey

içinde serbest kaldı ve bu katili tembel pislikten kurtardı. Artık hırslı ve bence bir seviyede geleceği düşünüyor."

"Yatırım fonu gibi mi?"

"Hayır, yapmayı gerçekten sevdiğini keşfettiği şeyi yapmaya nasıl devam edeceği ve yüksek bir yaşam tarzını sürdürmek için bu işten nasıl yeterince para kazanacağı gibi. Muhtemelen kendini büyük paralar kazanan bir suikastçı, bir tetikçi olarak görüyor. Ancak bundan önce, teraziyi eşitlemesi, kendisine karşı gelen herkese öyle ya da böyle borcunu ödemesi gerekiyor. Otelden otele dolaşıp duramaz. Bir üsse, bir kovana... bir karargâha ihtiyacı var."

Peabody, sıkıntılarını bilmesine rağmen kahvesini yudumlayarak ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Tamam. Nereye varmak istediğini anlıyorum. Skoru eşitlerken gol atması gerekiyor ki kendine ait bir yer edinebilsin. Buzlu bir yer. Bir tane satın almak için çok para kazanması gerekecek ama-"

"Kiralamak için mega değil. Ama kiralamak için daha fazla nakit paraya ya da daha iyisi güvenli bir hesaba ihtiyacı olacak çünkü nakit para sorun yaratır. Kimliğe ve şehirde dolaşabilmesi için yeterli miktarda bozuk paraya ihtiyacı olacak."

"Brooklyn'deki büyükanne ve büyükbabalar oldukça iyi durumdalar."

"Evet, comp onları bunun için seviyor. Büyükkannen ve büyükbaban seni hiç kızdırdı mı?"

"Pek sayılmaz." Bunu düşündükçe -onlar- Peabody'nin yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Sanırım beni biraz şımarttılar. Yani hepimizi."

"Bu işler böyle yürür, değil mi? Yine de, suç sayacını ve hayatının tamamında ya da çoğunda büyük bir hata yaptığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, muhtemelen orada yeterince var. Ben hallediyorum. En azından bizim bunu yapabileceğimizi anlayacak kadar akıllı görünüyor."

"Pislik Joe Vegas'ta büyük vurgun yaptı."

Eve başını salladı ve ensesindeki gerginliği ovuşturdu. "Onun için gidebiliriz, özellikle de bu oldukça taze olduğu için. Ama Joe'nun zaten büyük bir kısmını yakmış olma ihtimali var. Bundan daha fazlasına, başka bir büyük infüzyona ihtiyacı var. Onun içinde

Ben olsam eski işverenlerden başlardım. İyi ayarlanmamış olsalar bile, onları bu şekilde görmez mi? Bir işyeri sahibi ya da işletmecisidirler, onun üzerinde otoriteleri vardır, ailesi gibi."

"Bu iyi bir açı."

"Sanırım bunu zorlayacağız. Ve şu anda kiralık olan üst düzey dairelere, apartman dairelerine, şehir evlerine bakmaya başlarız."

"Bunlardan çok var, Dallas."

"Onun sadece bir taneye ihtiyacı var, bizim de öyle."

Beynini çalıştırmayı umarak tahtaya doğru eğildi ve botlarını masanın üzerine koyarak düşünme moduna geçti.

"Eski mahallesinin derinliklerinde kalamaz, eğer yarım beyin hücresi bile çalışıyorsa. Görünüşünü değiştirse bile birilerinin onu bulma ihtimali çok yüksek. Eski sevgilisinin mahallesi de olmaz," diye karar verdi. "Ama yakın bir yerde. Tanıdık olanı, rahatlığı isteyecektir, en azından hala gelişirken. Ve herkese hükmetmek daha tatmin edici. Arkadaşlarının ucuz evlerine yakın, süslü, pahalı bir yere sahip olmak."

"Bunun üzerine bazı olasılıkları araştırın."

"Tamam. Bu arada McNab bana sokak kamerası konusunu çözdüklerini söyledi. EDD laboratuvarındalar."

"Ben yukarı çıkıyorum. Olasılıkları hesapla, bana gönder. Sonra eve git ve biraz uyu ya da beşikte biraz uyu. Bu iş sabah tekrar başlarız."

"Ne yapacaksın?"

Eve ayağını yere indirdi. "Bu McNab ve Roarke'un elinde ne olduğuna bağlı."

"Ben burada kalacağım, sıcak bir şey olursa diye. Dolabımda yedek kıyafetlerim var. Belki McNab'e beşikte olacağımı söylerim."

Eve tatmin olmuş bir şekilde dışarı çıktı.

EDD binasından uzak durdu. Gecenin bir yarısı bile vahşi renkler ve sürekli hareketle zıplıyor, hopluyor ve sallanıyordu. Uzak durdu ama zihninde

eski eğitmeni, ortağı ve inek takımının kaptanı Feeney ile bire bir zaman geçirmeyi unutmayın.

Laboratuvarın cam duvarları arasından Roarke ve McNab'i gördü ve içeri adım atarken çarpışan, gümbürdeyen müziğin etkisiyle neredeyse sendeleyecekti.

Mavis'i vokallerden tanıdı ve arkadaşını ne kadar severse sevsin, bunun da bir sınırı vardı.

"Bu gürültüde nasıl dşnebiliyorsun?" diye sordu. McNab, "Suyun akmasını sağlıyor," dedi ama rütbe. "Müzik sona erdi," diye emretti ve Mavis'in feryadını yarıda kesti. Oda kutsanmış bir sessizliğe gömüldü.

"Elinde ne var?" Eve, görüntülerin bulanık bir şekilde akıp gittiği bir ekrana doğru adım atarken sordu.

"Bir yapboz," dedi Roarke ona. "Son parçaları da yerine oturmuş." Taburesinin üzerinde dönerek ona baktı. "Sade bir dille mi?"

"Evet, yle yapalım."

"Kurbanın binasından başlayarak, çeşitli güvenlik kamerası görüntülerinden Reinhold'un gittiği ve daha az ölçüde geldiği gzerghi ilişkilendirebildik. Bu biraz zaman aldı ve Reinhold'un birkaç dolambaçlı yoldan gitmesi ve o bölgedeki tüm binalarda kamera bulunmaması -ya da her halükarda çalışan kameralar- nedeniyle biraz zaman aldı."

"Varışı viledik, Dallas." McNab dev bir bardaktan emdi. "Ama kalkışta herhangi bir kamera menzilinin dışında bir yerleşim yerine çarptı ve onu yakalayamadık. Bir taksiye ya da otobüse binmiş ya da yürümeye devam etmiş olabilir. Metroya gitmiş olsaydı onu yakalardık. O bölgedeki tüm istasyonları araştırdık. Ama başka bir yere de gitmiş olabilir. Aramaya devam edebiliriz."

"Neyin var göster bana."

"Sadece bir araya getirdik." McNab ekrandaki sonuçları sıraladı. "İleri saracağız, böylece onun geldiğini görebilirsiniz, sonra pozisyon alın."

Rapid Cab'in karışık trafikten sıyrılıp kaldırımında fren yapmasını izledi. Reinhold, yeni takım elbisesi ve koyu renk güneş gözlükleriyle dışarı fırladı, uzun bir spor çantası taşıdı.

"Oraya yakınlaş, bana taksi numarasını ver."

McNab koşuyu durdurdu ve Reinhold'u spor çantasının kayışını omzuna sabitlerken yakaladı.

"O mutlu," dedi Eve. "Heyecanlı. Bunu yüzünden anlayabilirsiniz. Ona ne yapacağını düşünüyor. Nasıl yapacağını."

McNab ona, "Numarayı aldık," dedi ama kendisinin de görebilmesi için yakınlaştırmasını istedi. "Aramadan önce senin de görmeni istedik."

Bağlantısını çıkardı. "Devam et," diye emretti, taksi şirketinin merkeziyle bağlantı kurarken. "Ben Teğmen Eve Dallas, NYPSD, Cinayet Masası. Rozet numarası 43578Q. Bir yolcunun alındığı yere ihtiyacım var."

Reinhold'un yürüyüşünü izlerken bilgiyi aktardı, kameralar onu yakaladıkça hareketleri inek becerisiyle düzeltildi.

Adamın başını çevirdiğini gördü, bakışlarının hareketle birlikte yukarı, aşağı kaydığını hayal etti. Eve, Lori'nin binasına, dairesinin pencerelerine baktığını düşündü. Bağlantısını çıkarıp onunla iletişim kurmaya çalışıyor, orada olup olmadığına bakıyor. İzin günü. O bunu bilirdi.

"Beşinci Cadde'deki Grandline Oteli'nin dışında, anladım. Teşekkürler. Devam edin," dedi McNab'a.

Onu izlemek istedi.

Görebildiğinde yüzünü, otelle temasa geçtiğinde vücut dilini inceledi. Reinhold kafeye girdiğinde McNab'a, "Bana çıkışta ne olduğunu göster," dedi.

Otel görevlisine adını ve kimlik bilgilerini tekrarladı. "Jerald adına kayıtlı bir Reinhold var mı?"

"Bir dakika, Teğmen... Bu isimde kimsemiz yok."

"Ödeme mi? Bugün."

"Kayıtlarımızda hiçbir şey yok."

"Vardiyaya saat kaçta geldin?" "Akşam dokuzda."

Eve çok geç olduğunu düşündü, ama güvenlik kameraları olacaktı.

"İçeri geliyorum. Bugün saat yedi buçuktan itibaren güvenlik disklerinizi görmem gerekiyor. Hepsini, bütün gün."

Bir onay beklemedi, sadece tıkladı. "Onu güneye doğru yürütüyorsun."

"Evet, sonra buradaki sektöre geldik, onu batıya geçerken bir nano yakaladık ve işte o zaman onu kaybettik." McNab seçtiği aşırı tatlı içkiden derin bir yudum daha aldı. "Buradaki bina kameralarının çoğu daha kısa menzile sahip. Eğer binalardan birine girmiş olsaydı, arama onu yakalardı."

"Taksiye bindiği otelin tam tersi yönde," diye düşündü. "Oraya geri dönmesi pek olası değil."

Bir süre volta attı. "Onu aradığımızı biliyor, Nuccio'nun cesedini bulacağımızı biliyor ve oldukça hızlı. Belki yarın olacağını düşünüyor ama yine de yeterince hızlı. Evinin yakınında bir taksiye binmeyecek, bu yüzden herhangi bir pikap ile olay yeri arasında biraz mesafe bırakacak kadar uzun süre yaya kalması gerekiyor. Yüzünde kibirli bir gülümseme, öylece geziniyor. Dünya onun istiridyesi."

McNab'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşınca Roarke, "İstiridye," diye düzeltti.

"Sürünmek için başka bir delik bulamayacak kadar ukala görünüyor. Village belki, ya da SoHo, Tribeca. Ya da belki güneye yürüdü ve sonra şehir dışına giden bir otobüse bindi. Şimdiye kadar her nerdeyse oraya sıkışmıştır. Ben oteli kontrol edeceğim."

Roarke, "Seninleyim," dedi ve ayağa kalktı.

"Aramaya devam etmemi ister misiniz, Teğmen?"

Bunu düşündü ve başını salladı. "Elimizde alacağımız şey var ve bu yeterince iyi olmalı. Peabody beşiği kullanıyor."

McNab'in yüzü aydınlandı. "Öyle mi?"

"Ve sakın orada bir şey yapmayı aklından bile geçirme." Adamın muhtemelen düşünmekten fazlasını yapacağını bilerek dışarı çıktı.

Asansörü riske atmaya karar verdi, boş olduğunu görünce biraz daha rahat nefes aldı.

"Grandline nasıl bir yer?"

"Sorabileceğini düşünmüştüm." Roarke PPC'sine dokundu. "Orta ölçekli bir iş oteli, iş amaçlı seyahat edenlere yirmi dört saat hizmet veriyor."

"Malikaneden bir adım aşağıda." "Çoğu öyle."

Kapılar açıldığında ve bir çift üniformalı kanlı, hırpalanmış, hâlâ tüküren bir çift sokak LC'sini içeri sürüklediğinde kaşlarını çatı.

"Burası benim köşem, seni hırsız orospu."

"Kaldırım senin değil, Cuntzilla."

"Yüzüme karşı tuvaletimi çalmaya çalıştın!"

"Elimde değil, yanından geçiyordum ve o senin şişko, bodur kığın yerine bana saldırdı."

Eve, şişko kıklı adamın gözlerindeki ateşi fark edince içgüdüsel olarak Roarke'ı geri itti ve FDA bir stileto kadar keskin ve sivri burunlu bir ayakkabının içine sıkıştırılmış ayağıyla tekme atmadan bir an önce geri çekildi. Çıplak kaval kemiğine çarptı. Hırsız orospu kulakları yırtarcasına bir çığlık attı ve ayakkabılar kadar sivri, santim uzunluğundaki tırnaklarını savurdu.

Bu kez kan gövdeyi götürdü ve üniformalılar kadınları ayırmak için savaşıırken kargaşa hüküm sürdü.

TWB, FDA'nın ışıltılı pembe gömleğini yırtarak insan yapımı etkileyici bir göğsü ortaya çıkardı.

Roarke, "Ve siz de erkeklerin kadınların dövüşünü izlemekten neden hoşlandığını soruyorsunuz," diye yorum yaptı.

"Oh, silikon İsa aşkına." Eve içlerinden birini saçından yakaladı, hangisinin olduğunu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Çekti, sürükledi ve diğerinin boynuna bir çizme geçirmeyi başardı.

"Kesin şunu!" Sesi asansörün içinde yankılandı. "Yoksa ikinizi de sersemletirim. Ve kapayın çenenizi," diye ekledi, ikisi de küfürlerini ve şikâyetlerini haykırdığında.

"Bu ikisini emniyete alın, lanet olsun."

"Hadi ama Dorie, ne oluyor?" Üniformalılardan biri çömelerek bir çift bileğe kelepçe takarken, diğeri

ortak diğeri yaptı.

Asansör kapıları açıldı. "İndirin onları."

"Aslında onları aşağı indiriyoruz-" "Şimdi."

"Emredersiniz efendim." Onları yukarı çeken üniformalılar, şimdi ağlayan ve feryat eden LC'leri arabadan indirdiler.

"İşte bu eğlenceliydi." Roarke bir mendil çıkarıp Eve'in çenesini avucunun içine aldı.

"Ne?"

"Tırnak darbesinden dolayı biraz geri tepti. "İşte, böylesi daha iyi."

Garaj katına ulaşana kadar tek söylediği "Tanrım" oldu.

"Sen sür," dedi ona. "Bazı şeyleri kontrol etmek istiyorum yolda."

Direksiyonun başına geçti. "Ne gibi?"

"Morris'in üçüncü DB'de olduğundan emin olmak istiyorum. Nasıl ve ne zaman bir araya getirebilirim, kim ve neden olduğunu bildiğimden eminim, ama bu tutarlı olmasını sağlar. Laboratuvardaki saç ve lif kraliçesi Harpo'yu da uyarmak istiyorum. Mira kurbanın saçının bir kısmını onun aldığını düşünüyor. Eğer öyleyse bu kişisel bir ödül. Peabody'ye bir sonraki kurban için yaptırdığım olasılıkları kontrol etmek istiyorum."

"Bir sonraki olacağına inanıyorsun."

"Birini seçti. Eğer yakında onu yakalayamazsak, Morris için başka bir DB bulacağız." Ellerini yüzünde gezdirecek kadar uzun süre durakladı. "Bu kadar zaman, çaba ve düşüncenin yarısını harcadığı işlerden herhangi biri için harcasaydı, şimdiye kadar en azından orta düzey yönetici olurdu."

"Bu daha eğlenceli."

"Doğru söyledin. Kendini bulmuş. Siteleri var, değil mi? Kendinizi kiralık katil olarak tanıtmak ya da kiralık katil aramak için kanallar, yollar."

Ona yan gözle bir bakış gönderdi.

"Bilirsiniz... insanları tanıyan insanlar."

"Muhtemelen. O yol hiçbir zaman benim yolum olmadı ve o yoldan geçenler için barda içki ısmarlamadım."

"Ama insanları tanıyorsun."

"Tanıyorum."

"Bu sadece bir yan açı, ama bunu seviyor ve şu ana kadar onun için işe yarıyor. Yüksek hayatı ve öldürmeyi seviyor. Şu anda tanıdığı, kin beslediği insanları öldürüyor ama çoğu onu yüksek hayatta tutmayacak. Neden hobinizi mesleğiniz haline getirmiyorsunuz? Bunu düşünebilir."

"İlginç bir yan açı. Etrafa soracağım."

"Bu kadar ileri gitmemeliydi." Başını arkaya yasladı. "Nuccio ile şansı yaver gitti. Ulaşılamaz olmak, yeni bir 'link ve numara almak için bugünü seçti. Bu olmasaydı onunla bağlantı kurar ve kilitleri sorardım. Üstelik eski numarasını denedi, biliyorum. Bir klonda bile olsa, onu bulmaya çalıştığını bilirdim. Her şey onun lehine işledi."

"Şans güçlü bir şeydir. Beceri daha iyidir." Grandline'ın önünde durdu.

Kapıcı aceleyle ileri atıldı. "Teğmen Dallas? Sizi içeride bekliyorlar. Bay Wurtz masada."

Burası ona çok temiz ve fazlasıyla aydınlık geldi. Bu saatte bile lobi hareketliydi. İş adamlarının geç saatlerde aktarma yapmak için geldiklerini ya da aynı yere gittiklerini tahmin etti. Diğerleri yorgunluktan çeneleri düşmüş bir şekilde oturmuş, ellerine ya da kulaklarına bir şeyler mırıldanıyordu.

Gümüş yeleli saçları için fazla genç bir yüzü olan çarpıcı bir adam -belki de asıl mesele buydu- ona yaklaşırken uzun siyah tezgâhın etrafından dolandı.

"Teğmen, Michael Wurtz. Ben gece müdürüyüm. İstedığınız güvenlik kaydı elimde. Görevli bana Jerald Reinhold'u sorduğunuzu söyledi. Bu isimle kayıtlı kimse yok. Alarmı devreye soktuk."

"Bugün saat 16:00'dan hemen önce bir taksiye bindi. Bu yüzden o beslemeyi görmem gerekiyor."

"Ofisime kurdum. Bu şekilde. Rissa bana söylediğinde korktuğumu itiraf etmeliyim. Bütün gün bu adamla ilgili raporları takip ettim."

Büyük tezgâhın arkasındaki bir kapıyı açarak küçük odalar ve küplerden oluşan bir labirente, ardından da bir ofise girdi.

"İnsanlar genellikle buradaki taksi hattından yararlanıyor," diye devam etti. "Her halükarda, güvenlik talep ettiğiniz saatlerin kopyalarını çıkardı."

Eve ona, "Önce lobi kameralarını al," dedi.

Wurtz bir uzaktan kumanda kullandı ve duvar ekranından yayını başlattı. Eve, Reinhold'u 8:23'te gördü.

"Bu o. Şapka, güneşlik, iki bavul."

"Ah canım. Bir dakika." Bir bilgisayara döndü, elle ve çok hızlı bir dokunuşla çalıştırdı. "Malachi Golde adında bir misafirimizi sekiz yirmi sekizde giriş yaptırdık. Gündüz odası istedi. Kimliğini gösterdi, önden nakit ödeme yaptı, çünkü bu notlarda kredi kartının taşıma merkezinde ele geçirildiği yazıyor. Aman Tanrım," diye tekrarladı.

"Ne?"

"Burada kimlik kartının geçersiz olduğunu görüyorum - bir yıldan fazla bir süre geçmiş. Görevli bunu kontrol etmemiş ya da fark etmemiş."

"Ne zaman çıkış yaptı?"

"Resmi olarak kalmadı. Ama sadece gündüz odası için ödeme yaptığı için akşam altıda odasını kontrol ettik. Ne kendisi ne de eşyaları kalıyordu."

"Taksiyi yakalamadan önce otuz dakika boyunca beslemeyi görmeme izin verin."

Wurtz zamanın dolmasını emretti.

"Hızlan." İzledi, taradı. "Orada dur. Şimdi takım elbisenin içinde, bavul yok, sadece spor çantası var. Giriş ve çıkış arasında en az bir kez girip çıkmış. Tüm günün bir kopyasına ihtiyacım olacak. Kullandığı oda dolu mu?"

"Hayır. Biz açtık."

"Görmek istiyorum."

"Hemen. Bu çok rahatsız edici." Wurtz gergin parmaklarıyla kravatını çekiştirdi. "Misafirlerimizin onun tesisimizde olduğunu bilmesini istemem."

"Bir duyuru yapmayacağım. Odayı görelim."

"On ikide."

Onları dışarı çıkardı ve asansörleri işaret etti. "Sizi içeri alacağım, sonra bana ihtiyacınız yoksa"

disk kopyaları."

"Bu işe yarar. İsim listesine de ihtiyacım olacak. Girişini kim yaptı, bavullarını taşımasına yardım eden oldu mu, taksiye binmesini sağlayan kapıcı, personelden onunla doğrudan teması olan herhangi biri."

"Aldığını görecekim."

Onları on iki numaralı odaya aldı, aceleyle uzaklaştı.

Eve, "Kendi kışını ya da açık olmadığı için diğer kışları korumak zorunda," diye yorum yaptı. "Süresi geçmiş kimlik sorgulanmalıydı ve Mal Golde'ye benzemiyor. Aynı yaşta, evet, belki aynı boyda, ama hepsi bu. Görevli dikkat etmediği için yine şanslıydı. Kimse dikkat etmesin diye çıkış yapmıyor. Sadece para için bir günlük oda, onun versiyonu bir fiyasko."

Modern ve verimli mekâna göz gezdirdi. Bolca fayans ve parlak gümüş - yüksek enerjili renkler, kendi iş merkezi ve küçük mutfak.

Süpürgeciler üzerinden geçecekti ama fazla bir şey beklemiyordu.

"Sadece ayak işlerini yaparken, plan yaparken, duş alırken, yeni takım elbisesini giyerken birkaç saat kalacağı bir yer. Onu yine bavullarla dışarı çıkarken görecekiz - bir otel lobisinde bunu kim fark eder ki, ama Pazar günü tasfiye etmediği şeyleri nerede satmaya çalışacağını hesapladı. Onları ya da parçalarını çıkarır. Biraz satar, biraz alır. Takım elbise, belki daha fazla kıyafet, spor çantası, sopa. Sopa için spor çantasına ihtiyacım var."

Düşünceleri arasında gezindi. "Girip çıkıyorum, burayı geçici bir ev üssü olarak kullanıyorum. Kuyumcular, ikinci el dükkanları, rehinci dükkanları, satış, ticaret. Hatta bir noktada valizleri ve muhtemelen en azından bazı eski kıyafetleri. Şimdi hepsini kâr için elden çıkarıyor.

"Sonra işi bitince buradan çıkıp bir taksiye biniyor ve Lori Nuccio'yu öldürmeye gidiyor."

Üst düzey iş tarzı süitte daireler çizerek ilerledi. "Alışveriş poşetleri. Alışveriş poşetleriyle dönmüş olmalı, en azından nereye gittiğini görecekiz."

Gözlerindeki yorgunluğu ovuşturdu. "Bakın, ben gidip Merkez'deki diskleri gözden geçireceğim ve beşikte birkaç saat geçireceğim."

"Daha iyi bir fikrim var. Bize Manor'da bir oda tutmalarını istedim, yeterince yakın. Diskleri orada inceleyebilirsin ve ikimiz de Peabody, McNab ve muhtemelen diğer polislerin olmadığı bir odada birkaç saat geçirebiliriz."

Diğer polislerin olmadığı oda onu kararlı kılmıştı. "Satıldı."

10

MALİKANEDEKİ ODA, sıcak, derin renkler, yumuşak kumaşlar ve parkenin ısıltısı üzerindeki kalın, eskimiş halılarla huzur veriyordu.

Küçük bir taş şöminenin üzerindeki geniş çerçeveli ayna salonun tarzını ve asaletini yansıtıyordu. Ve duvardaki nişin içindeki bir düğmeye dokunulduğunda, ayna dalgalanarak bir ekranın karanlık yüzeyine dönüşüyordu.

"Şey, bu... oldukça soğuk," diye karar verdi Eve.

"Malikane konukları, yeninin rahatlığıyla birlikte Eski Dünya görünümünü tercih ediyor. Biz de elimizden geldiğince bunları harmanladık."

Güvenlik disklerini görüntülemek için ekrana ihtiyacı vardı ama başka öncelikleri de vardı. "Buna iyi kahvesi olan bir AutoChef de dahil mi?"

"Öyle ama bu noktada ikimiz de yeterince kafein aldık. Bir anlaşma yapalım," dedi kadın itiraz edemedi. "Eğer bu gece üzerinde çalışabileceğin bir şey bulursan, ikimizi de doldururum."

Muhtemelen adildi. Hoşuna gitmemişti ama muhtemelen adildi.

Kadın bu duruma üzülürken, adam bir kapı aralığından geçti ve birkaç dakika sonra, her birinde bir dilim limon bulunan iki uzun bardak suyla geri döndü.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Onun burnunu öptü. "Gerçekten."

Buna razı olacak kadar susamıştı ve adam diski kurarken büyük, pelüş kanepenin koluna oturacak kadar yorgundu.

"Bir iş oteliyle yetinmek istemedi," diye hesapladı Eve. "Şehirde koştururken yeterince iyi ama yatmak istediği yerde değil. Golde'nin eski kimliğini kullanacak kadar da zekiydi. Çekleri bozdurmak için kendi kimliğine ihtiyacı olacaktı ama otele kayıt yaptırmak için bir hile kullanacak kadar zeki ya da gergin. Belki yatacağı yer için tekrar kullanmayı dener."

"Şehirde koşturarak geçirdiğiniz zamanın bir kısmını yeni bir kimlik almak için harcamanız daha akıllıca olur, sahte bir kimlik."

"Nasıl olduğunu bilmen gerek. Ve evet, nasıl olduğunu öğrenmiş olabilir. Araştırın," dedi ona.

Roarke kanepenin diğer koluna oturmuş, onunla birlikte izliyordu.

Giriş yapmalarının üzerinden yirmi dakika geçmeden onu tekrar gördüler. Roarke yayını yavaşlattı.

"Girişteki kıyafetin aynısı. Sadece evrak çantası. Banka zamanı, cesetler bulunmadan önce parayı al. Bunu başardı," diye mırıldandı.

Onun lobiden geri dönüşünü izledi, yüzünde şişman, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı, saat 9:38'i gösteriyordu.

"Yine şansı yaver gitti," dedi. "Bankacılık işlerini bir çırpıda halletti ve şimdi çanta para ve çeklerle dolu."

Kasıla kasıla asansöre bindi ve on bir dakika sonra tekrar geri döndü, bir bavulla dışarı çıktı.

"Sadece bir bavul. Kurtulabileceği her şeyden kurtulmalı, belki büyük biletlerden değil. Ursa'ya girdiğinde bavulu yoktu ama daha küçük olanları vardı. Cesetler bulunmadan ve yüzü ve adı medyaya düşmeden o çekleri bozdur. Hâlâ yeterince ileride. Tekrar hızlandırın."

Bavulu olmadan ama takım elbise giymiş ve bir elbise çantası taşıyarak geri geldi.

"Görev tamamlandı, biraz da alışveriş. Yapabilir misin? _"

"Öyleyim," dedi Roarke ve onun yakınlaştırılıp büyütülmesini bekledi.

Çantanın yanında "On The Rack, erkekler için" yazıyordu. "Bunu biliyor musun?"

"Hayır, ama bize biraz zaman verin, ben de vereyim."

"Hızlı hareket ediyor," diye belirtti Eve, "ve vücut diline, ifadesine bakın. Giysiyi çok beğeniyor, içinde nasıl hissettiğini seviyor."

"Otelden bir blok ötede bir konumları var, hızlı bir şekilde değişime ihtiyaç duyan iş kalabalığı için iyi bir konum. Tadilatlar yerinde ve ek bir ücret karşılığında bir saat içinde yapılıyor. Takım elbiseden gündelik giyime, ayakkabıdan aksesuara kadar her şey var."

"Onları ziyaret edeceğiz."

İzledi, bir sonraki görüntüyü bekledi. "İşte. Zamanlama açısından, saatlerle birlikte dışarı çıkıyor olmalı. Takım elbise ve evrak çantası, Ursa bakıyor ve 'İyi bir genç adam' diye düşünüyor. Meşgul, meşgul. Kapıdaki görevliye sorarız. Muhtemelen bir taksisi vardır. Neden olmasın? Oldukça floş."

Ayağa kalktı, Roarke ileriye doğru koşarken gözleri ekrandaydı. "İşte yine, bu sefer neredeyse üç buçuk saat oldu. Yapacak çok şey var. Bu çantalar da ne?"

"Village Paint and Hardware, In Style, Running Man-bu benimkilerden biri. Yine erkekler için atletik ayakkabılar, giysiler, aksesuarlar konusunda uzman. Spor çantası oradan gelmiş olabilir."

"Uyuyor. O artık bir erkek, erkeklere özel mağazalardan alışveriş yapmayı seviyor. Hırdavat. Kablo ve bandı oradan almış olabilir. Kontrol edeceğiz. "Modada ne var?"

"Modaya uygun kıyafetler ve aksesuarlar." "Tamam."

Tekrar oturdu. İkinci bavulla birlikte tekrar dışarı çıktı. On sekiz dakika sonra geri döndüğünde, spor çantasını taşıyordu ve Nuccio'nun yanında taksiden inerken taktığı şık yeni güneş gözlüklerini takmıştı.

"Diğer bavuldan kurtuldum. Bahse girerim sopa da yeni bavuldadır. Bu ve bu yolculukta aklına gelen diğer her şey. Verimli bir gündü. Ve işte," dedi Roarke

son bir kez durakladı. "Çantayı alıp gidiyorum, burayla işim bitti. Dışarıda bir taksi yakala ve öldürmeye git."

Tekrar ayağa kalktı ve volta attı. "Bir ajandası, bir programı, bir yapılacaklar listesi vardı. Belki biraz değiştirdi - ani alımlar ya da malları satmadan önce birkaç yeri denemek zorunda kalmış olabilir, ama buna sıkı sıkıya bağlı kaldı. Ölmüş anne babasıyla geçirdiği ve Malikane'de kaldığı onca zaman bunu çözmek için yeterliydi. Gündüz deliği, bankalar, çek bozdur, sat, alışveriş yap, sat, alışveriş yap, belki bir yerde öğle yemeği ye, sat, alışveriş yap, yeni eşyalarını topla. Öldürmek için takım elbiseli adamla kalıyor. Onun, kendisini bu halde görmesini istiyor. Takım elbise ona kendini önemli, başarılı, zengin hissettiriyor. Kadın onu kovduğunda hissetmediği her şeyi."

Parmaklarını tekrar gözlerine bastırdı. "Takıldı, güzel bir kahve içti, şansını gördü ve kullandı. Ama öldürdükten sonra nereye gitti? Başka bir çukur kazdırmış olmalı. Son kullanma tarihi geçmiş kimlikte kendini Golde'ye daha çok benzetmek için saç ve yüz zimbirtısı satın aldı mı? Bunu tekrar kullanma şansı olacak mı?"

"Aptalca olurdu," diye tahmin yürüttü Roarke. "Kimlik çıkarmak ya da şimdilik kalacak yer için nakit ödeme yapmak için yeterli parası var."

"Evet. İkinci otelde Golde fikrini kullandı çünkü büyük olasılıkla ailesinden aldığı parayı tüketmişti. Ama şimdi çok daha fazlası var. Yine de... Golde'nin adını alarma ekleyeceğiz ve EDD oteldeki birimi kontrol edecek, Nuccio'dan sonra kullanıp kullanmadığına bakacak. Kimlik oluşturmak için ekipmana, özel malzemeye ve sahte verileri sisteme sokmak için biraz beceriye ihtiyacınız var. Son seyahatinde alıp spor çantasına koymadıysa, böyle bir şeye sahip olduğuna dair hiçbir işaret yok."

"Bir programı, bir ajandası var," diye tekrarladı Roarke. "Ve bunu planlamak için zamanı vardı. Her plan kimliği de içermelidir. Elindeki parayla makul derecede iyi bir kimlik bulabilir ama iyi bir kimlik bu parayı önemli ölçüde azaltacaktır."

"Ben de sizinleyim. Bu yüzden nereye gideceğini ve nasıl bir tane alacağını bulmalıyız."

"Bu gece bunu yapmayacaksın. Uyuman gerek."

"Bir yere sıkışmış."

"Şüphesiz." Roarke diski çıkarmak için ayağa kalktı ve ekran tekrar ayna camına dönüştü. "Ve biz de öyle olmalıyız."

"Buradan doğruca Merkez'e gidebilirim, erkenden. Dolabımda bozuk para var."

Onu yatak odasına doğru yönlendirirken, "Burada da bir tane var," dedi. "Summerset'e ikimizin de bu gece ve yarın için ihtiyaç duyacağı şeyleri gönderttim. O kadar da dehşete kapılmana gerek yok. Sadece zaman ve zahmetten tasarruf etmekle kalmıyor, aynı zamanda ona özellikle ne göndereceğini söyledim, yani aslında senin gardırobunu seçmedi."

"Sanırım bu da bir şeydir."

Kabarık yorgani ve yastık yığınıyla büyük yatak, Central'daki beşikteki karyoladan çok daha iyi görünüyordu. Emekleyerek yatağa girdiğinde, geceyi orada geçirmeye hazırды.

Yarın mı? Yarın Reinhold onu kışından yakalayacaktı.

Roarke'un kolu ona dolandığında kıvrıldı. Ve bıraktı.

Rüyalarında, Lori Nuccio'yla birlikte küçük dairededeki yastıklı kasaların üzerinde oturuyordu. Lori'nin saçları omuzlarına kadar dökülmüştü, parlak kıvılcı kahverengiydi. Mavi gözleri, lekesiz yüzünden hüznü yansıtıyordu.

"Beni terk ettiği gibi görünmek istemedim." "Evet, bunu anlıyorum."

"Sadece motivasyona ve -biliyorsunuz- ilhama ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sevimliydi ve komik olabiliyordu. Aptal değildi, kaba da değildi. Başlarda değildi. Bana iyi davrandı ve ben de ona yardım etmek istedim. Aptal olan bendim."

"Hiç sanmıyorum. Onu önemsiyordun. Biraz büyümesine yardımcı olabileceğini düşündün."

"Evet, sanırım. Düzenli bir erkek arkadaşım olmasını seviyordum. Birinin olması ve onun kötü şansı vardı. Öyle olduğunu söyledi. Bir sürü kötü şans. İnsanlar onu kıskanıyor ve onunla uğraşıyorlardı. Ama aslında öyle değildi. Çok iyi bir ailesi vardı ve ben onun düzeleceğini düşünmüştüm."

Bir damla gözyaşı akıttı. "Ama iyileşmek yerine daha da kötüleşti. Çalışmıyordu, sürekli şikayet ediyordu ve daireyi temizlemeye hiç yardım etmiyordu. Sonra parayı aldı, benim paramı ve ben sinirlenince bana vurdu. Onu kovmak zorunda kaldım. Yapmam gereken buydu."

"Öyleydi. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama bunun için beni öldürdü ve şimdi asla evlenemeyeceğim, çocuk sahibi olamayacağım ya da arkadaşlarımla alışverişe gidemeyeceğim. Ve beni çok kötü incitti. Saçımı kesti, çok güzeldi. Şimdi böyle görünüyorum."

Saçları tutam tutam döküldü, gözleri şişti, karardı, dudağı yarıldı.

"Sana yaptıkları için özür dilerim. Onu durdurmalıydım."

"Sadece yeni bir başlangıç yapmak istedim. Ama o bana izin vermedi. Ailemin beni böyle görmesini istemiyorum. Bunu düzeltebilir misin? Düzeltebilir misin?"

Beni düzeltmek mi?"

"Elimden geleni yapacağım. Onu bulacağım, Lori. Sana yaptıklarından sorumlu tutulmasını sağlayacağım."

"Ölmemeyi tercih ederim."

"Evet, buna itiraz etmek zor."

"Yapar," dedi Lori ciddiyetle. "Pek çok insanın ölmesini istiyor."

"İstedliğini elde edemediğinden emin olmak benim işim."

"Umarım işini yapıyorsundur, çünkü şu ana kadar istediğini elde etti."

Buna da itiraz etmek zor, diye düşündü Eve ve daha rahatlatıcı olan karanlığa doğru kayd.

Eve rüyalarında ölümlerle konuşurken, Reinhold son şansına seviniyordu.

Kocakarının biraz parası olduğunu biliyordu ama onun parası olduğunu bilmiyordu. Kadının hesaplarını boşalttığında, yepyeni adına -ya da yeni kimliği oluşturulduktan sonra gelecek olan adına- üç milyon dokuz yüz seksen dört bin doları olacaktı.

Bu paraya ailesinden miras kalan ve eski sürtük kız arkadaşından aldığı parayı da eklediğinde, dört milyon dolardan fazla parası olacaktı.

Tanrım, sahip olduğu yüz yetmiş beş binin -harcadıkları hariç- büyük bir olay olduğunu düşünüyordu. Bunun yanında hiçbir şeydi.

Artık istediği her şeye sahip olabilirdi. İstedeiği herkese.

Bir kral gibi yaşamak için hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacaktı. ldrmek dışında tabii. Ama babasının her zaman anlattığı o eski saçmalık neydi?

Eğer işini seviyorsan asla alışmazsın. Onun gibi bir şey.

Bu aptal piçin herhangi bir konuda haklı çıkacağını kim bilebilirdi?

Ve şimdi bir droidi vardı - oldukça klas bir droid - sadece onun emirlerini yerine getirmek üzere yeniden programlanmıştı.

Gece yarısı atıştırmalık bir şeyler sipariş ettiğinde bundan gerçekten keyif almıştı.

"Bayan Farnsworth, seni sinsi kaltak. O koca kıınla bütün bu paranın üzerinde oturuyordun. Neden bütün zamanını onu sınıfta sürükleyerek harcadın?"

Yorgunluktan ve gözyaşlarından kırmızılaşmış gözleriyle ve ara sıra onu zinde tutmak için yaptığı ters vuruşlarla ona baktı.

ğretmenliği sevdiğini düşündü. Dürüst çalışmanın verdiği tatmini ve doyumunu asla anlayamayacaktı. zne kadar rmşt. Ve işi bitmeden onu öldüreceğini biliyordu.

nce ona acı çektirecek, aklına gelen her şekilde canını yakacaktı. Sonra da onu öldürecekti.

"Hâlâ yapacak işlerimiz var ama bazılarının beklemesi gerekecek. Biraz uyumam lazım." Ayağa kalktı, lüks bir şekilde gerindi. "Sen de biraz uyumalısın. Berbat görünüyorsun."

Güldü, o kadar çok güldü ki belinden eğildi. "Yarın, tüm o parayı yönlendirmeyi bitireceğiz. Peki ya yeni büyük görev? Biz gidiyoruz

O kimlik üzerinde çalış. Şimdi en iyi çalışmana ihtiyacım var, hatırladın mı? Bunu milyonlarca kez söylediğini hatırlıyor musun? "En iyi çalışmana ihtiyacım var, Jerry. Aptal sürtük."

Unutmuş olma ihtimaline karşı ona son bir ters vuruş yaptı.

"Sabah görüşürüz." Sandalyesini iyice iterek duvara çarpmasını sağladı, ardından dışarı çıktı ve yolda ışıkları söndürdü.

Karanlıkta titreyerek oturdu. Sonra kendini toparlayarak kıvranmaya, sallanmaya ve bağlarını gevşetebileceğine dair zayıf bir umutla ağrıyan uzuvlarını bükmeye başladı.

Eve tanıdık olana ve olmayana uyandı. Sonsuz minnettarlığıyla önce kahvenin hayat veren kokusu çarptı. Roarke yanındayken boş bir yatak hissi. Bunlar her sabah olan şeylerdi.

Ama yatak onun yatağı değildi ve üstündeki gökyüzü penceresi ona dünyanın filtrelenmiş çatısını göstermiyordu.

Otel, diye düşündü. Şehir merkezinde, işe yakın. Ve morgda onu bekleyen bir ceset.

Ayağa kalktı, duvarların silik altın rengine, şifonyerin üzerindeki koyu mavi saksının içinden çıkan tek beyaz orkideye (orkide olduğunu sanıyordu) göz ucuyla baktı.

Ve salonun ötesinden gelen sessiz mırıltıları yakaladı. Medya raporları, hisse senedi raporları, sonucuna vardı. Roarke yatak odasındaki oturma alanından tüm bunları gözden geçirirken genellikle sesi kapalı tutardı.

Dışarı çıktı, yatağın ayak ucunda, kedinin sık sık bulunduğu yerde asılı duran bornozu kaptı ve silkelenerek ona katılmak için dışarı çıktı.

Çoktan duş almış ve koyu renk takım elbisesi içinde iş dünyasına hükmetmek için giyinmişti. Sıcak kırmızılar içindeki bir sarışın ekrandaki cam tezgâhta oturmuş, EuroCom'un Roarke Industries tarafından satın alınacağı beklentisiyle nefesini tutan piyasa hakkında konuşuyordu.

Eve kahve fincanını almak için yanına gitti ve içindekileri yere döktü.

"Kendininkini alabilirsin, biliyorsun."

"Ben gidiyorum. EuroCom nedir, neden potansiyel olarak satın alıyorsunuz ve nasıl oluyor da herkesin nefesini tutmasına neden oluyor?"

"Yaklaşık son on yıldır Avrupa'nın ortak iletişim gelişiminde en önemli oyuncu oldu. Çünkü o bölgedeki diğer holdinglere güzel bir şekilde kayacaktır. Ayrıca son birkaç yıldır kötü yönetildiği için iş ve gelir kaybına neden oldu ve bu satın alma gemiyi düzeltmenin yanı sıra ona katkıda da bulunacak."

"Tamam." Tabakların gümüş ısıtıcıların altında durduğu masaya doğru yürüdü, kendi fincanını aldı ve Roarke'in önündeki alçak masanın üzerindeki cezveden kahve doldurmak için geri geldi.

"Neden orada anlaşma yapmıyorsun?"

"Çünkü silah altında olan EuroCom ve ben onları buraya getirttim."

"Sizin bölgeniz, onların eli dışarıda."

"Yeterince yakın. Bunların çoğu 'link' ve holo-konferanslar ve oradaki irtibatım aracılığıyla görüşüldü. Tesadüfe bakın ki, yaklaşık on dakika önce kahvemi içerken -ya da kahvemi içerken- imzayı attım. Duyuru kısa süre içinde yapılacaktır."

Eve başparmağını ekrana doğru salladı. "Sarışın bunun büyük bir mesele olduğunu düşünüyor."

"Sarışın çok haklı." Eve'in doldurabilmesi için fincanını kaldırdı. "Benim şartlarımla hızlı, temiz ve nihai olacak geçişten sonra, bazı yeniden yapılanmalar olacak."

"Başlar dönüyor."

"Kıçlar daha çok çizildi. Ve bazı yenilemeler. Önümüzdeki çeyrekte yaklaşık yarım milyon yeni istihdam yaratacağız."

Hayatları değiştirdi, diye düşündü, şık takım elbisesiyle orada oturmuş, soğukkanlılıkla kahvesini içerken. Kâra yönelik bir bakış açısıyla, elbette, ve kesinlikle genişleme, ama onun onaylaması hayatı değiştirdi

Atlantik'in öte yakasında bir barda ya da kafede oturup kirasını ödemekten endişe eden biriyle karşılaşmak.

Ekran bir güneş lekesi gibi parladı ve ardından üzerinde "SON DAKİKA!" yazan bir afiş belirdi. Ses kısık olsa bile Eve, EuroCom/Roarke Industries anlaşmasının onaylandığını duyuran sarışının sesindeki heyecanı duydu.

"Peki o zaman." Roarke ayağa kalktı ve Eve'e hafif bir günaydın öpücüğü verdi. "Hadi kahvaltı edelim. Burada çok iyi İrlanda yemekleri yapıyorlar."

Aynen böyle, diye düşündü.

Onunla birlikte oturdu, tabağı açarak bol miktarda yiyeceği ortaya çıkardı. Tanrım, hangi aç İrlandalı ilk kez tam anlaşma kavramını ortaya atmıştı?

"Ne kadarı İrlanda'ya gidiyor?" diye sordu. "EuroCom olayı."

Ona eğlenen bir gülümseme fırlattı. "Rakamları istiyorsun, değil mi? Bir rapor göndereyim mi?"

Çatalını eline aldı. "Kesinlikle hayır. Sadece merak ediyorum, ailenizde böyle bir şey var mı?"

"Bildiğiniz gibi halkımın çoğu çiftçidir, ancak toprakta çalışmayanlar da var ve onlar da maaş bordrosuna girebilirler. Umduğum kadar dinlenmiş görünmüyorsun."

"Tuhaf bir rüya. Rüya," diye tekrarladı, böylece kâbus görmediğini anlamıştı. "Son kurban ve ben onun dairesinde bir konuşma yaptık. Öldüğü için çok üzgündü."

"Bunun için onu suçlamak zor."

"Evet. O... ailesinin onu Reinhold'un bıraktığı gibi görmesini istemiyor. Rüyasında yani. Yansıtıyor," dedi Eve yemeye başlarken. "Ve öyle olmamalıyım."

"Neden olmasın? Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Onun için üzölmek benim işim değil. Benim işim Reinhold'u bulup durdurmak."

"İkisini de yapıyorsun ve seni sen yapan da bu."

"Bilinçaltım kelimeleri onun ağzına koyuyor."

Onu izleyen Roarke etli, İrlanda usulü pastırmayı kesti. "Bilinçaltın, doğuştan gelen gözlem yeteneğin ve eşsiz duyarlılığın tarafından yönlendiriliyor. Ben olsam bunu göz ardı etmezdim."

"Bunların hiçbiri bana onun şu anda nerede olduğunu ya da bundan sonra ne planladığını söylemiyor."

"Kısa bir süre içinde önemli miktarda veri ürettiniz."

Vardı, biliyordu ama... "Sorun zaman. O... yepyeni bir oyuncağı olan ve kimsenin ona onu bırakmasını söylemediği bir çocuk gibi. Ya da yeni bir uyuşturucu keşfetmiş ve sınırsız bir kaynağı olduğunu düşünen bir bağımlı gibi. Kendine hakim olamıyor."

"Buna kesinlikle katılıyorum. Ayrıca bunun onun hatası olduğunu ya da hatalarından biri olduğunu söyleyebilirim. Acele etmek, tıka basa yemek onu yanıltacaktır."

"Kin, evet. Tüm hayatını kin biriktirerek ve istifleyerek geçirdi ve şimdi onlarla ne yapacağını buldu. Bıçaklama, sopalama, boğma." Konuşurken bir yandan da yumurta topluyor, yakıt alıyordu. "Hepsi o kadar eğlenceli ki bir sonraki denemede ne yapacağına karar veremiyor. Ve öldürmenin pek çok yolu var. Ve daha da iyisi, önce acı ve eziyet çektirmenin pek çok yolu var."

Hayal kırıklığıyla savaşıarak patatesleri bıçakladı. "Şimdiden bir hedefi var ve kim olduğunu bilemiyorum."

"Bir sonraki kurbanını daraltamazsanız, potansiyel alanını daraltabilirsiniz. Dediğiniz gibi, bir yere inmek zorunda."

"Evet, kendine ait bir eve ihtiyacı var ve bu evi almak, hak ettiği şekilde döşemek için de paraya."

Bir narsist, dedi Mira. Böylece en iyisini hak ettiğine inanacaktı.

"Belki de karargâhındaki paranın büyük bir kısmını havaya uçuracak. Zaman çizelgesine bakılırsa, dün yerleri keşfetmek için fazla zamanı yoktu. Belki 'link' ya da Web üzerinden bir şeyler yapmış olabilir ama görmesi, mekanda dolaşması, kendini orada hayal etmesi gerekirdi. Belki de bugünün gündemi budur. Ama önce görünüşünü değiştirmesi gerekiyor."

Yeterince. Yüzünün elimizde olduğunu ve aptal olmadığını bilmeli. Bu Nuccio'nun söylediği başka bir şey."

"Epey sohbet etmişsiniz." "İkimiz de kendimizi çok kötü hissettik."

"Potansiyel kurbanlarının çoğunun tatil planları olmayacak mı?" Kızın boş bakışları karşısında başını salladı. "Şükran Günü, Eve. İki gün sonra."

"Kahretsin. Bu doğru. Aile grupları, şehirden ayrılan ya da şehre gelen insanlar. Bakılması gereken bir şey." Aklına geldi. "Seninkiler. Seninkiler yarın geliyor."

"Evet, öyleler ve bir soruşturmayla meşgulseniz ve onlara ayıracak fazla zamanınız yoksa bunu çok iyi anlayacaklardır."

Ama ev insanlarla, gürültülerle, konuşmalarla, sorularla dolu olurdu. Onları severdi, gerçekten severdi. Ama

...

"Hayatta her şey olur, sevgilim," diye hatırlattı ona. "Zamanlama ne kadar kötü olursa olsun."

"Sanırım öyle. Belki şans bizden yana döner ve hindi dolmadan önce onu bir kafese tıklarım."

"Umalım da öyle olsun."

"Umut etmekten daha fazlası gerekecek." Masadan uzaklaştı. "Şansımı döndürmek için çalışmaya başlasam iyi olacak çünkü küçük piç şu anda bir yerlerde, bir sonraki cinayetini düşünüyor."

Harika hissediyordu! İyi bir gece uykusu, uzun, sıcak bir duş ve yeni droidi Asshole tarafından hazırlanıp servis edilen doyurucu bir kahvaltı. Droid'e ortalığı temizlemesini, bu sırada herhangi bir 'bağlantı iletişimini ya da kapıya gelebilecek herhangi birini görmezden gelmesini emretti ve ardından kapattı.

Birinin Farnsworth'la iletişim kurmaya çalışması fikri, onun randevuları olabileceğini düşünmesine neden oldu. Şifreleriyle donanmış olarak, yatak odasındaki 'link'ten hem takvimini hem de e-posta geçmişini kontrol etti.

Şişko, çirkin şeyin saat ikide kuaför randevusu vardı. Sanki kimse ona iki kere bakacakmış gibi. Kuaförün irtibat kişisini buldu ve iptal etmek için hızlıca bir mesaj gönderdi.

Ve muhtemelen en az kendisi kadar çirkin ve değersiz olan Shell ve Myra adlı eziklerle Şükran Günü yemeği yemek için rezervasyon yaptırmıştı. Bunu düşündü ve şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Perşembe günü ona ve eve hâlâ ihtiyacı varsa, son dakikada bir bahane uyduracaktı.

Takviminde ne kadar çok tarih ve randevu olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Öğle yemekleri, akşam yemekleri, daha fazla salon, şu anda koridorda yarı ölü halde duran küçük fare-köpek için kuaför.

Belki de onun işini bitirmeli, ama sonra tekrar ...

Kahvaltı sonrası kapuçinosunu yudumlayan Reinhold üst kata çıktı.

Ofise girdiğinde Bayan Farnsworth'u sandalyeye yığılmış, bacaklarından aşağı idrar damlarken, el ve ayak bileklerinin etrafındaki banda kan bulaşmış halde bulduğunda kokuya burnunu kırıştırdı.

"Tanrım, altına işemişsin. Leş gibi kokuyorsun." Bir eliyle burnunu tuttu, diğerini yüzünün önünde salladı, kafası yukarı yuvarlanırken gözleri ıslı ıslı parlıyordu.

"Şimdi Pislik'i çağırmalıyım - droidin adını değiştirdim - Pislik'i buraya getirip bunu temizlemeliyim. Bu arada, kuaför randevunu iptal ettim. Paradan tasarruf ettin, çünkü hiçbiri seni daha az çirkin, şişman ve iğrenç yapamazdı."

Dışarı çıktı ve aşağıya seslendi. "Hey, göt herif! Bayan Farnsworth her yere işedi, buraya gel ve bu pisiği temizle."

Geri adım atarak erkekçe bir poz verdi, bir kolunu kaldırdı, diğerini vücuduna geçirdi. "Ee, yeni görünüm hakkında ne düşünüyorsun? Frosty, ha?"

Saç ürünüyle hatırı sayılır bir zaman geçirmiş, rengini derece derece açmış, verilen aletleri kullanarak saçına çizgiler atmış, böylece şimdi güneşte yıkanmış, çizgi çizgi bir sarıya sahip olmuştu. Saçlarını kestirmişti ama biraz daha kırpmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Orada profesyonel yardım. Ama başının üzerinde kaygan duruyordu. Bunu kat kat bronzlaştırıcı ürünle eşleştirmişti. Sanki süslü bir tropik tatil köyünde bir ay geçirmiş gibi göründüğünü düşünüyordu.

Gözler daha zordu ve bir dahaki sefere orada da profesyonel olacaktı. Ama şimdi elektrik mavisidyeler. Kestiği saçların bir kısmını kullanarak çenesinin ortasına bir ruh yaması eklemişti. ve çok acımasına rağmen, sol kulağını delmek için satın aldığı kiti kullanmıştı, şimdi küçük bir altın halka vardı.

"Başarılı görünüyorum, değil mi? Genç, sallanan, zengin? Bugün birkaç daire bakmak için bir emlakçıyla randevum var. İyi görünmeliyim."

Droid temizlik aletleriyle içeri girdiğinde zar zor baktı.

"O artık benim." Koyu renk üniforması ve gümüş rengi saçlarıyla vakur bir duruş sergileyen eski adıyla Richard'ın sırtını sıvazladı. "Tıpkı senin olan diğer her şey gibi. O yüzden ona emir vermeyi aklından bile geçirme. Doğru ya. Hâlâ konuşamıyor. Pislik'in buradaki işi biter bitmez onu da halledeceğim. Hemen dönerim."

O dışarı çıktığında, Bayan Farnsworth gözlerini droid'e doğru devirdi. "Yardım edin!" diye bağırdı ama sadece zayıf bir inilti duyuldu. Droid, ev işlerini kendisi programladığı için verimli bir şekilde işine devam etti. Sandalyede sallanıp kıpırdanmayı denedi ama uzuvları uyuşmuştu, tek hissettiği, kurtulmaya çalışırken etine sürtündüğü yerin yanmasıydı.

Bandı yer yer biraz gevşetmişti ya da belki de bu sadece umutsuz bir umuttu. Ama biraz güç kazanabilirse daha fazla gevşetebileceğini düşündü. Yanan boğazı için birkaç yudum su içse, herhangi bir şey, acıyı hafifletecek herhangi bir şey.

Artık mesanesini kontrol edemediği zaman ağlamış olsa da, ağağılanma bile artık ona zar zor dokunuyordu.

Fark etmezdi, fark etmezdi, fark etmezdi. Sadece işemek. Sadece normal bir insan işlevi. Eğer işerse, yaşardı. Ve işediği sürece

Yaşadığı sürece hayatta kalma ve o piç kurusuna borcunu ödeme şansı vardı.

Yapabilse onu öldürecekti. Hayatı boyunca başka bir insana zarar vermemişti ama onunkini mümkün olan her şekilde seve seve sonlandırırđı.

Tekrar konuşmaya çalıştı, yavaşça, net bir şekilde. Keşke droidin birkaç kelimeyi anlamasını sağlayabilseydi. Ama karışık mırıldanmaların hiçbir anlamı yoktu ve görevine devam etti, sonra da temizlik malzemelerini topladı.

Droid dışarı çıkarken Reinhold da sanki bekliyormuş gibi içeri girdi.

"Hâlâ kokuyorsun ama biraz daha iyi ve bazen hoş olmayan koşullar altında çalışmak zorunda kalıyoruz."

Pense'yi de yanında getirmişti ve ona doğru ilerlerken salladı. "Çığlık at, bir parmağını kaybet."

Bandı yırtıp attı. Havayı kaptığı kadar şokla da bir nefes verdi.

"Sen-" Sesi güçlükle duyuluyordu. "Para sende."

"Elbette biliyorum ama bunu gerçekten çok iyi saklayacağız. Nasıl yapılacağını biliyorsun ve bana göstereceksin. Ve birkaç şeye daha ihtiyacım var."

"Suya ihtiyacım var. Lütfen."

"Yine altına işeyeceksin."

"Susuz kaldım."

Mızmızlan ve şikâyet et, diye düşündü, çenesi gerildi. Tıpkı annesi gibi. Tıpkı Kel Lori gibi.

"Çok kötü. Şimdi, bu sabah yapacağımız şey bana güzel bir yeni kimlik hazırlamak ve verileri toplamak. İstedğim her şeyi hazırladım. Senin görevin bunları gerçekleştirmem için bana yol göstermek. Anladın mı?"

"Hayır."

Pense uçlarını kızın yanağına bastırdı. "Tekrar etmemi ister misin?"

"Devam et, kullan onları." Kelimeler boğazına sıcak iğneler gibi batarken öksürdü. "Sana yardım etmekten bıktım."

"Bana yardım mı ediyorsun? Yaptığını düşündüğün şey bu mu? Bana yardım etmek mi?" Geri savurdu, yumruğunun arkasını kadının yüzüne vurdu. "Sen emirleri uyguluyorsun, kaltak. Senin lanet yardımına ihtiyacım yok. Sana söyleneni yap."

Burnundan kan geldiğini hissederken bile gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Ve başını salladı.

Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Kendini topladı, nefes almak için çabaladı, güç toplamak için çabaladı. Çığlık atacaktı, ne kadar acıtırsa acıtsın, bunun için onu ne kadar incitirse incitsin. Çığlık atacaktı ve biri duyacaktı.

Lütfen, Tanrım.

O bunu yapamadan, adam elinde küçük köpeğiyle geri geldi. Snuffy onu gördüğünde inledi ve gözlerinden canının yandığını görebiliyordu. Ama yine de kuyruğunu sallıyordu.

Korku geri geldi, bileklerindeki deri gibi çiğdi. "Ona zarar vermeyin. O sadece küçük bir köpek."

"Bunun için çok geç. Zaten yaralı. Muhtemelen veterinerlere gitmesi gerekiyor. Sana söyleneni yaparsan belki onu veterinerlere götürebilirim."

"Yapmayacaksın."

Omuz silkti. "Belki evet, belki hayır. Ama eğer yapmazsan." Pense çevirdi, Snuffy'nin pençesini dışarı itti. "Hemen kesmeye başlayacağım."

Gözyaşları gözlerini yaktı, yanan boğazını sızlattı. "Yapma. Lütfen, Jerry."

"Böyle bir fare-köpekle çok fazla kırpma olmaz." Onu motive etmek için -ve eğlenceli olduğu için- köpeği sertçe çimdikledi, böylece köpek havladı. "Ama küçükten başlayacağım. Şu patisini, bu patisini, belki de dilini, böylece havlayamaz."

"Ben yaparım. Ona zarar verme, ben de yapacağım."

Gülümseyerek makası biraz daha kapattı. "Belki de önce hayır dediğin için sadece bir patini keserim."

"Lütfen. Lütfen." Gözyaşları şimdi yuvarlanıyordu. Onları durduramıyordu. O tatlı, yaşlı bir köpekti, ailesindendi. Savunmasızdı. "Özür dilerim. Kimliği senin için yapacağım ve istediğin tüm verileri yükleyeceğim. Mükemmel yapacağım. Parayı saklayacağım. Gömeceğim ki kimse izini süremesin."

"Tabii ki yapacaksın. Peki ya bir hata? Sadece bir tane mi? O bir pençe kaybeder, sen bir parmak kaybedersin."

Köpeği onun kucağına bıraktı ve Snuffy ona inledi.

Reinhold masaya oturdu, parmaklarını çıtlattı. "Hadi başlayalım!"

11

EVE DOĞRUCA MORGA GİTTİ. Peabody'yi bu işe karıştırmasına gerek yoktu, bunun için değil. Ortağının Reinhold'un uğradığını bildikleri dükkânları kontrol etmesi ve kendi masasında, bir katil tarafından satılan eşyaların satın alındığını bildirmekte yavaş ya da isteksiz davranabilecek tefecilerin izini sürmesi soruşturmaya daha iyi hizmet edecekti.

Bir gün önce olduğu gibi beyaz tünelden geçti ve evet, şansın dönme zamanı geldi diye düşündü.

Morris'i Lori Nuccio'nun yanında buldu. Sık sık yaptığı gibi, kendi ruh haline ya da kurbana uygun bir müzik seçmişti. Bu hafif, biraz esintili bir müzikti ve yüksek, berrak bir kadın sesi yoldaki virajın ardında yatan şey hakkında umutla şarkı söylüyordu.

Eve içeri girdiğinde işinden başını kaldırdı ve müziğin sesini kısmasını emretti. "Seni bir daha bu kadar erken görmemeyi umuyordum."

"Ben de öyle," dedi ona katılırken. "Genç. Çok güzel."

"Onu mahvettikten sonra bunu söylemek zor."

Morris başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Kemik yapısı, rengi. Burada yaptığı şeyde bir çirkinlik var ama kız bunu gösteriyor."

"Bunu bilmek isterdi." Eve omuzlarını kaldırdı ve Morris'in kemerli kaşlarına doğru indirdi. "Nasıl olduğunu bilirsin. Aklına girerler ve biliyormuş gibi hissedersin."

"Evet."

"Onun için önemliydi, kendi çarpık yöntemiyle. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Ona tecavüz etmedi."

"Hayır," diye doğruladı Morris. "Rızaya dayalı ya da zorla hiçbir cinsel aktivite olmadı."

"Fırsatını bulursa oraya başka biriyle gidebilir. Öldürme sırasında orgazm oldu, yani şimdi cinsel bir bağlantısı var -Bir bonus turu."

"Bu senin için zor."

"Özellikle bu seferkinin nedenini bilmiyorum ama onu sürekli kaçıırıyorduk. Sanki her şey onun tarafına ağır basıyordu. Onunla iletişime geçmeye çalışıyoruz, komşusu ona göz kulak oluyor ama o yine de içeri giriyor, bunu yapıyor ve uzaklaşıyor."

Onun yaptığı gibi cesedi inceleyen Eve, başparmaklarını ön ceplerine soktu. "Ucuz yaşıyordu, biliyor musun? Yastıklı sandıklar, perdeler için ipe dizilmiş boncuklar, bu küçük kutu dairede. Ama iyi yaşıyordu, kendini iyi tutuyordu, çok çalışıyordu, arkadaşları vardı, ailesi vardı. Her şeyini aldı çünkü artık ondan faydalanmasına, hiçbir şey yapmasına izin vermiyordu. Ailesi perişan oldu."

Durakladı, gerginliğini gidermek istercesine burnunun kenarını sıktı. "Bana ablası, eşi ve bebeklerinin Şükran Günü için Ohio'dan geldiklerini söylediler. Büyük bir aile yemeği yiyeceklermiş ve buradaki de çalıştığı restorandan süslü bir yemek alıyormuş."

"Bütün bunları bana neden anlattıklarını bilmiyorum. Bazen ellerinde başka bir şey olmadığı için size bir şeyler söylerler."

"Ölüm acımasızdır. Ailenin geleneksel olarak bir araya geldiği zamanlarda daha da acımasızdır."

"Evet. Ve bu konuda. İçeri gelip onu görmek isteyeceklerdir. Ne kadar yapabileceğinizi bilmiyorum ama onu bu şekilde görmemeliler."

"Merak etmeyin." Bir eliyle Eve'in koluna kısa bir süre dokundu. "Onunla ve onlarla ilgileneceğiz."

"Tamam. Güzel. Peki." Bunu aklından çıkarıp işini yapması gerekiyordu. "Parçaları bir araya getirince, anahtarları varmış ya da kopyalarını almış. Komşu dışarı çıktığında o da içeri girmiş. Onu caddenin karşısındaki bir kafede otururken bulduk, binayı iyi görebiliyordu. Kurbanın normal izin günüydü ve ifadesine göre genellikle dışarı çıkar, ayak işlerini yapardı,

alışveriş yaptı, bir arkadaşıyla takıldı. Fırsatını bulduğunda içeri girdi. Alışveriş yapıyordu. Otelinin güvenlik kameralarına girip çıktığını tespit ettik. Kaseti ve kabloyu almış. Ve sanırım bir beyzbol sopası daha."

"Buna katılıyorum. Başındaki yaralanma sopayla uyumlu. Onu bayıltmış olabilir ama öldürücü bir darbe değil."

"Ya da öyle olması gerekiyordu," diye ekledi Eve.

"İyi kalite kordon kullanmış. Güçlü ve esnek. Bağlama izlerinden de görebileceğiniz gibi, mümkün olduğunca sıkı bağlamış, onu zapt etmek için gerekenden çok daha fazla. Mücadele etmiş ama işe yaramamış. Bant da iyi kalitede. İçinde diş izleri ve kan bırakmış. Bir kısmı darbeyeyle açılan dudağından olabilir. Ona yumruğuyla vurmuş."

Morris kendi yumruğunu sıktı. "Yüzünde, karnında ve sağ tarafında. Burnunun etrafında hafif bir morarma var ve meme ucunda daha derin bir morarma var. Sıkıştırma yüzünden."

"Burnu iskaladım."

"Çok hafif. Mikro gözlüğe ihtiyacın olacak. Buradaki hafif kesik, ince, keskin bir bıçak ve tırtıklı bir kenarı var. Ne tür olduğunu söyleyemem. Sadece bir çentik."

"Bir uyarı. Sadece neler yapabileceğini gösteriyor."

"Büyük olasılıkla, evet." Teselli etmek istercesine elini Lori'nin omzuna koydu. "Ama laboratuvar, kesilmiş saçtan bıçağın türünü tespit edebilir."

"Saçımda Harpo var."

"Daha iyisini yapamazdın. Onu öldürmeden önce kesmiş." "Evet, işkencenin bir parçası."

Yer değiştiren Morris dikkatini ve Eve'in dikkatini boğazdaki yaralara çevirdi. "Boğma işleminde hatırı sayılır bir güç kullanılmış. Sırtını oraya dayamış. Kordonun onu ne kadar derinden kestiğini görebilirsiniz. Açılara ve olay yeri kayıtlarına bakılırsa, kadının üzerine binmiş, ipi boynuna dolamış ve öndeki ipleri bükmüş olmalı." Göstermek için yumruk yaptığı ellerini sertçe birbirinden ayırdı. "Kordon çizgilerinin kesiştiği yerde bu morarma izini bırakmış."

Mükemmel bir şekilde görebiliyordu, pozisyonu, hareketleri, neşeyi ve dehşeti. "Onu boşaltan şey buydu. Bu bağlantı. Onun üstünde olmak, havasını kesmek, vücudunun onun altında sarsıldığını hissetmek. Hava almak için savaşıırken, savaşı kaybederken yüzünü görebilmek.

"Sonra da atıştırmalık yemek için mutfağını yağmaladı." "Seni alt ettiğini sanıyor."

Kendini o ana geri getirdi. "Ne?"

"Sizden, polisten daha zeki olduğunu düşünüyor. Onu ne kadar iyi tanıdığınızı ve ne kadar derine inebileceğinizi bilmiyor."

"Onu tanıyorum," diye kabul etti. "Ama onu bugün bulamazsam, yarın buraya geri döneceğim ve bu konuşmayı başka bir ceset üzerinde yapacağız. Uzun bir listesi var Morris ve onunla hissettiklerini tekrar hissetmek için beklemeyecek. Bu hayatının en büyük heyecanı ve artık işini seven bir adam."

Eve raporu beklemek **yerine** laboratuvara uğradı. Baş laboratuvar teknisyeni Dickhead-Berenski'ye danışmasına gerek yoktu, bu yüzden cam duvarlı odalardan oluşan labirentin içinden Harpo'nun alanına doğru ilerledi.

Harpo saçını değiştirmişti. Peabody'nin eskiden taktığının neredeyse aynısı olan kısa, düz bir çanağı tercih etmişti. Ama Harpo parıldayan buz mavisini tercih etmişti.

Eve'in asla ifade edemeyeceği ya da anlayamayacağı nedenlerden dolayı işe yaradı.

Harpo mor önlüğünün üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü geçirmiş, bir kulağına sarkan üç gümüş küpe, diğer kulağına da bir dizi minik mor çivi takmıştı.

Eve'in yeni bir tarz olduğunu düşündüğü, saçlarıyla aynı renkte parlatılmış ayak parmaklarını ve uzun bacaklı bir kuş şeklindeki ayak dövmesini (geçici ya da kalıcı, kim bilir) gösteren şeffaf diz botları giymişti.

Giysi tercihleri ne olursa olsun, Eve'in konu saç ve lif olduğunda Harpo'nun dahi olduğunu bilmesi için bir nedeni vardı.

Ve şu anda Harpo çalışma masasında oturmuş, dürbününde kumral bir saç örneği ve ekranında mikroskobik karşılığı görüntüleniyordu.

"Bu benim
kurbanımın mı?" "Yo,
Dallas."

"Yo."

"Yakın zamanda renk işlemi gördü. İhtiyacınız olursa size markayı, renk adını ve şekillendirmek için kullanılan ürünleri verebilirim."

"Asla acıtmaz ama konuyla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Dr. Mira katilin biraz aldığını düşünüyor."

"Evet, komut talebinde öyle demiştin," diye düzeltti dişlek bir sırıtışla. "Mira'ya da tebrikler. İyi göz. Beş buçuk santim uzunluğunda, bir nokta bir santim genişliğinde bir çile aldı. Size kupadaki saç tellerinin tam sayısını verebilirim ama muhtemelen bu da önemli değil."

Belki Harpo'nun küstahlığından ya da zekâsından kaynaklanıyordu ama Eve kendi dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Hayır, ama etkileyici."

"Kesinlikle öyleyim. Gerçekten güzel saçlar. Sağlıklı, temiz. Fazla işlem yapmamış ya da ısıtmamış. Doğal rengi kahverengi ama bu yeni renk tonuyla güzel bir seçim yapmış."

"Onu çok uzun süre giyemedi."

"Çok kötü, çünkü burası şehir dışında. Bu arada kesmemiş. Kesmiş, dilimlemiş, testereyle kesmiş. Makas değil, ustura değil."

Ekran görüntüsünün dönmesini ve farklı renklerin ortaya çıkmasını sağlayan bir şey yaptı. "Keskin, sivri kenarlı bir bıçak. Hâlâ analiz ediyor ve yeniden yapılandırıyorum ama yaklaşık üç buçuk ila üç buçuk santim uzunluğunda, yaklaşık bir inç genişliğinde, bir inçin sekizde biri derinliğinde tek taraflı bir bıçağa benziyor. Sanırım işim bitmeden önce onu çivileyebilirim."

"Cep etiketi için yasal sınırın hemen altında."

"Bakıyor," dedi Harpo başını sallayarak. "Size markasını

söyleyemeyeceğim. Muhtemelen size bir ihtimaller listesi verebilirim. Şimdi onu ete saplasaydı, Morris muhtemelen yaklaşabilirdi ya da Birdman onu yumruklardı. O buralarda kesici aletlerin ustasıdır."

"Bildiğim iyi oldu."

"Süpürgeciler cesetten bazı lifler gönderdi, ama acele etmeyin demiştiniz."

"Ne giydiğini ve nereden aldığını biliyoruz. Kupayı alıp almadığını bilmem gerekiyordu."

"Kesinlikle. Para iade garantim var."

"Elinizde bıçak listesi varsa ben de kullanabilirim."

"Sorun değil. Birdman'e bir göz attıracağım. Belki biraz azaltabilir."

"Kuşlardan bahsetmişken." Eve botun içinden görünen bir tanesine baktı.

"Beğendin mi? Flamingolara aşığım ama bunun o olduğundan emin değilim. Bu geçici bir durum çünkü emin olmalısın."

Eve buna itiraz edemezdi. "Teşekkürler, Harpo. İyi, hızlı iş."

"Evimizin spesiyalitesi."

Eve dışarı çıkarken o da geri döndü.

Çalışma odasına iki adım kala, Sanchez'in kravatı karşısında olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini ondan kaçırdı, güneşe bakar gibi bakarsa kör olabileceğinden korkuyordu.

Defalarca aşırı radyasyona maruz kalmış bir portakalın öldürücü rengindeydi. Üzerinde yakıcı sarı noktalar yüzüyordu - tabii kornealarını maruz bıraktığı beş saniye boyunca gözlerinin önünde yüzmedilerse.

"Tanrı aşkına, Sanchez. O şey de ne?" "İntikam." Arkasına baktı, Jenkinson'ın

Şu anda boş olan masaya. "Merak etmeyin patron, sahada yıpranmayacağım. Yani, hadi ama. İnsanları kör edebilirim."

"Biz de insanız," dedi Baxter güvenli güneşliklerinin arkasından.

Başını sallayarak Peabody'nin masasına doğru ilerledi, sonra fikrini değiştirdi ve ortağına onu takip etmesini işaret etti

Ona. Belki de kör olmak ya da kulaklarınızdan kan gelmeye başlamak için ona gerçekten bakmanız gerekmiyordu.

Ofisi daha güvenliydi.

Peabody onun peşinden gitti. "Beşik uyumak için berbat bir yer. Bütün gece taşların ve sopaların üzerinde yuvarlanmış gibi hissediyorum."

"McNab'e seks yapmamanız gerektiğini söyledim."

"Ha-ha. Sanki orada bunu düşünebilirsin de. Ayrıca kemikli olabilir ama yukarıdaki karyolalardan daha fazla dolgusu var. Her neyse, kimliklerini tespit ettiğimiz mağazaları aramaya başlayacağım, ama bu arada Reinhold'un dairesinden birkaç eşya buldum."

"Ne ve nerede?"

"Gerçek kahve içseydim daha net düşünebilirdim."

"Tanrı aşkına biraz al o zaman. Ne ve nereden?"

"Kristal kase, Grandline'ın hemen köşesinde bir dükkan. Onunla ilgili şey-oh anne!" diye ekledi süt ve şekerle tatlandırılmış kafeinin ilk büyük yudumundan sonra. "Mesele şu ki, o kadar da değerli olduğunu düşünmüyordu. Tefeci iyi bir göze sahipti, onunla oynadı. Onu bu konuda zorladığımda adamın etrafta dans edişinden anladığım bu."

"Tutarlı olmaya çalışın yoksa o kahveyi alıp kalanını kafanızdan aşağı dökeceğim."

"Doğru. Bağlantılar kurmaya başladım ve bu yere geldiğimde adam gerildi. 'Birkaç dakika öncesine kadar alarmı görmemiştim' saçmalığını duydum ama sanırım cinayetlerle ilgili medyada yeterince haber çıktığı için tedirgin olduğunu itiraf etti."

"O dükkânı sabah vurdu, bankaları vurduktan kısa bir süre sonra. Yaklaşık on."

"Evet, tam on civarında, kase ve elmas yıldız küpelerle, bilezikler de bavullardan birinde. Kase için dokuz yüz, küpeler için altı yüz elli, altın bilezikler için de üç yüz çeyreklik ilk teklifi kabul etti. Kase Reinhold'un aldığı için yaklaşık on katı değerinde çıktı."

"Bu konuda küçük bir memnuniyet. O kanıtın toplanmasına ihtiyacımız var."

"Uniform Carmichael'ı gönderdim," diye doğruladı Peabody. "Ben gönderdikten hemen sonra başka bir mağaza benimle temasa geçti. Bilmiyorum, belki haber yayıldı ya da sadece iyi bir zamanlamaydı. Reinhold mücevherlerin geri kalanını orada sattı, bunun için yirmi iki yüz daha aldı, sonra menora için on beş yüz daha ve gümüş - çatal bıçak takımı için yirmi altı yüz daha."

"Yığınınına ekleme yapıyor."

"Evet, çok değil ama topladığınızda iyi. İkinci dükkan da aynı bölgede, otelden yaklaşık beş blok ötede."

"Yürümeyi kolaylaştırmak için her şeyi birbirine yakın tuttu. Ama büyük biletli eşyalar için konfor alanının dışına çıktı. Saatler ve inciler."

"Cardininni'yi etiketledim," diye ekledi Peabody. "Listeyi komşusundan almış. Bu yüzden Carmichael'la takılacak ve kanıtları toplamak için her iki dükkâna da gidecekler."

"İşe yarar," diye cevap verdi Eve dalgınca, akıllı hâlâ rotada, tasfiye yerlerinin seçeneklerindeydi. "Kaseyi değerinin çok altında bir fiyata sattı ama muhtemelen tahmin ettiğinden daha fazlasını elde etti."

Peabody doğrulamak için PPC'sini çıkardı ve notlarını getirdi. "Kevin Quint -tefeci- şöyle dedi: 'Neye sahip olduğunu bilmediğini görebiliyordum, bu yüzden bir fikir edinmek için düşük fiyat verdim, anlıyor musun? O da Kansaslı bir hödük gibi ilk teklife balıklama atladı. Biraz pazarlık yapacağını ya da paranın ölmüş büyükannesinin olduğunu söyleyip sızlanacağını düşünmüştüm ama o sadece 'Öde bakalım' dedi. Ben de ödedim."

"Aptal bir kâse için neredeyse bin dolar - o da böyle düşünüyordu. Şanslı günü. Ama geri kalan her şey için tahmin ettiğinden daha fazlasını aldığında, bu onun bile görebileceği bir modeldi, bu yüzden gerçek değeri olduğunu bildiği parçalar için daha klas bir yer seçti."

Peabody, "Takas yapalım," diye önerdi.

"Aynen öyle. Üç kuşaktır bu işi yapıyordu, emlak satışları uzmanlık alanıydı ve ölmüş anne babasıyla ilgili acıklı bir hikâyesi vardı. Aptal kışına, ailesinin sandığından daha iyi eşyaları olduğunu fark etti. Onun için hepsi saçmalıktı, sadece satılacak bir şeydi. Daha üst sınıf bir yere gitti çünkü alabileceği her şeyi aldığından emin olmak istiyordu."

Kendine kahve almak için bir an durdu. "Eminim daha fazlasını almadığı için kızgındı - eski eşyaları, düğün örtüsünü, müzik kutusunu. İvrir zıvır olarak gördüğü her şeyi. Günün ikinci küçük memnuniyeti," diye mırıldandı.

"Başka neyiniz var?"

Peabody ona, "Hâlâ elektronik cihazları bulmaya çalışıyorum," dedi. "Aynı bölgede kalmak zorunda. Her yere bilgisayar ve link taşımanın ne anlamı var? Şu ana kadar elde ettiklerimin bir haritasını ve zaman çizelgesini oluşturmaya yeni bitirdim."

"Bana gönder. İkinci otelinden aldıklarımla birleştireceğim. Hadi bunu panoya asalım."

"Bekle." Peabody, Eve'in bilgisayarının üzerine eğildi, kurcaladı. "Tamamdır."

"Elektronik cihazlara ve tespit ettiğimiz mağazalara devam edin. Yüz yüze görüşmek için o mağazalara gitmemiz gerekirse bana bir fikir verin. Bir şablon bulmaya çalışacağız. Eğer Feeney McNab'i bağışlayabilirse, haritayı kullanarak Reinhold'un e-malzemeyi nereye çevirmeye çalışacağını daha iyi anlayabilir. Zaten EDD'ye gideceğim, o yüzden kontrol edeceğim."

Tahtaya bir göz attı. "Morga ve laboratuvara gittim. Morris'in bulguları bizimkileri doğruluyor ve Mira saç konusunda haklıymış. Harpo'ya göre, yanında bir tutam saç götürmüş. Ve saç sihriyle, onu kesmek için kullandığı bıçağın kimliğini belirlemeye çalışıyor. Yardımcı olması için bıçakçı bir adam tutmuş."

"Birdman?"

Eve kaşlarını çattı. "Evet. Birdman de kim?"

"Yaklaşık altı ay önce Chicago'dan transfer oldu. Callendar onunla birkaç kez çıktı. Pek kaynaşamadılar ama iyi biri. Ve keskin nişancılarını gerçekten iyi tanıyor."

"Neden adı Sharpman ya da Bladeguy değil?"

"Papağanı var."

"Bu her şeyi açıklıyor. Sabah raporumu okudun mu?"

"Evet, otel alarına Mal Golde'nin adını da ekledim. Muhtemelen şimdiye kadar her şeyi satmıştır, Dallas. Belki kaçmaya çalışır."

"Henüz işi bitmedi. Feeney ile konuşayım, sonra da gidebileceği kişilerin bir listesini çıkaracağız. Akrabalar, arkadaşlar, eski sevgililer, aşıklar, patronlar, iş arkadaşları, okulda onu rahatsız eden insanlar, öğretmenler, doktorlar, komşular."

"Uzun bir liste olacak." "İşte bu yüzden işi bitmedi."

Süzülerek yukarı çıktı ve EDD'nin üç halkalı sirkine girdi. Sanchez'in intikam kravatu, patlayıcı renkler, baş döndürücü desenler ve amansız hareket arasında tek bir kirpik oynamasına bile neden olmayacaktı.

Feeney'nin ofisinin mutluluk veren huzuruna doğru döndü ve onun ineklerinden biriyle konuştuğunu görünce durdu.

Köpek boku kahverengi spor ceket ve endüstriyel bej gömleğiyle bir tezat oluştuyordu. Tel tel kızıl ve gümüş rengi saçları, rahatça sarkmış yüzünün etrafında kendi mini patlamasını yapıyordu.

İki taraflı bir ekrana bir şey okuttu ve inek hızlı, anlaşılmaz bir e-konuşma dizisiyle yanıt verdi.

Birkaç homurtudan sonra Feeney başını salladı.

"Hallet şu işi." "Her tarafını ve arkasını, Kaptan."

İnek, platform çizmelerinin üzerinde zıpladı.

Eve açık kapıya doğru eğildi. "Hey."

Feeney arkasına yaslandı ve Eve'in karısı tarafından yapıldığını düşündüğü yıldız patlaması desenli kupadan bir yudum aldı.

"Hey."

"Birkaç şeyim var. Seninle konuşabilir miyim?" "Zaten konuşuyorsun."

"Tamam." İçeri girdi ve hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Kapıyı kapattı.

Feeney'nin kaşları kalktı. "Sorun mu var evlat?"

"Peşinde olduğum pislik dışında mı? Pek sayılmaz. McNab'i ödünç almak istiyorum, eğer onu verebilerseniz. O şerefsizin kurbanlarından aldığı elektronik eşyaların izini sürmeye çalışıyorum. Ganimetini aşağı Manhattan'a dağıtmış, özellikle de Batı Yakası'na. Bir rota haritası oluşturuyoruz. Eğer elektronikleri tespit edebilirsek, bize daha fazlasını verebilir."

"Çocuk hokkabazlıkta iyi. Eğer toplarını havada tutabilirse, onu alabilirsin."

"Minnettarım."

"Ailesi mi yaptı, ha?"

"Onları katletti, sonra da eski sevgilisini işkence edip boğdu. O lanet olası bir moron, Feeney." Ellerini ceplerine soktu, gevşek kredileri şingırdattı. "Ama başlangıçta ona verdiğim değerden daha zekiymiş. Şu anda hayatının en iyi zamanını geçiriyor. Bundan vazgeçmek, güzel zamanlarından vazgeçmek istemeyecektir."

"Sırada kim var?"

"Asıl soru bu."

"Bana yol göstermek ister misin?"

Bu onun cömertliği idi. Kendi işi vardı ama dinlerdi, ona bir şeyler anlatırdı, onun da ona anlatmasına izin verirdi. İş o noktaya gelebilirdi.

"Aslında başka bir şey vardı. Alakasız bir şey. Ya da belki, bir bakıma, tamamen alakasız değil. İstedğin şey bu, değil mi? Uğruna çalıştığın şey. Bu departman, bu masa, barlar."

Onu izleyen Feeney elini bir kâseye daldırdı ve bir badem şekeri patlattı.

"Aksi takdirde burada oturuyor olmazdım."

"İşte bu doğru." Başını salladı, volta attı, kredileri salladı.

"Çok iyi bir cinayet polisiydin, Feeney."

"Onları nasıl eğiteceğini de biliyordu."

Biraz gülümsedi. "Bu çok doğru."

"Onur Madalyası," dedi ve av köpeği suratı aydınlandı. "Bu kafaya bir tekme değil mi?"

"Evet, öyle. Sanırım haber yayıldı."

"Bunları sakız gibi dağıtmıyorlar, evlat. Gerçekten iyi iş çıkardın. Adamın da parlak bir şey alacak. İkinizle de gurur duyuyorum."

"Teşekkürler." Ve bu tüm madalyalardan daha anlamlıydı. "Garip hissettiriyor."

"Garip hissettiren etrafındaki saçmalıklar," diye düzeltti, hassas bir doğrulukla. "Ama konfeti atmak ve korna çalmak zorundalar Dallas. Bu departman için bir destek, sadece halkla ilişkiler falan değil. Moral için."

O ana kadar bunu anlayamamıştı ama şimdi görebiliyordu. Feeney'nin bunu en başından beri gördüğünü düşündü. Ve bu yüzden olduğu kişiydi.

"Konfeti ve laf kalabalığı olmadan da yapabilirdim ama haklısın. Feeney... Barlar sana geldiğinde Cinayet Masası Başkomiseri olabilirdin. Ama yapmadın."

"Bir süre için yeterince DB'ye sahiptim."

Başını iki yana salladı. "Öyle değil, gerçekten değil, değil mi?"

"Bu da bir rol oynadı. Onlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," diye itiraf etti. "Onları uykunda görüyorsun, değil mi?"

Aklına Lori Nuccio geldi, birçoğundan biriydi. "Tanrım, evet."

"Buna bir ara vermem gerekiyordu. Onları hala alıyoruz ama çoğunlukla destek olarak, birincil değil. Çoğunlukla, belki daha da fazla, e-iş istedim."

"Sen en iyisisin."

Bir ceviz daha patlattı. "Buna itiraz ettiğimi duyamazsın. Bu benim suyumu akıtıyor. Ve sen de eğitim konusunda yetenekli olduğumun kanıtısın. EDD ve Cinayet Masası arasında bir seçim yapmak zorundaydım. İçgüdülerime göre hareket ettim ve buradayım. Adamlarım yanımda."

Vücudunun şekli ne olursa olsun, çocuklarının kendi davulcularına göre çalıştığı yedek kulübesine doğru başını salladı.

"İyi bir cinayet polisiydim. Ben daha iyi bir e-adamım."

Tam olarak tatmin olmamış olacak ki, kâsedeki fındıklardan biraz tattı. "Tarlayı özlüyor musun? Hâlâ orada bolca vakit geçirdiğini biliyorum ama-"

"Kıçım sandalyede çok zaman geçiriyorum. Bu konuda iyiyimdir. Bu iş nereye gidiyor?"

"Whitney bana kaptanlık teklif etti."

Önce ağzı açık kaldı, sonra elini masasına vururken geniş, geniş bir sırıtışa dönüştü. "Tam zamanında."

"Geri çevirdim. İçgüdülerim hayır dedi," diye devam etti o cevap vermeden önce. "Şu anda yapmam gereken şeyi ve nasıl yapmam gerekiyorsa öyle yaptığımı söyledi. Bence iyi bir kaptan olurdum. Ben daha iyi bir araştırmacıyım, bu yüzden hayır dedim. Aptal mıyım ben?"

Uzun bir nefes alıp vermek, bir an için değerlendirme yapmak zorunda kaldı.

"Hayır demeni aşmam lazım. Tamam, lanet olsun. Benim yerime göre, aptalca olan içgüdünü dinlememek. Hazır olduğunda kabul edeceksin, ama önemli olan bunu hak etmiş olman ve bunu çok daha önce hak etmiş olman."

"Ben de böyle hissediyorum," dedi ona. "Bu teklifi beklemiyordum ve teklif geldiğinde hayır demeyi de beklemiyordum. Ama ben böyle hissediyorum, bildiğim bu."

"Barlar önemli evlat, ama senin ve benim gibi polisler için önemli değil. Önemli olan işidir. Bunu sana öğretmek zorunda değildim. Sen bunu bilerek geldin."

"Reinhold gibi birini düşünüyorum ve ben soruşturma yapmak yerine soruşturma raporlarını okuyorum. Operasyonları yönetmek yerine denetlemek ya da onaylamak. Bundan vazgeçmek istemiyorum, Feeney."

"Reinhold gibi."

"Evet, senin ve benim gibi, çarpık bir şekilde, gerçekten ne istediğini buldu. Bıçağı annesinin karnına sapladığı anda buldu. Bunun için çalışmadı, bunun için eğitilmedi, bunun için hayatını riske atmadı, ama öğrenecek, Feeney. Öldürdüğü her kişiyle birlikte yeni bir şey öğrenecek."

"Başa dön."

"Evet, oraya gidiyorum. Teşekkürler." Kendini daha rahat hissederek bir ceviz daha patlattı. "Her tarafa."

Hareket ve kargaşanın etrafından dolaşarak McNab'ın küpüne gitti.

"Eğer ateşli bir şeyin yoksa, bugün bana aitsin."

"Biraz sıcak var, sıcak yok. Çoklu görev yapabilirim."

"Peabody ile koordineli çalışın. Elektronikleri bulun. Bulduğunuzda, onları parçalara ayırın. Her şeyi istiyorum. Bazı araştırmalarını ve finansal manevralarını yapmak için ailesinin evindekileri kullanmak zorundaydı. Onları silmiş olmalı."

McNab gülümsedi. "Onları sildiğini düşünecek. Hiçbir şey tamamen temiz değildir."

"Bulun onları," diye tekrarladı.

Cinayet masasına geri döndü ve Peabody kalkıp onu ofisine kadar takip etti.

"Takım elbise mağazası mı? On The Rack. Pazar günü gitti, takım elbise, birkaç gömlek, kravat ve çorap aldı. Takım elbiseyi değiştirtmiş, pazartesi sabahı almak için ayarlamış. Yapacak başka alışverişleri olduğunu söyledi. Tezgâhtar onu gevşettikten sonra sümüklü küçük bir pislik olarak tanımladı."

"İyi bir karakter yargıcına benziyor."

"Reinhold'un oradan ve Koşan Adam'dan aldıklarının bir listesi var, onlar da hazırды."

Eve basitçe, "Roarke'ın," dedi.

"Evet, anladım. Rapor zaten biriminize gönderildi." "Güzel.

McNab seninle koordinasyonu sağlayacak. elektronik. Devam edin."

Peabody, "Bütün gün açığız," dedi ve masasına geri döndü.

Eve kendini ofisine kapattı. Haritalarla çalıştı, panosunu genişletti. Sonra oturup kahve içti, izlediği rotayı ve zamanlamasını inceledi.

Peabody'nin alışverişleriyle ilgili raporlarını tarayarak onun hakkındaki imajını pekiştirdi.

Takım elbiseler, kravatlar, gömlekler ama bunların ötesinde öncelikle modağa uygun olanlar. Airskids ve botlar, kot pantolon, deri ceket, McNab'in çok sevdiği kargo cepleri, birinci sınıf atletik giysiler, ipek boxerlar.

Giysiler, diye düşündü, onun kendi imajını yansıtıyordu. Önemli, şık, sinirli ve başarılı.

Zengin. Kendisini artık zengin bir adam olarak görüyordu.

Ziyaret ettiği mağazaların yerlerini aradı, onları ekledi, en olası rotayı hesapladı ve

zamanlama, şunları ekledi.

Eski mahallesinin etrafından dolaşıyor. Asla içine girmiyor, ya da derine inmiyor. Doğu Yakası'na, taze çimlere sapıyor.

Yol boyunca yeni görünümü ve yeni meslekleri için bir şeyler satın alır. Bir takım elbise, ayakkabılar, ip, bant, spor kıyafetleri, bir bıçak. Yeni bir 'link, ama en azından şimdilik bir damla 'link. Tablet? PPC? Sokaktayken medya haberlerini takip etmek için araştırmaya devam etmesi gerekmez miydi?

Kimliğin etiket olduğuna karar verdi. Yeni bir tane alması gerekiyor. Roarke'un önerdiği gibi, kendi başına bir tane yaratmayı deneyecek miydi?

Merakla dosyasını açtı, iş ve eğitim geçmişini gözden geçirdi. Kısa süreli, yarıda kalmış bir bilgisayar oyunu tasarımı girişimine rağmen, mükemmel bir bilgisayar becerisi ya da deneyimi olmadığını fark etti.

Lisede temel Bilgisayar Bilimleri dersini zar zor geçmiş, o da fazladan bir dönemle. Üniversitede aldığı iki e-kursu da kıl payı geçmiş.

Hayır, kendi başına iyi bir kimlik oluşturacak beceriye sahip değildi. Bir kimlik için para ödemesi ya da bunu onun için yapacak birini bulması gerekiyordu. İlkokuldan kısa üniversite kariyerine kadar sahip olduğu her e-öğretmeni ekledi. Laboratuvar ortakları mı? diye merak etti. Merak etti. Öğretmenlerle iletişime geçtiğinde onları kontrol etti.

Bir de Golde vardı - Eve'in tahminine göre yetenekliydi - ama Reinhold'la işbirliği yapmayacaktı. Yine de, güvenliğini teyit etmek için onunla temasa geçmek için zaman ayırdı.

Adamın hâlâ ailesinin yanında olduğunu ve orada kalmaya niyetli olduğunu öğrendi.

Şimdilik bundan memnun olan Eve tahtasına geri baktı. Baştan başla, diye hatırlattı kendine.

Çok ama çok uzun bir olasılık listesi oluşturur oluşturmaz, en başa ve Reinhold'un dairesine geri dönecekti.

Bu onu kızdırmaya başlamıştı.

"Oyalıyorsunuz Bayan Farnsworth. Bir kırpmanın yaklaştığını hissediyorum."

Gözleri yorgun bir şekilde onunkilerle buluştu. "Sana öğretmeye çalıştım Jerry, bir projeyi doğru yapmak zaman alır. Eğer bunu doğru yapmazsan, geçmez. Eğer geçmezse, beni inciteceğini biliyorum. Artık beni incitmeni istemiyorum, Jerry."

Biraz oyalanıyordu. Bir projeyi doğru yapmak zaman alıyordu, özellikle de kimlik tarandığında polise haber vereceğini umduğu bir işaretçiyi dikkatlice yerleştirmesi gerektiğinde.

Tıpkı olağanüstü e-yeteneklere sahip birinin bulması için dua ettiği finansal yönlendirmeye bir mesaj kodlaması için ona ihtiyaç duyduğu gibi.

Jerry'nin yetenekleri iyiydi -boşa harcanmış bir potansiyel, diye düşündü- ama tembeldi, daha derine bakamayacak, daha fazlasını öğrenemeyecek kadar tembeldi.

Kimlik tespiti hassas ve karmaşık bir işti ve o da eli ağır ve sabırsızdı. Ama neredeyse varmışlardı.

Kendisi ve Snuffy için biraz su bulmuş, ama önce onun, sonra köpeğinin ağzına damlatmış, her seferinde birkaç cimri damla.

"Bir randevum var, lanet olsun. Sen oyalandığın için kaçırırsam, iki parmağını kaybedersin ve çirkin köpeğin de bir gözünü kaybeder."

Bıçağını çıkardı, ağzını açtı ve yüzünün önünde ileri geri salladı. "Bahse girerim bununla gözünü çıkarabilirim."

Büyük bir irade gücüyle bakışlarını sakın ve sabit bir şekilde onun üzerinde tuttu. "Çok uzun sürmeyecek, Jerry. Eğer sana eksiksiz bir özgeçmiş vereceksek yüklememiz gereken çok fazla veri var. Şimdi sana söylediğim gibi bir sonraki kodu girmen gerekiyor."

"Evet, evet, evet." Emlakçıyla buluşmadan önce mag bir şeyle değiştirmeyi planladığı bilek ünitesini kontrol etti. Göt herif de ilk tur elektronik eşyaların satışından elde ettiği gelikle her an dönebilirdi.

"Yirmi dakikan var," diye uyardı onu. "Ana Komut D, ters eğik çizgi oluştur ..."

Doğru olmalıydı, diye düşündü, tam olarak doğru olmalıydı, yoksa temiz bir şekilde çıkıp gidecekti. Mükemmel olmalıydı, yoksa programın kendisi onu ekleme konusunda uyaracaktı.

O zaman tehdidini yerine getirecekti. Artık parmaklarını hissedemese de onları tutmak istiyordu. Ve Snuffy onun kucağında uyuyordu, sıcak bir ağırlık gibi. Küçük göğsü inip kalkıyordu. Böyle olduğu sürece, onun ve kendisi için elinden geleni yapacaktı.

Ve eğer o küçük piç onu öldürürse, en azından kendi sonunu getirecek aracı ona verdiğini bilerek ölecekti.

"Kod yirmi beş ters eğik B girin," diye devam etti, sesi yumuşak ve yavaştı. Gözleri soğuk, vahşi bir nefretle doluydu.

12

EVE, REINHOLDS'ların dairesinin kapısındaki mührü kırdı ve içeri girdi. İçerisi hâlâ ölüm kokuyordu ve süpürgecinin kimyasallarının izleri vardı.

"Yine aynı şeyleri yaşıyoruz."

"Ne arıyoruz?" Peabody ona sordu.

Eve, cinayetin ardından hala şaşırtıcı derecede temiz ve düzenli olan oturma alanını taradı. "Küçükler Ligi'nde oynamış ve sopayı saklamış. Ya da daha büyük ihtimalle ailesi saklamış. Başka şeyler de saklamışlardır, değil mi? Bu işler böyle değil midir? Aileler çocuklarından kalan şeyleri saklarlar. Fotoğrafları tabii, ama hatıraları."

"Çocuk çizimleri, okul raporları, kupalar ve ödüller, bunun gibi, elbette. Çoğunda olur. Benimkiler de öyle."

"Onun almadığı her şeye bakardık. Aile fotoğraflarına da. Tatil ve tatil eşyaları. Kin beslediği biriyle ya da tekrar gitmek istediği bir yerle ilgili olabilecek herhangi bir şey."

Mutfağa doğru yürüdü. "Her şey burada başladı. Bıçağı alıp annesine doğrulttuğunda, onun için her şey o zaman başladı. Yeniden yapılandırma, onun burada olduğunu söylüyor. Öğle yemeği vakti. Adam öğle yemeğini hazırlıyor ya da kadın onun için hazırlıyor. Annesi hazırlıyor."

Eve kafasında annenin resmini canlandırdı, tıpkı kimlik çekiminde olduğu gibi. "Tamir ediyor çünkü yaptığı şey bu. Yemekleri hazırlar, evi çekip çevirir. Muhtemelen bir sandviç, böylece bıçak dışarıda. Yapmaya karar verdiğinde hemen orada. Kadın onun başının etini yiyor, adam da öyle görüyor."

Ve bunu kendisi de gören Eve masanın etrafında dolaştı. "Bir iş bulmalısın, büyümelisin, kendini toparlamalısın. Belki de ona babasıyla birlikte bir mühlet verdiklerini ya da kovulacağını söylemiştir. Belki de kocasıyla birlikte onunla yüzleşmek için beklemedi. O da bıçağı alır, kadına saplar. Ve o kadar iyi hissettiriyor ki, yüzündeki ifade o kadar tatmin edici ki, tekrar yapıyor. Kadın kaçmaya çalıştığında, düştüğünde, hatta öldüğünde bile yapmaya devam ediyor. Ve sonra öğle yemeğini yiyor."

"Ne?"

"Nuccio'dan sonra yemek yedi. Büyük bir şeyler atıştırdı. Eminim burada oturup yemiş ve babasını nasıl öldüreceğini planlamaya başlamıştır. İstediklerini bir araya getirmeye, şifrelerini bulmaya, banka hesaplarını kontrol etmeye başlamak için bolca zamanı vardı. Bir sürü zaman.

"Hiç paniklemedi," diye devam etti Eve. "Hiçbir şeyi temizlemeye, saklamaya çalışmadı. Sanki... burada, mutfakta, annesinin kanlı cesedinin üzerinde büyümüş gibiydi."

"Tanrım."

"Paranın, tanıdığı ya da değerli gördüğü şeylerin peşine düşecek hırsı ve zekası var. Babasını öldürmeden önce ve sonra bunu planlamak için zaman ayırıyor. Bunu yapmak için eski sopasını, o hatırayı alıyor. Belki de babası zamanında ona birkaç tane atmış, formunu eleştirmiştir. Sopayı yanına almıyor. Onun için önemli değildir. Alet çantası için yeni bir tane alır."

"Çocukça şeyleri geride bırakmak." "Ha?"

"Düşündüm de... reşit olduğunu söylemişsiniz. Yani çocukken kullandığı sopayı bıraktı ve yeni bir tane aldı. Muhtemelen ona cinayet silahı olan ilk sopayı almışlardır. Şimdi kendisi için bir tane alıyor."

"Bu çok iyi." Eve başını salladı. "O da böyle düşünüyor. Yine de babadan biraz korkuyor. Saklanıyor, pusuya yatıyor, onu gafil avlıyor. Yüzleşmek yerine pusuya yatıyor. Sonra ikisini de orada, düştükleri yerde bırakıyor, kendi kanlarında yüzmeye bırakıyor, yiyor, uyuyor ve plan yapıyor. Bir çocuk gibi

Yine, belki bir ergen, eşyalarını yere atıyor, toplamak ve kaldırmak yerine üzerlerine basıyor. Burada kimse ona etrafını temizlemesini söylemiyor. Bu kasıtlı bir hareket."

"Hangi kısmı?"

"Cumartesi gecesine kadar burada kalıyorum. Onları yerde bıraktı, bulaşıkları mutfığa saçtı. Evi derli toplu tuttu, onu kendi alanını toplamak için yetiştirdi, bu konuda başının etini yedi. Şimdi siktir et onu, istediği kadar ortalığı dağıtsın."

"Yaşam alanında ya da yatak odalarında dağınıklık yok."

"O alanlarla ilgilenmiyor. Her şey küçük ofis alanı, mutfak, odası ve banyoya ilgili. Buranın eski hissinden, annesinin tüm süslü dokunuşlarından, babasıyla birlikte sakladıkları, etrafına yerleştirdikleri ya da bir kenara attıkları eski eşyalardan nefret ediyor. Gelenekler onu rahatsız ediyor. Yeni bir sopa, yeni bir takım elbise gibi yeni şeyler istiyor. Biraz parlaklık istiyor."

Tekrar arkasını döndü. "Statü sahibi bir yer arayacak. Bunun tam tersini istiyor, yerleşik, ev gibi, geleneksel olanın tam tersini. Şu anda peşinde olduğu şey bu."

"Yeni bir bina ya da yakın zamanda yenilenmiş bir şey."

"Modern, sanırım. Şık ve gösterişli. Daha önce hiç Çünkü burada sahip olduklarını görmüyor, insanların güzelleştirmeye, güzel tutmaya önem verdiği, aile yadigarlarına ve geleneklere değer verdiği bir evde büyüdüğü için minnettar değil. Hepsinden nefret ediyor. Hadi parçalara ayıralım, sonra da onun izini takip edelim."

Hudson Nehri üzerinde yükselen gümüş ve cam kule, kendi bankasına, havuzlu iki katlı son teknoloji fitness merkezine, beş yıldızlı bir spaya, seçkin bir grup üst düzey butiğe, yirmi dört saat konsiyerj hizmetine, iki özel restorana, üç bara ve ek bir ücret karşılığında günlük, haftalık veya aylık temizlik hizmetine sahiptir.

On sekizinci kattaki daire onun için ıslak bir rüyaydı.

Nehre bakan duvarda tavandan tabana pencereler yer alıyordu. Bir düğmeye dokunarak ya da sesli komutla bu pencereler terasa açılıyordu.

Cömert yaşam alanı -umongo, gömme duvar ekranı, soğuk gümüş zeminler, soluk altın duvarlar- yüzer, serbest formlu krom masa ve parlak siyah sandalyelerle döşenmiş bir yemek alanına yayılıyordu. Ötedeki mutfak, sert gümüş, güçlü altın, dalgalı cam, hayal edebileceği her modern özelliği ve hayal edemediği pek çok şeyi barındırıyordu.

Emlakçı ona metrekare, konum, olanaklar -ses yalıtımı, tam sesli komut, özel asansör- falan filan hakkında vızıldarken yarım kulakla dinledi.

Başını salladı, ana süitin etrafında dönerken bilgili ve sofistike olmaya çalışıyordu.

Gözlerinden yaşlar aktığını hissetti.

Yemek odası gibi, jel platformlu kanepesi, krom masaları, altın rengi kepçe sandalyeleriyle oturma alanı da çoktan döşenmişti.

Siyah yatak başlığını parlatan kumandayla oynadı, cam duvarın üzerindeki gizlilik perdeleri önce yukarı, sonra aşağı kaydı, cam terasa açıldı.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak banyoya baktı - büyük, gömme jet küvet, şeffaf camdan çok jetli duş. Kurutma tüpü, bronzlaştırıcı tüp, başka bir perde, küçük bir gazlı şömine, gardıropla tamamlanmış bir giyinme alanı.

Çenesi düşük emlakçı tarafından bir bekâr için mükemmel bir ev ofisi olarak tanımlanan ikinci yatak odasının da kendi banyosu vardı; ebeveyn banyosundan daha küçüktü ama daha az gösterişli değildi.

Etrafı kurcalıyor, dolapları açıyor, terasa çıkıyor, ona kısa cevaplar veriyor ya da yorum yapmıyordu.

Zihninde zaten onun olmuştu. İsteddiği her şey, hak ettiği her şey.

Kanepeye uzanıp ayaklarını tekmeleyebilmek, yumruklarını zaferle havaya sallayabilmek için onun bu işten sıyrılmasını istiyordu.

"Burası birinci sınıf bir gayrimenkul," diye devam etti - konuştuğu konuştu. "Kompleks sadece altı aydır açık ve

zaten yüzde doksan üç oranında. Bir önceki kiracı henüz tam olarak taşınmamıştı ve gördüğünüz gibi hala mobilyalarını döşüyordu ki işleri nedeniyle Paris'e taşınmak zorunda kaldı. Bu birim daha yeni satışa sunuldu ve önümüzdeki haftaya kadar kapışılmasını bekliyorum. Tatil nedeniyle de ancak bu kadar uzun sürdü."

"İşe yarayabilir." Reinhold yorgun görünmeye çalıştı. "Avlanmak için gerçekten fazla zamanım yok."

Ona rahat, profesyonel bir gülümseme verdi - mor bir takım elbise ve mantıklı ayakkabılar giyen kısa boylu, sağlam bir kadın. "Avrupa'dan New York'a yeni döndüğünüzü söylemişsiniz."

"Hmmm." Sadece başını salladı. Geri döndü, kaşlarını çatarak mutfığa baktı, birkaç kapı ve çekmece açtı. "Yaptığım eğlenceler için biraz küçük ama burada."

"Tesis bünyesindeki yemek şirketi şehirdeki en iyilerden biri. Tabii ki bir Roarke tesisinden daha azını beklemezsiniz."

Ona baktı. "Roarke?" Heyecanın içine işlediğini hissetti, gülümsemesini bastıramadı. "Roarke mülkün sahibi mi?"

"Evet, yani güvenlik, personel ve tüm olanakların en üst düzeyde olduğundan emin olabilirsiniz."

"Eminim. Karısı bir polis memuru, değil mi?"

"Bu doğru. "The Icove Agenda "yı izlediniz mi? Onun davalarından birine dayanıyor. Muhteşem bir video. Tek kelimeyle muhteşem."

"Duymuştum. Videolar için fazla vaktim yok." Sanki böyle şeyler onun dikkatini çekmeyecek kadar anlamsızmış gibi geçiştirdi. İçten içe seviniyordu. Onu bulmaya çalışan polis, yeni karargâhını inşa eden adamla evliydi.

Daha mükemmel olamazdı.

"Peki ya mobilyalar?"

"Dediğim gibi, önceki kiracı Avrupa'ya gitmek zorunda kaldı, hem de hemen. Mobilyaların dışarı çıkarılması için gerekli düzenlemeleri yapacak ya da hepsini satmaya hazır."

"Anlıyorum. Zaman kazandırır ve zaman paradır." Doğrulamak istercesine şık yeni bilek ünitesine baktı. "Onu ve mobilyaları alacağım."

"Siz... Diğer mülkleri görmek istemiyor musunuz?"

"Zaman, para ve bu yeterince uygun. Mobilya için ne istiyor?"

"Hepsi mi?"

"Dediğim gibi." Ona acele etmesini söyleyen bir parmak hareketi yaptı. "Ben zaman kaybetmem."

"Kontrol etmem için bana bir dakika verin. Bina yönetimi imza sırasında ilk ve son ayın kirasının yanı sıra güvenlik depozitosuna da ihtiyaç duyacaktır."

"Anlaşıldı. Bugün kızıma telgraf çektireceğim. Bu akşam taşınacağım."

"Bu-"

"Bir geceyi daha otelde geçirmemeyi tercih ederim," dedi adam, kadının üzerine doğru yuvarlanarak. "Yanımda fazla bir şey yok. Yerleştikten sonra geri kalan eşyalarımın gönderilmesi için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Bunu gerçekleştir."

Böyle söyleyerek tekrar uzaklaştı ve onu çırpınırken bıraktı.

Eve, Reinhold'un ayak izlerini takip etti. Bankalara, otellere, mağazalara, tefecilere. Memurlarla konuştu, güvenlik disklerini inceledi. Onu inceliyor, yeni bulduğu hayatının, öldürücü özgürlüğünün tadını çıkarmasını izliyordu.

Daha fazla fotoğraf bulmuştu. Ve Peabody'nin önerdiği gibi, okul raporları. En iyi ihtimalle ortalama. Çocukluğundan kalma eski bir video kaydını ortaya çıkarmışlardı; Jerry, Yetenek Gösterisi, Beşinci Sınıf. Bir şarkıyla yarışmış ve oldukça iyi bir performans sergilemişti.

Üçüncü olmak için yeterli. Video, küçük kupasını kabul ederken öfkelerini ve somurtkanlığını açıkça gösteriyordu. Başka bir videoda ise Küçükler Ligi takımının şampiyonluk mücadelesi anlatılıyordu. Kaybetmişler ve Reinhold son vuruşunda oyun dışı kalmış.

Diğer videolar aile tatillerini gösteriyordu -Reinhold göbek atarak havuza giriyor, dalgalı bir şekilde yüzüyordu. Atletik bir tip değil, Eve yargıladı. Tatiller, doğum günleri, lise mezuniyeti.

Açık ayak Şimdi, Eve ve Peabody yürüdü rehinci dükkanları arasında. Ve Eve şık bir salonun önünde durdu.

"Yeni bir görünüme ihtiyacı var."

"Değiştirmedi. Onu oteldeki yayına bağladık."

"Bu, o zamandan beri değiştirmedığı anlamına gelmez."

İçeri girdi, gördüğü ilk teknisyene rozetini taktı ve Reinhold'un fotoğrafını gösterdi.

Oradan çıkınca bir sonraki rehinci dükkânına, bir sonraki kuaföre gidiyorlar.

Ve Peabody durdu, işaret etti."İşte orada. O saç ve yüz için orada durabilirdi. Geçebilirdi."

"Gerçek Öz mü? Nedir o?"

"Bir zincir, ama oldukça üst sınıf bir zincir. İyi bir indirim yapmadıkları sürece çoğunlukla benim maaş seviyemin üstünde. Güçlendiriciler, saç malzemeleri, vücut malzemeleri, banyo malzemeleri," diye detaylandırdı Peabody. "Her şey var. Madison'daki şehir merkezindeki mağazanın küçük bir spa merkezi var. Makyaj yaptırmak için gidebilirsiniz ama ben bunu yaparsam bir şeyler satın almam gerektiğini hissediyorum. Ama personel gerçekten çok yardımsever. Bu, temsilcilerinin bir parçası. Sağlam ve kişisel müşteri hizmetleri."

"Bakalım Reinhold'a bunlardan herhangi birini vermişler mi?"

Eve böyle yerleri anlamazdı. Duvarlar - hepsi ustaca aydınlatılmıştı - büfeler, alt kattaki alan - hepsi sizi geliştirmek, değiştirmek, dönüştürmek veya iyileştirmek için yaratılmış ürünlerle doluydu. Cilt, saç, yüz, gözler, dudaklar, popo - hatta boğaz ve göğüslere ayrılmış koca bir bölüm bile vardı, gerçi buna dekolte diyorlardı.

Ama itiraf etmeliydi ki, şık, zarif ve mükemmel bakımlı personel bazı yerlerde olduğu gibi etrafına üşüşmemiştir.

Klasik New York siyahı giymiş bir kadın onlara yaklaştı. Katil bakışlı uzun boylu sarışın Eve'in gözüne oldukça normal görünüyordu. Sivri uçlar, görünür piercingler ya da dövmele, tuhaf renkli saç patlamaları yoktu.

"True Essence'a hoş geldiniz. Bu öğleden sonra size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Bu adamı gördün mü?"

Eve fotoğrafı çıkardı ve sarışın bir pislik gibi görünmediğinden, rozetini gizlice avucuna aldı.

"Oh, bu ailesini öldüren adam." Sesi anında sahne fısıltısına dönüştü. "Onu medya raporlarında gördüm. Onu mu arıyorsunuz?"

"Bu doğru."

"Onu görmedim ama son iki gün izinliydim. Müdürle konuşmak ister misiniz? Onu dışarı çağırabilirim."

"Minnettarım."

"Tabii. Bana bir dakika ver."

"Oooh, şu dudak boyasına bak."

Peabody bir numune kaptığında Eve kesin bir ifadeyle

"Hayır," dedi. "Popping Pembe. Kim değil

istiyorum için Pop?" Peabody

bir aplikatöre biraz sıktı ve dudaklarına dokundurdu.

"Kes şunu. Burada bir kız değilsin. Sen bir polissin."

"Ben bir kadın polisim." Ve Peabody hızlı, çevik bir dönüşle göz pisiğine doğru yöneldi.

Görünüşe göre Eve, yöneticilik pozisyonunun daha az normal gerektirdiğini fark etti. Erik rengi saçlı ve gümüş kaşlı kadının zebra çizgili çizmelerinin üzerinde ilerleyişini izledi.

"Ben müdürüm. Ve sen-"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Bu adamı arıyoruz."

"Dün gece ekranda gördüm. Sence neden buraya geldi?"

"Bu bölgedeydi ve bu bölgeden alışveriş yapıyordu. Diğer mekânları da kontrol ediyoruz."

"Anlıyorum. Ne istemiş olabileceğini, ne tür ürünler için gelmiş olabileceğini biliyor musunuz? Açıkçası, katil olduğundan şüphelenilen birinin neden iyileştirici ya da vücut ürünleri için alışveriş yaptığını anlayamıyorum. Biz pek de kötülük yuvası sayılmayız."

"Yüzünü tanıdınız."

"Dün gece medya bülteninde gördüğümü söylemiştim."

Bir araya getir, kardeşim, diye düşündü Eve, ama heceledi.

"Eminim başka pek çok insan da tanımıştır. Diyelim ki bir şarküteriye girse onu tanıyabilecek bir sürü insan.

bir kase orba. Bu yüzden Őphecisi bir tip olarak sa rengini değiştirecek kadar zeki olabileceğini düşündüm."

"Oh." Müdür, hem kızgınlık hem de endişe yansıtan derin bir nefes aldı. "O zaman saa geçmeliyiz. Belki stilistlerimizden biri size yardımcı olabilir. Bu çok hoş bir renk tonu," dedi Peabody'ye, çok daha sıcak bir gülümsemeye. "Onsuz olmamalısınız. Sizin için tutturayım mı?"

"Oh, ben ... mag görünüyor."

"Hayır." Eve ikisinin de sözünü kesti. "Bence, bilmiyorum, sadece laf olsun diye söylüyorum, ama zamanımızı burada bir katilin izini sürmeye çalışarak geçirmeliyiz. Sa?"

"Elbette." Gülümsemesi soldu, gözleri buz kesti. "Bu taraftan."

Bfelerin, rafların, Peabody gibi numunelerle oynayan ya da gümüş sepetleri kendilerini daha seksi, daha güzel, daha yumuşak, daha pürüzsüz, daha genç yapacağını düşündükleri ürünlerle dolduran müşterilerin arasından geçti.

Peabody'nin dikkatinin dağıldığını hisseden Eve dişlerini gösterdi. Peabody adımlarını hızlandırdı.

"Marsella? Bu kadınlara yardım etmeni istiyorum."

"ok isterim." Marsella, şeker pembesiyle süslenmiş kuzguni siyah kısa ve sivri şapkasıyla hoş bir gülümseme yaydı. "Ne kadar mükemmel ve ilginç bir kesim," dedi Eve'e. "ok az kişi bunu başarabilir. Rflelerinizi ortaya çıkaracak harika bir rnm var. Günlük sa modeline de bayıldım," dedi Peabody'ye. Bahse girerim akşam zıplaması için sıcak bukleler içinde büyülü grnrsnz. Evde bakım kitini yapmak inanılmaz kolay. Ve sen-"

"Büyüleyici," diye araya girdi Eve aksini söyleyen bir ses tonuyla. "Ama biz daha çok onunla ilgileniyoruz."

Reinhold'un fotoğrafını ve rozetini gösterdi.

"Oh. Oh." Marsella müdürüne gözleri faltaşı gibi açılmış, gözleri sürmeli bir bakış fırlattı. "Anlamıyorum."

"Onu tanıdın mı?" Eve sordu. "şey, evet.

Anlamıyorum," diye tekrarladı. "Onu nasıl tanıdın?"

"Dünden, ona hizmet ettiğim zamandan. Ben-"

"Anlıyorum," diye bitirdi Eve. "Ona ne zaman hizmet ettiniz?"

"Um, um. Bir buçuk gibi geldi. Emin değilim ama öğle yemeğinden döndükten hemen sonraydı."

"Dünkü gözetleme disklerinize ihtiyacım var. Kapanana kadar açın." Eve, müdüre emir verdikten sonra Marsella'ya döndü. "Ona ne servis ettiğini hatırlıyor musun?"

"Tropikal Sarı Saç Rengi, karamel röfle eklenti kiti, Drenched şampuan ve saç kremi-renk bağı- Master of Your Own lüks şekillendirme kiti."

Sanki kafasında maddeleştirmiş gibi sıraladı.

"Diğer bölümlerden başka ürünler de istedi, ben de ona uydu ve dört numarada Sun Blast Bronzer'ı -yüz ve vücut- önerdim. Solie Quench, yine yüz ve vücut ve Francesco'nun Lightning Blue Eye kiti. Serinin en iyisini istiyordu. Alışverişlerinde yüzde on indirim sağlayacak olan mağaza kredisi hizmetine başvurmasını önerdim ama o nakit ödeme yapmak istedi."

Dudağını ısırdı. "Ona ücretsiz danışmanlık teklif ettim ve Aly'nin göz değişimini burada çok makul bir ücret karşılığında yapmasını önerdim, ama o bunu reddetti. Yanlış yapılırsa şişlik veya kızarıklığa neden olabilir, ama öde ve git diye ısrar etti. Feragat belgesini imzaladı, yani bir sorunu varsa neden polisi aradığını anlamıyorum."

"Çok fazla ekran izlemiyor musun, Marsella? Güncel olayları takip etmiyor musun?"

"Oldukça meşguldüm. Kız kardeşim ve ailesi Şükran Günü için geliyorlar ve ben de anneme yardım ediyorum... Neden?"

"Eğer tanısaydınız, sanırım onu medya haberlerinden tanırdınız. Adı Jerald Reinhold ve son birkaç gün içinde üç kişiyi öldürdü."

"He-I-God!" Hızlı bir geri adım atarak elini kalbine götürdü. "Aman Tanrım! Tam buradaydı ve onunla en az yarım saat çalıştım. Başım belada mı?"

"Neden olası ki?"

"Bilmiyorum. Ona tüm o ürünleri ben sattım. Gerçekten güzel bir komisyondur. Hatta ona göstermek için comp morph yaptım

Her şeyi kullandıktan sonra nasıl bakabileceğini." Eve şimdi gülümsedi.

"Bunu hala arayabilir misin?"

"Evet! Yapabilirim. Sanırım. Kendimi çok ... Biraz su alabilir miyim? Biraz titriyorum. Çok normal görünüyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve her şeyi biliyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Bir de piercing seti almış. Unutmuşum."

Bir an duraklayarak elini yüzünün önünde gezdirdi. "A Hole in One setini ve aksesuarlardan altın bir çember aldı. Unutmuşum."

Sempatik ve hafızasından etkilenmiş olan Eve onu sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır, yapmadın ve bu bize çok yardımcı olacak. Suyunu al Marsella, bir nefes al, sonra bize morfunu göster."

"Teşekkürler. Kendimi biraz hasta hissediyorum. Kimi öldürdü?" "Ailesini ve eski kız arkadaşını."

Egzotik gözleri doldu. "Hadi ama! Pek sayılmaz." "Gerçekten. Hadi gidelim, Marsella."

"Tamam. Tamam." Yüksek topuklarının üzerinde biraz yalpalayarak uzaklaştı.

"Burası için iyi karar, Peabody."

"Bingo."

"Kıyafet, alet edevat ve ganimetlerini satmak için yaptığı gibi, alışverişlerini neden başka yerlere yaymadığını anlayamıyorum."

"Çünkü cazibeyi anlamıyorsun." Peabody şehvetli bir iç çekişle küçük bir daire çizdi, hürmet ve arzu dolu gözlerle etrafı taradı. "Param yetse burada saatler geçirirdim. Yüklenmeden dışarı çıkamazdım, özellikle de garsonlardan biri beni hazırlamaya başlarsa. Karşı koyamazdım."

"Huh."

"Müzik çok etkileyici, ışıklandırma çok cesur. Seksi bir enerji. Hem de çok fazla. Tüm bu ürünler, onları satın alırsanız ne kadar seksi görüneceğinizi söylüyor. Kadınlı erkekli tüm bu buzlu sunucular da size aynı şeyi söylüyor. Birkaç bin dolar verin ve yepyeni bir siz, daha iyi bir siz olarak çıkın."

"Ve insanlar bunu satın mı alıyor?"

"Şu anda satın alıyorum ve kendimle tartışıyorum. Dudak boyası alabilirim. Seyahat için hiçbir şey harcamıyorum.

Şükran Günü. Yeterince dudak boyam var. Ama bu muhteşem, şehirli, yeni dudak boyam yok. Çok pahalı. Bu kişisel bir görünüm yatırımı. I-

"Anladım. Kapa çenenı. Git şı disklerin üzerindeki yöneticiye bas," diye emretti, Marsella elinde bir tabletle koşarak geri dönerken.

"Malachi Golde! Bu onun adı. Biraz su içip sakinleştikten sonra hatırladım."

"Hayır, bu onun adı değil ama size verdiği isim bu mu?"

"Evet. Morf için ona sordum ve o da böyle söyledi.

Müşterinin geri gelmesi, başka bir şey istemesi ya da bir şeyin işe yaramadığını söylemesi ihtimaline karşı bunları bir hafta boyunca saklıyoruz." Yoluna devam etti. "Bakın! Bakın! İşte burada. Olduğu gibi çekmek zorundayız ve bu da olduğu gibi."

"Evet." Eve, Reinhold'un kendini beğenmiş, gülümseyen gözlerinin içine baktı. "Olduğu gibi. Bana morfunu göster."

Marsella tekrar dokundu, tableti çevirdi. "Doğru şekilde ve tam potansiyeliyle kullanılırsa, yaklaşık olarak böyle çıkar. Yüzde yüz değiller ama iyi bir temsil sunuyorlar."

"Eminim." Eve yeni sarışın, mavi gözlü, bronz tenli ve piercingli Reinhold'u inceledi.

"Şekillendirme kitini satın aldı ama nasıl şekillendireceği konusunda gerçekten belirsizdi. Ben de olduğu gibi, yeni renk ve ışıklarla devam etmek zorunda kaldım."

"Bu iyi, bu mükemmel. Bana bu kodla göndermenizi istiyorum ve hemen basılı bir kopyasına ihtiyacım var."

"Oh, tabii. Doğrudan sekmeden gönderebilirim ama çıktıyı aramam gerekiyor. Bir dakika sürer."

"Bunu gerçekleştir. İyi iş çıkardın, Marsella."

"Teşekkürler." Silik bir şekilde gülümsedi. "Bu benim ilk katilim."

"Bu şekilde devam edelim. Ve bana şı -neydi o-Pink Pop, Popped-Up Pink- dudak boyasını getir."

"Popping Pink, La Femme'den mi? Bu mag, kesinlikle, ama dürüst olmalıyım. Pek senin rengin değil. Şimdi Çiçek Açan Gelincik ya da-

"Benim için değil." Eve kredileri araştırdı. "Ne kadar?" "Altmış iki dolar."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Marsella'nın yüzü özür diler gibi oldu. "Hayır. Gerçekten mükemmel bir ürün ve tüm gün kalıcı. Su geçirmez, leke tutmaz, yumuşatıcıları var ve-"

"Tamam, tamam." Eve maliyeti düşünerek bir kredi kartı çıkardı. "Buna yatır."

"Tabii ki. Gül yaprağı astarıyla gerçekten iyi gidiyor."

"Zorlama, Marsella. Sadece dudak boku ve basılı kopya. Ve çabuk olun."

Marsella kartı tablete okuttu ve Eve'in imzalayabilmesi için çevirdi. "Fotoğrafı ve ürünü hemen size geri getireceğim. İki dakika içinde," diye söz verdi ve -şimdi sallanmadan- uzaklaştı.

Eve bir an etrafına baktı, başparmakları ön ceplerindeydi. Hayır, cazibeyi görmedi. Gördüğü şey, Korkunç Trina'nın eline fırsat geçse yüzüne, saçına ve vücuduna süreceği, fırçalayacağı, boyayacağı, ovacağı ve kaplayacağı sayısız üründü.

Bu bile tek başına defolup gitmek istemesi için yeterliydi.

"Diskleri aldım." Peabody onları havaya kaldırdı ve Eve'e doğru yürüdü. "Müdür eşyalarını buraya getirince çok yardımcı oldu. İhtiyacımız olan, istediğimiz, yapabileceği her şeyi. Tam bir CYA."

"Benim için çalışıyor. Morph'u gördüm ve Marsella onu PPC'ye gönderiyor, basılı bir kopyasını çıkarıyor."

"On dakika içinde medyaya ve ekrana verebiliriz."

"Hayır." Eve başını salladı. "Görürse tekrar değişir ve bir dahaki sefere bu konuda çok daha dikkatli olur. Artık neye benzediğini biliyoruz -en azından potansiyel olarak. Şartlar yayılmasını gerektirene kadar bunu medyadan uzakta, evimizde tutacağız."

"Her şeyim var." Marsella pembe ve siyah leopar desenli bir çantayla geri geldi ve çantayı Eve'e uzattı. "Morf beyaz zarfın içinde, ürün de küçük çantanın içinde. Birkaç numune de koydum, en azından Çiçek Açan Gelincik'i denemelisin."

"Teşekkürler. Başka bir şey hatırlarsanız benimle irtibata geçin."

"İzleyeceğim. Ve inan bana, ekranı izleyeceğim. Bu çok korkutucu. Dediğim gibi, daha önce hiç bir katile hizmet etmedim."

Senin bildiğin kadarıyla, diye düşündü Eve yola çıkarken.

"Bir şey satın almışsın." Peabody'nin sesi suçlayıcı bir fısıltı gibiydi. "Bir saniyeliğine arkamı dönüyorum ve sen tüm mağaza fikrini küçümsedikten sonra bir şey satın alıyorsun." Ofladı. "Ne aldın?"

"Popping Pink dudak boyası diye bir şey." Zarfı çıkarıp çantayı suskun Peabody'ye doğru itti.

"Bunu benim için mi aldın?" Sesim tehlikeli bir şekilde ciyaklamaya yaklaştı. "Dallas!"

"Eğer bana sarılırsan o dudak boyasını kışına sokarım."

Peabody pembe kovboy çizmeleriyle küçük bir dans yaptı. "İstiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama yapmayacağım çünkü kışımda olursa güzel pembe dudaklarım olmayacak."

"Bunu aklınızda tutun."

"Bu gerçekten güzeldi."

"Sızlanmayı bırakmanı sağlamanın en iyi yolu buydu." "Gerçekten güzel," diye tekrarladı

Peabody. "Teşekkürler."

Eve yol haritasına baktı. "Mağazayı aradın ve biz de vurduk. Büyük vurgun yaptık. Bir ödül alacaksın."

"Tam bir magazin ödülü." Çantayı karıştırdı. "Oooh, örnekler!"

"Peabody."

Peabody karıştırmayı bıraktı ama sırtıtmaya devam etti. "Tamam, sarışın ve mavi oldu, değil mi? Zengin adam bronzluğu, delinmiş kulak - büyük ihtimalle halkalı kulak. Tüm bunları yapmak için en az birkaç saate ihtiyacı var. Doğru yapmak için dört saat diyebilirim."

"Ve bunu yapmak için bir yer. Yine bir otel mi? Olduğu gibi gir, yeni gibi çık. Küçük bir otel değil o zaman. Birileri fark edebilir, fark etmeli. Belki başka bir iş oteli, büyük, yoğun bir otel. Ya da ..."

"Yoksa?"

"Geceyi öldürülen anne babasıyla, birkaç saati de ölen eski

sevgilisiyle geçirdi. Belki de bir sonraki kurbanını seçti ve makyajını orada yaptı."

"Ürkütücü."

"O notaya vuruyor. Bunun için bir aile yeri değil. Bir eş ve çocuk almak istemez. Bekarlara bakın, oradan başlayacağız. Onlarla 'link' üzerinden iletişime geçmeye başla. Cevap vermeyen ya da kapalı görünenleri şahsen ziyaret ederiz. Golde'yle tekrar yüz yüze konuşmak istiyorum. Reinhold eski kimliğini nasıl aldı?"

"Peki bunu kullanıyor olması? Bence bu Golde'yi ölüm listesine yükseltiyor."

"Anlaştık. Aramaya başlayın," dedi Eve arabaya ulaştıklarında. "İletişim kurmaya başlayın. Golde ile başlayın - ailesinin yanında - ve ona geldiğimizi söyleyin."

"Hepsi bu kadar."

13

EVE DROVE YAPARKEN, Reinhold'un telefonunu göndermek için GÖSTERGE İÇİ 'LINK'İ KULLANDI

Baxter'a morf ve kopyaları departmanın geri kalanına dağıtması talimatını verdi. Bir medya kilidi ekledi. Komutanı güncellerken, ilgili herhangi bir şey için kendi gelenlerini kontrol ederken, Peabody kendi 'bağlantısını' çalıştı.

Ortağı sustuğunda Eve ona doğru baktı. "Ne?" "Brooklyn'li büyükanne ve büyükbabalar. Büyükanneyle konuştum.

Reinhold'un onlarla temasa geçmediğini söyledi ve bu doğru." "Onun bu yola gireceğini sanmıyorum, henüz değil. Peki ne var?

sorun."

Peabody, "Sorun değil," diye söze başladı ama sonra içini çekti. "Şehir dışından büyükanne ve büyükbabalar bugün gelecekler ve Brooklyn'dekilerle birlikte kalacaklar. Birlikte. Her iki taraftan da kardeşler ve aile üyeleri geliyor ya da evlerini gelenlere açıyor. Adli Tıp cenazeleri yarın kaldıracak ama çifte anma töreni için Cumartesi gününe kadar beklemeyi planlıyorlar. Hepsi Şükran Günü için bir araya geliyor. Ailenin aileye ihtiyacı var. O da böyle söyledi."

Peabody gözlerini 'link'ine dikti. "Üzücü, gerçekten üzücü ama aynı zamanda harika bir şey."

"Harika mı?"

"Hepsi bir araya geliyor, bir araya geliyor, bir arada kalıyorlar. Bence Reinhold'un her iki tarafta da gerçekten iyi bir ailesi var. Sahip olduklarının, ona verdiklerinin kıymetini hiç bilmedi. Ama şimdi, olabilecek en zor şeylerden biriyle karşı karşıya kaldıklarında, birbirlerinin değerini biliyorlar. Ve bu da

Bu sefer ailemi görmeyi özleyeceğimi fark ettim. Onlara yeterince değer verip vermediğimi merak ettim."

"Onlardan herhangi birinden her bahsettiğinde bunu duyuyorum. Bunun için kendini tokatlama." Ama Peabody'nin tam da bunu yaptığını görebildiği için Eve konuyu zorladı. "Sen ve ailen koca bir Özgür Çağ takdiri yığınısınız. Bu biraz utanç verici."

Yarım bir kahkahayla Peabody'nin düşünceli bakışı yerini duygusal bir gülümsemeye bıraktı. "Evet, sanırım biraz öyle."

Yanıttan tatmin olan Eve, arabayı sürerken düşündü. "O zaman bir aile için gitmiyor. En azından henüz değil. Birçoğu bir arada. Bunu bilemez ama herhangi birini hedef almaya karar verirse bunu çok çabuk anlar. Arkadaşlar, iş, çocukluk şikayetleri, öğretmenler, eski sevgililer. İlk bakacağımız yer orası. Ve evde çocuğu olan herkesi şimdilik eleyin. Onu çocuklarla uğraşırken görmüyorum."

"Çok dağınık, çok karmaşık, çok fazla sorun."

"Aynen öyle. Şimdiye kadar teker teker gitti ve hepsinde de ilk avantaj ondaydı. Biz de bu modeli takip ediyoruz."

"Muhtemelen Golde'ye gitmiyor ya da listesinin başında değil, çünkü Golde annesinde kalıyor ve öncelikle orada çalışıyor. Gün içinde babası isteyken onu terk etmekten korkuyor."

"Listede olurdu ama hayır, listenin başında değil," diye kabul etti Eve. "Yine de onunla konuşmak istiyorum."

"Bizi bekliyor. Dave Hildebran'ın peşine takılacağını söyledi. O da ailesinin yanında kalıyormuş."

"Peki ya diğer arkadaş. Pislik Joe mu?"

"Bağlandım. İsteymiş, endişelenmemiş. Yanlış yolda olduğumuzu düşünüyor. Reinhold çıldırsa bile, hedef olabileceğine inanmayacaktır. Onlar dost, dostum. Sıkı dostlar. Ve sıkı dost oldukları için Reinhold'un onu etiketleyeceğinden emin, hem de yakında. Bize söyleyeceğine yemin ediyor, böylece her şeyi düzeltebiliriz."

"Sıkı dostunu ispiyonla."

"Bu konuda bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. Bu yüzden ona Pislik Joe diyoruz."

Eve, "Ona bir yaka kartı almalıyız," dedi ve Golde'nin bloğunda park yeri aramaya başladı.

Gösterişli New York West'in gururlu ve mutlu yeni kiracısı Reinhold, Bayan Farnsworth'un kahverengi taş binasına geri döndü. Orada birkaç gün, hatta belki bir hafta yaşayacağını hayal etmişti ama turnayı gözünden vurmuştu.

Geceyi soğuk yeni dairesinde geçirecekti. Birkaç yarım kalmış işi tamamladıktan sonra.

Her şey beklediğinden daha uzun sürmüştü, bu yüzden droidi yeniden etkinleştirdi ve ona bir atıştırmalık hazırlamasını emretti. Tüm o evrak işleri, diye düşündü. Kilometrelerce. Ve lanet olası mikro gözlüklerle verilerinin üzerinden geçtiklerinde biraz terlediğini itiraf edebilirdi. Ama geçmişti. Şişko kıçlı Farnsworth için puan.

Bir Reuben ve birkaç koşer turşusu yerken, onun şanslı olduğunu düşündü. Artık onun el ve ayak parmaklarını kesmeyecekti.

Muhtemelen.

İlk yapması gereken, evi tekrar gözden geçirmek ve almaya değer görünen şeyleri yığmayı bitirmektir. Droidin bunları paketlemesini ve yeni evine taşımalarını sağlayacaktı. Droidin angarya işlerini yapması hoşuna gidecekti.

Ve onun konumundaki bir adamın bir ev droidine ihtiyacı vardı. New York West ondan bunu beklerdi.

Bayan Farnsworth'un buna ihtiyacı olmadığı ya da olmayacağı kesin.

Kasayı çoktan boşaltmış, şişko kocakarının kırmızı bavullarından birine koymuştu.

Yeni kişiliğine gerçekten uyup uymadığından, renginden ya da markasından emin değildi. Ama bunun için endişelenecek zamanı yoktu.

Vakit nakittir, diye düşündü ve kendi kendine güldü.

Mücevherlerini incelemişti. Gözleri pek iyi görmüyordu, ama çirkin bile olsa kutulardaki her şeyin bir değeri olması gerektiğini düşündü.

Droid'e kalan elektronik cihazların sürücülerini silmesini emretti, ardından geri kalan komponentleri ve ekipmanları kancalarından çıkarıp aşağıya taşıdı.

Bir sürü e-eşya, diye düşündü. İyi ki önceden düşünmüş, droidi tasfiyeye başlatmıştı.

Yeni ev ofisi için ne istediğini seçti, onları ayırdı.

"Şuradaki demeti al." Reinhold, al yığınınına ayırdığı not küplerinden birini aldı. "Bu talimatları izleyin."

Bir dükkân adı, bir adres okudu.

"Onlar için alabildiğinizi alın. Bu sefer tek seferde halledebilirsin. Nakit alın. Sadece nakit," diye tekrarladı. "Kimin malısın sen, göt herif?"

"Ben Trevor Dynamics'in başkanı ve CEO'su Anton Trevor'un malıyım."

"Sakin unutma. Parayı al, geri gel. Yoldan sapmak yok. Yapacak işlerimiz var."

Droid işlerini hallederken, Reinhold evde bir tur daha attı. Belki o resim çerçevesi gerçek gümüştü. Belki o süslü kâse de değerliydi. Evde o kadar çok ıvır zıvır vardı ki, bunların hurda mı yoksa satılmaya değer mi olduğunu kim bilebilirdi ki?

Muhtemelen giysilerinin olduğu torbaları alıp onlar için bir şeyler alabilirdi ama tüm o eski kadın giysilerine tekrar dokunmak istemiyordu. Ayrıca, artık içinde yuvarlanıyordu, neden küçük şeylerle uğraşsındı ki?

İstedığı ekipmana sahipti. Droid onları kutulara koyabilir, taşıyabilir ve yeni yerine yerleştirebilirdi. Kıyafetleri ve önümüzdeki birkaç gün içinde droid'e sattıracağı eşyalarla dolu bavulu da aynı şekilde.

Biraz daha kalsa belki daha fazlasını bulabilirdi ama tek düşünebildiği yeni evine girip droidin ona bir içki hazırlamasıydı. Belki martini ya da onun gibi süslü bir şey denerdi. Terasta içerdi.

Ekranı izler, droid ona kocaman bir akşam yemeği hazırlardı.

Artık ona bakacak, dırdır etmeyecek ve kendisini değersiz hissettirmeye çalışmayacak biri vardı. Artık boktan işlerle ilgilenen başka biri vardı ve kimse ona bir iş bulmasını, büyümesini, sorumluluk sahibi olmasını, işini yapmasını söylemiyordu.

Hepsinin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.

Bayan Farnsworth ile başlayacağını düşündü.

Nasıl yapacağını düşünmüştü. Bıçağı seviyordu. Bıçak girip çıktığında verdiği his gerçekten hoşuna gidiyordu. Ama çok dağınıktı ve üzerinde güzel giysiler vardı.

İlerisi için koruyucu kıyafet almalı.

Aynı şey sopa için de geçerliydi. Her yerde kan ve beyin vardı ve bu çok heyecan vericiydi. Ama kıyafetlerini mahvederdi.

Kesinlikle koruyucu ekipman alıyorum.

Onu boğabilirdi ama yeni bir şeyler denemek istiyordu. Ufkunu genişletmek için. Bu onun en sevdiği şeylerden biri değil miydi? Ufkunu genişlet.

Evet, onun üzerinde genişletirdi. Bakalım hoşuna gidecek miydi? İstedliğini aldı, ofise girdi.

O kadar iyi görünmüyordu. Ya da güzel kokmuyordu.

Yine altına işemişti ve bu onu şaşırtmıştı. Bütün gün ona birkaç yudum sudan fazlasını vermemişti ve yemek de yememişti.

Birkaç kilo vermiş gibi görüldüğünü düşündü. Jerry Reinhold Diyeti, diye düşündü bir kahkaha atarak ve bu kahkaha kadının kafasını kaldırmasına neden oldu.

Hayır, Anton Trevor Diyeti diyelim. Yeni görünüm, yeni kazı, yeni isim. Yeni adam.

"Hey, oradaki!"

Köpeği görmedi; Snuffy'yi aklına bile getirmede. Gözden irak, gönülden irak.

Ama kadının kurtulmaya çalıştığını gördü. Sağ elinin etrafındaki bant daha gevşekti ve elini yarıya kadar dışarı çekmeyi başarmıştı. Kordon ve bandın arkasından görünen bilek çiğ et gibi görünüyordu.

"Ah!" Dilini şaklattı, işaret parmağını ileri geri hareket ettirdi. "Ama kuralları dinlemezsen başına bunlar gelir. "Kuralları dinlemediğinde başına bunlar gelir.

Gevşek mi? Ne yapacağını sanıyordun? Yani, ipucu verin, Bayan Farnsworth. Bana verdiğiniz krediden çok daha zekiyim."

Başparmağını göğsüne vurarak poz verdi. "Bütün paran bende. Almaya değer her şeyin bende. Ben buz gibi görünüyorum, sen de bok gibi görünüyorsun."

Gülümseyerek, gülümseyerek ona bir adım daha yaklaştı. "Ve sana yapmanı söylediğim her şeyi yaptın. İşe yaramaz olan sensin. Aptal olan. Ve ben de tamamen magazineli bir dairede yaşayacak olanım. Kişisel işimi bitirip kiraya çıktığımda muhtemelen Londra ya da Paris'te de bir tane alacağım. İnsanlar deneyimli bir tetikçi için çok para ödüyor, hükümetler de öyle."

Adamın gözleri kadının gözlerindeki alaycı ifadeyle kısıldı. "Büyük paralar kazanamayacağımı mı düşünüyorsun, sürtük? Zaten kazandım ve çoğu senin parandı. Ünüm sayesinde kendi fiyatımı kendim belirleyebilirim. Ben zenginim, ünlüyüm ve sen kendi çişinin içinde oturuyorsun. Şimdi kazanan kim? Şimdi kazanan kim?"

Ağızındaki bandı kopardı ve kurumuş eti de beraberinde götürdü. Onun gözlerinin içine sertçe baktı. Sesi bir vıraklamadan biraz daha fazlasıydı, cildi gibi kuruydu. Ama söyleyecekleri vardı.

"Sen bir hiçsin. Kötü niyetli küçük bir pislikten başka bir şey değilsin."

Ona yumruk attı. Bunu yapmaya niyeti yoktu çünkü eli acımişti. Ama kimse onunla bu şekilde konuşmayacaktı. Hiç kimse.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Benim bir hiç olduğumu mu düşünüyorsun? Sana hiçbir şey göstermeyeceğim."

Adam plastik torbayı kafasına geçirmeden önce öldüğünü biliyordu. Bunu kabullenmişti. Yine de savaştı. Hayatta kalmak için değil, artık değil. Ama ona acı çektirmek için. Ona bir şeyler geri vermek için.

Adam çantanın ağzını sıkıca kıvrırken, bandı etrafına dolamaya çalışırken bile sandalyede sallandı. Kalan tüm gücüyle geri itti, sandalyenin ona çarptığını hissettiğinde, kafasındaki kan uğultusu arasında onun inlediğini ve küfrettiğini duyduğunda duyduğu küçük memnuniyeti

biriktirdi.

Sandalye dengesini kaybetti, ağırlığı onu geriye taşıdı. Bir balık gibi yutkunsu da, vücudu hava almak için çığlık atsa da, içinde bir yerde acı içinde çığlık attığında gülümsedi.

Onu tekmeledi. Karnı acıyla patladı, göğsü yandı ve her şey titremeye başladı.

Sonra sessizleşti ve hepsi kayıp gitti.

Kalbinin derinliklerindeki gülümsemeyle öldü.

Kız hareketsiz kaldıktan sonra da onu tekmelemeye devam etti. Duramadı.

Ona hiçbir şey demedi. Onu incitti.

Bu adil değildi, doğru değildi. Bu yüzden onu tekmeledi ve kendini tüketene kadar ağladı ve öfkелendi.

Bir sandalyeye çökerek nefesini geri almak için mücadele etti. Koca kışının içinde olduğu sandalyenin bir kaya gibi düştüğü ayağı çürük bir diş gibi zonkluyordu. Ve orta kısmı acıyordu, sandalyeyi ona çarptığı yerde morarmış ve hassas hissediyordu.

Onu doğramalıydı. Dağınıklığı siktir et, yaşlı karısına yaptığı gibi onu da parçalara ayırmalıydı.

Şimdi terliydi, titriyordu ve ayağında bir şeylerin kırılmış olabileceğini düşündü.

Onunla birlikte evini de yakmalı. Yapması gereken bu.

Ama aptal değildi, diye düşündü gözyaşlarını silerken. O bir hiç değildi. Onun şişko, ölü kışını bulmaları ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi.

Ayrıca, onu asla ona bağlamazlar. Onu yaşlı kaltağa kim bağlar ki? Lisede Fen Bilgisi öğretmeni olan bir kaltak mı?

Şimdi tek yapması gereken uzaklaşmaktı. Kendini ve ağrıyan ayağını yeni jet küvetinde ıslatabilirdi.

Ayağa kalktı, mızımız bir inilti çıkardı ve odadan topallayarak çıkmak zorunda kaldı. Kendine acımdan gözyaşlarını tutamayarak, droidin yeni talimatları beklediği alt kata doğru topallayarak yürüdü.

"Bunun geri kalanını yürüyerek götür." Adres ve talimatları içeren bir not küpü daha hazırladı. "Doğruca oraya, doğruca

kapıcıya. Ona notu ver ve işleri ayarla. Para nerede?"

"Buyurun, efendim." Droid ona bir zarf uzattı.

Bir süre düşündükten sonra Reinhold birkaç banknot çıkardı. "Batı Broadway'e kadar yürüyün, yeterince uzak. Oradan bir taksiye bin. Bunları bırakma," dedi droid spor çantasına ve bavullardan birine uzandığında. "Onları ben alırım. Ben oraya varmadan her şeyin hazır olmasını istiyorum. Sonra dışarı çık, bana büyük bir biftek yemeği ve bir martini hazırlamak için ne gerekiyorsa al."

"Evet, efendim. Cin mi votka mı?"

Reinhold boşluğa düştü. Martini'nin birden fazla çeşidi olduğunu bilmiyordu. "Ne düşünüyorsun, göt herif? Votka -ve ucuz şeyler alma. Şimdi yola koyulun."

Reinhold topallayarak mutfağa girdi. Orada engelleyiciler görmüştü. Onları ararken iki tane aldı. Sonra öfkeyle dolaplardan tabakları, cam eşyaları çekip çıkardı, duvara fırlattı, mutfak bıçağıyla buzdolabını, bulaşık makinesinin önünü, tezgahı, dolapları oydu.

Ve daha iyi hissettim.

Memnun bir şekilde dışarı çıktı, son kırmızı bavulu olan spor çantasını aldı ve evden çıktı. Ancak engelleyicilere ve kırıp dökmenin serbest bırakılmasına rağmen ayağı onu rahatsız ediyordu. İki blok sonra, son kurbanının el bilgisayarından en yakın kliniği aradı, bir blok daha topalladıktan sonra bir taksi bulmayı başardı.

Onun ayak parmaklarını kesmesi gerektiğine karar verdi. Ona çığlık attırmalıydı. Ölü olmak yeterli değildi, hele ki önce ona zarar vermişken.

Taksinin köşesine yığıldı ve yeni evini, jet küvetini, erkekçe bir içkiyi ve yakacak parayı hayal etti.

Eve, Golde apartmanının kapısındaki zili çaldı. Birkaç saniye içinde kilitlerin tıkırdadığını, şıkırdadığını ve kaydığını duydu.

Cevap veren kadın hâlâ ellili yaşların utangaç tarafındaydı ve Eve'in Peabody'nin patladığını iddia edeceğini düşündüğü dudak boyası kullanıyordu. Etkileyici göğüslere ve geniş omuzlara sahipti ve Eve'e ölçülü bir bakış attı.

"Düşündüğümden daha uzunmuşsun." Eve'in söyleyebildiği en iyi şey "Tamam" oldu.

"Biraz et kullanabilirsin. Sıska kızlar," dedi Peabody'ye hızlı, çarpık bir gülümsemeyle. "Onları anlamak zor."

"Evet, hanımefendi."

"İçeri gelin. Mal çalışma odasında yeni bir perde takıyor. Oturma odasında perdeye izin vermiyorum. Oturma odaları yaşamak içindir ve yaşamak da sohbet etmek demektir."

Bunun için bolca oturma alanı vardı; sandalyeler, kanepeler, minderli kareler. Çoğu kişinin duvara perde koyabileceği yerde, o fotoğraflarla dolu rafları, süslü parçaları ve birkaç kitabı tercih etmişti.

"Kitapları severim," dedi Eve'in bakışlarını fark ederek. "Disklerden ya da indirmelerden daha pahalı ama onları tutmayı, onlara bakmayı seviyorum."

"Benim kocam da öyle."

"Parası var. Çocuklarım bunları bana özel günlerde verirler. Sen git ve otur. Ben Mal'i getireyim, Davey de yanında. Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım."

"Bununla uğraşmanıza gerek yok Bayan Golde."

Bayan Golde Eve'e yine o ölümcül bakışını attı. "Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorum." Donanma kızaklarıyla yürüdü.

"Atıştırmalık bir şeyler alacağız." Peabody sırtıttı.

Eve başını salladı. Bayan Golde ona evini ve ailesini idare eden ve mahallenin çoğunu idare etmeye yetecek kadar gücü olan bir kadın gibi gelmişti. Bu biraz göz korkutucuydu.

Mal yanında daha kısa boylu, daha kaslı ve kahverengi saçlı bir adamla çıkageldi. Eve, Dave Hildebran'ı kimlik fotoğrafından tanıdı ve her ikisinde de zorlukla kontrol edilebilen sinirler gördü.

"Um, Teğmen." Mal elini uzatmaya başladı, belli ki uzatmalı mı diye düşündü ve geri çekmeye başladı. Eve ikilemini elini sıkarak için tutarak çözdü. "Mal. Bay Hildebran?"

"Dave. Tanıştığımıza memnun oldum." Hemen kızardı. "Yani ..."

"Anladım."

"Gelmek istediğini söylediğinde Dave'e gelmesini söyledim. İkimiz de... Tanrım, bu çok korkunç."

"Bu evde konuşmalarınıza dikkat edin!" Dairenin arka tarafından gelen bu gürültülü emir iki adamın da irkilmesine neden oldu.

"Üzgünüm, anne! Dediğim gibi, ..." diyene kadar burada kalacağım. Yine sözünü kesti. "Dave de ailesiyle kalıyor. Bunu yapmamız gerekiyormuş gibi geliyor."

Dave, "Mahalleli başka bir şey hakkında konuşamaz," diye araya girdi. "İnsanlar Bay ve Bayan R.'yi gerçekten seviyorlardı ve sevmeseler bile, Jes... Tanrım," diye düzeltti mutfağa doğru hızlı bir bakış atarak.

"Onlar iyi insanlardı." Bayan Golde elinde kocaman bir tepsiyle geri geldi.

"Dur ben alayım anne." Mal tepsiyi ondan zorla aldı ve kanepenin önündeki masanın üzerine koydu. Tepside küçük tabaklar, bardaklar ve içinde koyu kehribar rengi bir sıvı olan büyük, berrak bir sürahinin yanı sıra minik sandviçler - aslında bir lokmacık-, üzerine serpilmiş şekerin altında parıldayan kurabiyeler ve yeşil benekli, kalın beyaz bir sosu çevreleyen havuç çubuklarından oluşan bir halka vardı.

"Mutfaka geri dönebilirdik anne."

"Oturma odası misafirler için." Bayan Golde, Eve'in artık nobranlık olarak gördüğü bir tavırla sürahiyi kaldırdı ve bardakları doldurdu. "Bu sassafras çayı ve sizin için iyidir. Büyükkannemin tarifi."

"Bunu büyükkannem yapar." Memnun olan Peabody bir bardak aldı.

"Şimdi öyle mi?"

"Evet, hanımefendi." Bir yudum aldıktan sonra Peabody bir çocuk gibi sırıttı. "Aynı tarif olmalı, ya da ona yakın. Beni gerçekten geçmişe götürüyor."

"Senin adın ne kızım?"

"Dedektif Peabody. Büyükannem bir Norwicky."

"Lehçe." Bayan Golde geniş, ısıltılı bir gülümsemeye onaylayan bir parmağını işaret etti. "Benim büyükanne de öyleydi. Bir Wazniac. Daha geçen yıl öldü. Yüz on sekiz yaşında. Uykusunda ölmeden iki hafta önce paraşütle atlamaya gitmişti. Bundan daha iyisini söyleyemem."

"Hayır, hanımefendi."

Eve bunun bir oturma odası sohbeti olduğunu düşündü ama bunun için zamanları yoktu. "Birkaç sorumuz daha var," diye söze başladı. "Jerald Reinhold'un başka birini hedef alacağına inanıyoruz."

"Bilmiyorum, sadece bir tür çöküş yaşadığını düşünüyordum. Ama Lori'yi duyduktan sonra, ona ne yaptığını." Mal ellerine baktı. Elleri sabit duruyordu ama sesi titriyordu. "Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Yaptığı şeyi nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

"O şımarık, hiçbir işe yaramayan bir mızımız ve hep öyle oldu."

Mal gözlerini annesine doğru devirdi. "Anne."

"Aslında sizin fikrinizi de duymak isterim Bayan Golde."

Bayan Golde oğluna kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra Eve'e başıyla onay verdi. "Biraz mantıklı davranıyorsun. Onun büyümesini izledim, değil mi? Annesi ve ben, Davey'nin annesi de, birlikte çok zaman geçirdik ya da birbirimizin çocuklarıyla ilgilendik. Benim Mal'im iyi bir çocuktur ve bunu söylemek övünmek değildir. Elbette yaramazlık yaptığı zamanlar oldu ve gerektiğinde bu yüzden tokat yedi."

"Yine de oluyor," diye mırıldandı Mal ama gülümseyerek.

"Hep öyle olacak. Ben senin annenim, dünyaya geldim. Davey iyi bir çocuktur. Annesi ve ben onu bir iki kez tokatlamadık değil ve hala da tokatlayacağız," diye ekledi parmağını ona doğru uzatarak. "Barb ve Carl iyi insanlardı ve o çocukla ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Ama o mızımız bir çocuk olarak doğdu ve bu huyundan hiç

vazgeçmedi."

Bir havuç çubuğu koparıp salladı. "Hep bir başkasının hatası vardı onda. Onun için yaptıkları hiçbir şeyi takdir etmediler ve hep bir kusur buldular. Belki onu gereğinden fazla şımarttıklarını söyleyebilirim, ama o onların tek yavrusuydu ve onun için ellerinden geleni yaptılar. Okul ödevlerinde onunla birlikte çalıştılar, hatta dersleri iyi olmadığında özel öğretmen tuttular. Çocuk top oynamak istiyordu, bu yüzden Carl -ki sağ olsun adam pek atlet sayılmazdı- Jerry'yle saatlerce top atıyor ya da kovalıyordu. Bu ikisinin, Jerry ve Joe Klein'ın, Schumaker'ın dükkanından şeker ve çizgi roman çaldıklarını hatırlıyorum, hepimiz -Barb, Davey'nin annesi, Joe ve ben

-Hepimiz bu çocukları doğru olanı yapmak için oraya sürükledik." "Hayatımın en kötü günü," diye mırıldandı Mal.

Bayan Golde'nin yüz ifadesinden bunu sorun etmediği anlaşılıyordu. "Davey ve Mal utandılar ve üzüldüler, haklı olarak. Joe daha çok utandı ve yakalandığı için üzüldü, ama Jerry? Çok kızgındı."

"Öyleydi," diye onayladı Dave ve bir kurabiye aldı. "Bana saldırdı. Her şeyi berbat ettiğimi söyledi. Mal onu çekmeden önce bağırsaklarımı yumrukladı."

Bayan Golde'nin parmağı iki adam arasında gidip geldi. "Bunu bana hiç söylememiştiniz."

"Anne, sana her şeyi anlatamam."

"Hah." Burnunu çekmesi onun bu konudaki fikriydi. "Jerry Schumaker'lardan özür diledi, elbette, annesi onu kulağından tutarken ve bunu görürken başka seçeneği yoktu. Ve birkaç hafta sonra bir gece Schumaker'ların dükkanının camından içeri bir taş girdiğinde, onu atanın Jerry olduğunu biliyorum."

"Bunu bilemezsin anne. Ve biz orada değildik. Sana o zaman da yemin etmiştim, şimdi de yemin ediyorum, biz yapmadık."

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Eğer farklı düşünseydim, hala rahat oturuyor olmazdın. Barb bunu biliyordu. Carl'a söylemedi ama bana söyledi. Mutfakta oturup gözyaşı da döktü. Ona yaptığını söyletemedim ama o biliyordu."

"Schumaker's hala orada mı?"

"Elli bir yıl, aynı yerde. Frank ve Maisy."

Eve not aldı. "Sizden istediğim şey, aklınıza gelebilecek, ona karşı olan, sorun yaşadığı, şikayet ettiği herkesin isimleri. Geçmişe dönük. Sadece yakın zamandaki sorunları kastetmiyorum."

"Umarım çok vaktiniz vardır," dedi Bayan Golde ve sandviçinden bir ısırık alarak kendine yardım etti. "Çünkü bu çocuk, yapı taşları olan bir çocuk gibi kin biriktiriyor. Ben de onlardan biri olurdum."

"Sana zarar vermeyecek anne. Önce ben onu öldürürdüm." Eve'e döndüğünde Mal'ın yüzü sertleşti. "Ciddiyim."

"Sen iyi bir çocuksun." Bayan Golde onun kolunu okşadı. "Ama bence bu sıksa kadın polis ve Polonyalı ninesi olan arkadaşı Jerry'nin icabına bakabilirler."

"Yapacağımız şey tam da bu," dedi Eve. "Elimizde eski işverenleri, iş arkadaşları, siz ve aileleriniz, Joe Klein ve ailesi var. Aklınıza başka kim geliyor? Diğer eski kız arkadaşlarına ne dersiniz?"

Mal, "Lori birlikte yaşadığı ve ciddi bir ilişki içinde olduğu ilk kişiydi," diye söze başladı.

"Cindy McMahon vardı," diye söze girdi Dave. "Birkaç yıl önce birkaç ay boyunca düzenli olarak çıkmışlardı."

"Buralarda mı?" Eve sordu.

"Öyleydi. Doğu Washington'a yeni taşındı, bilmiyorum, Haziran'da falan?"

"İyi bir işi var," diye ekledi Bayan Golde. "Bir medya işi, haber falan yazıyor. Noel için eve geliyor. Annesiyle konuştum."

"Sanırım şimdilik yerelde kalacak."

"Marlene Wizlet vardı."

Dave, "Onunla hiç çıkmadı," diye itiraz etti.

"O istedi. Kadın onu engelledi. Kastettiğiniz bu tür bir şey, değil mi?" Mal Eve'e sordu.

"Evet, öyle. İletişim bilgileriniz var mı?"

"Bulabilirim. Yukarı Doğu'da bir adamla yaşıyor. Mankenlik yapıyor. Çok soğuk biri ve Jerry'nin ona karşı bir ilgisi varmış. Ona ilk bakışı atmadı ve defolup gitmesini söyledi."

Bayan Golde'nin ara sıra ebeveyn, dükkân sahibi, ağabey, küçük kız kardeş gibi kişileri de eklediği birkaç kişiyi daha ergenliğin terli günlerine geri götürdüler.

Haklıydı, diye düşündü Eve. Uzun bir liste.

"Peki ya öğretmenler, eğitimciler, koçlar?"

"Gerçekten çok kızgındı," diye düzeltti Mal hemen, "Koç Boyd'a. Üç yıl boyunca bizim Küçükler Ligi koçumuzdu. Jerry, Koç ona yapmamasını söyledikten sonra iki kez kale çalmaya çalışırken yakalandı, bu yüzden Koç onu üç maçlığına kenara aldı. Sonra şampiyonluk maçına çıktık ve Koç ona atışı yapmasını söyledi - adam dışarıdan bir demet attı ve yürüyüşe çıkmasını istedi, ama Jerry salladı ve vurdu. Kaybettik ve o da koçu suçladı. Ondan sonra oynamadı. Kahretsin. Özür dilerim anne. Ne kadar çok insana karşı sert olduğunu fark etmeye başladım. Kaç kişi bunun için hiçbir şey yapmadı."

"Sadakat konusunda iyi bir çizgin var, Mal." Ona bir kurabiye uzattı. "Bunun için özür dileyen bir şey yok."

Liseye geldiklerinde isim listesi kabarık bir hal almıştı. Bunu nasıl düzelteceğini düşünen Eve, hiç düşünmeden bir kurabiye aldı. "Bunlar... harika."

Bayan Golde süslendi. "Aile tarifi ve gerçek şeker için para ödemeye razı olmalısınız, hem de bol miktarda. Size almanız için biraz vereceğim."

"Bay Garber onu Küresel Çalışmalar dersinde kopya çekerken yakaladı. Bunun için uzaklaştırma ve ceza aldı."

Mal Dave'e omuz silkti. "Evet, ama pek umursamadı. Bunun izinli okulu asmak gibi bir şey olduğunu söyledi."

"Kimse hile yaparken yakalanmaktan hoşlanmaz," diye ekledi Eve ve ismi not etti.

"Şey, o çok daha fazla kızgındı, gerçekten kızgındı. Kahretsin anne, özür dilerim."

"Koşulları göz önünde bulundurursak, mazur görülebilirsiniz." "Bayan Farnsworth, Bilgisayar Bilimleri."

"Ah evet." Dave başını salladı. "Bu onun ... pantolonunu yaktı. Sınıfta kaldı. Gerçek şu ki, o zamanlar onun tarafında olduğumu söylesem de, ona altı şans verdi, hatta daha sonra onunla çalıştı."

ama umurunda değildi. Ondan nefret ediyordu. Sınıfta kaldığında tekrar ceza aldı ve daha da kötüsü yaz okuluna gitmek zorunda kaldı."

"Ona çok yüklendik," diye ekledi Mal. "Gerçekten yüzüne vurduk. Özellikle de Joe'ya. Üniversitedeyken, çuvallamadan önce bazı eğitimciler olduğunu biliyorum. Ama kim olduklarını bilmiyorum. Ben New York Üniversitesi'ne gittim, o yüzden dönem boyunca birbirimizi pek görmedik."

"Bir unsur daha ekleyelim. Paraya ya da paraya çevirebileceği şeylere ihtiyacı var. Bahsettiğiniz herhangi birinin parası var mı? Ya da bildiğiniz değerli bir koleksiyon?"

"Marlene artık biraz para kazanıyor. Modellikten para kazanıyor ve birlikte olduğu adamın da bir yığın parası olduğunu duydum." Mal'ın yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Her zaman Schumaker'larda bir çizik olduğunu düşünmüştük. Ve eğer herhangi birimize karşı bir kozu varsa, Joe büyük mallar almayı sever. Çok fazla para tutmaz çünkü bir şeylere harcar."

"O bir gösteriş budalası, hep öyleydi. Ve acımasız bir çizgisi var." Bayan Golde, o itiraz edemeden oğlunu işaret etti.

"Öyle," diye onayladı Dave. "Düşündüğün zaman onunla arkadaş olmak zor. Farnsworth," diye ekledi Dave sırtarak. "Herkes onun çok iyi olduğunu söylüyor."

"Doğru." Bayan Golde bir parmağını kaldırdı. "Hatırladığım kadarıyla çoğunlukla babasının parasıydı. Çok genç yaşta öldü. Kocasında da biraz vardı ve o da altı, yedi yıl önce bir araba kazasında öldü. Ona bir taziye kartı gönderdiğimi hatırlıyorum. Parası vardı, ya da vardı zaten. Her zaman güzel ayakkabıları vardı. Gösterişli değil ama kaliteliydi. Ve okula bilgisayar ekipmanı bağışladı."

"Bunu bilmiyordum," dedi Mal.

"Bu konuda gösterişli olmak istemedi, ayakkabılar gibi. Ama ben bir şeyler duyuyorum."

"Kedi gibi kulakların var anne."

"Anne kulakları," diye karşılık verdi ve ona göz kırptı. "Bölgeye uygun."

"Birini unuttum. Kardeşimi. Ağabeyim Jim." Dave ellerini yüzünde ovuşturdu. "Jerry'ye katlanamaz, hiç katlanamadı. Eskiden ona Fuckweed derdi. Kusura bakmayın Bayan G. ama bu kelimesi kelimesine böyle. Jim zengin falan değil ama durumu iyi. O ve sevgilisi Brooklyn'de yaşıyor. Gelecek yıl evleniyorlar. Jim bir keresinde ona ayar vermişti. Jerry, Jim'in görüştüğü kız hakkında çirkin bir şey söylemişti. Natalie Sissel'i hatırlarsın, Mal. Jim de onun ışıklarını söndürdü. Sadece pow, pow, ve uzaklaştı. Oldukça aşağılayıcıydı çünkü Jim ilk yumruğu Jerry'nin atmasına izin verdi, sonra da onu salladı. Vinnie's Pizzeria'nın hemen dışında, yani herkes gördü. Jim'le konuşmam lazım."

Dave ayağa fırladı ve aceleyle başka bir odaya girerken 'link'ini çıkardı.

Hasta görünen Mal, Dave'in koşarak çıkışını izledi. "Gerçekten başka birine zarar vermeye çalışacağını, ailesine, Lori'ye yaptığını yapmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence burada kalıp annene bakman iyi bir şey. Eğer seninle irtibata geçerse, onu görürsen hemen benimle irtibata geçmelisin."

Morph'u çıkardı. "Görünüşünü değiştirdi. Artık daha çok böyle görünecek."

"Tanrım. Farklı görünüyor."

"Amaç da bu zaten." Eve ayağa kalktı. "Aklınıza başka biri, başka bir şey gelirse benimle temasa geçin. Ne zaman isterseniz. Gece yarısı bir şey mi oldu? Bağlantını al ve beni etiketle. Bu işe bulaşma, Mal."

"Sana o kurabiyeleri getireyim."

Eve teklifi reddetmeye başladı ama onları istediğini ve Bayan Golde'nin ona göz kırptığını fark etti. "Teşekkürler. Geri gelip onları alacağım."

Mal'ın annesinin peşinden tertemiz, çalışan bir mutfağa girdi. "Jerry iletişime geçerse sana söylemek istemeyecektir." Bayan Golde temiz, tek kullanımlık bir küvete kurabiye koyarken sesini alçak tuttu. "O sadık biri ve bir yanı hâlâ buna inanamıyor. O iyi bir çocuk, iyi bir arkadaş. Ama beni yalnız bırakmayacak ve bana söyleyecek. Bu yüzden söz verebilirim."

Eğer o pislik -ki kendi evimde yemin edebilirim- onu yakalarsa ya da gelirse haberin olur, hem de hemen. Ve eğer korktuğumu düşünürse, sana kendisi söylemekten çekinmeyecektir. Korktuğumu düşündüğünden emin olacağım."

"Ama sen değilsin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, bir de o küçük veledin. İnanın bana, oğlumun yanına bile yaklaşamayacak."

"O sana sahip olduğu için şanslı, sen de ona sahip olduğun için şanslısın." "Haklısın, her **ikisinde de**. Sen bu kurabiyeleri ye." O küveti Eve'e uzattı. "Kalorileri kullanabilirsin."

14

EVE YÜRÜYÜŞ YOLUNDA BİR AN DÜŞÜNMEYE ÇALIŞTI. "Kardeş Jim onun kışını tekmeledi. İntikam almak isteyecektir ama bu muhtemelen daha güçlü bir adamla uğraşmak demek. Bir silahla yaklaşması gerekecek. Ama belki nişanlısını kaçırabilir. Bunu kontrol edeceğiz. Küçükler Ligi koçu, belki orada bir şey olabilir çünkü tercih ettiği silahlardan biri beyzbol sopası."

"Model," diye araya girdi Peabody. "Eski kız arkadaşında olduğu gibi ezilmiş bir ego. Ve biraz parası olabilir."

"Evet, ölçekte daha olası. Öğretmen. Onun yazına mal oldu, onu utandırdı ve parası var. Yalnız yaşıyor. Ve e-becerileri var, belki de iyi bir sahte kimlik yaratabilecek türden."

Çok fazlalar, diye düşündü. Katil şapkasından herhangi birini seçebilirdi.

"Hepsini kontrol ediyoruz." "Hepsini mi?"

"Brooklyn'e ulaşın, Dave'in kardeşini ve nişanlısını kontrol etmeleri için birkaç polis bulun ve Schumaker'ları alın. Neredeyse köşeyi döndüler. Sen Brooklyn'i takip ederken o tarafa git. Ben diğerlerini bulacağım."

Bağlantısını çıkararak Jenkinson'a ulaştı. "Reinhold soruşturmasıyla ilgili. Hayatta ve iyi olmam ve bu şekilde kalmam gerekiyor. Bu isimleri ve adresleri not al."

"Sen hazır olduğunda, patron."

"Marlene Wizlet," diye başladı Eve ve listeyi sıraladı. "Her biri için iki kişilik bir ekip istiyorum ve yüz yüze, tek tek kontroller istiyorum. Jerald Reinhold bir sonraki hedefini arıyor,

ya da o birini seçti. Bu insanların önlem almasını istiyorum. Daha da iyisi, onları korunmayı kabul etmeye ikna edin."

"Hepsi mi?"

"Hepsi. Reinhold'dan haber aldılarsa, bilmem gerek. Davranışlarında herhangi bir şey, ama herhangi bir şey ters geliyorsa, üzerine gidin. Herkesin gözünü Reinhold'a dikmesini istiyorum."

"Hallediyoruz, Teğmen."

"Bittiğinde rapor ver."

Peabody oflaya puflaya geri dönerken o da telefonu kapattı. "Schumaker'lar temiz. Ben ayrıldığımda torunlarını çağırıyordı. Ordudan emekli olmuş. Brooklyn de Kardeş Jim ve hanımefendiyi kontrol etmek için bir birlik gönderiyor."

"Yeterince iyi. Öğretmeni alacağız, bilgisayar öğretmenini. O yakın, Jenkinson da diğerlerine ekip gönderiyor."

"Adresi burada. Önce onu etiketlemek ister misin?"

Arabaya bindiklerinde Eve, "Evet, devam et," dedi. "Ona geldiğimizi haber ver."

Eve arabayı sürerken yaşlı bir kadın olduğunu düşündü. Yalnız yaşıyordu. Erkeklerden daha kolay avlanırdı, ya da varsayım bu olurdu. Aile parası. Para olmadan iyi bir hayat yaşayamazsın.

E-öğretmen.

"Cevap vermiyor." Peabody yer değiştirdi. "Doğrudan postaya."

Eve içgüdüleriyle hareket etti ve hızı yumrukladı. "Koçu ve modeli etiketleyin," diye emretti. "Tetikte olmalarını istiyorum. Eğer isterlerse koruma teklif edin. Mal ve Dave'in bize verdiği isimler üzerinde bir olasılık istiyorum. Farnsworth'ten sonra skalayı küçülteceğiz."

Hâlâ içgüdülerini takip ederek, kahverengi binanın yakınında bir yer aramak yerine çift park etti.

"Güzel bir ev. Komşular yakın ama yine de özel. İyi bir hedef, lanet olsun. Gerçekten iyi bir hedef."

Küçük kapıyı iterek geçti ve Peabody'nin arkasında hala 'link' ile konuşurken kapıya doğru aceleyle ilerledi.

Zili çaldı, kapıyı çaldı. Ve içindeki his keskinleşti.

"Güvenlik meşgul değil. Eğer dışarı çıktıysa, güvenlik neden devreye girmedir? Soldaki yeri al, Farnsworth'u görüp görmediklerine bak. Ben sağdakini alacağım."

Eve koşarak komşu eve gitti ve zili çaldı. Birkaç dakika sonra dahili telefonda bir kadın sesi hızlıca konuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hanımefendi, ben polisim." Eve tarama için rozetini kaldırdı. "Teğmen Dallas, NYPSP. Komşunuzu arıyorum. Bayan Farnsworth?"

Kapı açıldı. Kadın dağınık kahverengi bir at kuyruğu ve ayaklarında kalın çizgili çoraplar olan koyu kırmızı bir eşofman giymişti. Uykulu gözlerle Eve'i incelerken, mavi battaniyeye sarılı bir bohçayı bir kolundan diğerine geçirdi. Eve'in miyavlama seslerini duyduktan sonra bebeği tanıması bir anını aldı.

"Neden onu arıyorsun?"

"Onunla bir konuda konuşmam gerekiyor. Kapısına ya da 'link'ine cevap vermiyor. Onu en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Sanırım dün geceydi. Colin'i beslemek için kalktım, o da Snuffy'yi gezdiriyordu."

"Snuffy?"

"Köpeği. Küçük tatlı bir köpeği var. Dün gece on bir sularında Snuffy ile birlikte evden çıktığını fark ettim."

"Onu bugün görmedin mi?"

"Şimdi sen söyleyince, sanırım hayır. Ama Brad sabah yemeğini aldı, o sırada köpeği yine gezdirecekti. Bekle bir dakika." Geri adım attı, başını çevirdi. "Brad!"

Eve bir gümbürtü duydu, belirgin bir "OW!" Kadın güldü. "Kanepeden düştü," dedi Eve'e. "Colin neredeyse üç haftalık. Ve ikimiz de gerçek anlamda uyumayalı neredeyse üç hafta oldu. Ebeveyn izindeyiz."

Adam kadının yanına geldi. Buruşuk, cam gibi gözlerle bakıyor ve dirseğini ovuşturuyordu. "Ne oldu?"

"Polis. Bayan Farnsworth'u arıyorlar." "Neden?"

"Onunla konuşmam gerek," diye araya girdi Eve. "Onu bugün gördün mü?"

"Periyodu görebildiğim için şanslıyım." Gözlerini ovuşturdu. "Hayır, sanırım değil. Çorbayla birlikte gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Bugün müydü o?" Mavi battaniyenin içindeki şey boru gibi sesler çıkarırken kadın bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Sanırım öyleydi, bulanıklaştırdılar. Bize çorba getirecekti, büyükannesinin tarifi. Bizi ve Colin'i kontrol etme konusunda çok tatlı, hatta marketten bir şeyler alıyor ya da bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını görmek için droidine kontrol ettiriyor."

"Sanırım onun droidini gördüm."

Eve dikkatini yeni babaya çevirdi. "Onun droidi mi?"

"Evet, bir süre önce dışarıdaydım, sadece yürüyüş, biraz temiz hava. Sanırım onun droidini gördüm, bazı elektronik eşyaları taşıyordu. Onda bir sürü var, eskiden Bilgisayar Bilimi öğretiyordu."

"Bir sorun mu var?" diye sordu kadın.

"İçeride kalın."

Peabody diğer taraftaki komşusundan uzaklaşırken Eve geri kaçtı.

"Onu bütün gün görmediler," diye başladı Peabody. "Bir köpeği var ve onu düzenli olarak gezdiriyor, ama bugün... kahretsin," diye bitirdi Peabody, Eve efendisini çıkarınca.

"Bir droidi var. Komşuları elektronik eşyaları taşırken görmüş. Kayıttı."

Peabody tekrar "Kahretsin," dedi ve silahını çekti.

Kapıdan geçtiler, Peabody sağa, Eve sola.

"Bayan Farnsworth," diye seslendi Eve birinci katı temizlerken. "Polis konuşuyor."

Raflarda ve masalarda, denge eksikliğinin ona bir şeylerin durmuş olabileceğini söylediği boşluklar gördü. Mutfaktaki yıkımı gördü. Ve birinci katta tek bir bilgisayar ya da bağlantı yoktu.

Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce çok geç kaldıklarını biliyordu.

İdrarın ve ölümün kokusunu aldı ve Peabody'ye merdivenleri çıktıklarında tekrar sağa dönmesini işaret etti. O da sola, evdeki ofise gitti.

Cesedi kontrol ederken zar zor üşüdüğünü düşündü. Bir başka acımasız, çirkin ölüm, onun ardından yüzüyordu.

Sonra onu bir kenara bıraktı, doğruldu.

"Bir ceset bulduk," diye seslendi ve telsizini çıkarıp haber verdi.

"İkinci kat temiz, sadece ..." Peabody elinde inleyen bir kundakla içeri girdi. Eve bir an için bunun başka bir bebek olduğunu sandı.

"Ne oluyor be?"

"Yatağın altındaydı. Temizlemek için içeri girdiğimde ağladığını duydum. Küçük bir battaniye vardı, ben de onu sardım. Yaralanmış, Dallas. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum."

"Ne kadar kötü olursa olsun, o daha kötü."

"Bu onun küçük köpeği. Komşusu Snuffy'yi günde birkaç kez gezdirdiğini ama bugün gezdirmediğini söyledi."

"Hayır, artık Snuffy'yi gezdiremeyecek. Saha kitlerine ihtiyacımız var. Aradım."

"Onları getireceğim ama Snuffy için bir şeyler yapmalıyız."

Eve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Köpeği şimdi yeterince net görüyordu ve yumuşak kahverengi gözlerindeki acıyı. "Ne?"

"Kitleri alırken bir veterinerin peşine takılabilir miyim diye bakacağım. Gerçekten yaralı. Tamam Snuffy," diye mırıldandı Peabody uzaklaşırken. "Seninle ilgileneceğiz. Sorun yok."

Eve iç çekerek cesede geri döndü. "Sanırım geriye sen ve ben kaldık. Kurban Kafkasyalı bir kadın," diye kayıtlara geçmesi için başladı.

Peabody yavrularla birlikte geri döndüğünde şöyle bir baktı. "Köpeğe ne yaptın?"

"Yandaki baba - aldığınız ev - beni görünce dışarı çıktı. Veterineri tanıyor. Sadece birkaç blok ötede.

O da Snuffy'yi aldı ve şu anda onu orada çalıştırıyor."

Mühürlediler.

Eve ona, "Önce bu katı al," dedi. "Bugün onu kimse görmedi, bu yüzden muhtemelen dün gece köpeği gezdirdikten sonra içeri girdi. Muhtemelen burada çok fazla saat geçirmiştir. Bir yerde uyumuştur. Bakalım arkasında bir şey bırakmış mı? Bakalım droidi bulabilecek misin? Temizlediğimizde bir tane bile görmedim."

Eve kayıtlara geçmesi için kimliğini doğruladı ve ölüm zamanını ölçmek için göstergelerini çıkardı. Kırk üç dakika olduğunu fark etti. Onun bir saatten az gerisindeydi.

"Bütün gece ve günün büyük bir kısmında seninleydi," diye mırıldandı. "Önce seni dövdü, değil mi?" Plastikten kafanın arkasını kontrol etti, yarayı ve kurumuş kanı inceledi. "Bu onun tarzı. Köpeğini gezdirirken. Yatmadan önce köpeğini dışarı çıkarıyorsun. Seni bekliyordu, babası gibi, eski sevgilisi gibi. Geri geliyor, kapıyı aıyorsun ve o arkadan saldırıyor. Sonra saniyeler içinde içeri giriyor ve acele etmiyor. Ne yaptı, köpeği tekmeledi mi, havaya mı kaldırdı, vuruş antrenmanı için mi kullandı?"

Konuşurken cesedi inceledi. "Seni yukarı taşıdım. Bunun bir sebebi var. Sen büyük bir kadınsın ve neden seni buraya kadar taşıdılar? Ofis malzemeleri. Bu senin ofisin, masa, sandalye, küçük bir kanepeler. Bilgisayar Bilimleri öğretmeni. Muhtemelen iyi ekipmanlarınız vardı."

Kanı, bileklerdeki, kollardaki ve ayak bileklerindeki deri yırtıklarını inceledi. "Denemişsin. Görünüşe göre çok uğraşmışsın. Seni onca zaman hayatta tuttu, böylece seni kullanabilecekti."

"Dallas mı? Görünüşe göre onun yatak odasını kullanmış. Banyodaki geri dönüşüm kutusunu kontrol ettim ve aldığı bazı ambalajları görebiliyorum. Sa ürünleri, cilt ürünleri. Biraz da sa. Saçını kestirmiş."

"Tamam."

"Üniformalar burada."

"Onlara morfin bir kopyasını verin. Kimlik fotoğrafını ve morfunu göstermelerini istiyorum."

Peabody başını salladı. "Sence onu o şekilde itmiş olabilir mi? Belki de çırpınırken düşmüştür."

"Söylemesi zor ama öylece oturup kabullenmediği kesin. Banttı kurtulmaya çalışırken derisini yırttı."

"Konuştuğum komşular onu seviyor. Bunu söyleyebilirdiniz." Peabody derin bir nefes aldı. "Burada hiç droid yok. Hâlâ ana kata çıkmam gerekiyor ama orada da bir tane görmedim."

"Onu sakladı. Bir droidin olması kullanışlı. Arkasını temizler, ayak işlerini yapar. Bu hoşuna giderdi. Elinde ne olduğunu öğrenelim, oraya da bir BOLO gönderelim."

"Üzerinde. Geri gelebilir, Dallas. Güzel bir yer, büyük bir ev. İyi bir üs olur."

"Komşular. Bir ya da iki gün içinde sorular sormaya başlardı. Onun hakkında, köpek hakkında. Ya da bir randevusu olurdu. Burada istediğini aldı."

Yüzü asık olan Peabody cesede baktı. "Çünkü onu Bilgisayar Bilimleri'nde sınıfta bıraktı. Lisede."

"Çünkü onu kızdırdı. Şimdi tek ihtiyacı olan bu. Ve para. Üniformaları hazırlayın."

Eve linkini çıkardı. Feeney

"Yo." dedi.

"Başka bir DB var. Bilgisayar Bilimleri öğretmeni, emekli."

"Ne? D mi aldı?"

"Kız onu sınıfta bıraktı, o da bunun acısını onu yaklaşık on sekiz saat boyunca bir sandalyeye bağlı ve bantlı tuttuktan sonra plastik bir torbayla boğarak çıkardı. Ve küçük köpeğini parçalayarak."

"Şerefsiz."

"Evet, öyle. Bir sürü güzel ekipmanı olması gerekiyordu ama onu temizledi."

Feeney'nin zaten çökmüş olan yüzü daha da çöktü. "Oyuncaklarım yoksa size yardım edemem."

"Nesi olduğunu bulmak için araştırma yapacağım ama bu arada güzel bir çizdiği olması gerekiyordu. Bunu isteyecektir."

"Parayı aramamı ister misin? Sorun değil."

"Onu er ya da geç bulacağımızı biliyor, kim olduğunu bildiğimizi biliyor. Bazı numaralar biliyordur, değil mi? Parayı zıplatmak

"Etrafta dolaşıyor, saklıyor."

"Eğer içinde iyi olsaydı, her şeyin iç yüzünü bilirdi."

"İçinde iyiydi. Eğer parayı çekip transfer etmesini sağlarsa, izleri örtbas etmesini sağlardı." Yırtık deriye, çiğ morluklara baktı. "Ama kolay lokma değildi. Belki de hilelerin içinde hileler vardır. Yani, bir e-adam gerekiyor."

"Ben de onlardan biriyim. Elinizdeki verileri bana verin." "Farnsworth," diye başladı Eve, "Edie Barrett."

Cesetle işi bitince, odayı incelemeye başladı. Adamın orada epey zaman geçirdiğine inanıyordu.

Farnsworth'un hesaplarını boşaltmak için. Yeni bir kimlik için mükemmel bir kaynak olmaz mıydı? Deneyimli bir e-öğretmen.

Eve bir an gözlerini kapattı. Burada görünüşünü değiştirmişti -saçını, ten rengini, gözlerini. Buraya gelene kadar beklemişti.

"Bir sonraki hamlesini çoktan planlamıştı." Peabody tekrar kapıya doğru adım atınca döndü. "Muhtemelen eski sevgilisinin yanından doğruca buraya geldi. Kurbanı son görüşüyle zamanlama yeterince iyi. Çantasında ihtiyacı olan her şey vardı. Bant, ip, bıçak, sopa, kıyafetler, ürünler. Eski sevgiliyi öldür, buraya gel, Farnsworth'u sadece bir sonraki cinayet için değil, yeni bir kimlik ve daha fazla para için araç olarak kullan."

Peabody, "Burası iyi para eder," diye yorum yaptı. "Ne kadar parası varmış?"

Eve'in bağlantısı sinyal verdi ve ekranında Feeney'i okudu. "Bir dakika içinde söyleyeceğim. Dallas."

"Kurbanınızın gayrimenkuller, mücevherler, sanat eserleri ve bunun gibi şeyler hariç yaklaşık dört milyon doları vardı."

"Lanet olsun. Şimdi yuvarlanıyor."

"Hızlı bir aramayla bulduğum tüm hesapları bugün itibariyle boşaltılmış."

"Basit bir transferle günümü güzelleştirip bunu bana söyleyecek değilsiniz."

"Yapamam. Biraz parmak işi ama bulacağız. Sadece sizi uyarıyorum."

"Takdir ediyorum. Turnayı gözünden vurdu," dedi Peabody'ye. "Ve bunu karmaşık hale getirecek kadar da zekiydi. O daha zekiydi ve biz daha zekiyiz diye devam edeceğiz. Ama şu anda kendini zengin hissediyor."

"O kadar parayla tavşan olabilir."

"Hiç sanmıyorum." Çok eğleniyorum, diye düşündü. Şimdiye kadar bin vuruş yaptı. "Hesaplaşacak daha çok şey var. Hâlâ para isteyecektir. Öndeyken neden bırakasın ki? Ama bu o kadar acil olmayacak. Bir sonrakini bu özel bir faktör olmadan da yapabilir."

"Bu uzun bir liste, Dallas."

"Listedeki her isimle temasa geçeceğiz ve temasa geçtiğimiz herkese eklememiz gereken başka birini tanıyıp tanımadıklarını soracağız. Eğer içlerinden koruma isteyen olursa, başlarına bir polis koyacağız. Bunu bütçede bulacağım."

"Mutfakta öfke nöbeti geçirdi, en azından öyle görünüyor."

"Evet, gördüm."

"Gerçekten baktığınızda çok kötü. Kırılmış tabaklar, oyulmuş tezgahlar ve aletler, parçalanmış cam eşyalar, etrafa savrulmuş yiyecekler. Bir şey onu kızdırmış."

Cesede son bir kez daha baktı. "Umarım oydu. Onun acı çekmesini istiyordu. Eski sevgilisiyle bunun avantajlarını öğrendi. Bu eğlencenin, gücün, intikamın bir parçası. Onu en uzun süre hayatta tutan oydu. Bir sonrakini de canlı tutmak isteyecektir, böylece kendisi de eğlenebilecektir."

Tam bir üniformalı merdivenlerden çıkarken o da dışarı çıktı. "Teğmen? Dışarıda morfin tarifine uyan bir adam gördüğünü söyleyen bir tanık var."

"Onu ben alırım."

"Evet, efendim. Ve süpürme araçları az önce geldi." "Onlar için hazırız."

Dışarı çıktı; kendi aracı, siyah-beyaz ve süpürgecinin minibüsü arasında trafik cehenneme dönmüştü.

Eve bangır bangır çalan kornaları, coşkulu küfürleri duymazdan geldi ve sahte deri ceketli, yüksek adımlı hava botlu ve kulak kanalındaki gümüş çıtçıt kümesini göstermek için bir tarafı yukarı doğru tıraş edilmiş kahverengi saçları olan on altı yaşlarında bir çocuğa odaklandı.

Acımıyor muydu, diye merak etti, orada delikler açmak?

"Teğmen Dallas. Adın ne?"

"X."

"Adın X."

"Xavier gibi. Xavier Paque. Ben X."

"Tamam, X. Bu adamı gördün mü?"

Çocuk tekrar morfa baktı, omuzlarını iki kez aşağı yukarı salladı. "Evet, selam. Şurada oturuyorum." Sokağın karşısını işaret etti. "Pazardan sörf tahtamla dönüyordum. Bir gazoz içmeye gitmiştim ve şuradaki herifi gördüm, elinde bir iki yuvarlanmayla sallana sallana gidiyordu."

"Topalladı mı?"

"Evet, hey, bilirsin." Çocuk biraz topallayarak gösterdi. "Sinirli görünüyordu, anladın mı? Ama güzel, sıkı ipler."

"Söz konusu ipleri tarif edin."

"İyi ceket, gerçek ineğe benziyor. Çoğunlukla fark ettiğim buydu, bir de topallama. Belki güzel botlar." Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Evet, güzel çizmeler. Eminim inek çizmeleri de vardır. Biri mag-duffel tarzı, keskin. Ama diğeri? Çok eskiydi. Oldukça dandikti, ve adamım, kırmızıydı. Bir erkek için sahte. Şal gözlükler. Birkaç tane vardı, onları kırdı. Bummed."

"Topallıyor, ipleri sıkıyor, tekerlekli bir spor çantası ve kırmızı bir bavul taşıyor."

"Evet, büyük kırmızı rulo."

"Peki ya saçları? Uzun mu, kısa mı, renkli mi?"

Çocuk şimdi başını kaşıdı. "Kısa. Sen kısa değilsin ama ben de uzun değilim. Sarışın, sanırım. Belki bir yaması vardı." Yine düşünceli bir yüz ifadesi. "Belki bir yaması vardı," dedi, eliyle

Çene. "İyi baktım çünkü ceketinde bir şey yoktu ve canı çok yanıyormuş gibi yuvarlanmaya devam ediyordu."

"Batıya mı gidiyorsun?"

"Evet, bu taraftan." X'in gözleri Farnsworth'ların evine kaydı. "Bayan F'nin bir sorunu mu var?"

"Evet." "Ne gibi?"

Haber yayılacaktı, hem de çabucak. Kaçmanın bir anlamı olmadığına karar verdi. "O öldü. Gördüğünüz adamın sorumlu olduğundan şüpheleniyoruz."

Bir parmak hareketiyle soğuk bir gençten sersemlemiş bir çocuğa dönüştü. Gözleri doldu, gözyaşlarının parıltısı, şokun ışıltısı. "Hadi ama, hayır dostum. Siktir et onu. Hayatta olmaz."

"Özür dilerim. Onu tanıyor muydun?"

"Bayan F? Bu çok kötü. Bayan F? Uyanık, biliyor musun? Okul için elektronik eşyalarımda bana yardım ediyor. Benim işim değil ama bana yardım ediyor. O total piç mi yaptı onu? Onu durdurabilirdim. Bir şeyler yapardım."

"Var. Benimle konuşman, gördüklerini anlatman onu bulmamıza yardımcı olacak."

"Köpeği nerede? Snuff-man nerede?"

Peabody ona "Veterinerde," dedi.

"Yaralandı mı? Dostum, daha da kötü. O köpeği çok seviyor."

"Onunla ilgileniyorlar."

"Annemle konuşmak istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Devam et." Eve bir kart çıkardı. "Aklınıza başka bir şey gelirse benimle iletişime geçin."

"O hiç kimseyi incitmedi. Bu doğru değil. O hiç kimseyi incitmedi." Sokağın karşısına koşmadan önce Eve'in kartını cebine attı.

"Belki de yapmıştır," dedi Eve. "Belki de ona zarar vermeyi başarmıştır. Taksiler, Peabody."

"Ben zaten oradayım." Bağlantısını çalıştıran Peabody, Eve ile birlikte arabaya doğru yola koyuldu.

"Memur bey!"

Eve durdu ve yeni babanın koşarak gelmesini bekledi. "Teğmen," diye düzeltti.

"Ah, üzgünüm. Snuffy'yi en azından bir gece tutacaklar. Veterinerin adına ihtiyacınız olabileceğini düşündüm, bu yüzden bana bir kart vermelerini istedim."

"Teşekkürler."

"Bayan Farnsworth gerçekten..."

"Evet, özür dilerim. İsminizi alamadım."

"Brad Peters. Hırsızlık mıydı?"

"Tam olarak değil."

"O... bize karşı çok iyiydi. Margot hamile kaldıktan hemen sonra taşındık. Margot'nun ailesi St. Paul'de yaşıyor, bu yüzden hemen yanı başında bir anne olması onun için iyi oldu. Hiçbir şey duymadım ya da görmedim... Kendimizi bebeğe o kadar kaptırmıştık ki."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Köpek bizde kalabilir mi?"

"Ah..."

"O köpeği gerçekten çok severdi." Çocuk gibi onun da gözleri yaşlarla doldu. "Snuffy'nin barınağa düşmesini istemiyorum çünkü onu alacak kimse yok. Veteriner masraflarını biz ödeyeceğiz. Bizi tanıyor. Bizi seviyor. Onlar bir birlik gibiydiler. Onu çok özleyecek."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Bunu onaylaması gereken akrabaları ya da bir varisi olabilir."

"Tamam. Ama biz ona bakacağız... Yabancıların olduğu bir barınağa gitmek zorunda kalmamalı. O onun ailesiydi."

Eve'in aklına Galahad geldi. "Ailesi sahip çıkmazsa, veterinerden size gelebilmesi için burayı temizleyeceğim."

"Teşekkürler. Gidip Margot'ya söylesem iyi olacak. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Hemen yan komşumuz."

Bu her yerde olur, diye düşündü Eve uzaklaşırken. Çünkü her zaman Jerry Reinhold gibi biri vardır.

Peabody'ye "Taksi," diye tekrarladı.

"Kontrol ediyorlar. Bir sürü pikap, yani-"

"Bir kliniğe veya sağlık merkezine, acil servise, acil servise bırakarak çapraz kontrol yapmalarını sağlayın. Batıya giden en yakın

Buradan. Topallıyor, acıyor. Belki ayağına bir şey düşürmüştür. Ya da belki kurban kendini ve sandalyeyi onun üzerine düşürmeyi başarmıştır. Bu görüntü hoşuma gitti."

"Yapmamak zor." Peabody taksi şirketini yeniden etiketledi, irtibat kişisine bırakma unsurunu verdi. "Sayı! Varick ve Laight'tan al, Church Street Acil Bakım'a bırak. Tek yolcu, iki çanta."

"Hadi gidelim."

Belki de hâlâ orada, bir bekleme odasında sıkışmış, muayene sırasında topuklarını soğutuyor olabilirdi. Peabody'nin rengi atana kadar trafikte bir sıçrayışta gitme dürtüsüne direndi ama bunu yapmadı.

Eve bir kez daha çift park ederken Peabody, "Buraya ihtiyacım olabilir," demeyi başardı.

Eve, kaldırım boyunca ilerledi, geniş ve ne yazık ki kalabalık olmayan bekleme alanına girdi. Kalabalık onu tedaviye kadar oyalayabilirdi.

Doğruca resepsiyon görevlisine yöneldi, yaka kartını kaldırdı ve Peabody'ye morf için işaret etti. "O burada mı?"

Resepsiyon görevlisi Eve'e, rozete ve morfa bakarak kaşlarını çattı. "Hayır, ama öyleydi."

Hayal kırıklığı onu boğmak istiyordu. "Ne zaman gitti?"

"Belki bir saat önce. Yaklaşık bir saat önce."

"Nereye gittiğini, ulaşım şeklini biliyor musunuz?"

"Hayır, kapıdan çıkıp gitti. Neden?"

"Onun nesi vardı?"

Şimdi de dürttü. "Hiçbir hastanın bilgilerini paylaşmaya iznim yok."

"İsim. Ne ismi?"

Resepsiyonist bilgisayarını kontrol etti. "John olarak giriş yapmış. Sigorta söz konusu değilse gereken tek şey bu. Nakit ödeme yapmış."

"Doktorunu görmek istiyorum. Şimdi."

"Sandalyelere oturursanız, bir bakayım-"

"Şimdi dedim." Eve tezgâhın üzerine eğildi. "Az önce morga gitmekte olan emekli bir öğretmeni bıraktım. Sen

onu oraya gönderen adamı tedavi etti. Sana göre ondan bir saat gerideyim. Tartışarak zaman kaybetmeyeceğim. Onu tedavi eden doktoru buraya getirin, yoksa oraya geri döner ve ortalığı birbirine katarım."

"Bekle. Sadece bekle." Resepsiyon görevlisi uçararak geri döndü ve bir köşede gözden kayboldu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde uzun boylu, zayıf, beyaz önlüklü Asyalı bir adamın peşinden geri döndü.

"Bütün bunlar da ne?"

"Bütün bunlar cinayet. Bu adam dört kişiyi öldürdü. Neden geldiğini, ne yaptığını, ne söylediğini bilmem gerek. Her şeyi."

Tek kelime etmeden ona aynı köşeyi dönmesini ve sahte bir pencerenin yanında yemyeşil bir palmiye saksısı olan küçük bir ofise girmesini işaret etti.

"Hasta bir cinayet zanlısı mı?"

"Birden fazla. Hangi ismi kullandığını, yaralarını, tedavisini ve herhangi bir takip programının olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Arama izniniz yok."

"Dört cesedim var. Ama bu şekilde oynayabiliriz. Peabody?"

Doktor bir elini kaldırıp salladı. "Tam adını kullanmamayı tercih etti. Sadece John, ve gizlilik formunu kontrol etmeyi ihmal etti. Yani. Hastanın sağ ayağında iki metatars kırığı ve birinci kuneiformda ince bir kırık vardı."

Bir tablet aldı, dokundu, kaydirdi. Ve Eve'e bir ayak şeması gösterdi.

"Yani... Birkaç kırık ayak parmağı ve şurada, kemerden önceki kısımda bir saç çizgisi anlaşması mı?"

"Temel olarak evet. Asadan, sargıdan ve rahatsızlığı tedavi etmekten, hastaya ayağını dinlendirmesini tavsiye etmekten başka yapabileceğiniz çok az şey var. Bunların hepsini yaptım. Ayrıca diyaframında küçük bir morarma vardı. İç yaralanma yoktu. Sol tarafına

-Mükemmel bir şekilde ayakta durabiliyor ve ilaç tedavisi sayesinde hiçbir rahatsızlık hissetmiyor."

"Takip yok, sevk yok."

"Teklif etti ve reddetti. Seyahat ettiğini ve yanında birkaç bavul olduğunu söyledi. Nakliye merkezinde birinin ayağına ağır bir valiz düşürdüğünü, sonra da valizin üzerine basıp diyaframına sıkıştırdığını iddia etti. Ayağının sadece zedelendiğini düşünmüştü ama kısa süre sonra daha fazlası olabileceğine karar verdi ve muayene ve tedavi için geldi. Muayene, tedavi, ilaçlar, sargı ve yumuşak alçı için nakit ödeme yaptı."

"İyileşmesi ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir. Günlük asa tedavileri ve dinlenmeyle birkaç gün içinde iyi olabilir. Takipler olmadan, birkaç hafta. İlk tedavi en yoğun olanıdır."

"Evet, oradaydım. Eğer geri gelirse, başka bir tedavi yapmaya karar verirse, benimle iletişime geçin. Ona haber vermeyin, sadece bekletin ya da tedaviyi uzatın. Şiddet yanlısı, tehlikeli ve öldürmekten çekinmeyecektir."

"O zaman umarım yapmaz. Burada sık sık çocuklarımız oluyor." "Ona bir koltuk verin, sırasını beklemesini söyleyin ve beni etiketleyin."

"Girisini ben hallederim."

Dışarı çıkar çıkmaz Eve yanına yaklaştı ve kendi lastiğini tekmeledi. "Kahretsin! Hızlı ve etkili bir tıbbi müdahalede bulunma şansı olmalı. Hackerlar, kanamacılar ve kusanlarla bir saat boyunca uğraşamazdı."

Lastiği tekrar tekmeledi, sonra sürücü kapısına doğru yürüdü ve korna sesleri arasında direksiyonun arkasına geçti.

Peabody'ye bir kez daha "Taksi," dedi. "Başladım bile."

15

KABİN AÇISINDAN BOMBALADIKTAN SONRA, EVE Cinayet Masasına geri döndü ve doğruca ofisine yöneldi. Peabody listedeki her potansiyel hedefle temasa geçerken o da panoyu ve defteri güncelleyecekti.

Notlarını gözden geçirip güncel bir rapor yazdıktan sonra, elinde kahvesiyle oturup tahtasını inceledi.

Velilerden öğretmene.

Kronolojik olarak öldürmüyordu. Yakınlık ölçüsüne göre değil. Farnsworth'ün Lori'den daha fazla parası olduğunu bildiği ya da buna kesinlikle inandığı için maddi kazanç için de değil.

Aklındaki, suçun seviyesine göre miydi? Onu en çok ne ya da kim aşağılamış ya da kızdırmış? Erişim kolaylığı?

Geri dön, diye emretti kendine.

İlk cinayet, anne. Dürtü. Öfke nöbeti, silahın rahatlığı.

İkinci cinayet, önceden planlanmış, pusuya yatmış, silah seçimi.

Üçüncüsü, planlı, pusuya yatarak bekleme, silah satın alma, işkence unsurları.

Dördüncüsü, planlı, pusuya yatmış olabilir -muhtemel, diye karar verdi- cinayet silahını bulup bulmadığı ya da yanında getirip getirmediği belli değil. Daha kapsamlı işkence, mali kazanç ve büyük olasılıkla sahte kimlik için ek kurban kullanımı.

Her biri için farklı silah, ancak dördünün üçünde sopa, son ikisinde ise bant ve kordon kullanıldı.

Ve dördü de kendi evlerinde öldürüldü.

Muhtemelen buna sadık kalacağına karar verdi, ancak kendi sonucunu desteklemek için bir olasılık araştırdı. Kirletir miydi

Kendi yuvasını, nerede inşa ederse etsin? Ve onları en güvende hissettikleri yerde öldürmeyi seviyordu, değil mi? Eşyalarını karıştırıyor, yiyeceklerini yiyordu.

Bu, cinayete bir başka aşağılanma düzeyi daha eklememiş miydi? "Yer önemli," dedi yüksek sesle.

Peabody'nin kovboy çizmelerinin hızla geldiğini ve masasından uzaklaştığını duydu.

"Elinde ne var?" diye sordu.

"Elektronik cihazlarla ilgili bir şey bulmuş olabiliriz. Dışarıda buraya gelen bir kadın var. Fast Cash Pawnbroker'da çalışıyor, Farnsworth olay yerinden beş blok ötede. Masamda bekliyor. Farnsworth'un aletindeki numaralarla eşleşen üç rehineyi kontrol ettiğini söyledi. Kontrol ettim, uyuyorlar."

"Ben onunla konuşurum. McNab'ı ya da Feeney'nin onları alması için oraya gönderebileceği birini çağırın."

Eve'in ölçülerine göre reşit bile olmayan kız sandalyesinde kıpırdandı. Kemik inceliğinde, siyah, saçları cetvel gibi düz mısır sıralı örgüler halindeydi. Boyalı kot pantolonunun üzerine kırmızı bir ceket giymiş ve tırnaklarını yemişti.

"Juana Printz," dedi Peabody Eve'e. "Juana, bu Teğmen Dallas."

"Tamam. Selam. Bunu bildirmek zorundayım.

Kanun böyle, değil mi?" "Neden bana neyi rapor etmen gerektiğini söylemiyorsun?"

"Fast Cash'te Bay Rinskit için mi çalışıyorum? Ve bu droid, onun bir droid olduğunu nasıl anladığınızı biliyorsunuz, çoğunlukla gerçekten iyi olanları bile?"

"Evet, biliyorum."

"Elinde üç comps, yüksek kaliteli D&C'ler taşıyarak geldi. Yüklüydü, değil mi? Belki biraz eğik olduğunu düşündüm, ama hey, her türlüşünü alıyorsunuz. Ama işlemden sonra onları kontrol etmem gerekiyordu ve uyarıyı gördüm. Bay Rinskit'e söyledim ve bunu nasıl rapor edeceğimi söyledim, o da bana işime bakmamı söyledi. Ben de dedim ki, 'Ama Bay Rinskit, burada

çalıntı ve polis soruşturmasının bir parçası' dediğimde bana çenemi kapamamı, onları kontrol etmemi ve işime devam etmek istiyorsam unutmamı söyledi."

Tırnaklarını yemeyi alt dudağını ısırarak kadar uzun süre bıraktı. "Yaptım - yani sustum ve onları kontrol ettim, ama unutmadım. İşten çıkar çıkmaz otobüse atlayıp buraya geldim. Çünkü kanun böyle."

"Doğru olanı yaptın. Droidi daha önce gördün mü?" "Hayır efendim, hayır. Ama sanırım, belki de Bay Rinskit rapor vermesi gerektiği gibi. Belki de bu konuda sustum ama bu üç üst düzeydi ve susmaya devam edemezdim. Söylediğimi bilmek zorunda mı?"

Tekrar tırnaklarını yemeye başladı, kara gözleri endişe doluydu. "Yapma dedikten sonra ihbar ettiğimi öğrenirse beni kesin kovar. İşimi kaybedeceğim."

"İşini seviyor musun?"

"Patlıyor." Juana biraz gülümsedi. "Geniş esiyor ama çalışmam gerek."

"Bir dakika bekle."

Peabody, "McNab ve iki üniformalı kanıtları toplamak üzere yola çıktı," diye bildirdi.

"Güzel. Juana için bir makbuz ayarla. Rapor için 100 dolar."

"Ben hallederim."

Eve bir parmağını kaldırarak Juana'ya bir dakika daha beklemesini işaret etti ve 'link'ini çıkardı.

Roarke'ın yöneticisinin telefonu açmasını bekliyordu ama adamın kendisiyle karşılaştı. "Selam."

"Sana da selam. Ben de tam ofisten çıkıyordum."

"Ben değilim. Elimde başka bir DB, DB'nin hesabından katilin hesabına aktarılan paranın rotasını bulmama yardımcı olabilecek üç çalıntı para ve küçük bir şey var."

"E-iş, öyle mi? Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Neden sana gelmiyorum?"

"Bunu yapabilirsin, ama bu noktada Feeney'e gitmen gerekecek." "Seni tercih ederim ama razı olurum. Küçük şey nedir?"

"Aslında seni bu yüzden etiketledim. Birine iş vermek istiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Mesele de bu. Bilmiyorum. Ve aslında, birine iş vermenizi istiyorum."

Kaşları kalktı. "Birine iş vermemi istiyorsun... ne yapacağını bilmiyorsun?"

"Eğer 'Bu kıza bir iş verin' diyemiyorsanız, gezegenin yarısını istihdam eden birine sahip olmanın ne anlamı var ki?"

"Bir kız."

"Şey, yirmili yaşların başında. Dürüst, açık sözlü. Rehinci dükkânındaki işini kaybedecek o malları ihbar ettiği için ama yine de geldi. Düzgün, temiz, kibar ve dürüst," diye tekrarladı. "Elinizde bir şeyler olmalı - Aşağı Batı en iyisi olur."

İç çekerek "Eve," dedi. "Kyle Pruett'le temasa geçsin," diye başladı ve bilgileri sıraladı.

"Kim o?"

"İnsan Kaynakları'ndaki asistanlardan biri, şehir merkezinde. Geçmiş araştırmasından geçmesi ve mülakata girmesi gerekecek ama Kyle'ın bir şeyler bulabileceğini düşünüyorum. Bana onun bilgilerini verin, ben de iletayım."

"Harika. Sana göndereceğim ve sana borçlanacağım."

"Kesinlikle yapacaksın." Ama ona gülümsedi. "Feeney aracılığıyla sana doğru geliyorum."

Tatmin olmuş bir halde Juana'ya döndü. "Peabody, Juana'nın tüm bilgilerini aldın mı?"

"Evet, efendim."

"Roarke'a gönder." Peabody'ye attığı bakış tüm soruların önünü kesti. "Juana, bir şeyi not etmeni istiyorum."

"Oh, evet, hanımefendi."

Juana eski, yıpranmış bir 'link' çıkarırken Eve, "Teğmen," dedi.

"Evet, efendim, Teğmen."

Yeterince yakındı. Eve, "Kyle Pruett," dedi ve Juana'ya girmesi için bilgileri verdi. "Onunla temasa geçin. Seni bekliyor olacak. İş bulmana yardım edecek."

Juana 'link'inden başını kaldırdı, gözlerini iki kez kırptırdı. "Bir iş mi?" "Patronunu yetmiş iki yılığına kapatacağız. saatler, başka çalıntı mallar bulursak daha fazla. Para cezasına çarptırılacak ve cezai suçlamalarla karşı karşıya kalabilir. Eğer tam bir moron değilse, onu ihbar ettiğınızı bilecektir. Oraya geri dönme. Sana verdiğim bağlantıyı kullan. Bana karşı dürüst olduğun gibi ona karşı da dürüst ol. Geçmişinde yanlış bir şey varsa, ona önceden söyle. Hiç tutuklandın mı Juana?"

O kara gözler kocaman oldu. "Hayır, hanımefendi! Efendim! Teğmenim! Annem kığımın derisini yüzerdi."

"Temas kurun. Ve geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Dedektif Peabody bana bu kuponu verdi. Bilmiyordum. Haber yapmak için para aldınız. Buraya para için gelmedim ama işimize yarayabilir. Ben de iş için bir şans kullanabilirim." Ayağı kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı. "Bu şans için teşekkür ederim. Annem doğru şeyi yapmanın kendi ödülü olduğunu söyler ama bunu elde ettiğim için çok mutlu olacak. Şükran Günü yemeğinden önce özel bir teşekkür konuşması yapacağız. İkinize de teşekkür ederim. Ona söylemek için doğruca eve gidiyorum."

Juana aceleyle dışarı çıktığında Peabody, "Yaptığın çok hoş bir şeydi," dedi.

"Bu sağlam bir mola olabilirdi ve o bunu bize verdi." Baxter geçmeden onu engellemek için yana kaydı. "Nereye gidiyorsun?"

Kaşlarını oynatarak kravatının düğümünü düzelitti. "Vardiyadan çıktım ve ateşli bir randevuya gidiyorum."

"Sen geri döndün ve ateşli randevunun biraz sakinleşmesi gerekecek."

"Adamım." Gözlerini tavana dikti. "Bu kadar yaklaştım."

"Peabody, potansiyel hedeflerin listesini coğrafi olarak."

"Bu Reinhold cinayetleri mi, Komiser?" Trueheart hevesli bir ifadeyle Baxter'ın yanına geldi.

"Bu doğru. Elimizde Reinhold'u geçmişte kızdırmış olan kişilerin bir listesi var ve sıradaki onlardan herhangi biri olabilir. Hepsine haber verildi, koruma teklif edildi."

"Bebek bakıcılığı yapmamızı mı istiyorsun?" Baxter sordu.

"Hayır. Çetelesi dört ve hepsi kendi evlerinde öldürüldü. Bu evlerde yüz yüze görüşmeler yapılmasını ve evlerin konumları, girişleri, güvenlikleri ve temel ritimleri hakkında tam bir rapor istiyorum. Ayrıca kolay taşınabilir değerli eşyaları not edin, elektronik eşyalara dikkat edin. Söz konusu potansiyeller şu anda listede olmayan başka potansiyeller biliyorsa, bilmek istiyorum. Onlara tüm morfini gösterin. Birlikte yaşadıkları kişiler veya aile üyeleri varsa, onlara gösterin, onlarla konuşun. Eğer bir sonraki avını henüz seçmediyse, şimdi seçiyordur."

"Liste ne kadar uzun?" Baxter merak etti.

"Sevgilin biraz sakinleşecek," diye tekrarladı Eve. "Eğer onu tekrar ısıtamazsan, bu senin suçun."

Sırıttı. "Isıtmak benim uzmanlık alanım."

"Onlara SoHo'nun yukarısını ver," diye karar verdi Eve. "Sen ve ben SoHo ve aşağısını alacağız. Sen de ödül olarak soğuk olduğu söylenen bir model alacaksın," dedi Baxter'a.

"Sosisli."

Peabody, "Anlaşıldı, PPC'lerinize gönderiliyor," diye duyurdu.

Eve, Peabody'ye dönmeden önce "Tam raporlar," diye tekrarladı. "Bizimkileri ayırın. Liste üzerinde çalışmadan önce Morris'le konuşmak istiyorum. Yardım istersen üniforma alabilirsin."

"Aldım. Payınızı gönderiyorum."

"Eyerleyin o zaman. EDD'yi kontrol ettikten sonra yola çıkıyorum. Bir şey çıkarsa beni etiketleyin."

Eve ofisine girdi, ceketini ve dosya çantasını aldı ve asansörü aklına bile getirmekten kaçınarak EDD'ye doğru kaymaya başladı.

Görünüşe göre Merkez'in yarısı da aynı fikirdeydi.

EDD olan renk ve hareket patlamasına hazırlıklı olsa bile, Feeney'nin akli başında ofisine varmadan önce duyuları sarsıldı.

"Sahaya gidiyorum, önce bir görüşmek istedim." "Seni içeri aldım."

Ekranında en az altı program varmış gibi görüldüğünden, hatırı sayılır bir iş yaptığını düşündü.

Hokkabazlık.

"Bu göt herifin Fen Bilimleri'nden çıkmış olduğunu mu söyledin?" "Evet."

"Transferleri kolay bir iz bırakmadan yapmasını sağlayacak kadar öğrendi. Zıplıyoruz, kayboluyoruz, patlıyoruz, sonra batıyoruz. En azından büyük kısmı için açık deniz ve gezegen dışı diyorum, ama henüz orada değiliz. Ben de diyorum ki numaralandırılacak ve/veya korunacak. Parayı er ya da geç bulacağız, ancak bu on yıl içinde bir kimlik bulamayabiliriz."

Basset hound gözleriyle ona bir bakış gönderdi. "Zaten düzgün ateş edemiyorsun."

Ellerini ceplerine sıkıştırdı. "O zavallı kıcını yakaladığımızda avukatlarının onu itip kakabileceği bir fare deliği bile vermek istemiyorum."

"Bazıları fare deliği açmayacak kadar iyi atış açlarına sahip. Bunun böyle olduğunu söylemiyorum." Omuzlarını kaldırdı. "Roarke içeri giriyor."

Ve her açığı biliyordu. Muhtemelen bazılarını da icat etmişti. "İnekleriyle oynamayı seviyor."

Feeney sadece gülümsedi. "Onu kullanabiliriz. McNab bilgisayarlarla birlikte döndüğünde laboratuara taşınacağım. Şimdilik bunların bir kısmını otomatik olarak çalıştırabilirim. Ekipmanla şansımız daha çabuk dönebilir."

Roarke içeri girdiğinde, "Bana haber ver... Çok çabuk oldu," dedi.

"Trafikte biraz şans." Şık koyu renk takım elbisesi ve pardösüsü, arkasındaki kapı aralığından geçen renk cümbüşüyle tezat oluşturuyordu. Ekranlara baktı, o vahşi mavi gözleriyle hızlı bir tarama yaptı. "Ah, çoklu vardiyalar, çapraz tüneller, yanal düşüşler."

"Evet," diye onayladı Feeney. "Ve sonra biraz daha." "Bu eğlenceli olmayacak mı?"

"Al bakalım. Morga gidiyorum, sonra da potansiyel hedeflerle bazı görüşmeler yapacağım."

Ve Roarke bu karışımın içinde herhangi bir yiyeceğin nerede olabileceğini merak etti. Onun gözünde kadın gergin ve yorgun görünüyordu. "Ben

sen."

Kadın kaşlarını çatdı. "Peki ya eğlence?"

"Uzaktan çalışacağım ve her ikisinin de en iyisine sahip olacağım. Yapmamı istediklerinizi PPC'ye gönderebilirsiniz," dedi Roarke Feeney'e.

"Yapabilirim. McNab dönene kadar beklersen-"

"Geri döndü," diye araya girdi Roarke. "Ona kısa bir süre rastladım. Kanıtları kaydediyor, sonra da laboratuara getiriyordu."

"Kompozisyonlardan birini kaydedeceğiz. Bakalım onunla ne yapabileceksin."

"Memnun oldum. Seninle garajda buluşalım mı?" diye sordu Eve.

"Bekleyebilirim." Kenara çekildi, 'link'ini çıkardı ve listesindekilere ziyaret beklediklerini bildirmek için zaman ayırdı.

Roarke'ın mühürlü bir bilgisayarını garaja taşıması sırasında onunla birlikte yürüyerek sonuncusunu da bitirdi.

"Bu şekilde giyindiğinizde bir yardımcınızın eşyaları taşıması gerekir."

"Şimdi ben miyim? Gönüllü mü oluyorsun?"

Bunu görmezden geldi ve arabanın kapılarını açmak için şifresini tuşladı. "Aşağı Manhattan'ın her yerinde araba sürerken bunu nasıl çalışacaksın?"

"Direksiyonda siz olacağınız için yeterince kolay."

Bilgisayarın mührünü açtı, sonra cebinden bir çeşit mini sürücü çıkardı, bir porta taktı, diğerine de PPC'sini taktı. Garajdan çıkıp berbat bir trafiğe girerken ona baktı.

"Yorgunsun," dedi.

"Hayır, yorulmadım."

"Öylesin ve bunu büyük olasılıkla kahvaltıda beri gerçek bir şey yemediğin için gösteriyorsun."

"Kurabiye yedim. Ve onlardan küçük bir kutum var - ki lanet olsun, ofisimde bırakmışım. Onlara güle güle de."

"Gerçek yemek," diye tekrarladı.

Öyle miydi? Hatırlayamadı. "Eve gidince yiyeceğim. Anneciğim."

Misilleme olarak bir parmağını kadının böğrüne soktu, sonra da gösterge panelindeki bağlantıya dokunup kaydıldı. "AC modu," diye emretti, "on iki onsluk protein shake, çikolatalı."

Alındı ... Seçiliyor ...

"AC modu mu? Ne AC modu?"
"Sisteme programlanmış olan çünkü karım çoğu gün kendini aç bırakıyor."

Teslimat ...

Emniyet kemerini çıkarması, vites değiştirmesi, koltukların arasından arkaya uzanması gerekiyordu. Sessiz kaymayı, küçük tıkırtıları duydu ve kaşlarını çatarak dikiz aynasına baktı ama açığı tam olarak yakalayamadı.

"Nerede? Nasıl oldu?"
"Arka koltuktaki konsolda. Sadece bir mini," dedi ona çalkalamayı uzatırken. "İçinde sadece birkaç temel şey var. Birkaç shake, kahve-"

"Kahve?"
Ona toz gibi kuru, uzun bir bakış attı. "Aşk olmalı." "Kahve," dedi tekrar.

"Birkaç protein çubuğu da. Bana kullanma kılavuzunu okuduğunu söylemiştin."

"Yaptım. Çoğunu. Bir kısmını. Birazını," diye itiraf etti. Ve sevdiği için olsa gerek, shake'i içti. Berbat değildi.

"Neden yorgun değilsin? Neden bir protein içeceği içmek zorunda değilsin?"

"Çünkü birkaç saat önce iyi bir öğle yemeği yedim ve bisküvili çay içtim."

"Birkaç saat önce bir katilin peşindeydim."

"Belki bir şeyler yemiş olsaydın onu yakalayabilirdin."

"Olmazdı. Şanslı piç. Kim otuz dakika içinde bir sağlık kliniğine girip çıkar ki? Hiç kimse. Ama o giriyor. Onun yolunu kesiyordu, ama bununla" -çenesini bilgisayara doğru salladı- "belki benimkini kesmeye başlar."

Morgda durdu.

"İçeri girmemi istemiyorsanız, molada çalışmaya başlayacağım."

"Evet." Dışarı çıkmaya başladı, tereddüt etti, sonra koltuğunu geri koydu. Koltuğun altına uzandı, çekiştirdi ve ambalajının üzerine yapışkan bant yapıştırılmış bir çikolata çıkardı.

"Zeki kız."

"O lanet şeker hırsızı korumalı bir araca giremez, bu yüzden acil durum şekerlerini saklıyorum." Şekerini ikiye böldü ve ona bir pay verdi. "Bu aşk," diye onayladıktan sonra dışarı çıktı.

Eğlenerek ve onun şeker hakkındaki hislerini bildiği için duygulanarak, işe başlarken şekerin paketini açtı.

İlk taramasından sonra ilginç diye düşündü. Ve ikinci, daha derin bir taramadan sonra ekledi.

Bu ilgi ve meydan okumayla zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor, sadece yeterince ilgili veya önemliyse 'bağlantı etiketleri' yapmak veya almak için duraklıyordu.

Eve arabanın kapısını tekrar açtığında çalışma alanından çıktı.

Oturdu, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Bu yüzden işi tamamen bir kenara bıraktı, bir elini onunkinin üzerine koydu ve hiçbir şey söylemedi.

"Morris, onu yaklaşık 18 saat tuttuğunu düşünüyor. Evindeki ofisinde bir sandalyeye bağlanmış ve bantlanmış. Onu iyice dövmüş, önce kafasının arkasına. Yine bir sopa. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş, muhtemelen kör edici bir baş ağrısı. Ciddi derecede susuz kalmış, bu yüzden ona yiyecek ya da su vermiş olması pek mümkün değil. Yüzüne birkaç darbe, el, yumruk. Kucağındaki kan ve idrarın bir kısmı köpeğe ait. Küçük bir köpeği varmış. Biraz hırpalamış, veterinerde. Bilekleri, ellerinin arkası ve ayak bilekleri yırtılmış."

Ah, Tanrım, diye düşündü ama hiçbir şey söylemedi.

"Bandı gevşetmeye çalışırken deriyi yırtmış. Omzu çıkmış. Bunu, adam onu öldürmeden hemen önce ya da öldürürken, kafasına plastik bir torba geçirerek boğarken yaptığını düşünüyoruz. Sandalyeyi devirmeyi başardığını ve ayağının üzerine düştüğünü düşünüyoruz. Birkaç parmağı kırılmış ve ayağında ince bir çatlak var. Sanırım bunu o yaptı. Onun uzaklaşmasına izin vermedi. Ona biraz bedel ödetti. En azından biraz."

"Kimdi o?" Roarke sessizce sordu.

"İyi bir öğretmen, iyi bir komşu. Lanet köpeğini seven bir kadın. Sanırım bunu kullandı. Herkes onun köpeği sevdiğini söylerdi, köpek onun ailesiydi. Adamın her istediğini yaptığını düşünmüyorum ama adam onu sevdiği şeye zarar vermekle, ailesini tehdit etmekle tehdit etseydi muhtemelen yapardı. En azından onu oyalamaya çalışırdı. Sonra da yaşayamayacağını anladığında ona zarar verirdi."

"Onu bulacaksın."

Bilgisayara bir göz attı. "Yapacak mıyım?"

"Yapacaksın, evet. Bu kısım hızlı olmayabilir ama bitecek. Bu ünite bir amatör tarafından silinmedi. Kapsamlı ve profesyonel."

"Onu bunu yapmaya zorlamış olmalı."

"Ne zaman öldü? Yani zaman."

"Yaklaşık bin altı yüz."

"O zaman hayır. Kısa bir süre sonra yapıldı."

"Kapsamlı ve profesyonel olduğunu söylerseniz bunu yapmasına imkan yok. O kadar becerikli değil. Bu... droid," diye fark etti. "Bir droidi vardı ve onu kendisi programlardı. Droidin bilgisayarları silmesini sağladı. Orada bir şey yok mu?"

"Her zaman bir şeyler vardır. Asıl mesele onu geri getirmek, onu bulmak. Bunu kendi laboratuvarımda daha iyi yapacağım. Eve dönene kadar Feeney'nin bana gönderdiği finansal veriler üzerinde çalışacağım."

Başını salladı, doğruldu, sonra Peabody'nin ona gönderdiği listeyi çağırdı ve bilgisayarın rota önerisini takip etti.

Eve son adrese geldiğinde yorgun olduğunu fark etti. Şu anda sadece eve gitmek, kendi alanına girmek ve bu işi halletmek istiyordu.

"Bu sefer ben de seninle geleceğim," dedi Roarke. "Bu şekilde yapabileceklerimin çoğunu yaptım."

"Tamam. Bu Reinhold'un eski Küçükler Ligi koçu. Reinhold'u dinlemediği için kadro dışı bırakmış, Reinhold da sopasını alıp evine gitmiş."

"Ve sizce bu adamı çocukken olan bir şey için öldürür mü?"

"Yapacağını biliyorum," diye düzeltti Eve. Rozetini altı daireli, bodur binanın güvenlik tarayıcısına doğru kaldırdı. Doğrulama ve izin için bekledi.

İçeri girdiklerinde Roarke'a "İki kişiydiler," dedi. "Wayne Boyd, karısı Marianna. İki çocukları var, biri yüksek lisansta, biri üniversitede."

Düdükle temizlenen merdiveni seçti, sonra 2-B'nin kapısını çaldı ve rozetini güvenlik gözetleyicisine doğru tuttu.

Hoparlörden "Teğmen Dallas?" diye bir ses geldi.

"Bu doğru. Sizinle daha önce konuşmuştum."

"Yanınızda biri mi var?" "Sivil danışmanım."

Bir dakika daha sürdü ama kilitler açıldı, kapı açıldı. Boyd temkinli bir şekilde hem onu hem de ellili yaşlarının sonlarında, koyu kahverengi saçlarına biraz ak düşmüş, fit bir adam olan Roarke'ı inceliyordu. Güçlü bir yüzü, berrak mavi gözleri vardı ve yanında iri yarı, çirkin bir köpek duruyordu.

"Pekala, Bruno, dinlen."

Köpek hemen Boyd'un yanına yaslandı ve dili garip ve şapşal bir sırıtışla dışarı çıktı.

"Bayan Farnsworth olayını duyduğumuzdan beri biraz sinirliyiz." "Anlaşıldı. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, üzgünüm. Sorun yok, Marianna! Polis geldi. Her ihtimale karşı yukarı çıkmasını söyledim. Çocuklarımız tatil için burada."

Kapıyı kapattı, ikinci kat boyunca bir parmaklıkla çevrili geniş, yüksek tavanlı bir yaşam alanına geri adım attı.

Köpek, kırmızı tüylü bir kilim parçasının üzerine pati atarak geldi ve hemen bir çeşit kemiği kemirmeye başladı.

İkinci katta üç kişi belirdi; zayıf bir sarışın, yirmili yaşlarının başında geniş omuzlu bir adam ve adamdan birkaç yaş küçük, söğüt gibi ince bir esmer.

"Tartışacak yaşta," dedi sarışın Boyd'a, "ve ben sayıca üstünüm."

"Hepimiz bu işin içindeyiz baba." Genç adam aşağıya doğru ilerledi. "Tamam. Tamam, Flynn. Tamam, Flynn, haklısın. Hepimiz bu işin içindeyiz."

"Kahve yapmalıyım. Sana kahve getireyim mi?" Marianna sordu.

Eve kahve için adam öldürebileceğine karar verdi, sahte kahve için bile. "Bu harika olur. Bay Boyd, şu anda burada kalan başka biri var mı?"

"Hayır, sadece biz. Flynn ve Sari kampüse dönecekleri Pazar gününe kadar burada olacaklar. Rutinin yeniden başlaması için hepimizin Pazartesi gününe kadar vakti var."

"Reinhold'un suretini gördünüz. Hepiniz mi?"

"Evet. Hiçbirimiz onu görmedik."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Flynn.

"Dur." Boyd uyarıcı bir bakış fırlattı. "Flynn'in lisede Bayan Farnsworth'ü vardı. Ona olanlardan dolayı hepimiz sarsıldık. Teğmen, on yıldan daha uzun bir süre önce çocuğu birkaç maçlığına kenara almıştım. Belki on beş yıl önce. Bundan bir şey öğrenmedi. Vuruşunda, şampiyonluk maçında söz dinlemeyip ıska geçtiğinde üzerine gitmedim. Bu Küçükler Ligi. Onlar çocuk. Onlara yüklenemezsin."

"O zamanlar küçük bir piçti, şimdi daha büyük bir piç oldu."

"Flynn," dedi annesi kahveyi getirirken yorgun bir sesle. "Bu doğru." Sari konuştu. "Belki de onu gerçekten tanıımıyordum, ama onun kaba ve kindar olduğunu hatırlıyorum. Ve belki benim Bayan Farnsworth'um yoktu ama olan arkadaşlarım vardı ve onu seviyorlardı."

"Onun için mazeret uydurmuyorum. O hasta," diye devam etti Boyd. "Ve yakalanması, durdurulması gerekiyor. Konuştuğumuz gibi dikkatli olacağız ama hiçbirimize zarar vermek istemesi için bir nedeni yok. Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile."

"Öyle olduğunu söylediğimde bana inanın," diye düzeltti Eve. "Kinci ve şiddet yanlısı olduğunu söylediğimde bana inanın ve algıladığı her hafifliğin karşılığını ödemek istiyor. Siz de onlardan birisiniz Bay Boyd. Kurbanlarından üçü üzerinde beyzbol sopası kullandı."

"Aman Tanrım, Wayne."

Boyd karısının elini tutarken Eve bekledi ve onu sakinleştirmeye çalıştı. Kahvenin, polis kahvesinin dehşeti ile Roarke kahvesinin keyfi arasında bir yerde olduğuna karar verdi. Şikayet edemezdi.

"Dinle, Jerry'yi on bir yaşından beri görmedim, konuşmadım ya da onunla herhangi bir temasım olmadı."

"Onunla ilgili değerlendirmenizi 11'de bana bildirin. Filtre yok, Bay Boyd. Dürüstçe söyleyin, birçok çocukla çalıştınız. Bir görüşünüz var."

"Tamam." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Tembel, kibirli, sinsî. Vahşî değildi, yüzünüze karşı değildi, ama bir sınırı vardı ve sınırın altında, o- Tanrım, o bir çocuktu."

"Dürüstçe," diye tekrarladı Eve.

"Yumuşak. Ona çaprazdan bak, alınganlık yaptı. Gıybetçi. Oyunda oldukça iyiydi ve biraz disiplin, biraz pratikle daha iyi olabilirdi. Antrenmanları hep kaçırdı ya da geç gelirdi, her zaman bir bahanesi vardı."

Hâlâ karısının elini tutuyordu ve bakışlarını tekrar Eve'e çevirmeden önce kısa bir süre ona baktı. "Ondan hoşlanmadım, dürüst olmak gerekirse. İşi bıraktığında sevinmişim ve bunun için kendimi kötü hissettim. Ama o bir sorundu ve onu kaybettiğim için üzgün değildim."

Eve başını salladı, Flynn'e baktı. "Küçük bir piçti, şimdi daha büyük bir piç oldu. Ve bir katil. Burada iyi bir yeriniz ve oldukça iyi bir güvenliğiniz var ama bunu aşmak için fazla bir şey gerekmez. Biraz planla olmaz."

Nasıl planlayacağını. Birinin arkasına gizlenip, bakım ve teslimat gibi davranıyor. İyi bir aileniz var Bay Boyd."

"Pekala. Pekâlâ. Koruma alacağız."

"Bu çok iyi. Herhangi biriniz dışarı çıktığında yalnız gitmeyin. Eğer onu görürseniz -bu senin için de geçerli Flynn- ona yaklaşmayın, güvenli bir yere, eve ya da halka açık bir yere gidin ve polise haber verin."

"Ne kadar süre için?" Boyd sordu.

"Keşke size söyleyebilseydim. Onu bulmak, durdurmak benim önceliğim."

"Durmayacak," diye ekledi Roarke. "O bir kafese girene kadar durmayacak. Sana bunun sözünü verebilirim."

Eve ayağa kalkarken, "Bir saat içinde burada bir memurunuz olacak," dedi. "Ve bu iş bitene kadar günün her saati."

"Teşekkür ederim. Seni geçireyim."

"Ben yaparım anne." Sari ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. "Kim olduğunuzu biliyorum," dedi sessizce. "İkinizi de tanıyorum. Siz gittikten sonra onlara söyleyeceğim. Sanırım sizi tanıyamayacak kadar üzgünler." Gülümsemeyi başardı. "Kim olduğunuzu bildiklerinde kendilerini daha güvende hissedecekler."

"Birlikte kalın," diye öğütledi Eve. "Bu da daha güvenli."

16

EVİN IŞIKLARI KARANLIĞA KARŞI PARILDIYORDU. Kapıdan içeri girdiğinde rüzgâr kırbaç gibi esmeye başladı, kesilmiş ağaçları kırbaçlıyor, ısıklık gibi bir inilti çıkarıyordu.

Zor bir gece olacak, diye düşündü, birden fazla açıdan.

Arabadan indiğinde, o şiddetli rüzgâr paltosunu pençeleyerek dalgalandırdı.

Roarke ona sırtınca, "Ne?" diye sordu.

"Rüzgâr, kasvet, ışık haleleri. Savaşmak üzere olan uhrevi bir savaşçı kraliçe gibi görünüyorsun."

"Onu bilmem ama savaş kulağa doğru geliyor."

Summerset ona soğuk bir bakış atarken, savaşın ilk aşamasının fuayede başladığını varsayarak içeri girdi.

"Ah, nerede yaşadığını hatırladın."

"Unutmanı ummaya devam ediyorum."

Eve paltosunu silkelerken ve kedi bacaklarına sürtünmek için acele ederken dikkatini Roarke'a çevirdi.

"Ailenizin planlandığı gibi yarın geleceğini bildirmek için teyzeniz benimle temasa geçti. Tahmini varış süreleri 2 saat.

Bizim saatimizle öğleden sonra."

"Güzel. Onların gelişi sırasında burada olmak için elimden geleni yapacağım."

"Umarım. Richard DeBlass da doğruladı. Bu akşam New York'a vardılar. Çocuklar çok heyecanlı." Gözleri şimdi Eve'e sabitlenmişti. "Özellikle Nixie seni göreceği, burada seninle olacağı için çok heyecanlı."

"Burada olacağım," diye karşılık verdi Eve. Bir ara. Bir şekilde. Tanrım.

Ve Nixie'yi ilk gördüğü haliyle, anne babasının kanına bulanmış, saklandığı dušta titrerken görebildiği için Eve, omuzlarında yeni bir ağırlıkla doğruca merdivenlerden yukarı çıkıp evindeki ofisine girdi.

Roarke arkasından içeri girdiğinde, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Tam olarak yapman gereken şey." Bilgisayarı yere bıraktı. "Peki ya şimdi? Yemek yiyeceğiz."

"Tanrım, keser misin? Yapacak işlerim var. Yönetim kurulumu güncellemem, Peabody, Baxter ve Trueheart ile çeşitli koruma detayları verdiğim polisleri kontrol etmem gerekiyor. Feeney ile görüşüp oteller konusunda baskı yapmaya başlamalıyım çünkü o orospu çocuğu bir yerlerde. Kiralık birimleri, mülk alımlarını da ekleyin çünkü artık bir yığın parası var ve kışınıza yeni bir kimlik koyabilirsiniz. Ve, oh, bunu yaparken, yüzüme yemek tıktırmam ve bir ev dolusu insan ve bir tatil yemeği hakkında endişelenmem gerekiyor. Herkes etrafımı sarmışken düşünemiyorum."

"Zor olmalı," dedi aldatıcı, tehlikeli derecede sakın bir sesle, "şehirde, muhtemelen gezegende bu orospu çocuğunu yakalayabilecek tek kişi olmak. Ya da, aslında, bu kadar çok katil orospu çocuğunu. Etrafınızdaki pek çok kişi sizden yemek yemenizi, uyumanızı ve ara sıra sohbet etmenizi bekleyecek kadar düşüncesizken daha da zor. Sizin dünyanızda ne büyük bir yüküz biz."

"Demek istediğim bu değil. Çok iyi biliyorsun-"

"Evimize gelen arkadaşlarım ve ailem olduğu için burada durup tokat yemek zorunda olmadığımı biliyorum. Ya da aşırı stresli ve gergin olduğun için. O yüzden nasıl istersen öyle yap."

Bilgisayarı tekrar aldı ve dışarı çıktı.

"Gergin mi?" Dehşete düşmüş, derin bir hakarete uğramış bir halde yumruklarını sıktı ve kendisine bakan kediye dik dik baktı. "Bu saçmalık da nereden çıktı?"

Galahad arkasını döndü, kuyruğunu havaya dikti -biraz daha hakaret ederek- ve Roarke'ın peşinden dışarı çıktı.

"Ben de sana," diye mırıldandı. Masasına doğru yürüdü, onu tekmeledi, sonra da tahtayı güncellerken bilgisayarına gelenleri okumasını emretti.

Acı acı küfretmeden önce neredeyse iki dakika dayanabildi. "Bilgisayar, dur ve kaydet. Lanet olsun."

Ev sistemine onun nereye gittiğini sormaya başladı ama sonra anladı. Kanıt bilgisayarını almıştı, bu yüzden laboratuvarına gitmişti.

Bir kavga sırasında çekip gidemezdi ve özellikle de onun için iş yaparak zaman harcamak için çekip gidemezdi, böylece zaten olduğundan daha boktan hissedecekti.

Onu takip etti, bilgisayar laboratuvarına soktu, ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, saçlarını arkaya bağlamış, elinde bir kadeh şarap ve dikkati silinmiş bilgisayarda oturuyordu.

"Ben gergin değilim ve bu aptalca bir kelime." "Nasıl istersen."

"Ve sen bunu yapamazsın." Ona bir parmak salladı. "Mantıksız görüneyim diye tamamen sahte olan o makul ses tonuyla cevap veremezsin. Bu kirli bir dövüş."

Ona soğukkanlı bir bakış attı. "İstediğim gibi dövüşürüm."

"Kavga edecek zamanım yok. İşimi yapmaya çalışıyorum çünkü eğer yapmazsam bir başkası kendini döşemede bulacak. Morris benden kira almaya başlayacak."

"O zaman gidin işinizi yapın, elbette, Teğmen. Size engel olmayacağım."

"Sen de öylesin." Şarabını kaptı ve bir yudum aldı. "Kafamı karıştırıyorsun, kendimi aptal ve bencil hissetmeme neden oluyorsun ve-"

"Gergin misin?" diye sordu ve gözleri kısılmış, yakıcı bir bakış kazandı.

"Bana bir daha öyle dersin, yemin ederim seni yumruklarım."

Ayağa kalktı. Burun buruna, göz göze. "Dene bakalım. Kanlı bir kavga ikimize de iyi gelebilir."

Şarap kadehini tekrar yere bıraktı. "Oh, beni kışkırtma."

"Ben buna daha çok cesaret derdim." Çok kasıtlı bir şekilde gülümsedi. "Tabii devam edemeyecek kadar gergin değilsen."

Ona yumruk atmadı; o da bunu beklerdi. Onun yerine, ayağını onunkinin arkasına taktı ve yere düşürmek için aç yaptı. O da karşılık verince momentum ikisini de yere serdi.

Dönüp darbenin şiddetinden kurtulmaya çalıştı ama ikisi de laboratuvarın zeminine kemikleri kırılacak kadar sert bir şekilde çarptılar. Bacaklarını makasladı, adamın karnına dirseğini indirecek bir yuvarlanma denedi ama adam her zaman kaygandı ve dirseği engelledi.

Üstün ağırlığını kullandı, neredeyse onu kısıtıyordu. Ama kendisi de kaygandı, kayarak uzaklaştı. Ve neredeyse, çok neredeyse, dizini taşaklarına geçiriyordu.

Ve onun ses tonuna kirli dövüş dedi.

Boğuşular, yuvarlandılar ve taburelere, dolaplara çarptılar, her biri birkaç çürük almaya ya da vermeye razı oldu, ta ki adam kadını sıkıştırmayı başarana kadar - ve kadın da dizini çok da nazik olmayan bir şekilde adamın taşaklarına bastırmayı başardı.

Saçları çözülmüş, yüzünü ve onunkini perdelemek üzere düşmüştü. Aletlerin uğultusu ve tıkırtısı arasında nefesler hızla geliyordu. Adamın şiddetle, öfkeyle bakan mavi gözleri kızın kaynayan kahverengisiyle buluştu.

Adamın ve kadının kalbi savaş tamtamları gibi atıyordu.

Sonra, bir düğme hareketiyle ağzı kadının ağzındaydı, bacakları adamın etrafına sarılmıştı. Tüm öfke, hüsrana, hakaret, şiddetli ve ilkel bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Kadın adamın dilini ısırdı, adam kadının gömleğini yırttı, tüm bunlar olurken bu ihtiyaç, bu şiddet, inşa edildi ve yakıldı. Şimdi yuvarlandılar, boğuşular, serbest kalmak için acil, neredeyse vahşi bir arayışa girdiler.

Ellerini onunla doldurdu, ağzını onunla doldurdu, kanı öfkelenirken, vücudu kasılırken, titrerken. Kadın onun altında kıvrıldı, etrafını sardı, onu her türlü kontrol düşüncesinin ötesinde alevlendirdi.

Pantolonunu kalçalarından aşağı çekti, ince, basit bariyeri yırtıp attı ve onu soluk soluğa, titreyerek

elleriyle zirve yaptı.

Ve daha fazlası, ondan, ondan, akılsız, pervasız, imkansız bir şehvetin vahşi kasırgasında.

Karanlık zevk seline kapılmış, daha fazlası için açgözlülüğten kör olmuş, onu kendisine doğru sürükledi. Köprü kurarak ilk vahşi hamleyi talep etti, sonra bir sonrakini, bir sonrakini. Bacakları adamın etrafında sertçe kenetlenmişken, adam onu doldurana kadar onu acımasızca yanlara doğru mahmuzlar gibi sürdürdü. Onu boşaltana kadar. Kendini boşaltana kadar.

Onun üzerine yığıldı, nefesi kesildi, aklı gitti. Onu mahvettiğini düşündü. Onu kemiğine kadar soymuş, sonra da paramparça etmişti. Şimdi onun altında yatıyordu, gevşekti ve titremeleri hissedebiliyordu, çılgın seksin artçı sarsıntıları onu sarsıyordu.

Ya da onu. Ya da ikisi birden.

Onun. Çıldırtıcı, çileden çıkarıcı, büyüleyici, cesur her santimi. Onun.

Ve tek bir şeyi bile değiştirmezdi.

"Görünüşe göre bunun için zamanın varmış." Boğazı sanki ateş yutmuş gibi hissediyordu ve çalışma masasındaki şarap için bir milyonunu verebilirdi ya da ayağa kalkıp onu alacak gücü.

Ona bakmak için başını zar zor kaldırabildi. Kızarmış, yumuşak, uzun, parıldayan viski rengi gözler.

"Oldukça hızlıydı."

Buna ve konuştuktan sonra elinin yanağına dokunmasına gülümsedi. O da dudaklarını onun yanağına bastırdı.

Şimdi, öfke ve şehvet yikanıp gitmiş, altta yatan aşk sağlam ve güçlü duruyordu.

"Gergin değilim. Başka bir kelime düşün. Aileni seviyorum, biliyorsun. Sadece... şu anda, her şeyle birlikte, hepsiyle, bu..."

"Biraz bunaltıcı."

Bunu düşündü. "Sorun değil. Bunaltıcı olması sorun değil. Geçen yaz oraya gittiğimizde, çoğunlukla - benim durumum olmayan ceset için kısa bir duraklama dışında - takılıyorduk, biraz bira içiyorduk."

"Bunu gayet iyi anlıyorum."

"Sanırım, belki. Nixie'yi de ekle. Bu adil değil, doğru değil, ama çocuğu her gördüğümde ya da onunla her konuştuğumda içim burkuluyor. Hafifliyor ama hep öyle başlıyor. Onu bulduğum zamanki haliyle görüyorum, ailesinin kanı içinde sürünüp saklandıktan sonraki haliyle. Neden beni görmek, benimle konuşmak istediğini anlayamıyorum. Ona bunu, neler yaşadığını, neler kaybettiğini hatırlatmalıyım. Bu benim kafamı karıştırıyor ve şu anda bunu kaldıramam."

"Eğer ona acı verirsen, Richard ve Elizabeth seni görmesine ya da seninle konuşmasına izin vermezler."

"Sanırım değil."

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu arkadaş ve aile işini olduğu gibi kabul edin. Elinizden geleni, yapabildiğiniz zaman yapın. Ve onlar arkadaş ve aile oldukları için, her biri sizin ne olduğunuzu, ne yaptığınızı ve bunun ne anlama geldiğini anlıyor."

"Summerset." Küçümsedi.

"Ve Summerset de öyle." Roarke parmağıyla çenesindeki çukura bir fiske vurdu. "Tıpkı senin onu deldiğin gibi o da seni delmekten zevk alıyor."

"Belki."

Bir dakikalığına gözlerini kapattı. "Çok geç kalmıştım. Ve onları kafamda görüyorum, onlara ne yaptığını görüyorum çünkü çok geç kalmıştım."

"Eve." Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Kendini suçlamaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Daha iyisini bilmek her zaman onu durdurmuyor. Bulduğum her şey ailesinin iyi insanlar olduğunu, iyi ebeveynler olmak için ellerinden geleni yaptıklarını ve istediği olmadığı için onları katlettiğini söylüyor. Onları yok etmiş. Lori Nuccio, sıradan bir kız, iyi bir garson, sorumluluk sahibi, iş bulmasına yardımcı olmak için iki kez kendi yolundan çıkmış. Onu aşağıladı, onu bitirdi çünkü ondan çaldıktan sonra, ona vurduktan sonra onunla yaşamasına izin vermedi."

Adam etrafını sardığında ona doğru kıvrıldı ve büyük bir rahatlık buldu.

"Ve Farnsworth - iyi bir öğretmen, öğrencilerin hatırladığı türden, çirkin küçük köpeğini seven ve komşularına çorba yapmayı teklif eden bir kadın. Ona saatlerce eziyet etti ve onu öldürdü çünkü lanet olası okul ödevlerini yapamayacak kadar tembeldi."

"Onu tanıyorsun. Onu durduracaksın."

"Önce o değersiz piçi bulmalıyım." "Ve bulacaksın," diye tekrarladı.

Uzun bir nefes verdi. "Yapacağım." Bırak gitsin, diye emretti kendine. Bırak gitsin. "Neyse, özür dilerim. Sayılır."

Ona gülümsedi. "Sonunda geldiğimiz yeri düşünürsek, aynı şeyi söylemek zor."

Ve o da gülümseyebildiğini fark etti. "Şimdi acıktım."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle."

Kolunu kaldırıp topuklarının üzerine oturdu. Sonra ona sırtıttı.

Onun bakışlarının yönünü takip ederek kendine baktı. Gömleğinin yırtık pırtık bir kolunu, destek tankının büyük bir kısmını ve silah kayışını giymişti; pantolonu botlarının bileklerine dolanmıştı.

"Muhtemelen güzel bir gömlekti," diye düşündü yüksek sesle. "Daha fazlasına sahip olman iyi. Benim de var."

Kendi paçavralarını çekiştirip çıkardı.

"Yırtık eşyaları bir geri dönüştürücüye götürmeliyiz. Summerset'in bunları almasına izin veremem."

"Seks yaptığımızın farkında olduğunu sana hatırlatıp duruyorum." "Seks var, sonra seks var."

Kadın pantolonunu tekrar yukarı kaldırırken, adam yırtık kıyafetleri düşündü. "Var, evet. Onları toplayacağız." Elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. "O zaman üstümüzü değiştirip yemek yiyelim, sonra da işe koyulalım, ne dersin?"

"Bunun bir plan olduğunu söylüyorum."

"Peki spagetti ve köfteye ne dersiniz?"

"Bence bu dahice bir plan." Bir an için kendini ona yasladı.

"Bütün gün bunun altında ezildim. Bu hiçbir şey

ve bir dava hakkında sinirlenmenin hiçbir faydası yok. Sanırım biraz stres atmam gerekiyordu."

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Adamın çıplak göğsünü dürttü. "Sen de buharını boşaltmışsın dostum."

"İkimizin de şükredecek bir şeyleri var."

Birlikte yırtık gömlekleri topladılar.

Yemekler, yönetim kurulunu güncelleme, sahadaki çalışanlarından gelen raporları okuma ve Feeney ile temas kurma rutini gibi yardımcı oldu.

Roarke'ın laboratuarda ne yaptığını bilemiyordu ama silinmiş makinede yardımcı olacak bir şey bulabilecek biri varsa, onun bulabileceğini kuşkusuz biliyordu. Bulacaktı.

Olasılıkları hesapladı ama sonuçlardan emin olamadı. Gerçekten de, Boyd'ların üniversite çağındaki iki çocuğunu hesaba kattığında, hedefleme yüzdesi artıyordu. Reinhold çocukların Şükran Günü'nde evde olduğunu nereden bilebilirdi?

Ailesini ve tatilleri düşünür müydü?

Boyd'u isteyecektir, diye düşündü, çalışırken biraz daha kahve içerek. Parkın dışından bir vuruş yapabileceğini kanıtlamak için, bu onun düşüncesi olabilirdi.

Ama Boyd, kendi oğlu -aynı apartmanda yaşayan oğlu- tarafından pusuya düşürülen, biraz formsuz bir satıcı değildi. Boyd formdaydı, sertti ve iyi bir güvenliği vardı. Reinhold'un orada dikkatli bir plan yapması gerekecekti. Eve daha çok cesaretini toplaması gerektiğini düşündü.

Önce kadınları, daha yaşlı hedefleri, daha az güvenli hedefleri denemek daha olasıdır.

Marlene Wizlet ve Schumaker'lar, arkadaşı Asshole Joe ile birlikte listesinin başında yer alırken, onu eski Küresel Çalışmalar öğretmeni Garber takip etti.

Eğer kalıba sadık kalırsa, bu onlardan biri olacaktı. Eğer, diye düşündü, her birinin altını çizerken.

Belki de son kurbanının parasıyla küçük bir tatile çıkacaktı.

Hayır, diye karar verdi ayağa kalkıp etrafta dönerken. Yine o coşkuya, yine o güce, yine o intikama ihtiyacı olacaktı. Ama yaralıydı, bu da biraz zaman kazandırabilirdi.

"Neredesin, seni piç kurusu?"

Bir kez daha haritayı ekrana getirdi, her suç mahallinin, her görülenin altını çizdi. Bilgisayarın yardımıyla, başı zonklayana kadar daha fazla rota, daha fazla olasılık hesapladı.

Roarke içeri girdiğinde, sonuçları inceliyor, yorgunluktan çok hayal kırıklığından topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu.

"Çok fazla olasılık var. Oteller, apartmanlar, apartman daireleri, dubleksler, müstakil konutlar. Üst düzey hesap yaptığınızda ve eski mahallesine yakın sektörlere odaklandığınızda bile çok fazla seçenek var. Şehir dışında yaşamaya da karar verebilir. Lanet olası New Jersey. Brooklyn, Queens. Hayır, hayır." Kendine kızarak ensesindeki gerginliği ovuşturdu. "Manhattan'da ve bildiklerine yakın bir yerde olacak. Uzaktan kendini üstün hissetmek istemeyecektir. Ama..."

"Daire çizmeye çalışıyorsunuz, Teğmen." "Bunu biliyorum. Bu beni kızdırıyor."

"Uyumaya ihtiyacın var. Zihnini boşalt," diye devam etti ve eliyle yüzünü kavradı. "Sabah dinç bir şekilde gel."

"Bu adamdan nefret ediyorum ve bu çok aptalca. Daha kötülerıyla de uğraştığım için özellikle nedenini bile bilmiyorum. Ama boğazıma yapıştı."

"Onu Mülakat'a aldığında, sen de onunkine sıkışıp kalacaksın." Dudaklarını kızın alına bastırdı. "Hadi yatağa gidelim."

Olabilir, diye düşündü, çünkü daireler çizerek çalışmak hedefini bulmasını sağlamayacaktı.

Yatak odasına doğru yürürlerken "Bir şey aldın mı?" diye sordu.

"Yavaş ve sinir bozucu. Elimde bazı baytlar var ve birimlerini birbirine bağladığını görmem için yeterli. Daha fazlasını çıkardığımızda, paranın izini daha kesin bir şekilde takip edebiliriz. Feeney kafasını duvara vuruyor. Bu gece birkaç kez bağlantı kurduk. Yarın yine vuracak. Siz sormadan söyleyeyim, evet McNab da benim gibi iş başında ve Callendar'ı da çağırdılar. Oraya varacağız ama hepimiz için yavaş ve sinir bozucu olmaya devam edecek."

Yatak odasında soyundu. "Para izini, hesapları bulursak -ki bunlar yasal olarak bizim erişimimiz dışında- onları kayıt dışı olarak hackleyebilirsin."

Kadın geceliğini sürükleyerek giyerken ona baktı. Cildinde, kendini çok yorduğunda ortaya çıkan o soluk, yarı saydam parıltı vardı. "Evet, yapabilirim ve bundan zevk de alırım."

"Bunu düşünmem gerek. Önce oraya gitmeliyiz ve bunu düşünmeliyim. Eğer onu kendi yöntemimle bulamazsam, senin yönteminle bulmak zorunda kalabilirim. Çünkü aklında bir sonraki hedefi var ve şimdi onu çözüyor. Üzerinde çalışıyor ve bu konuda kendini beğenmiş hissediyor."

Onunla birlikte yatağa girdi ve onu kendine doğru çekti. "Öyle ya da böyle ona sahip olacaksın. O zaman bu kadar kendini beğenmiş olmayacak, değil mi?"

"Onunla işim bittiğinde değil." Gözlerini kapadı, uyumak için kendini iradeye bırakmaya çalıştı.

Reinhold yeni çatı katında, gösterişli yeni yatağında bir doz daha ağır kesici yuttu ve bunu bina yönetiminin hediye ettiği son şampanya şişesiyle kovaladı.

Ayağı acıyordu!

Klinikten ayrıldığında kötü hissetmemişti, hatta uyuşturucuyla gezinirken kendini çok iyi hissetmişti. Sonra yeni evine girdiğinde, yönetimden gelen büyük hediye sepetini bulduğunda kendini bir milyon ya da dört milyon gibi hissetmişti.

Şampanya, süslü peynirler, şekerlemeler, meyveler, kurabiyeler ve her türlü zengin erkek atıştırmalığı.

Kendini o kadar iyi hissetmişti ki, droid'e eşyalarını boşaltmasını, sonra da dışarı çıkıp ithal bira almasını ve biftekli akşam yemeğini hazırlamasını emretmişti.

Biftek yemeklerine alışmak hoşuna gidecekti.

Dairenin, binanın her tarafını dolaşmış, mağazaları, spor salonunu, restoranları ve barları kontrol etmişti.

Barda takılmayı -içtiği bir kadehten daha uzun süre- belki de bir kadınla takılmayı düşünmüştü. Ama önce etrafı tanımak istiyordu.

Kendini iyi hissetmek için mahallede de biraz dolaşmıştı.

Ayağı zonklamaya başlayana kadar ondan uzak durmasının ve yüksekte tutmasının söylendiğini hatırlıyordu.

Aptal doktor bunu daha açık bir şekilde ifade etmeliydi, dedi kendi kendine, ilaçların etkisini göstermesini beklerken dişlerini sıkarak. Ona daha güçlü ilaçlar, daha özel talimatlar vermeli, daha iyi bakmalıydı.

Belki o pislik doktora kendi tadına baktırırdı. Kırık bir ayağı nasıl sevdiğini görürdü.

"Bok listemdesin," diye mırıldandı Reinhold.

"Takip" için geri dönebilir, pisiğe bir ders verebilir, biraz iyi uyuşturucu alabilirdi.

Bu fikir hoşuna gitmiş, kimya mucizesi devreye girip acıyı hafifletene kadar bu fikrin üzerine gitmiş.

O pislik doktora geri dönmenin akıllıca olmadığını düşündü. Küçük bir araştırma yapmak, söz konusu Pislik Doktor'un nerede yaşadığını bulmak ve bu işi halletmek daha akıllıcaydı. Muhtemelen parası da vardı.

Siktiğimin doktorları hamur içinde yuvarlanmış.

Evet, bunun üzerinde çalışmaya başlayacaktı, belki bir gece klinikten çıktığında ya da kendi süslü dairesindeyken onu yakalayabilirdi.

Düşünmesi gereken bir şeydi ama önce başka bir işi vardı.

Yatak odasının ekranını açtırdı, bilgisayarını nasıl çağıracağını hatırlamak için düşünmek zorunda kaldı. Sonra karar verdi

pizza istedi.

Biftek yemeği saatler önceydi.

"Hey, Pislik!" Droidi hakarete cevap verecek şekilde programlamaktan keyif alıyordu. Bu onu her seferinde güldürüyordu.

"Evet, efendim." Droid yatak odasının kapısına geldi.

"Bana bir pizza getir, biberli, mantarlı, biberli, soğanlı. Büyük boy. Vinnie'den al, orası benim yerim."

"Evet, efendim. Gidip bir tane alayım mı yoksa teslimatı ayarlayayım mı?"

"Git al, Tanrı aşkına. Bir serserinin teslim etmesini bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Ve çabuk olsun, seni bok kafalı."

"Evet, efendim."

"Efendim" demeyi severdi. Birinin ona efendim demesinin zamanı gelmişti. Aslında şu andan itibaren öldürmeyi planladığı herkesi öldürmeden önce kendisine efendim dedirtecekti.

Bok Listesi olarak adlandırdığı listeyi aradı, isimleri, bulduğu adresleri, bildiğı ya da bulabildiğı iş yerlerini inceledi.

Her birinin yanında suçları ve onlara bunu ödetme konusundaki mevcut -değişikliğe tabi- yöntemi vardı.

Eve'in listesinin kendisinininkiyle ne kadar örtüştüğünü görse şaşırdı. Ama polisi hiç düşünmemişti. Kendini bir profesyonel olarak görmeye başlamıştı. Ne de olsa her cinayetin bir karşılığı ve parası vardı.

Jerry Reinhold -olası kod adları içeren bir başka programı daha vardı- (S)Hit Listesi olan bir Hit Man'di. Bu onu çok eğlendirirdi. Kendi listesinde ilerledikten sonra, kod adını kullanır ve kendini kiraya verirdi.

Şu anki favorisi Kobra'ydı. Hızlı ve ölümcül. Reaper'ı gerçekten sevmesi dışında. Grim'deki gibi.

Listesini incelerken, her bir hakareti, utancı, reddedilmeyi yeniden yaşıadı.

Marlene Wizlet'in güzel yüzünü bir canavara benzeyene kadar asitle yakmanın nasıl bir his olacağını düşündü. Sonra da boğazını kesmeden önce onu kendine bakmaya zorlayacaktı.

Onu terslemeyi, ondan daha iyi olduğunu düşünmeyi öğretmişti. Yüzünü, mahvedeceği yüzünü, vücudunu pazarlayarak iyi para kazandığından emindi.

Ve Schumakerlar. Tanrım, onlardan nefret ederdi. Onlardan çok şey alacaktı. Yaşlı adamı öldüresiye dövmeyi, kocakarıyı kendi küvetinde boğmayı düşündü.

Koç Boyd, eski dost Koç Boyd. Bu şimdiye kadarki en iyi zaman olurdu. Beni sallanırken görmek ister misin? Boyd'un evine nasıl gireceğini bulacaktı. Bir yolunu bulacaktı. Sonra da gözünün önünde karısına tecavüz ederdi. Sonra da makaslarla meşgul olacaktı. O makasları gerçekten kullanmak istiyordu. Ve bu iş bittiğinde, güvenilir sopasıyla o piçin beynini dağıtacak.

Saf memnuniyet.

Boyd'dan fazla kar elde edemese bile, bu -Neydi o? Evet, evet, bir aşk emeği.

Yine kendi kendini güldürdü, listesinde ilerlemeye devam etti.

Birkaç yöntem değiştirdi. Artık bir bayıltıcı alabilecek kadar parası vardı. Bir bayıltıcıyla çok şey yapılabilirdi. Ve bir çekiç, belki de bir testere alabileceğini düşündü.

Bir erkek çok yönlü olmak isterdi.

Mal'ı düşündü. Mal'a giden yol -ne tür bir arkadaş sırf kirayı ödeyemediğin için seni postalar- annesinden geçiyordu. O saldırgan kaltak. Oradaki çekiç fikri hoşuna gitmişti. Önce anne, sonra oğul.

Ama henüz değil.

Bir sonraki seçimini incelerken gülümsedi. Evet, bu iyi olacaktı. Eğlenceli olacaktı ve bu işten nasıl kâr edeceğini çok iyi biliyordu.

"Pislik, pizzam nerede! Ve bana lanet bir bira getir."

Planının üzerinden geçmek için birkaç dakika daha harcadı. Tanrım, gerçekten çok basitti. Tüm bunları yapmayı neden daha önce hiç düşünmemişti?

Droid bir tepside pizza ve bira getirdi, yanında da bir peçete. Fena değildi.

"Oraya git, aktif dinlen. İhtiyacım olursa seni yanımda istiyorum."

"Peki efendim. Pizzanızın
tadını çıkarın." "Kıçına bahse
girerim."

Ekranı eğlenceye çevirdi, seçenekler arasında gezindi ve
pornoda karar kıldı.

Memnun bir şekilde uykuya dalana kadar pizza, bira ve
şiddetli seksle kendini e ğ l e n d i r d i .

17

ERKEN VE YALNIZ UYANDI. Şafaktan önceki bulanık ışııkta hissetti ki gözleri alışmadan önce bile yalnızdı.

Roarke ayaktaydı ve... bir yerlerdeydi, diye düşündü. Bu kadar erken kalkmayı, hatta parlamayı nasıl başardığını merak ederdi ama orada yatarken bile uykusunun bittiğini biliyordu.

Aklı çoktan Reinhold'a dönmüştü.

Oturduğu yerden kalkarken bile horlama sesine kulak kabarttı; şefkat ve sevginin bile mırıltı olarak adlandıramayacağı bir sestı bu. Yatağın ayak ucundaki Galahad'ın kürk ve uzuv yığınını seçebildi.

En azından biri sabaha kadar uyumayı biliyor, diye düşündü ve yataktan fırladı.

Bir antrenman yapıp hızlıca yüzmeye karar verdi. Vakti olduğu için her şeyi ayarladı. Eski bir eşofman altı, bir destek atleti buldu ve üzerine bir NYPSD tişörtü geçirdi.

Ayakkabılarını giyip asansöre bindiğinde kedi hiç kıpırdamadı, horlaması hiç kesilmedi.

Otuz dakikalık zorlu bir koşu, diye hesapladı, belki on beş dakika da ağırlık çalışacaktı ve sonunda havuzda elli tur atacaktı.

Yemyeşil bitkileri, egzotik çiçekleri ve masmavi suyuyla havuz alanına adım attı. Roarke'ın inşa ettiğı eve yayılan tüm lüksler, hoşgörüler arasında havuzu en büyük kişisel avantajı olarak görüyordu.

Soyunup dalmak cazip geliyordu ama önce ter atmak daha tatmin ediciydi.

Spor salonuna doğru dönerken ışığın parladığını gördü.

İçeri girmeden önce durakladı ve önce Roarke'un, sonra da başka birinin sesini duydu.

Köşeyi döndüğünde, neredeyse kendisinininki kadar yırtık pırtık bir antrenman kıyafeti içindeki adamın bir yandan bench press yaparken bir yandan da konuşmaya devam ettiğini gördü. Telsizi hoparlöre vermişti, sesin -erkek, yüksek tonlu İngiliz- tam olarak anlamadığı, hatta uzaktan bile anlamadığı bir sürü denklem ve sözcük saydığını fark etti.

Roarke kalkıp yangın yönetmeliğiyle ilgili sorular sorup yorumlar yaparken, duvar ekranında bir tür üç boyutlu plan yanıp sönüyor, kayıyor, dönüyor, yakınlaşıyor, yandan ve kuşbakışı görüntülere geçiyordu.

Eğitimsiz gözlerine bile büyük ve önemli görünüyordu.

İçeri girdi, Roarke'dan rahat bir gülümseme aldı ve sabah koşusu için makinelerden birini programlamak üzere eğildi.

Roarke'ın konuşması devam ederken elle programlama yaparak sahile gitmeye karar verdi. Tropik gün doğumu.

Ayaklarının altındaki kum hissini, doğu ufkunda açan pembe ışığı, kıyıyı öpen ve sonra tekrar nazlı nazlı uzaklaşan dalgaların görüntüsünü ve sesini seviyordu.

Tamam, belki de bir zamanlar Central'da yetinmek zorunda kaldığı kalabalık alan ve yetersiz ekipmanlardan çok uzak olan son teknoloji spor salonu, gerçekten büyük bir kişisel avantaja eşitti.

Isınmak için birkaç dakika hafif bir koşu yaptı, ardından tam gaz koşana kadar hızını giderek artırdı.

O koşarken, Roarke'ın ağırlıklarını emniyete yerleştirirken çıkardığı çınlama ve gümleme seslerini duydu, sonra yeni bir konuşmaya başlarken ses tonunda bir değişiklik oldu. Açılış selamlaşmaları İngilizceye geçmeden önce İtalyanca mı diye merak etti ve motorlar (diye düşündü) ve aerodinamik hakkında konuştular.

Serbest ağırlıklara geçtiğini fark etti, bir tür kaslı hava taşımacılığının ekranını ve şemalarını incelerken biseps kıvırmaları yapıyordu.

Kısa bir süre sonra Fransa'da bir laboratuvara geçti - belki de parfüm üzerine konuştuklarını düşündü. Ama serum da olabilirdi. Kadın otuzunu bitirdiğinde, adam kendi koşusu için bir makineye adım attı.

O koşarken ve Avrupa ile ne yapıyorsa onu yaparken kadın kaldırdı, kıvrıldı, bastırdı. Kadın durup su aldığı anda, adam hoparlörü ve ekranı kapattı.

"Zihinlerin mutlu bir sabah buluşması," diye yorumladı.

"Bu muydu yani?"

"Seni ve beni kastetmişim, ama gerisi yeterince iyi gitti."

Sağlıklı bir şekilde ter döktüğünü, üç ya da dört ülkeyle iş konuştuğunu ve uyanık ve dinç görüldüğünü belirtti.

Ve daha şafak bile sökmemişti.

"Bu şekilde ülkeden ülkeye atlamak başınızı döndürüyor mu?"

"Her şey ritminizi korumakla ilgili."

Koşarken ona baktı. Kaygan, esnek, güçlü. "Yani sen kendi hızını belirle, onlar da bu hıza ayak uydurmak zorunda."

"Hepsi bu kadar, evet. Erken kalkmışsın. Rüyalar?"

"Hayır. En azından ben hatırlamıyorum. Sadece ayaktaydım. Ve bana bunu araya sıkıştırma ve yüzme şansı verdi."

"Size orada katılacağım. Tatilden önce bu sabah bağlamak istediklerimin çoğunu bağladım."

"O yarın." Bunu beynine kazımak için elinden geleni yapmıştı.

"Aile bugün içeride. Yani ..." Sakinleşmek için yavaşladı ve ona gülümsedi. "Ve sizinle çalışabilmem için bana biraz zaman kazandırıyor, Teğmen."

"Parayı bul, onu bul," dedi. "Bunu başaramazsa, muhtemelen bu gece bir tane daha alacak. Tabii kırık ayak parmakları için ağlamıyorsa."

Roarke makineden çıktı ve onun gibi bir su aldı. "Kendisinin de tatile çıkabileceğini düşünmüyor musun? Hedeflerinin muhtemelen yarın bir yerlerde bekleniyor olması gibi basit bir faktörden dolayı mı?"

"Bekleyemez." Onun vardığı sonuçlar Mira'nınkilerle birleşince, Mira'nın gözünde hemen gerçekleşmiş oluyordu. Anında tatmin olmak istiyor, bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Bu çok heyecan verici. Ve eğer Şükran Günü anlaşmasını düşünüyorsa, bunu mahvetmek isteyecektir. Birinin ailesini, suratlarına turta tikiştirip ne kadar minnettar olduklarını söylemeleri gereken bir günde mahvetmek. Bu şekilde daha tatmin edici olur."

"Haklısın. Yasal yollardan halletmek biraz zaman alacak," dedi havuza doğru yola çıktıklarında. "Kayıtsızlarla bu süreyi önemli ölçüde kısaltabilirim."

"Bunu düşünüyorum." Gözleri doldu, soyundu. "Öyle ya da böyle, biraz zaman var. Gündüz vakti yapacak biri değil, o kadar cesareti yok, henüz değil. Geceleri gizlice dolaşmayı seviyor. Biraz zaman var," diye tekrarladı, kendine güvenerek.

Dalış yaptı. Teninde soğuk su, sisteminde hafif bir şok, yumuşak turlara hızlı bir dönüş. Ve Roarke, vücudu suyu yarararak aşağı iniyor, sonra onun kulaçlarına ayak uyduruyor, böylece uzak duvara birlikte çarpıyorlar, dönüyorlar, geri dönüyorlardı.

Turların sayısını unuttu -beş, on- ama bedeni ve zihni enerji ile rahatlama arasındaki o çizgiye ulaştı. Kaslarının yanması suyun serinliğiyle mükemmel bir kontrast oluştuyordu.

Kalbi sıkıştığında, kasları titremeye başladığında, bir tur daha attı, sonra yüzeye çıkmadan önce batmasına izin verdi.

"Tanrım. Neden güne bir saat daha eklemiyorlar, o zaman her sabaha bu şekilde başlayabiliriz?"

Ona doğru kaydı ve bir elini arkaya taranmış saçlarında gezdirdi. "Yapar mısın?"

"Muhtemelen hayır, ama bu gerçekten güzel bir düşünce." Ona doğru eğildi, başını geriye attı ve dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

Tenden tene süzüldü.

"Ve daha da iyisi," diye mırıldandı Roarke.

İkisinin de havuzun yanındaki masaya koydukları linklerden ikiz bip sesleri geliyordu.

"Ne oluyor be? Bu benim sinyelim değil."

"Her ikisinde de bildirim sinyali var," dedi ona.

"Herhangi bir bildirim ayarlamadım."

"İkisinde de yaptım. Lanet olsun." Saçlarını geriye itti, havuzdan çıktı ve bir havlu kaptı. "Bu öğleden sonraki lanet madalya işi için."

"Ne? Bugün mü? Bugün mü? Bugün mü?" Ve bunu zihninden tamamen silmeyi nasıl başarmıştı? "Kahretsin'den daha kötü ne olabilir? Daha kötü bir şey istiyorum."

Sadece içini çekti ve ona bir havlu fırlattı. "Bunu atlatacağız, sonra işimiz bitecek."

"Bulması aptalca olduğu kadar şanslı da olan cinayete meyilli bir delim var ve senin de bir sürü İrlandalı akraban geliyor. Whitney'e ertelememiz gerektiğini söylemelisin," diye değiştirdi.

Hafif bir gülümsemeyle başını eğdi. "Yapmalı mıyım?"

"O benim amirim. Ona çok meşgul olduğumuzu söyleyemem." Roarke'ın sabit bakışları karşısında tısladı. "Ve sen de söyleyemezsin. Yani, yapabilirsin ama yapmayacaksın ve bunu anlıyorum. Lanet olsun. Bu bir onur. Gerçekten öyle," diye devam etti kurulanırken. "Ama neden herkesin önünde olmak zorunda? Bu senin hatan."

"Benim mi?" Eğlencesi artınca havluyu beline doladı. "Peki bu tam olarak neden?"

"Çünkü gerçekten zengin ve ünlüsünüz, bu da politikaya yansıyor."

"Bu ilginç bir sonuç. Bunun, tüm bu zorlu politikalarla ve yakın zamana kadar sizi neden kaptanlıktan uzak tuttuklarıyla ilgili olduğunu düşündüm."

"Bunların hepsi aptalca politikalar. Kim bilir ne tarafa dönüyorlar?" "Ama benim hatam, hangi yöne olursa olsun?"

"Evet. Senin."

"Ve bunun senin işinde çok zeki olmanla hiçbir ilgisi yok mu?" Kaşlarını mizahla dans eden gözlerinin üzerine kaldırdı.

"Beni insan kalabalığının ve kameraların önüne çıkarmadan işimde mükemmel olabilmeliyim ve Tanrı bilir. Nasıl oluyor da iyi olduğum için cezalandırılıyorum?"

"Bu bir onur, hatırladın mı? Ve evet, sana göre bir ceza. Ve benim açımdan da kanlı bir yapışkan. Bir polisle evlenirsem böyle olur."

Ona bir parmak salladı. "Seni uyarmıştım."

Şimdi gülerek onu yakaladı ve etrafında döndürdü. "Başka türlü olmazdı, kanayan madalyam olsa bile. O yüzden sineye çekeceğiz, Teğmen."

"Belki şansımız yaver gider ve bu öğleden sonra Reinhold'a kelepçe takarım. Belediye başkanı bile buna itiraz edemez."

"Umut edelim. Ve yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Adam ona aptal yulaf ezmesini dayatmış olsa da yedi. Ve güne hızlı bir başlangıç yaptığı için, bir sonraki tura evdeki ofisinde başladı. Galahad da ona katıldı ve uyku koltuğuna oturarak sabah için kendini yıkadı.

"Bilgisayar bir sonraki hedefi için modeli beğendi," dedi ona. "Bundan emin değilim." Galahad yıkamaya devam ederken o da ayağa kalkıp tahtayı inceledi. "Kadın, muhtemelen fiziksel olarak daha zayıf, yani bu bir artı. Ama birlikte yaşadığı bir erkek var. Şehrin dışında, onun şu anki konfor alanının dışında yaşıyor. Bilmemesi gereken polis koruması olmasa bile, binasında birinci sınıf güvenlik var. Onu isteyecektir," diye düşündü Eve. "Ve evet, muhtemelen şu anda onu istiyor, ama onun güvenliğini ve birlikte yaşadığı kişiyi aşacak cesarete sahip değil."

Baxter'ın raporu Marlene Wizlet'in Ekstra Soğuk ve Bir Yan Yow olarak derecelendirildiğini doğrulamıştı. Daha da önemlisi, onun güvenliğini -elektronik ve insan- sağlam, birlikte yaşayanları akıllı ve şimdiden bir koruma tutacak kadar korumacı olarak değerlendirdi.

Reinhold onu isteyecektir, diye düşündü Eve tekrar, ama onun kolay lokma olmayacağını bilmeliydi.

Daha çok çalışmalıydı, değil mi? Daha fazla plan. Onu dışarı çek, sokaktan al. Mümkün. Deneyebilirdi. Ama onu götürecek bir yere ihtiyacı yok muydu?

"Kendi yuvasını kirletmeye mi başlayacak, her neresiye artık? Kendi evinde daha fazla kontrol. Bu, başkasının güvenli bölgesinde ortalığı karıştırmanın heyecanını dengeleyecek mi?"

O da mümkün diye düşündü.

Ama yaralanmıştı. Ayağı ona biraz sorun çıkarıyor olmalıydı, her türlü fiziksel münakaşayı yeniden düşünmesini sağlamalıydı.

Kurbanlarını arkadan, sürpriz bir şekilde yakalamayı severdi.

Esnaflar onun düşüncesine göre daha iyi bir bahisti. Yaşlı çift, tam da onun mahallesinde. Onlardan birine ulaşabilirse, bunu diğerini tuzağa düşürmek için kullanabilirdi.

Artık parası vardı; karaborsada satılan bir sersemletici, sahte bir rozet ve bir üniformaya yatırım yapmak için fazlasıyla yeterliydi. Schumaker'ların bina güvenliğindeki açıklar ve yine polis korumasından haberdar olmaması sayesinde dairelerine kolayca girebilirdi. Başka bir apartman sakininin arkasına gizlenebilir ya da teslimatçı ya da temizlikçi gibi davranabilirdi. Ya da bir polis.

"Beklerdim. Zamanımı bekler, binayı ve rutini izlerdim. Gece içeri girerdim. Polis üniforması en doğrusu."

Kediye baktı, ama anlaşılan yıkamak onu çok yormuştu, bu yüzden sırtüstü yatmış, dört bacağını da tamamen rahatlamış bir şekilde yaymıştı.

"Sanırsın ki mama yerine seks yapmışsın. Her neyse, o zaman kapıyı çalıp kendinizi NYPSD olarak tanıtır. Yasalara saygılı vatandaşlar kapıyı açacaktır. Bayıltıcıyı kullan, sessiz ol."

"Bu eski binalarda ses yalıtımı iyi değildir. Kilitleyin, ağızlarını tıkayın ve zapt edin, sonra onlara istediğinizi yapabilirsiniz. Onlara istediğinizi yapmak için saatler."

"Halkın şansına siz de yasalara uyuyorsunuz."

Omzunun üzerinden Roarke'a kaşlarını çattı. "İmparatorluk işleriyle meşgul olduğumu sanıyordum."

"Öyleydim ama artık değilim. Çabalarımı çalınan parayı bulma işine kaydırmak üzere olduğum için, Merkez'e gitmeden önce seni görmek istedim."

"Birkaç dakika içinde gidiyorum. En iyi giriş yolu bu, değil mi?" Ekrandaki binayı işaret etti. "Kostüm için küçük bir yatırım, onları geç vur, sersemlet, kilitle, zapt et."

"Bu ikisi hedef mi?" diye sordu, Schumaker'ların fotoğraflarına bakmak için yaklaşırken.

"Evet. Marketlerinin üzerinde yaşıyorlar. Binanın ana girişinde güvenlik kameraları, bina sakinleri için kartlı geçiş sistemleri ve kilit açma-ziyaretçiler, teslimatlar için ziller var."

"Ve potansiyel hırsızlar ve katiller. Kaçınıcı kattalar?"

"Üçüncü. Kuzeybatı köşe birimi." "Yangın merdiveni mi?"

"Evet."

"Ben olsam kostümle uğraşmazdım. İyi bir sinyal bozucu ve tarayıcıya yatırım yapardım. Mahallede büyümüş ve muhtemelen daha önce yangın merdivenlerine erişmiştir. O tarafa giderdim, alarm için pencereleri tarardım, varsa bozardım. Eğer pencereleri kilitlemişlerse, ki üçüncü kattaki dairelerinde rahat yaşayan pek çok insan bunu yapmaz, basit bir cam kesici ile pencere kilidini kaldırabilirsiniz. Bunu bir çocuk bile yapabilir."

"Ki öyle yaptın."

"Mümkün olduğunca sık. O zaman içeri girer ve içeri girerken dikkat çekmediyse, bina güvenliğinin onu almasına gerek kalmaz."

"Ayağı sakat."

"Engelleyiciler bunun için var."

"Evet." Ellerini ceplerine sıkıştırdı. "Yarışmacı modeli beğendi." Eve fotoğrafa dokundu.

"O çok güzel."

"Ve bir erkek arkadaşı var. O da çok sevimli ve Reinhold'dan daha iri ve fit. Ayrıca kadının güvenliği Reinhold'un ulaşamayacağı bir yerde. Eğer o yolu seçerse, bu onun ilk haneye tecavüzü olacak. Zaten ailesinin dairesine girmiş, eski sevgilisinin anahtarını almış ve köpeğiyle içeri giren öğretmeni dövmüş."

Kilitlerle, güvenlikle ya da gerçek bir haneye tecavüzle hiç uğraşmak zorunda kalmamış. Mantıken, en kolay erişilebilecek hedefe nişan almalı."

"Ve bu çifti görüyorsunuz."

"Hayır, ben Pislik Joe'yu görüyorum, bu adamı. Reinhold'un arkadaşları arasında yaptıklarını görmezden gelen tek kişi o. Bence Reinhold ne istediğine bağlı olarak Joe'nun evine konuşarak girebilir ya da onu dışarı çekebilir. Muhtemelen orada yeterince sık takıldığı için içeri girmenin bir yolunu bile biliyor olabilir. En kolay vurulacak kişi o, ama muhtemelen en tatmin edici olanı değil."

"Ah." Roarke tahtayı, fotoğrafları ve yazılan notları taradı. "Ve görüyorum ki diğerleri gibi örtülü değil."

"Hayır, korumadan da kurtuldu. Raporlara göre onu kalabalıklaştırıyor, kadınlarla arasını bozuyor ya da öyle bir şey. Bugün Pislik Joe ile yüz yüze görüşeceğim."

"En tatmin edici kim olurdu?"

"Benim terazimde Wayne Boyd. Reinhold bu kini çok yakınına taşıdı ve bahse girerim ne zaman birine beyzbol sopasıyla vursa aklına Koç Boyd geliyor, kenara alınıyor, şampiyonluk maçında kahraman yerine keçi oluyor."

"Boyd, ışka geçme konusunda çocuğun üzerine gitmediğini söyledi ama çocuklar çocuktur..."

"Evet, bazılarının onun için söyleyecek bazı sözleri olabilir. Ve bu sonuca vararak, Reinhold'un takımının, yani rakip takımın tüm üyelerini bulmak ve onlara ulaşmak için elimden geleni yaptım."

"Gerçekten o kadar derine, o kadar uzağa gideceğini düşünüyor musun?"

"Bence Kızıl At'a karışmamış olması çok iyi bir şey," dedi, kapattığı büyük bir davaya atıfta bulunarak. "Menzini virüsünü kullanma şansı olsaydı? Ona şaşı gözlerle bakan herkesi ve bunu yaparken görgü tanıklarının hepsini ortadan kaldırırdı."

"Lewis Callaway'den çok da farklı değil; aynı sızlanma, hak arama, her şeyi geri ödeme zihniyeti. Aradaki fark

Orada olmayı seviyor, yüz yüze öldürmenin gücünü seviyor, bu işte parmağı olmasını seviyor."

"Callaway'in kontrolünden yoksun, eğer kontrol buna uygun bir kelimeyse. Ve kurbanlarıyla bir bağ kurmaya ihtiyacı var."

"Bu yeterince yakın," diye kabul etti Eve. "Yine de, Boyd'larla birlikte, binalarında oldukça iyi bir güvenlik ve üstesinden gelinmesi gereken koca bir aile var. Mükemmel teçhizat ve bilenmiş B ve E becerileri olmadan asla kapıdan ya da pencereden içeri giremez. Yapacağı en iyi hamle, karısını ya da çocuklardan birini yakalayıp Boyd'u kendisine gelmesi ya da giriş izni vermesi için yem olarak kullanmak olacaktır. Ama bu riskli. Gerçekten riskli."

Bir uzaklaştı, bir geri döndü. "Çok kızgın. Yaralanma onu kızdırmış olmalı. Aynı zamanda Farnsworth'ten milyonlarla çıktı, yani kendini beğenmiş. Her raundu kazandı, bu da onu ukala yaptı. Ve hala bir korkak. Cesur olduğunu sanıyor, gücünü, amacını, hayatının işini bulduğunu sanıyor ama yaptığı her şey bir erkek bedeninin içindeki korkak, şımarık, nankör bir çocuğun zihniyetiyle."

"Çocukken şımarık olduğum söylenemez ama nankör olduğum kesin. Çizme ya da yumruk için minnettar olmak zor. Çoğu zaman da korkardım. Sanırım en parlak ödülü almak isterdim."

"Sen asla bir korkak olmadın."

Onun gözleriyle karşılaştı, babasını düşündü. "Her gün beni korkuturdu, meydan okumanın bir tür kalkan olabileceğini öğrendiğimde bile. Ya bana attığı son dayak, beni neredeyse yerin dibine sokacak olan dayak? Tek bildiğim o olduğu için ona geri dönecek kadar korkup korkmayacağımı hala merak ediyorum. Ama Summerset beni buldu, yanına aldı. Bana bir seçenek verdi. Başlangıçta bunun için pek de minnettar değildim."

Eve onun elini tuttu. Bazen onun da kendisi gibi korkmuş, kaybolmuş ve yenilmiş bir çocuk olduğunu unutuyordu.

"O benim en parlak ödülüm olabilirdi," diye mırıldandı Roarke. "Eğer biri benden önce davranmasaydı, yolun sonunda bir yerde. Dünyada yaşayamazdım ya da içinde nefes alıyor olsaydı bir erkek hissedemezdim."

Onu yenen kişinin Summerset olduğunu bilseydi ne düşüneceğini ya da hissedeceğini merak etti. Ve bunu söylemenin ona düşmeyeceğini düşündü.

"Ailesi ona asla zarar vermedi, onu asla istismar etmedi. Buna dair hiçbir kanıt olmadığı gibi, aksine pek çok kanıt var."

"Ama dediğiniz gibi, bu bir zihniyet meselesi."

"Evet." Tekrar tahtaya baktı. "Boyd ya da model. En parlakları onlar. Diğer öğretmen Garber'a ulaşmak o kadar zor değil ama daha yeni öğretmenlik yaptı. Bence arka arkaya bir tane daha olsa... sıkılırdı. Eski işverenleri, amirleri, hatta iş arkadaşları var, bu yüzden izleme listesindeler."

Roarke, "Ve sen de o listede düzinelerce varsın," dedi.

"Evet. Parlaklık konusunda haklı olduğunu umacağım. İkisi de iyi korunuyor. Boyd ya da Wizlet'i almaya çalışırsa onu indiririz. Sorun ne? O düzinelerce kişinin arasında olmayanlar da vardır. Kimsenin aklına gelmeyen ya da bilmediği insanlar."

Bunu bilmenin imkânsız olduğunu düşündü ve kadının aynı yerde dönmeye devam etmesine şaşmamalı. "Yani onu bir hedefe yerleşmeden ya da hareket etmeden önce bulmak emin olmanın tek yolu."

"Yeni kimlik, yeni yer. Akı varsa birkaç gün saklanır, iyileşir ve gerçek bir plan yapar."

"Ama o akıllı değil."

Eve başını salladı. "Yeterince zeki değil."

"O zaman ben parayı bulmaya geri döneyim. Şimdilik burada çalışacağım," diye ekledi onu kendisine çevirirken. "Ve muhtemelen bir noktada Feeney ile bağlantı kurmak için içeri gireceğim. Ama bu lanet madalya işinde beni yüzüstü bırakmayacağına dair söz vermezsen bugün Merkez'e adımımı atarsam namerdim."

"Eğer sahadaysam-"

"Ah." Adamın gözleri, kadının kendi gözlerini devirmesine neden olan bir uyarıyla parlıyordu.

"İrtibatta kalacağım. Ve eğer törenden çıkmak için yeterince sıcak bir şeye rastlarsam, sana haber veririm. Bu işten sıyrılmak için yeterince kurnazsın."

"Anlaştık o zaman." Onu öptü, hızlı ve sert sarılışı

karşısında şaşırdı ve duygulandı.

"Yaptığımda görüşürüz," dedi ona. "Öyle ya da böyle."

"Eğer bu işi bugün halledersek, üniformanı giyeceksin, değil mi?"

"Evet. Bu işler böyle yürür."

Gülümsemesi aydınlandı. "En azından bu da bir şeydir. Onu bir daha görene kadar polisime dikkat et."

O uzaklaştığında, Summerset'e minnettar olmanın, ta özüne kadar, mezara götürebileceği bir sır olduğunu söyledi.

Peabody'ye Joe'nun dairesinde buluşması için bir uyarı gönderdi. Aşağı inerken önce bunu halletmesi gerektiğine karar verdi.

Paltosunu tırabzanın üzerinde buldu. Summerset'in onu gece astığını, sonra da sabah tekrar yerine koyduğunu biliyordu. Neden orada öylece bırakmadığını asla anlayamayacaktı. Paltosunun üzerinde sallanarak dışarı çıkarken, aracının da aynı şekilde olduğunu düşündü.

Kadın arabayı evin önüne bıraktı, adam arabayı garaja götürdü ve sabah geri getirdi.

Rutin, diye düşündü. Herkesin bir rutini vardı.

Arabasına doğru ilerlerken gökyüzüne baktı ve küçük bir umut baloncuğu hissetti. Eğer o yoğun bulutlu gökyüzü açılırsa -ve zamanlaması da doğru olursa- en azından Polis Merkezi'nin halka açık merdivenlerindeki madalya töreninden kurtulacaklardı.

Belki de minnettar olacağım başka bir şey.

Arabayı sürdü ve kapılardan geçti. İki dakikadan kısa bir süre içinde kendini, vahşi bir orkestranın korna sesleriyle noktaladığı yoğun bir trafik düğümünün içinde buldu.

Araç donanımlı olarak geldiğinden, durumun ne kadar kötü olduğunu görmek için kamerayı kullandı ve iki şeridi etkili bir şekilde kapatan bozulmuş bir maksibüse yakınlaştırdı.

Trafik'e çoktan haber verildiğinden şüphelenmesine rağmen, dikey yönde ilerlemeden önce haber verdi. Çatıların üzerinden sıyrılıp doğuya yöneldi. Daha uzun bir yol, diye düşündü, ama en azından oturup düşünmeyecekti.

Ayrıca, farklı ve daha da uzun bir rota rutinde bir kırılma anlamına geliyordu. Farklı binalar, farklı desenler, farklı kayan arabalar ve sokak satıcıları - ve sabahın bu erken saatinde kime NYC hediyelik eşyaları, eşarplar, şapkalar, gri pazar el çantaları satıyorlardı?

Tatil zamanı, diye hatırlattı kendine, çılgın Noel alışveriş sezonunun başlangıcı. Tatil ya da New York'a gitme sevinciyle yanıp tutuşan turistler, şekerin üzerindeki karıncalar gibi kelepir saydıkları şeylere üşüşüyorlardı.

Alışlagelmiş düzenlerin değişmesinden, rutinlerin kırılmasından yararlanmak için erken bir hazırlık olduğunu düşündü.

Rutinler, diye düşündü, koltuğunda doğrulurken. Reinhold onları bozuyordu; yiyecek, giyecek ve kalacak yer konusunda daha lüks olana ulaşmaya çalışıyordu. Ama rutinlerin rutin olmasının bir nedeni vardı.

En sevdiği atari salonu yok muydu? Oyunları severdi. Favori kulübü, pizzacısı? Spor? Beyzbol sezonu kapalıydı ama favori bir Arena Ball takımı var mıydı-futbol, basketbol, hokey?

Artık bilet alabiliyordu. Saha kenarına, 50 yard çizgisine parası yetiyordu. Loca koltukları.

Videolar, müzik, sıcak kulüpler-şu anda trend olan neydi? Şaşırdı ve Mal Golde'yi gösterge panelindeki 'link'te etiketledi. "Ah, hey, Teğmen."

Sarkık gözlerinden ve dağınık saçlarından anladı ki ya onu uyandırmıştı ya da zor bir gece geçirmişti. Belki ikisi de.

"Sorular. Mahalle pizzacısı, Reinhold'un tercih ettiği yer."

"Vinnie'nin yeri, tabii. Her zaman

Vinnie'nindir." "Rutin olarak ne alır?"

"Ah... Üzgünüm," dedi ellerini yüzünde gezdirirken. "Fazla uyuyamadım. Um... pepperoni, soğan, mantar, yeşil biber."

"Tamam. Favori spor takımları."

"Yankees, sonuna kadar. Ben Mets taraftarı olduğum için etrafta dolaşırdık ve-"

"Beyzbol değil. Arena Ball, futbol, basketbol. Mevsiminde bir şey."

"Futbol-Giants. Koyu Giants taraftarı. Arena ya da roundball'u pek sevmez."

"Tamam. Takılacağımız yerler. Oyun salonları, kulüpler, şarküteriler, her neyse."

"Çoğunlukla Times Meydanı'ndaki Jangles'a giderdik. Oraya gitmeye değer, sonra da Tap It'te bir bira içebiliriz - Broadway'de Kırk beşinci ve Kırk altıncı sokaklar arasında. Jangles'ın turnuvaları var. Jerry her zaman katılmak için para biriktirirdi. Bir keresinde de neredeyse kazanıyordu ama Bruno onu eledi. Jerry'yi çok kızdırdı."

"Bruno kim?"

"Ah." Mal'ın gözleri büyüdü, yüzü soldu. "Tanrım, onu daha önce hiç düşünmemiştim. Adını bile bilmiyorum. Bruno onun oyun etiketi. İri bir adam, ama daha çocuk. Belki on sekiz yaşında. Lanet olası oyun sihirbazı."

"Aklınıza gelen başka bir şey var mı? Rutinler, favoriler, olağan şeyler."

"Gregman's'dan Antep fıstığı şamandırması, bir mahalle mekanı. Çocukluğumuzdan beri müptelasıydı. Ve Lucille." Etrafına baktı, sesini alçalttı. "Onu da daha önce düşünmemiştim. Annem odadayken bir LC düşünürsem, o bunu bilir. O güç onda var."

Annesiyle tanışmış olan Eve bundan şüphe etmedi. "Lucille adında bir LC'ye mi gidiyor?"

"Şey, bakın, hepimiz yaptık. O- Bu utanç verici." "Cinayet utançtan üstündür."

"Evet. Evet, öyle. Eskiden bize sakso için grup fiyatı verirdi. Ben, Jerry, Joe, Dave. On altı, on yedi yaşlarındayken. Jerry, bak bunu daha sonra öğrendim, ama zaten arkadaşlarını ispiyonlamazsın. Annesinden biraz para çaldı ve Lucille'e tam bilet parası ödedi. Sanırım, oldukça eminim, bu onun ilk seferiydi. On sekiz yaşlarındayken. Joe'nun ona biraz kızdığını biliyorum."

Jerry de Lucille'in onu nasıl becerdiğini anlattı."

"Onu hala işe alıyor musunuz?"

"Hayır. Adamım." Kulakları biraz pembeleşti ve arkasına dikkatli bir bakış daha attı. "Benim yok. Dave de bilmiyor, bildiğim kadarıyla. Ama Joe ve Jerry'nin onu ara sıra gördüklerine eminim."

"Lucille nerede?"

"Sokak ehliyeti olduğu zamanlarda Avenue A'da takılırdı. Ama kendi yerini aldı ve ehliyetini yükseltti. Tam emin değilim ama belki hala Alphabet City'dedir. Onu 18 yaşımdan beri görmedim. Hepimizi aynı LC'nin yapması çok garipti."

"Tamam. Bana onun hakkında temel bir fikir ver. Kaç yaşında? Irkı?" "Ah, sanırım benden çok fazla değil, belki yirmi yedi, yirmi sekiz. Bunun gibi. Karışık. Sanırım siyah ve Asyalı. Gerçekten güzel görünüyordu ya da öyleydi."

"Tamam, teşekkürler. Aklınıza gelen herhangi bir şey ya da başka biri olursa benimle iletişime geçin."

"Tabii. Teğmen? Dave ve ben -ve Dave'in kardeşi Jim- dün gece mahalleyi taradık. Onu görmedik ya da gören biriyle konuşmadık."

"İşimi yapmaya mı çalışıyorum, Mal?"

"Hayır, gerçekten, hayır. Dave ve ben, bir süreliğine evden çıkmamız gerekiyordu. Ve birbirimize kenetlendik. Hepimiz birbirimize bağlıyız."

"Böyle yapmaya devam et," diye öğüt verdi Eve.

Konuşma onu neredeyse Klein'in binasına götürüyordu. Yolun geri kalanında ilerlerken Charles Monroe ile temasa geçti.

Kaygan yakışıklı seks uzmanı yerine, evlendiği güzel sarışın doktor 'link'e geldi. "Merhaba, Dallas."

"Hey, Louise. Charles'ı etiketlediğimi sanıyordum."

"Sen yaptın. Bağlantısı tezgahın üzerindeydi ve bana kahvaltı hazırlıyor."

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil. Ve elleri tekrar serbest. Yarın sizi ve herkesi görmek için sabırsızlanıyoruz. İşte Charles."

"Günaydın, Teğmen Sugar."

"Charles. Sadece kısa bir soru. Yaklaşık on yıl önce sokak seviyesinde başlayan ve başladığında genç olan bir LC biliyor musun ya da bulabilir misin? Muhtemelen sadece yasal. Adı Lucille."

"Ciddi misin?"

"Biraz daha var. Karışık ırk, muhtemelen Siyah/Asyalı, başlangıçta Avenue A'nın arka tarafında, sonra yukarı taşınmış ama muhtemelen aynı bölgede kalmış. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır Alphabet City'de kaç tane LC çalışıyor bilmiyorum ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum. Ben sadece bir tane arıyorum. Başı belada değil ama öyle kalmasını istiyorum."

"O bölgede hiç çalışmadım ama çalışmış ya da çalışmakta olan bazı kişiler tanıyorum. Neler bulabileceğime bakacağım."

"Takdir ediyorum. Ne yapıyorsun?"

"Balayı krepleri."

"Balayı ne kadar sürecek?" diye merak etti, çünkü evleneli aylar olmuştu.

"Sonsuza dek bakıyorum."

"Güzel düşünce ve yardım için şimdiden teşekkürler. Görüşürüz," diye ekledi ve Asshole Joe'nun evinden bir blok ötedeki kaldırıma doğru hızla ilerledi.

Hesaplayarak dışarı çıktı. Pizzacı henüz açılmamıştı, atari salonu da öyle. Gregman's'ı daha erken deneyebilirdi ve Giants maçları için son zamanlarda satın aldığı yüksek dolarlık biletler için bir sıra alabilirdi.

Ya da daha iyisi, diye düşündü, kabarık mor paltosu ve pembe kovboy çizmeleriyle metro merdivenlerinden bir milyon kişiyle birlikte akın eden partnerini gördüğünde.

Eve onun yanına düştü. "İyi zamanlama."

"Bir grup mülteciyle birlikte havasız bir kutuda rehin tutulmak gibiydi. Bu hatta gerçekten daha fazla trene ihtiyaçları var."

"Rutinler," dedi Eve. "Bunlar rahatlık, alışkanlık, kalıplar. Herkesin vardır. Rutinler, favori şeyler. Elimde Reinhold'un bir listesi var. Biletleri kontrol etmeni istiyorum, Giants maçları için premium biletleri. Futbol bu."

"Bunun futbol olduğunu biliyorum. Futbolu severim. Herkes o dar pantolonlardan giyiyor ve büyük omuzları var."

"Bunlar omuz yastığı, yani yanlış görüş." "Ben beğendim."

"Gregman'ın yeri," diye devam etti Eve. "Reinhold'un eski mahallesinde. Antep fıstığı satıyor."

"İğrenç. Yeşil şamandıralarda çizgiyi çekiyorum. Ama anladım."

"Charles'a Lucille adında bir LC için ulaşmaya çalışıyorum. Reinhold'un kirazını kırdığı ve ona ve arkadaşlarına saksoda indirimli fiyatlar verdiği söyleniyor. Reinhold ve Pislik Joe onu hala zaman zaman kullanıyor olabilirler. Sonra Times Meydanı'nda bir atari salonu olan Jangles ve bir turnuvada Reinhold'u yenen Bruno adında bir oyuncu var. Yakınlarda Tap It adında bir bira mekanı var."

"Bütün bunları nasıl kaçırdık?"

Eve, Joe'nun binasının güvenlik plakası için rozetini çıkarırken, "Biz yapmadık," dedi. "Buna takip deniyor. Rutin açığı denediğimde Mal biraz daha fazla şey hatırladı. Bu arada Roarke da para konusunu araştırıyor."

"McNab da öyle, o ve kimlik. Yavaş ilerliyor, Dallas."

"Zorlayacağız. Ve konumu da zorlayacağız."

Buralarda bir yerde, lüks bir yerde, emin olun."

Tarama için rozetini tuttu. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Joe Klein ile konuşmak için buradayız."

Kimlik doğrulandı. Bay Klein giriş izninizi vermedi. Yetki gerekiyor.

Eve omuzlarını yuvarladı, şiddetle gülümsedi. Bir antrenman, bir yüzme, yeni bir bakış açısı ve şimdi elektronik pirzoları kırmak.

Sabah için fena bir başlangıç değil.
"Dinle, seni değersiz e-bok parçası," diye başladı.

18

Elektronik bir moronu tatmin edici bir şekilde dövdükten sonra Eve, Peabody ile birlikte asansörle yedinci kata çıktı.

"Arkadaşı Mal'inkinden daha güzel, daha sıkı bir bina," diye gözlemledi. "Sigorta satıyor, değil mi?"

"Amcamın şirketi," diye onayladı Peabody. "Sigorta Satış Prodüktörü. Orta ölçekli bir işletme, oldukça sağlam. Mali tablolarını incelediğimde bu işte iyi olduğunu gördüm. Ve o ikramiyeleri ve komisyonları harcamayı seviyor. Yuva yumurtası onun düşündüğü bir terim değil."

"Bu gibi terimler nereden geliyor? Yuvaya bir yumurta bırakırsanız ya çatlar ya da çatlamaz. Eğer yumurtadan çıkarsa, uçar ya da sürünerek uzaklaşır, değil mi? Çıkmazsa elinizde aptal bir yumurta kalır ve bunun ne faydası var?"

"Um..."

"Aynen öyle." Eve asansörden çıktı ve 707'ye yöneldi.

Joe'nun bir avuç içi plakası ve bir kamera takmış olması ilginçti; kattaki diğer dairelerde bunlar olmadığı için standart değildi.

Bu da onu ya komşularından daha fazla güvenlik bilincine sahip ya da statüye daha düşkün yapıyordu. Belki ikisi de.

Zile bastı, elektronik karşılama mesajına şaşırmadı. Öncelikle statü, diye karar verdi ve bunun gibi bir binada aşırıya kaçıyor.

Bay Klein şu anda Rahatsız Etmeyin programında. İsminizi ve mesajınızı bırakabilirsiniz.

"Ben NYPSD'den Teğmen Dallas." Rutin tarama için rozetini kaldırdı. "Ve mesajım onu rahatsız edeceğiniz. Polis işi için buradayız. Beni oyalamayı aklınızdan bile geçirmeyin, yoksa Bay Klein'ın ya bir cinayet zanlısını sakladığını ya da kendi isteği dışında tutulduğunu varsayayım. Bu varsayım beni bu dairenin güvenliğini aşmaya ve içeri girmeye yönlendirir."

Bir dakika.

Peabody, "İyi iş," diye övdü. "Gerçi teknik olarak varsayımlardan ziyade olası bir nedene ihtiyacımız var."

"Teknolojiyle aram pek iyi değildir."

Bay Klein doğrudan sizinle olacak, Teğmen Dallas, NYPSD.

"Tamam."

Doğrudan birkaç dakika sürdü. Eve bu kısa gecikmenin nedenini Pislik Joe kapıyı açtığında anladı. Belli ki güzellik uykusunu bölmüşlerdi.

Ürkütücü ve muhtemelen güçlendirilmiş bir yeşil olan gözleri hâlâ uykulu görünüyordu ve sağ yanağında hafif bir uyku kırışıklığı vardı. Bol siyah bir pantolon ve pazuları açıkta bırakan bir tişört giymişti. Ayakları çıplaktı.

"Hey, Dedektif." Peabody'ye geniş bir satıcı gülümsemesiyle baktı. "Beklettiğim için özür dilerim. Geç bir gece geçirdim."

Bakışlarını kaydırıp ve Eve'e, onun gururunu okşayan bir "yaparım" çalışması olduğunu düşündüğü şeyi verdi.

"Ortağım, Teğmen Dallas. İçeri gelip sizinle konuşmak istiyoruz."

"Elbette, ama şimdi?" Gülümsemesi hâlâ yerindeydi, ellerini ve omuzlarını kaldırdı. "İyi bir zaman değil. Misafirim var... ne demek istediğimi anlıyorsan." Gerçekten de göz kırptı.

Eve, o omuz silkene kadar ona baktı.

"Sanırım sorun yok. O sayım için dışarıda. Dediğim gibi, uzun Gece."

Aksiyon Arayan Bekar Adam diye bağırın, son derece şık bir yaşam alanına geri adım attı!

Çok sayıda cam, metal, siyah suni deri, devasa bir eğlence ekranı ve altında disklerle dolu önü açık bir dolap. Siyah ve gümüş renkli, çeşitli cam eşyalarla donatılmış küçük bir bar bir köşede duruyordu. Duvarları çıplak kadınların fotoğrafları ve karakalem çizimleri süslüyordu.

Yere saçılmış bir çift yüksek, sıcak pembe topuklu ayakkabı, yer minderi genişliğinde siyah bir etek ve hayvan desenli bir tanga gibi görünen bir şey vardı.

"Misafir beklemiyordum." Rahat bir kahkaha atarak kadınların döküntülerini topladı ve bir sandalyenin üzerine fırlattı. "Kahveye ihtiyacım var. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Beyin hücrelerini harekete geçirmeliyim." Şakağına vurduktan sonra barın arkasına yürüdü.

Eve hafif bir bip sesi duydu ve içinde mini bir otomatik şef olduğunu anladı.

"Sizin için ne yapabilirim hanımlar?"

Eve "bayanları" yuttu. O buna değmezdi. "Jerry Reinhold'un dört kişiyi öldürdüğünün farkındasınızdır."

Joe başını sallarken kaşları çatıldı. "Avukat değilim ama bence bunu kanıtlamak için ciddi bir kanıtı ihtiyacın var."

"Cinayet silahları ve suç mahallerindeki parmak izleri ve DNA'sı oldukça iyi bir başlangıç. Ailesinin paralarını transfer ettiği bankaların güvenlik disklerinde onu görmek de bunu destekliyor. Ayrıca ailesinin evindeki değerli eşyaları satan birkaç görgü tanığı tarafından teşhis edilmesi de işe yarıyor."

"Tamam, kötü görüldüğünü biliyorum." Büyük boy siyah-beyaz çizgili fincandan bir yudum kahve aldı. "Tanrım, bu çok iyi! Bir fırt istemediğine emin misin?"

"Olumlu."

"Pekâlâ. Mesele şu ki," diye devam etti bara doğru ilerlerken, uzun, alçak kanepeli işaret ederek, "Jerry'yi yıllardır tanıyorum." Kadın kıyafeti olmayan koltuğa oturdu, aşağı kaydı, bacaklarını açtı. Rahat bir adam. "Ayağı takılıp birini öldürmüş olabileceğini düşünmek gerçekten çok zor."

"Ailesi, eski kız arkadaşı ve eski Bilgisayar Bilimleri öğretmeni, eğer ölmemiş olsalardı, sizinle aynı fikirde olmazlardı."

"Sert." Biraz daha kahve içti, ayak bileklerini çaprazladı. "Sadece bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Geçen Perşembe gecesinden beri Jerry ile temas kurdunuz mu?"

Sandalyesinde kaydı. "Hayır. Ve -tam açıklama- onu etiketlemeye çalıştım, sadece olayların onun tarafını duymak için, biliyor musun? Belki de sadece korkmuştur - kim korkmaz ki- ve bunu gerçekten gizli tutuyordur."

"O kadar aptal mısınız?" Eve merak etti.

"Hadi ama, buna gerek yok." Yüzünde kısa süreli bir kızgınlık belirdi. İşte sonra kayboldu. "Belki biri ona komplo kurdu. Belki onu öldürmeye de çalışmıştır, o yüzden saklanıyordur. Kendisi de ölmüş olabilir. Ya da, tamam, belki de tamamen delirdi ve tüm bunları yaptı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bir listeye doğru ilerliyor, Joe. Sıradaki sen olabilirsin."

Güldü, bacaklarını tekrar dışarı fırlattı ve başını geriye attı. "Lütfen. NPW- mümkün değil. Hanımefendi-"

"Teğmen," diye düzeltti Eve, sesinde bir kırılmayla. "İki gün önce Jerry Reinhold'un ailesinin kanına giren, aynı gece Lori Nuccio'nun ve ertesi gün Edie Farnsworth'un işkence görmüş cesedinin başında duran cinayet masası teğmeni."

"Şey, elbette, tüm bunlar için gerçekten üzgünüm ama-"

"Burada gülünecek bir şey yok. İnsanları dövdü, bıçakladı, sopaladı, boğdu, boğdu. Sizin için ne sakladığını merak etmeye başlamalısınız."

Gülümsemesi kaybolmuştu ama kayıtsızca elini salladı. "Bana zarar vermek için bir nedeni yok. Biz

kardeşler."

"Vegas'ta sen kazandın; o kaybetti. Ve bunu onun yüzüne vurdun. Bu onun için fazlasıyla yeterli."

"Kahretsin, Jerry öyle biri değil, sadece çekiştirdiğimi biliyor. Ayrıca herkese birer içki ısmarladım."

"Joe." Peabody mantıklı bir ses çıkarmaya çalıştı. "Neden seni birkaç günlüğüne koruma altına almamıza izin vermiyorsun?"

"Yapamam. Polisler omzumun üzerinden bakarken nasıl sayı yapabilirim ki? Mal ve Dave'in bu işten sıyrılması bir yana, onlar benim yaptığım gibi bir eylem görmüyorlar. Ve lanet olsun." Küçümseyici bir pfft sesi çıkardı. "Jerry ile başa çıkabilirim. Yıllardır yapıyorum."

"Bu Jerry değil," dedi Eve, ama bir çentik bile açamadıklarını gördü.

Joe yine elini salladı. "Dinle, en son yaptıklarımı yapacağım, sonra da kahvaltı edeceğiz. Daha sonra birkaç saat çalışacağım, sonra bu gece eğlendirmem gereken soğuk bir bayan daha var ve bu, yarın T-Day için eski çiftlik evinde biraz zaman geçirmeden önce. Program sıkışık ve ben de doluyum. Ama Jerry'den haber alırsam sana haber veririm."

İşi biten Eve ayağa kalktı. "Seçim senin. Bu dairenin kodu ve anahtarları onda mı ya da hiç oldu mu?"

"İmkânı yok. Benden başka kimsede yok. Mahremiyetimi seviyorum." "Bugün arkanı kolla, Joe. Bunu söyleyen kişi Eğer yapmazsan cesedinin başında kim duracak?"

Eve tam dışarı çıkmak için döndüğünde onun sırtışını yakaladı ve yoluna devam etti.

"Reinhold'dan haber alırsa bizimle temasa geçeceğini düşünüyor musun?" Peabody merak etti.

"Yarı yarıya. O anki ruh haline bağlı diyebilirim. O gerçekten Pislik Joe."

"Evet." Asansörle aşağı inerlerken Peabody düşündü. "Joe izin vermediği sürece Reinhold daireye giremez. Binaya girmek bile daha önce yaptıklarından biraz daha zor. Bunu yapabilir ama daire güvenli. Joe içeri girerse

İşteyken bir ofiste, başka insanlarla birlikte olacak, sonra da ona zaman ayıracak kadar aptal bir kadınla birlikte olacak. Onu korunmaya zorlamadan yapabileceğimiz kadar güvende."

"Bunu isteyen insanlara memur vermek için esnetiyorum. İstemeyen biri için bunu esnetemem."

Dışarı çıktı, serin ve nemli havayı içine çekti. Henüz yağmur yağmamıştı, lanet olsun.

"Merkeze gidiyoruz. Sen sana verdiğim açları kullan. Ben harita ve emlak üzerinde çalışacağım. Bundan daha iyisini isterdi." Joe'nun binasını incelemek için döndü. "Kardeşinin bunu karşılayabileceğinden başka bir nedeni yoksa. Artık bir yığın parası var ve parılının peşinde."

Peabody, "Parlak bir yer bulması ve orayı döşemesi gerekecek," dedi.

"Evet." Eve, arabaya doğru yürürlerken bunu düşündü. "Orada da üst düzey. Asshole Joe gibi modayı takip ederdi. Ne klasik, ne antika. Parla, parla. Bunu kontrol edeceğiz. Acilen birkaç önemli parçaya ihtiyacı var. Gösterişli bir otel süiti hâlâ mümkün, o yüzden ona bakarız. Ama herif yakınlarda."

Eve nezarethaneye girdiğinde kravat şakasının eskimediğini gördü. Şimdi de Dedektif Carmichael takıyordu. Öldürücü yeşil bir tarlanın üzerinde zıplayan mor bir at sürüsünü tercih etmişti.

Üniformalılar da dahil olmak üzere, masalarda, küplerde oturan ya da etrafta dolaşan herkes güneşlik takıyordu.

Peabody cebinden kendi gökkuşağı lenslerini çıkarıp masasına giderken taktı. Eve'e dişlek bir gülümseme attı, sonra da işe koyuldu.

Eve, her şeyi olurluna bırakmanın bir zararı olmayacağına karar verdi ve ofisine doğru yola koyuldu.

Kahve almak için AutoChef'e gitti, sonra da oluşturduğu haritayı getirdi. Bölgenin içinde bir yerde

ya da en fazla ... altı blokluk bir çevre, diye karar verdi, dışarıda. Bu onun başlangıç noktası olacaktı.

Haritayı ayarladı ve hedef bölgesini işaretledi. "Bilgisayar, tüm lüks otelleri ara ve listele, tüm lüks daire Binalar, apartman daireleri, veya KİRALAMA evler vurgulanan alan içinde."

Teşekkür ederiz. Çalışma ...

"İkincil görev. Çağdaş ve modaya uygun tüm üst düzey mobilya mağazalarını araştır ve listele. Şimdilik sadece Manhattan bölgesi."

Bilgisayar onay verdiğinde volta atmaya başladı.

"Sonraki görev. Vurgulanan alan içinde teslimat yapan tüm gurme marketleri arayın ve listeleyin."

Droid ondaydı ve onu alışverişe gönderebilirdi diye düşündü, ama denemeye değermi.

İlk görev tamamlandı. Sonuçlar ekranda ...

Eve listeye baktı, ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

"Tamam, bunu iyileştirmenin bir yolu olmalı."

Koruyucu detaylara adam atayarak kendini çok zayıflattı. Ve bir polis ekibinin her yeri tek tek kontrol etmesi günler olmasa bile saatler alırdı.

Kendi yeri, diye düşündü. Mahremiyet, statü, güvenlik ya da meraklı bir masa görevlisi tarafından enselenme ihtimali daha azdı, görünüşü değişmiş olsa bile.

"Bilgisayar, otel listesini kaydet, ama ayrı tut."

Bir üniforma bulacak, onu bir 'link'e yerleştirecek, otellerle temasa geçmesini sağlayacaktı - yine. Ama içgüdüleri artık kendi yerini kiralayacağını söylüyordu.

İkincil görev tamamlandı. Sonuç ekranda, yerleşim yerleri ile bölünmüş ...

Eve listeye kaşlarını çattı. "Sadece Manhattan dedim."

Olumlu. Listelenen sonuçlar sadece Manhattan içindir ...

"Kahretsin." Bu kez saçını çekti.

Bilgisayar, bazı sonuçların özel satış noktaları olduğunu belirtti. Bazıları sadece ya da öncelikle bir tür ürünle ilgileniyor. Lambalar, masalar, sandalyeler-

"Tamam, tamam, anladım. Bunu yapar mıydı?" diye merak etti. "Bir erkek lamba dükkânına, masa dükkânına gitmek için bu kadar zaman ayırır mı? Sanmıyorum ama..."

Kısa bir süreliğine havalandırmaya çıktı. "Baxter! Ofisime."

Geri döndü, volta attı. Ayağı acıyor. Muhtemelen şehirde yürüyemezdi. Web sitelerini, 'link'i kullan. Bu şekilde sipariş ver, elektronik olarak öde. Eğer o-

"Evet, patron?" Baxter gözlüklerini çıkarıp göğüs cebine yerleştirdi.

"Oldukça gösterişli evlerin var, değil mi?" Sırtışı yayıldı. "Elimden geleni yapıyorum."

"Arabamı gördüm. Parlak penis metaforu."

"Hey."

"Neyse o." Ona bakarak masasının üzerinde bir kalça indirdi. "Kaygan bir gardırobun, kaygan bir yolculuğun var, yani kaygan bir evin ve seksi mobilyaların var, değil mi?"

"İyi görünmeyi, iyi yaşamayı seviyorum. Olay nedir, LT?"

"Reinhold. Sanırım ya çoktan

Kendine ait bir yer. Gösterişli bir yer, üzerinde çalışıyorum. Ama gösterişli bir yer aldığınızda, onu döşemeniz gerekir. Modaya uygun, üst düzey bir yer istiyor. Prim ödemeyi sever. Bu ona kendini üstün hissettirir. Buradaki listemde tüm bu özel mağazalar var."

Ekrana kendisi de bir göz atan Baxter başını salladı. "Evet, City Lights-yatak odası lambalarımı oradan aldım. Ve ... Urban Spaces. Kanepemi, birkaç sandalyemi ve bir yer dolabımı oradan aldım."

Kahretsin, adamlar onca zaman ve emek harcamışlar. "Evinizi döşemeniz ne kadar sürdü?"

"İşimin bittiğini kim söyledi?" Tekrar gülümsedi. "Onu istediğim yere getirmek için -en azından şimdilik- altı, yedi ay var."

Geçmişini düşününce, dairesini yaklaşık bir buçuk günde döşediğini hatırladı. "O kadar sabırlı değil." Ya da, diye hesapladı, Baxter kadar titiz ya da seçici değil. "Her şeyi hemen istiyor. Hepsini."

"O zaman en azından büyük kısmı için daha fazla tam hizmete gitmesi gerekiyor."

"Ayağı sakat, o yüzden internetten seçeneklerine bakacağını tahmin ediyorum."

"Bu dünyayı açar, ama şimdi gerçekten istiyorsa, yerelde kalır." Baxter ekranı tekrar taradı. "Belki aynı gün teslimat yapan ya da yirmi dört saat içinde teslimat yapan bir yer arar. Bunun gibi."

"Evet düşünüyorum. Tamam, şimdilik özel mağazaları bırakalım, tam hizmet verelim, yerel kalalım, hızlı teslimat yapalım. Teşekkürler."

"Her zaman." Gözlüğünü tekrar taktı ve dışarı çıktı.

Kendisi de bağlantılar kurmaya başladı ve çok daha küçük bir liste olan tam hizmet mobilyalarından, bilgisayar bunu söylediğinde gurme marketlere geçti. Sonra tekrar geri döndü.

Bina güvenliği ve/veya yönetimiyle konuşmalarda hokkabazlık yaptı. Ve Peabody içeri girdiğinde sıfır vuruş yapmıştı.

"Pizzaya vurdum."

Giderek kızgınlaşan ruh hali iyice yükseldi. "Tanrım, bir turta için mi? Nerede o?"

"O kadar büyük bir başarı değil. Ama Vinnie's dün gece -bizimkinin tarifine uyan- bir droid sattı. Şu anda tezgâhta başka bir adam var ama müdür benim için diskleri kontrol etti."

"Bir kopyasını istiyorum."

"Çoktan gönderildi ve kopyalandı." Peabody mektubu uzattı.

"Emri o mu verdi?"

"Hayır, droid geldi ve sipariş verdi."

"Droid pizzayı ne zaman aldı?"

"Siparişte zaman damgası yirmi üç-yirmi bir." "Gece vakti

hungries," Eve düşündü."Kontrol et

üzerinde taksiler-

pizzacıya bırakma, alma." "Onu çoktan

hallettim."

Eve pizzacıyı haritaya yerleştirdi.

"Taksi olmadığına bahse girerim, ama yanılıyorsam gerçekten şanslıyız demektir." Kaşlarını çatarak haritaya baktı ve en yakın metro istasyonlarını seçti. "Toplu taşıma mümkün ama yine de muhtemelen olmaz. Droidi pizza almak için bir millik bir yürüyüşe göndermekte bir sakınca görmez ama ben makul bir yürüme mesafesini tercih edeceğim. Gece on birden sonra pizza istiyorsan, bir saat ya da daha fazla beklemek istemezsin.

"Rutinler," diye tekrar yüksek sesle düşündü. "Alışkanlıklar, favoriler. Bildiği şeylere yakın bir yeri var. Başka yolu yok." Bu, lanet olası harita, emlak ve mobilya için harcadığı zamanı haklı çıkarıyordu.

"Tamam, pizzacıyı hedef tahtası olarak kullanarak başka bir harita oluşturacağım. Etrafında on blokluk bir çevre oluşturmayı dene. Seçenekleri daha da azaltacaktır. Ve bu sektördeki her dükkanda, her lokantada, markette, restoranda, kayma arabasında, sokak satıcısında morfin ve çalınan droidin fotoğraflarını istiyorum. Bunları her devriye polisinin, sokak toplayıcısının, kaldırımda uyuyan kişinin ve yasadışı satıcıların elinde istiyorum."

"Bu bir numara olacak."

"Yakalanmasını sağlayacak bilgi için bütçeden ödül olarak birkaç bin dolar çıkaracağım. Ve evet, birkaç milyon sahte ihbar alacağımız için üzgün görünün, ama Reinhold burada ve en lüks yeni evlere sahip olduğunu söylesek bile, dışarı çıkıp dolaşmak isteyecektir. Yaşamak zorunda, değil mi, ve bir sonraki hedefinin peşine er ya da geç düşecektir. Daha fazla ağrı kesici almak için yerel kliniklere de uğrayabilir. Halledin şu işi."

"Hallediyorum."

Eve ekrana geri döndü. "Tamam, seni piç, hadi şu işi çözelim."

Bir saat sonra biraz daha kahve içmek için kalktı. Fincanı kaldırırken ince penceresine doğru baktı.

Dışarıda yağmur yağıyordu.

"Pekâlâ!" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Haydi yağmura!"

Hızlı, mutlu bir boogie yaptı, bir dönüş yaptı ve kapısında Roarke'u gördü.

"Sert havalardan bu kadar hoşlandığınızı bilmiyordum."

"Yağmur, düşünmek hakkında o. Büyük, vurmak Yağmur. Hayır. Dışarıda tören. İçeriye taşımak zorunda kalacaklar." "Ve bu önemli mi?"

"Bana göre. Bu"-omuzlarını oynattı, yüzünü buruşturdu-"bunu dışarıda, tüm şehrin önünde yapmak garip. İçeride polisler ve bazı politikacılar var."

"Ve medya."

"Evet, bundan kaçamazsın, ama daha çok, bilmiyorum, içeride. Feeney ile çalışmak için mi buradasın?"

"Biraz öyleydin. Bir şey var..."

Bir panter gibi sıçradı. "Ne var? Ne bir şey?"

"Henüz bende değil. Bizde de yok," diye düzeltti. "Ama silinen sürücülerden birinde yeniden üretebildiğimiz verilerde bir şey var. Sanırım sizin Bayan Farnsworth kodların içine bir çeşit kod yerleştirmiş. Sanırım elinden geldiğince bize bazı ipuçları bırakmaya çalıştı. Eğer sürücü silinmemiş olsaydı, deşifre etmemiz daha kolay olurdu, ama hala parça parça çalışıyoruz."

"Ama bu da bir şeydir."

"Evet, öyle. Kesinlikle bir şey. Ona geri döneceğiz."

"Geri dönmek mi?"

"Kahramanca yağan yağmura rağmen, her nereye gideceksek oraya varmadan önce üzerinizi değiştirecek vaktiniz var."

"Kahretsin." Bilek ünitesini kontrol etti. "Kahretsin."

"Şu anda Reinhold'u kelepçeleyip tokatlamadığınıza göre, buna mecburuz. O yüzden uslu bir kız ol ve o tuhaf üniformanın içine gir."

"Kahretsin," dedi yine. "Ver bana-"

Sinyal bağlantısını yakaladı. "Dallas."

"Teğmen." Medya irtibat görevlisi Kyung ona mükemmel gülümsemesiyle karşılık verdi. "Talihsiz hava koşulları nedeniyle madalya törenini A Salonu, Batı Kanadı, Sektör Altı, Seviye İki'ye taşıdığımızı bildirmek isterim."

"Tamam. Roarke şu an benimle. Ben iletirim."

"Mükemmel. Kısa süre içinde görüşmek üzere, Teğmen ve tebrikler."

"Evet, teşekkürler." Kapattı. "Bana on beş dakika ver," dedi Roarke'a, "ve benimle aşağı süzülüşte buluş."

"Sahip olduğun tek şey bu." Kadın hızla dışarı çıkarken o da PPC'siyle masasına yerleşti.

Yedek kulübesine doğru ilerledi, Peabody'ye başını salladı ve doğruca soyunma odasına girdi.

Üzerini değiştirdi, üniformasının şapkasını kafasına geçirdi ve kendini eleştirel bir incelemeye tabi tuttu. Tamam, hazırdı. Bu iş bittiğinde tekrar üstünü değiştirecek ve işe koyulacaktı.

Bilinçli bir şekilde nezarethaneden ve olası sorulardan, yorumlardan, sataşmalardan kaçınarak yan kapıdan çıktı.

Roarke'a otuz saniye kadar fark atmıştı. Ve onun gözlerindeki parıltıyla kendisine doğru yürümesini izledi.

"Aklına bir şey gelmesin, as."

"Çok geç. Seksi bir şekilde resmi görünüyorsun." Adam kızın elini tuttu ve kız onun elini kaldırıp öpmek istediğini anlayınca elini geri çekti.

"Haydi!"

"O zaman hepsini sonraya saklayalım." Onunla birlikte kaymaya başladı.

"Konuşma yapacaklar, özellikle de belediye başkanı," diye onu uyardı.

"Farkındayım."

"Ondan sonrası biraz daha laf kalabalığı, sunum, fotoğraf çekimi, bitti."

"Hmmm."

"Bir temsilci gönderebilirdiniz. Evrenin çoğunu yönettiğinizi düşünürsek, bunu yapsaydınız kimse gözünü kırpmazdı. Yapmadığınız iyi oldu. Yapmamanız önemli."

"Bu nankörlük olurdu ve ben nankör değilim. Ve bu ortaya çıktığında, evrende bana hediye etmekten çok hoşlandığın sayısız polisin canına okunacak. Bu da benim için bir artı, değil mi?"

"Bunu düşünmemiştim."

"Pekala, öyle. Yine de, aileyi karşılamak için evde olmak istediğimden çabucak çıkmam gerekecek. Ve merak etmeyin, Teğmen," diye ekledi, "onları yerleştirir yerleştirmez bu iş üzerinde çalışmaya geri döneceğim."

"Eğer onu bugün enseleyebilirsek, başka birini öldürecek zamanı olmayacak, görebildiğim kadarıyla. Ayrıca, o piçi düşünmediğim zamanlarda kızılıcık sosunun içine sokmak daha kolay olur."

"Tamamen katılıyorum."

Departmandan gelen teşekkür için minnettar olma konusunda haklı olduğunu düşündü. İrlanda'dan gelen ailesi için de nankör değildi.

Bunu düşünerek ona, "Her halükarda, evde olmak için elimden geldiğince çok zaman ayıracağım," dedi.

Parmaklarını onun kolunda gezdirdi. "Şükredecek başka bir şey daha."

"Etrafta bir sürü var."

İkinci katta indikten sonra Sektör Altı'ya doğru yöneldi. "Bu yaklaşık otuz dakika sürer, belki biraz daha fazla çünkü belediye başkanı çenesini kapatamıyor. Sonrasında hemen üstümü değiştirmeye gidiyorum."

"Çok yazık."

"Konum üzerinde çalışıyorum, menteşe olarak bir pizzacıyı kullanıyorum. Dün gece droid'e bir turta aldırıldı."

"İlginç."

"Mobilyası vardır diye düşündüm, o yüzden oradaki mağazalara bakıyorum. Üst düzey, modaya uygun, benim anlayışım bu. Apartman daireleri, apartmanlar, şehir evleri. Bir şeyler çıkacaktır."

Roarke yine çember çiziyor, diye düşündü ama çember gittikçe daralıyor gibiydi. "Onu yakalayacaksın, Teğmen. Buna inancım tam."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Oditoryum A'nın çift kapısını iki üniformalı çevreledi ve hazır ola geçtiler. Titiz kömür rengi takım elbisesi içinde uzun boylu ve zayıf olan Kyung onu durdurmak için öne çıktı.

"Teğmen, Roarke. Size arkadaki hazırlık alanına kadar eşlik edeceğim."

"Tamam."

"Yağmura yazık oldu," dedi yürürken. "Central'ın merdivenleri çok güzel ve asil bir görüntü sunuyor."

"Evet, çok kötü."

Ona gülümsedi, gözlerinde canlı bir mizah vardı. "Eminim bu ikiniz için de bir hayal kırıklığıdır. Önce belediye başkanı konuşacak. Ardından Şef Tibble konuşacak, sonra da komutanınız birkaç söz söyleyecek. İlk olarak Roarke takdim edilecek. Sunumdan ve fotoğraflardan sonra yapacağınız birkaç açıklama takdire şayandır."

"Elbette."

"O halde takdim edileceksiniz, Teğmen."

"Anladım."

"Sunumların ardından kısa bir resepsiyon verilecek." Durdu.

"Ne?"

"Belediye Başkanı'nın isteği üzerine," dedi ona. "Daha fazla fotoğraf çekimi, bazı hızlı röportajlar."

"Belediye Başkanı, halihazırda dört cesetten sorumlu olan bir katilin izini sürdüğümün farkında mı?"

"Benim gibi o da öyle. On dakika," diye söz verdi Kyung, "başarabilirsem daha az. Seni dışarı çıkarıp götüreceğim. Söz veriyorum."

Kaşlarını çattı, sonra Kyung'un bir pislik olmadığını hatırladı. "On. En iyisi."

"Tamamdır." Kyung salonun arka tarafındaki sahneleme alanının kapısını açtı.

Zaten çok fazla insan var, diye düşündü ve hemen huysuzlanmaya başladı. Belediye başkanı, maiyeti, Tibble, birkaç üniformalı, Whitney ve etrafta koşuşturup yüzlerine bir şeyler süren ya da saçlarıyla uğraşan birkaç Trina tipi.

Biri ona nişan aldığı anda, Eve dişlerini gösterdi. "Bunlardan herhangi biriyle bana dokunursan, onu yersin."

Tibble bir adım atıp önce Eve'in, sonra da Roarke'un elini sıktı. "Bu her iki açıdan da çok iyi hak edilmiş bir ödöl. Bu konuya konuşmamda değineceğim ama şahsen NYPSD ve New York Şehri'nin size sahip olduğu için çok şanslı olduğunu söylemek isterim, Teğmen."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ve sen," dedi Roarke'a. "Katkıda bulunduğunuz zaman, çaba ve uzmanlık için minnettarız."

"Başımızın üstünde yeriniz var."

"Her ne kadar hak edilmiş olsa da, bu tür teşekkürlere harcanan zamanın ikinizin de işinize ayırmayı tercih edeceğiniz bir zaman olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ancak bu teşekkürü yapmak departman ve şehir için önemli."

"Anlaşıldı efendim ve takdir edildi."

"Kısa tutabilirsek daha çok takdir edileceğini umuyorum." Onlara başıyla selam verip oradan ayrıldı ve Kyung'la konuştu.

Belediye başkanı onları fark ettiğinde bile, ki Eve bunun sonu gelmez bir gevezelik anlamına gelebileceğini biliyordu, Kyung nazikçe omzuna dokunarak oditoryum sahnesine açılan kapıyı işaret etti.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Eve.

Dışarı çıktılar. Oditoryumla karşılaştığında, Eve'in ağzının açık kalmaması için kendine emir vermesi gerekti.

Sadece her koltuk dolu değildi, aynı zamanda insanlar arka tarafta, yan duvarlar boyunca ayakta duruyordu.

Nadine'i görmeyi bekliyordu, hiçbir polisiye muhabiri bu anı kaçırmazdı. Mavis'i, Leonardo'yu, hatta bebeği bile beklemiyordu. Onlara kim söylemişti? Tüm bölümünü gördü, Mira, Feeney, McNab. Tanrım, diye düşündü, kötü adamları kim kovalıyordu?

Ve orada, Charles, Morris, Caro, Reo.

Jamie Lingstrom'un kapıdan içeri süzülüşünü izledi. Feeney'nin polis olmak isteyen vaftiz oğlunun saçları onu son gördüğünden daha uzundu.

"Aile yüzünden," dedi Roarke sessizce. "Ne?"

"Aile. Buradalar."

Bakışlarını takip etti, teyzesi Sinead'ı, amcalarını, büyükannesini, kuzenlerini buldu ve Tanrı biliyordu. Ve Summerset. Eve bunu onun ayarladığını fark etti. Roarke'ın daha sonra geleceklerini düşünmesine izin vermiş ama onları bunun için getirmişti.

Gurur için, aile için. Sinead'ın gülümsediğini gördüğünde bunun önemli olduğunu düşündü. Her şey önemliydi.

Belediye başkanı kürsüye yaklaşırken Roarke'a bir şeyler söylemeye başladı, sonra kalabalığın içinde başka bir yüz gördü.

Nixie Swisher. Yüzü ayık, gözleri sabit. Gülümsemedi, sadece Eve'e ciddi ve eşit bir şekilde bakmaya devam etti. Eve bakışlarında hiç düşünmediği bir şey okudu.

Bu onun içindi, Nixie için de. Tüm kurbanlar, tüm hayatta kalanlar için. Şimdiye kadar savunduğu ya da savunacağı tüm ölümler için.

Bu yüzden önemliydi. Hepsi önemliydi.

19

ÇOK UZUN SÜRDÜ, ÇOK FAZLA KELİME VARDI, çok fazla kamera vardı. Bunların bazılarını ayarlayabilirdi. Konuşmaların, medyanın, politikanın uzun vadede bir önemi yoktu.

Ama Whitney onu çağırırken Roarke'ın parmak uçlarına dokunmasına izin verdi, sadece ufak bir fırça darbesi. Önemli olan Sinead'ın gözlerindeki gurur parıltısıydı ve evet, Summerset'in gözlerindeki parıltı bile. Feeney'nin yüzündeki açık memnuniyet, tümeninden gelen ortak onay.

Dünyasındaki insanlar için her şey demek olan adamın kabulü.

"Paha biçilmez yardımlarınız, katkılarınız ve cesaretiniz için size New York Polis ve Güvenlik Departmanı'nın en yüksek sivil onurunu şükranla sunmak benim için bir ayrıcalıktır. Rozetiniz yok, yeminli bir göreviniz yok ama yine de zamanınızı, kaynaklarınızı ve becerilerinizi New York halkı için adalet arayışına verdiniz, risk aldınız ve fiziksel zarar gördünüz. Bugün, bu katkılarınız için size teşekkür ediyor ve sizi onurlandırıyoruz."

Onu desteklemeleri onu şaşırttı mı? Eve merak etti. Üniformalılar, dedektifler, rütbeliler ve NYPSD'nin patronları? Güce, pozisyona, bir oda dolusu insanı avucunun içinde tutmaya o kadar alışkındı ki. Ama evet, diye düşündü, hepsinin ayağa kalkması onu şaşırtmıştı.

Ve adamın tüm bunların ironik olduğunu düşündüğünden hiç şüphesi yoktu.

Dublinli sokak faresi, hayatının çoğunu polisleri atlatarak ve onlardan kaçarak geçirmiş olan kurnaz ve kaygan hırsız artık

onun için ayakta duruyorlar.

"Bu onur için hepinize teşekkür ederim. New York'un en iyileriyle çalışmak, hizmet eden kadın ve erkekleri tanımak benim için bir ayrıcalık oldu. Daha da ötesi, onların adanmışlıklarını, cesaretlerini ve fedakârlıklarını anlamak. Siz buna görev diyorsunuz ama benim gördüğüm kadarıyla bundan daha fazlası. Bu sizin kim ve ne olduğunuz. Bunun bir parçası olduğum için minnettarım."

Adam geri çekildiğinde Eve ağırbaşlı polis suratını bozarak ona sırtıttı ve hızlı fotoğraflar için rütbelilerle birlikte durdu.

"Güzel," diye mırıldandı adam yanına geri döndüğünde.

"Öyleydi. Şimdi beni öpersen oda çok hoşuna gider."

"Hayır." Gülmüş olabilirdi ama adamın ne demek istediğini anlamıştı.

son derece ciddiydi. "Bu konuda kararlıyım."

Whitney tekrar konuşmaya başlayınca asil yüzünü tekrar yerine koydu.

Whitney, "Korumak ve hizmet etmek için yemin ettik," diye söze başladı. "Her polis bu yemini eder, bu görevi kabul eder. İyi bir polis görevi kabul etmekten fazlasını yapar, onu yaşar. Teğmen Eve Dallas iyi bir polistir. Bugün NYPSP'nin en büyük onuru olan Onur Madalyası'nı alıyor. Bu asla hafife alınmaz.

"Sertifika özellikle, teğmenin inatçı takibi, açık gözlü liderliği ve keskin becerisi sayesinde Lewis Callaway ve Gina MacMillon'un tespit edildiği, yakalandığı ve toplu cinayet ve yerel terörizm suçlarından yargılanacağı Kızıl At soruşturmasını ele almaktadır."

Bunun üzerine salondan alkış sesleri yükseldi. Eve de alkışlara katılmak -adaleti alkışlamak- istedi ama daha iyisini biliyordu.

"Whitney sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu başarılı soruşturma sayısız hayatı kurtardı. "Ancak bu tüm hikayeyi anlatmıyor. Teğmen Dallas kariyeri boyunca, üniformayı giymeye başladığı andan itibaren, bu onuru hak edecek beceri, özveri ve cesareti sergilemiştir. Bunun için, onlarca yıl boyunca, tüm davalar için, tüm riskler için, fedakarlıklar için, adalet için

Teğmen Eve Dallas'a Onur Madalyası takdim etmekten mesleki ve kişisel bir memnuniyet duyuyorum. İyi bir polis."

Onu yakalayan bu üç kelimeydi. İyi bir polis. Bu onun için en büyük övgü, kazanabileceği en önemli payeydi. Öne doğru adım atarken içinden taşan duygulara karşı koymak zorunda kaldı -iyi polisler boğulmazdı-.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bu sefer değil." Madalyayı ona taktı ve elini sıktı. "Örnek hizmetiniz için teşekkür ederim, Teğmen."

Geri adım atıp selam vererek neredeyse onu öldürüyordu.

Kalabalık ayağa kalkıp alkışlarken, kendini toparlamak için bir dakika ayırabilirdi. Ve ne söylemeyi planladığını hatırlayabilirdi. Ama hiçbir şey hatırlayamıyordu.

"Tamam," diye başardı, bunun kendisi de dahil herkesi sakinleştireceğini umuyordu. Ama onlar devam etti. Yardım için Kyung'a doğru baktı. Kyung ona sadece gülümsedi ve zarif bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Tamam," dedi tekrar ve bir nefes daha aldığında Nixie'yi tekrar gördü.

Genç kız görebilmek için sandalyesinin üzerine çıktı ve şimdi gülümsüyordu. Birlikte büyüyeceği çocuk Kevin, yanındaki sandalyede duruyordu. Richard ve Elizabeth onların yanında duruyordu.

Ve hepsinin bunun bir parçası olduğunu düşündü. Kızlarını kaybeden Richard ve Elizabeth; keş annesi onu terk eden Kevin; tüm ailesi katledilen Nixie.

Ve odanın arkasında, bir zamanlar kız kardeşinin intikamını almaya kararlı, kederli ve meydan okuyan bir çocuk olan Jamie.

Hepsi ve çok daha fazlası.

"Tamam," dedi üçüncü kez. "Tamam, teşekkürler. Bu ödüle layık görüldüğüm için onur duyduğum ve minnettarım. NYPSPD'nin bir parçası olmaktan ve bu kadar çok iyi polislerle çalışmaktan onur duyuyorum. Biri tarafından komuta edilmek, biri tarafından eğitilmek, biri ile ortak olmak, gerçekten iyi polislerin olduğu bir departmanın başında olmak. Ve beynim ve

Sanırım, bu kadar karşı olmasaydı kendisi de oldukça iyi bir polis olabilecek bir sivilin cesareti."

Bu onu sakinleştirmek için yeterli bir kahkaha oldu. "Bu ayrım benim olduğu kadar onların da ayrımı. Muhtemelen daha fazla. Biri arkanızı kollamadan ya da kapıdan sizinle birlikte giren polise -ya da sivil- güvenmeden davaları kapatamazsınız.

"Bu hepimiz için. Savunduğumuz ya da savunacağımız her kurban için, cevap bulmak için çalıştığımız her hayatta kalan için. Önemli olan onlar. Onlar için buradayız. Hepsi bu."

Tanrıya şükür, diye düşündü, fotoğraf çektirirken bile alkışlar yükseliyordu. Tanrı'ya şükür bitmişti.

Roarke'la daha fazla fotoğrafını çekmek istiyorlardı ve Roarke'ın onu silkeleme içgüdüsüne rağmen elini tutup bırakmadı. "İyi dedin, Teğmen."

"Başka bir şey söylemem gerekiyordu ama ne olduğunu unuttum."

Güldü ve onun elini sıktı. "Ve bundan sonra bile seni öpmeme izin yok mu?"

"Unut gitsin."

Belediye başkanıyla daha fazla laf kalabalığı yaptı, daha fazla tokalaştı, birkaç fotoğraf daha çekti. Sonra Kyung, nazik bir şekilde onları çıkardı. "Çok az vaktiniz olduğunun farkındayım Teğmen, ama biraz zaman ayırmanızı isteyen birkaç kişi var."

Onu sahneden çıkardı ve Nixie'nin beklediği yeri işaret etti. "Hey, evlat."

"Bunu giyince farklı görünüyorsun."

"Bunu giyince farklı hissediyorum. Biraz garip."

"Yarın geçit töreninden sonra evinize geliyoruz." "Ben de öyle duydum."

"Bir sürü çocuk olacak. Summerset'i gördük ve o dedi ki."

"Evet." Eve göz ucuyla baktı ve Roarke'un teyzesini kucakladığını gördü.

Etrafta çeşitli yaşlarda bir sürü çocuk dolanıyordu. "O haklı."

"Seninle daha çok yarın, çok meşgul olmadığın bir zamanda konuşmam gerekiyor ama..."

"Devam et."

O lazer bakışı geri geldi, doğrudan Eve'in gözlerinin içine. "Bunun hepimiz için olduğunu söylemiştin. Annem, babam, kardeşim ve arkadaşım için. Ve herkes için."

"Bu doğru."

"O zaman dokunabilir miyim?"

"Elbette." Eve çömeldi, Nixie'nin yüzünü izledi -ciddi mavi gözler, yumuşak yanaklar, inatçı küçük ağız- kız madalyayı tutarken.

Sonra Nixie başını kaldırdı. "Bu çok önemli." "Önemli."

Sonra gülümsedi ve yüzündeki o fazla yetişkin ciddiyeti kayboldu. "Senin için bir sürprizim var."

"Ne oldu?"

Nixie gözlerini devirdi. "Bir sürpriz. Yarın Şükran Günü için geldiğimizde görebilirsin. Roarke'a tebriklerimi ileteceğim, sonra da gitmemiz gerek. Şimdi de kötü bir adam mı arıyorsun?"

"Evet, öyleyim."

"Birini mi öldürdü?" "Evet, öldürdü."

"O zaman onu yakalamalısın."

Bu kadar basit, diye düşündü Eve. Ve belki de bir açıdan öyleydi. "Planımız bu. Yarın görüşürüz."

"Ve işte bizim Eve'imiz."

Sinead onu sert, sallanan bir kucaklamayla sardı. Yumuşak bir ten, diye düşündü Eve, yumuşak saçlar, güçlü kollar. Bu sert, sevgi dolu kucaklamanın tuhaf olduğuna karar verdi Eve, tıpkı üniforma giymenin tuhaf olduğu gibi. Kötü değil, sadece farklı.

"Oh, seni görmek ne güzel!" Ellerini Eve'in omuzlarına koyan Sinead geri çekildi, yeşil gözleri nemli, gülümsemesi ıslı ıslıldı. "Üniformanın içinde ne kadar da yiğitsin. Seni tutmayacağız. Summerset bize bir soruşturmayla çok meşgul olduğunuzu söyledi ama gelip sizi ve Roarke'umuzu onurlandırdığınızı görmeyi çok istedik. Bunun bizim için anlamı çok büyük Eve. Hepimiz için çok şey ifade ediyor."

"Seni görmek onun için çok şey ifade ediyordu."

"Annesi çok gurur duyardı, ben de onun gururunu ve kendi gururumu ikinize birden vereceğim. Ben de ikinizin fotoğraflarından birinin kopyasını alacağım. Bu hepimiz için çok heyecan vericiydi. Gitmene izin vermeliyim, yoksa bütün aile üzerine çullanacak. O zaman bunu yapmak için eve gelmeni bekleyeceğiz."

Sinead gülerek Eve'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Kyung koluna dokunmadan önce birkaç kez daha yakalandı. "Affedersiniz Teğmen, bir süreliğine buraya gelmeniz gerekiyor. Sizi çıkarıyorum," diye mırıldandı kulağının dibinde onu uzaklaştırırken.

"Harika. Güzel."

"Roarke bana kendi çıkarma işlemini halledebileceğini söyledi ve sanırım bunu sık sık yapıyor."

"Evet, o kaygan."

"Çok, çok iyi iş çıkardın," dedi, onu tekrar hazırlanma alanına götürüp oradan geçirirken.

"Sen de öyle. Beni on dakikadan kısa sürede çıkardın. Bundan sonrasını ben hallederim."

"O zaman geri dönüp biraz pasta yiyeceğim."

Bu onun çıkış adımlarını hızlandırdı. "Pasta mı vardı?" "On dakika içinde çıkmak istiyordun."

"Evet." İç çekti. "Fedakârlıklardan bahsediyoruz." Ama kayarak üstünü değiştirmek için soyunma odasına geri döndü.

Üniformasını astı, madalyayı çantasına koydu. Sonra bununla ne yapacağını düşündü. Şimdilik ofisi, diye karar verdi. Muhtemelen onu eve götürmeli ve orada saklamalıydı.

Onu kolunun altına sıkıştırdı ve geri adım atarak dışarı çıktı.

Adamları ayağa kalktı, eğer hepsi güneş gözlüğü takmamış olsalardı bu onu tekrar boğulma noktasına getirecekti. Carmichael çılgın at bağına tekrar takmıştı.

Alkışlar onu güldürdü ve olmak istediği yere geri getirdi.

"İşinizin başına dönün, sizi aptallar."

Peabody ona, "Sana biraz kek ayırdık," dedi.

"Ciddi misin?" Adamlarının yanından en ufak bir kırıntının bile geçmesi fikri, sersemletici bir patlama kadar şok ediciydi.

"Ofisinde."

"Aptallar' lafını geri alıyorum. Yine de işe koyulun."

Ofisine girdiğinde masasının üzerindeki tek kullanımlık küçük bir tabakta duran düzgün kek parçasını görünce duygulandı ve hâlâ şaşıırıyordu. Madalyayı bir çekmeceye yerleştirdi, kahve programladı.

Masasına oturdu, pastanın bir köşesini kopardı ve kendi başına çalışmaya başladı.

Elli beş dakika diye düşündü. Umduğundan daha uzun, ama yine de her şey bir saatten az sürmüştü. Peki, diye merak etti, Reinhold son elli beş dakikadır neyin peşindeydi?

Bir planı vardı. İşe yaramaması için hiçbir neden göremiyordu ve bununla biraz eğlenecekti. Ayrıca, bir şeyleri değiştirmek onu biraz ayak işinden kurtaracaktı. Ayağı hâlâ çok fena ağrıyordu!

Droidi bir alışveriş listesi ve her bir ürünü farklı bir dükkandan alması için talimatlarla birlikte gönderdi.

Daire kendisine aitken, sahneyi nereye kuracağını düşünerek topallayarak müzik açtı.

Yaşam alanı. Elbette, ikinci yatak odası yeterince büyüktü ama mutfığa ve yemek odasına kolayca erişebilmek hoşuna gidiyordu. Şükran Günü yemeğinde misafirleri olacağı için bunun daha mantıklı olduğunu düşündü.

Bu onun en cesur cinayeti olacaktı ve hepsini kendi alanında yapacaktı. Hizmetlerini satmaya başladığı zaman için iyi bir alıştırma olacağına karar verdi. Ne de olsa ceset imhası müşterilerine sunması gereken bir seçenek olabilirdi.

Bazen mafya ya da CIA gibi insanlar cesetlerin bulunmasını istemezdi. Bu konuda bir şeyler okumuştı.

Polislerin onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.
-Ya da şimdi kim olduğunu. Kendi yerinde, rahatsız edilmeden, istediği kadar zaman geçirebilirdi... seşimiyle.

Hayır, av. Bu terimi seviyordu. Onlar, hepsi avdı, ve o da öyleydi, kod adı: Azrail. Gerçekten hoşuna gitmişti.

Reaper. Satılık ölüm. Her zaman, her yerde. şartlar müzakere edilecek.

Bunun gibi bir şey, diye karar verdi.

Droid geri döndüğünde, mekanı tam istediği gibi ayarlayacaklardı. Sonra, temas, yem, tuzak. şak, şak.

İnsanlar oturup arkadaşları ve aileleri mutlu bir şeymiş gibi davranırken, o bütün gece ve ertesi gün boyunca işini yapacaktı.

İsterse bir gece daha uzatabilirdi. Eğer sıkılırsa, bitirirdi.

Sonra o ve droid arasında ceset imhasını halledeceklerdi.

"Dünyanın en iyi işine sahibim!" diye bağırdı müzik eşliğinde, sonra da dans ederek -biraz da ürkerek- terasa çıktı.

Cehennem için pantolonunu indirdi ve New York'la sevişti.

Bu onu ciddi den güldürdü.

Tekrar içeri girdi, bir ağrı kesici daha aldı ve bir bira içti. İstediği zaman içebilmek, istediiği zaman yemek yiyebilmek, istediiği her şeyi yapabilmek harikaydı.

Hayatı boyunca insanlar onu aşağı çekmiş, geride tutmuş, onunla dalga geçmişti.

şimdi sikişen oydu. Ve asla durmayacaktı.

"Kendimi buldum anne!" Kıkırdadı. "Ve bugün, oh evet, ben bir erkeğim."

Kapı açıldığında ve droid büyük bir kutuyu içeri taşıırken döndü. Droidin ağzının hareket ettiğini gördü ama kelimeleri çıkaramadı.

"Ne var? Tanrım. Müzik kapalı. Ne?"

"Efendim, tüm ürünleri tek seferde satın alıp taşıyamadım. |-"

"Siktir." Aptal. Belki de başka bir droid bulmalıydı. Dişi, diye düşündü. Seks seçenekleri olan bir tane. "Geri dön ve diğerlerini getir. Ben başlamak istiyorum."

"Evet, efendim. Bu eşyaları nerede istiyorsunuz?"

"Bütün kutuyu şuraya koyun." Reinhold oturma alanının ortasını işaret etti. "Ve geri kalanını da getir. Çabuk ol, göt herif."

"Evet, efendim. Kısa süre içinde döneceğim."

"Öyle olsa iyi olur." Reinhold heyecanla yere oturdu ve kutudan bir şeyler çıkardı.

Daha fazla ip, daha fazla bant, bir oyma seti. Parlayan bıçağa, çatalın uzun uçlarına bakıp gülümsedi. Hindi ya da dilimlemek istediğiniz her şey için mükemmeldi.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Portatif testereyi çıkardı, düğmeye bastı. Ve ikiz, dişlek bıçaklar vınlarken sırttı.

"Oh evet. Gelmiş geçmiş en iyi Şükran Günü'nü yaşayacağız."

Testereyi yere bıraktı, sırt üstü yattı ve deli gibi güldü.

Dürüstçe, içtenlikle, hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Eve daire çizdi, ikiye böldü, kesişti, saptı, genişledi, daraldı. Normalde bir ayda geçirdiği zamandan daha fazlasını bir öğleden sonra 'link'te geçirdi.

Ve onu bulamadım.

Peabody kafasını kapıdan içeri soktu ve teğmeninin ruh halini doğru bir şekilde ölçtü. Tekrar sıvışıp gitmeyi tercih edebilirdi ama kendine kadın gibi davranmasını emretti.

"Dallas."

"Kaç tane amir, müdür, ev sahibi, mal sahibi ve memurun aptal tatillerine bir gün erken başladığını biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil."

"Hepsi ya da neredeyse h e p s i . Herkesin kafası bir hindinin kığında."

"Şey... pek çok insan seyahat etmek zorunda-"

"Seyahat etmiyor," diye tersledi Eve. "Yerleşti. Ve bir hedefi var. Her kimse yarın güzel bir parça balkabağı turtası alamayacak."

"Korumamız var."

"Hedef olabileceğini bildiğimiz ya da buna inanmak için nedenimiz olan insanların çoğunu korumaya aldık. Çoğu ona yer açıyor ve bu da gözden kaçırdıklarımızı kapsamıyor."

Saçlarını itti, hayal kırıklığıyla çekti. "O lanet olası bir amatör, Peabody. İlk günü bile atlatamaması gerekirdi ama bunun yerine ilk cinayetinden bu yana neredeyse bir hafta geçti."

"Dallas, Pazartesi gününe kadar ilk iki DB'den haberimiz bile yoktu. Bilmemize imkan yoktu."

"Bütün mesele bu, değil mi? Sürekli fırsat kolluyor. Kim olduğunu biliyoruz, her birini nasıl öldürdüğünü biliyoruz, ne zaman öldürdüğünü biliyoruz, hatta neden öldürdüğünü bile biliyoruz. Elimizde olası hedeflerin makul bir listesi var. Genel bölgesini bildiğimize inanıyoruz. Ve o orospu çocuğunu bulamıyoruz."

"Saklanacak çok yeri var. Parayı da ekleyince daha fazla saklanacak yeri oluyor."

Sabırsızlanan Eve başını salladı. "En güçlü olasılıkla bu yarıçapı daralttım."

Peabody rahatladı, ekrana döndü ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bir grafik yapmışsın."

"Her neyse. En yüksek olasılıklı alan kırmızı, ikincil alan mavi ve bu çekirdekten dışarıya doğru yayılıyor. Her alan içindeki en olası yerler ikinci haritada aynı renk koduyla vurgulanmıştır."

"Bu çok fazla iş demek."

"Ne olmuş yani?"

"Bana tekme atma, bu senin gücün değil. Öyle olduğunu asla söylemezsin."

Eve tısladı çünkü daha doğru sözler hiç söylenmemişti. "Yıkılmak ve lanet bir bloker almak zorunda kaldım çünkü bunu üretmek başımı fena halde ağrıttı."

"Sana yardım edebilirdim."

"Sana görevler verdim. Lafı açılmışken?"

"Spor biletlerinde henüz bir gelişme yok. Konuştuğum satış temsilcisi, büyük olanlar da dahil olmak üzere pek çok mekanın Kara Cuma'da bilet satışı yaptığını söyledi. O gün Şükran Günü'nden sonraki gün ve yılın en büyük alışveriş günü."

"İnsanlar çok fazla yemekle kafayı buldukları için dışarı çıkıp sahip olduklarından daha fazla para harcamak zorunda hissediyorlar. Cuma günü." Bir nefes verdi. "Cuma günü tekrar yap."

Peabody, "Atari salonunda ya da barda henüz bir şey yok," diye devam etti. "Ama her iki yerin güvenliğiyle de konuştum ve tetikteler. Üniformalılara görüntüleri dağıttırdım -onun, morph'un, droidin, hedef bölge boyunca. Marketler, mağazalar, restoranlar. Bina yöneticilerine, müdürlere dağıtıyorlar. Her yere ulaşmak zaman alacak ama haber yayıldı Dallas. Şu anda onu arayan yüzlerce göz var. Daha çok binlerce. Biri onu fark edecek ve ihbar edecek."

"Peki ya ihbar hattı?"

"Tahmin ettiğim kadar çok değil, ama bunun nedeni muhtemelen insanların şehir dışına çıkıyor olması, şehir dışından gelenlerle ilgileniyor olması ya da yarın için almayı unuttukları şeyler için alışveriş yapıyor olmaları. Bunun gibi şeyler."

İğrenen Eve sandalyesine yığıldı. "Tatillerden nefret ediyorum." "Şey... Bu kaçınılmaz bir şey ve tekrar söylüyorum, beni tekmeleme, ama eve dönüp kendi yabancılarınızla ilgilenmeyi gerçekten düşünmelisiniz."

"Ne?"

"Dallas, vardiya biteli neredeyse bir saat oldu." "Ne?" diye tekrarladı ve saate baktı. "Lanet olsun, Kahretsin, kahretsin!"

"Ben sadece elçiyim," diye hatırlattı Peabody ona, menzilden temkinli bir adımla çıkarken. "Ama Feeney'nin gitmesi gerekti. Evde biraz çalışmaya çalışacak. Ben de öyle, McNab de. Ve Callendar. Roarke zaten evde ve Feeney ile birkaç kez bağlantı kurduğunu biliyorum."

Eve ellerini saçlarında gezdirdikten sonra ceplerine soktu. "Evine git. Bu grafiği kopyalayıp sana ve herkese göndereceğim. Daha dikkatli bir göz atın. Aklınıza bir şey gelirse bana haber verin."

"Henüz tüm otellerdeki, apartmanlardaki, apartman dairelerindeki tüm yöneticilerle iletişime geçmeyi başaramadınız."

"Hayır."

"Payımı alacağım."

"Seninkini ayıracağım."

Peabody gülümsedi. "Sana bir iyilik yapmama ne dersin? Seninkini ayırayım. Trafik soğuk kalpli bir orospu olacak. Zaten eve senden önce varacağım."

"Dört gözle beklenecek başka bir şey. Evine git. Sen ve McNab'ın yarın ev ofisime gelmenizi istiyorum. Bunun için biraz zaman harcayacağız. Gelmeniz gereken saatten iki saat önce."

"Orada olacağız. Onu yakalayacağız, Dallas."

"Evet, onu yakalayacağız. Biz yakalamadan önce kaç tane daha yakalayacağı önemli ama onu yakalayacağız."

Çalışmasını kopyalayıp Peabody'ye, Feeney ve Roarke'a, McNab'a, komutana ve Callendar'a göndermek için zaman ayırdı. Her birinin bilgisayar becerilerinin kendisinden daha iyi olduğunu kabul etti. Belki onlar düzeltebilir ya da onun gözden kaçırdığı bir şeyi görebilirlerdi.

Ancak basit gerçek şuydu ki, çoktan evde olmalı ve hayatının diğer kısmıyla ilgilenmeliydi.

Bir dosya çantası hazırladı, ceketini aldı ve ofisinin kapısını kilitleyip hayatının başka bir parçası yokmuş gibi davranmaya ikna olmadan önce dışarı çıktı.

Peabody'nin trafik tahmini tam on ikiden vurmuştu. Bu durum ruh halini iyileştirmese de, ona düşünmek, daha fazla temas kurmak ve daha fazla telesekretere, mesaj döngüsüne ve iskelet personele ulaşmak için zaman kazandırdı.

İnatçılığından olduğu kadar endişesinden de, Pislik Joe'yu bir kez daha denedi. Belki, sadece belki, onu yıpratacak ve korunmayı kabul etmeye ikna edecekti.

Sonra etiketi doğrudan v-mail'e gidince bıraktı.

Kapılardan geçerken, gizlice kaçıp işine geri dönmeden önce ne kadar süre sosyalleşmesi gerektiğini hesaplıyordu.

Karanlığın içinden ışıklar patladı. Ve çiseleyen yağmura rağmen, ıslak, yemyeşil çimlerin üzerinde bir tür top oyunu oynanıyor gibiydi.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar deli gibi koşuşturuyordu. Çoğu kazak, sweatshirt ya da gömlek kollarıyla oynamak için ceketlerini çıkarmıştı ve hepsi de sıırıslık ve kirliydi.

Yuvarlak ve sert deri topun süzölüşünü gördü, birinin sıçrayarak kafa vuruşuyla topu karşıya geçişini, sonra da bir başka kişinin vücut bulanıklığı içinde yan tekme atışını izledi. Çılgın oyunculardan birinin koşarak karşıya geçme ihtimaline karşı yavaşladı. Ardından gelen çirkin çarpışma ve vücutların üst üste yığılmasıyla biraz irkildi.

Açıkçası, oyun çok kötüydü.

Park etti, arabadan indi ve iki dilde tuhaf müzikal aksanlarla söylenen bağırışlar, yuhalamalar, hakaretler kulaklarına hücum etti.

"İşte kendisi!"

Yüzündeki kire rağmen Eve, Sean'ı tanıdı. Sinead'ın torunu nedense Eve'e karşı sarsılmaz bir bağlılık geliştirmişti. Üstelik bu, bir önceki yaz sakin köyünün dışındaki ormanda bir ceset bulmasından önceydi.

"Çok kötü kaybediyoruz," dedi ona, sanki bir saat önce konuşmuşlar gibi. "Paddy Amca fena halde hile yapıyor ve Maureen Teyze de bundan daha iyi değil."

"Tamam."

"Bizim tarafımıza geçeceksin. Kuzenim Fiona'nın yerini alabilirsin. O bir tekenin memeleri kadar işe yaramaz ve top ona bir kilometre yaklaştığında ciyaklamaktan başka bir şey yapmıyor."

Adamın, oyunu kendi lehine kurtarabileceğini düşünmesi garip bir şekilde gururunu okşamıştı. Ama..

"Bunu yapamam, evlat. Nasıl oynandığını bile bilmiyorum."

Güldü, sonra gözlerini kaçırdı. "Gerçek bu mu yani? Futbol oynamayı nasıl bilmezsin?"

"Burada futbol gibi bir şey." Ama daha acımasız, diye karar verdi, bu da onun lehine bir noktaydı. "Ve bu benim oyunum değil."

"Sean!" Sinead kapı aralığından bağırdı. "Kuzenini rahat bırak, Tanrı aşkına. Daha kapıdan içeri bile girmede ve sen yağmurdan kaçarken içeri girmesine izin vermiyorsun."

"Futbol oynamayı bilmediğini söylüyor!" Sesinde mutlak bir şok titreşimi vardı. "Ve kalbi duracak kadar ciddi! Sorun değil o zaman," dedi Eve'e nazikçe. "Sana öğreteceğim."

Kahretsin, çocuğun bir tarzı vardı. Eğer bulması gereken bir katil olmasaydı, onu kabul ederdi. Ve bundan zevk alırdı.

"Minnettarım, ama..." Roarke'ın sürüden ayrılıp ona doğru yürüdüğünü gördüğünde, temel bilgi eksikliğinden dolayı yaşadığı şok Sean'ınki kadar canlıydı.

O da en az genç kuzeni kadar ıslak ve kirliydi. Gömleğinin dirseklerine çim lekeleri bulaşmış, sol tarafına da kan lekeleri karışmıştı. Çenesinin yan tarafında hafif ama belirgin morluklar vardı.

Eve'e arsızca sıırttı, sonra Sean'ın omzuna bir el attı. "Sana ihtiyaç var, dostum. Ya yaparsın ya da ölürsün."

"Ben gidiyorum!"

"Ne oluyor lan?" Eve, çocuk bir savaş çılgılığı atarak kaçtığı anda "Ne oluyor lan?" dedi.

"Hiç sorma. Fiona'nın bançoyla bir ineğin kıcına bile vuramayacağını, Paddy ve Maureen'in de panayırdaki tamirciler gibi hile yaptıklarını düşünürsek, her halükarda işimiz bitti."

"Sen neden bahsediyorsun? Neden bir insan ineğe bançoyla vurur ki?"

Sadece gülümsedi. "Mesele şu ki, Fiona yapamadı, bu yüzden yakında işimiz bitecek. Sizin için bir raporum var ve zaten ünitenizde. Ve bazı programları çalıştırdım, ama işin acı tarafı, söylediğim kadar zaman alıyor. Küçük parçalar, ama yeterli değil, henüz değil. Orada, bu kesin. Zeki Bayan Farnsworth bir çeşit kod yerleştirmiş. Ama henüz elimizde değil."

"Tamam, bu noktada her türlü ilerleme iyi bir ilerlemedir. Bir şey üzerinde çalışıyordum ve size kopyaladım. Bunu halledeceğiz."

Onun için bağııyorlardı, diye düşündü. Hayatını onsuz geçirdiği ailesi. "Git bir ineğin kıcına bançoyla falan vur. Ve çok fazla kan kaybetmemeye çalış."

Güldü, onu yakaladı, döndürdü, oyuncuların tezahüratları arasında onu sertçe öptü, o da kurtulup az önce aktardığı ıslaklığı ve kiri silkelemeye fırsat bulamadan.

"Tanrım," diye mırıldandı eve doğru yürürken. "İrlandalıları çıldırmış."

Daha içeri adımını atmış, paltosunu silkmışken Sinead paltosunu ondan aldı ve ona bir kadeh şarap uzattı.

"Eve ve kayda değer kargaşaya hoş geldiniz. Bana söylenene göre sizin için uzun bir gün olmuş. Bir dakika oturup soluklanabilir misiniz? Dışarıda ya da şehirde maceraya atılmayan ya da başka birini dağıtmayanlarımız salonda."

Eve kaçabileceğini düşündü. Sinead onun için bahaneler uydururdu. Salondan kahkahalar, mırıldanan sesler, bir bebeğin telaşlı ağlayışını duydu -her zaman daha fazla bebek doğuruyorlardı, diye düşündü Eve. Ve tüm bunlardan kaçabilir ve kendini cinayete kapatabilirdi.

Ve Roarke'un hızlı sırtışını ve kirli gömleğini düşündü.

Hayatın, ölümün ortasında bile -ve belki de özellikle- yaşanması gerektiğini hatırlıyordu.

"Evet, bir süre oturabilirim."

20

JOE LINKİNİ ÇIKARDIĞINDA, göstergede DALLas'ı, Teğmen Eve'i gördü, günün son randevusuna doğru son birkaç blok yürüyordu. Haftanın, diye düşündü ve bunu bir bonus olarak değerlendirdi.

Göstergeye bakıp sıırttı ve Yoksay'a bastı.

Aptal polis, diye düşündü, onu korkutmaya çalışıyordu. Daha çok, Jerry'nin sorunlarını ona yüklemeye çalışıyordu. Belki Jerry peruk takmıştı, belki de takmıştı, ama bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Her neyse, Reinhold'un birini öldürecek cesareti bulmasına imkân yoktu. Ya da zekasını.

Joe'nun bakış açısına göre -ve eğer aptal olmasaydı polis de öyle düşünürdü- birileri onları soymak için Reinhold'ların evine girmiş ve sonunda onları öldürmüştü. Muhtemelen Jerry'yi de öldürdü ya da rehin aldı.

Kimliğini aldılar, banka hesaplarını söylemesi için onu korkuttular. Yaşlı Reinholds'un bu kadar parası olduğunu kim bilebilirdi? Bilseydi, onlara güzel ve yüklü sigorta poliçeleri satın aldırırdı.

Artık çok geç. Fırsat kaçtı.

Nice-Tits Nuccio'ya gelince? Muhtemelen yeni bir erkek arkadaşı vardı ve onu terk etmişti. Eğer Jerry'ye yaptığı gibi yenisinin de başının etini yerse, bu kesin bir şeydi. Dırdır etmek, sızlanmak, şikâyet etmek onun en iyi yaptığı şeydi ve her zaman iyi zamanları mahvetmek için bir fırsat kollardı.

Ya Farnsworth? Lütfen. O zengin yaşlı kaltak öldürölmek için hazırđı. Tanrı aşkına, New York'ta her gün insanlar öldürölüyor. Bu sadece şehir deneyiminin bir parçasıydı.

Akıllı olmalı, kendinize dikkat etmeli ve kışınızı kollamalıydınız.

Bu kadar basit.

Daha da iyisi, kapıcıları, kameraları ve her türlü magazinел güvenlik saçmalığı olan soğuk bir çatı katına çıkmak için kendine yeterince çizik at - ki bunun üzerinde çalışıyordu. Belki bir şoför ve bir koruma, şehrin en şık kulübüne güzel bir kış götürdüğünüzde arkanızı kollayan türden bir koruma.

Evet, bunun üzerinde çalışıyordu.

Ve büyük büyükannesi sonunda nalları diktiğinde -ki bu yeterince yakın olamazdı- ona iyi bir yığın miras kalacaktı. Yaşlı cadı, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın ekmek biriktirmesi gibi para biriktiriyordu.

Küçük yığını alıp Vegas'a geri dönecekti. Son seferinde sekiz büyük vurmuştu, daha küçük kazançları da eklediğinizde ona yaklaşıyordu.

Bir dahaki sefere daha fazla vuracaktı.

O zaman kendine güzel ve soğuk bir yer bulurdu.

Bunun gibi, adrese ulaştığında karar verdi. Korkunç bir blok kaplıyordu -belki daha fazla. Ve yağmurlu sonbahar akşamının alçalan kasvetinde parlıyordu.

Droidin talimatları çok açıktı ve Joe, asistan olarak bir droid kullanan bir adamın seçici ve paranoyak olduğunu düşündü.

Ona uyar.

Anton Trevor hakkında kısa bir araştırma yapmıştı ve seçici, paranoyak müstakbel müşterisi bu araştırmanın içinde yuvarlanıyordu. Adam kendi alanında iş konuşmak mı istiyordu? Sorun değildi. Müşteri her zaman haklıydı, sık kafalılar bile. Sigortasını yenilemek ve muhtemelen şirketindeki bir pozisyonu görüşmek istiyordu.

Joe, "Ben bu işe varım," diye düşündü. Gerçek hareket edenlerle, gerçek çalkalayıcılarla dirsek sürtmeye başlamasının zamanı gelmişti.

Eğer işler planladığı gibi giderse, kendisine ve sevgilisine birer şişe şampanya ısmarlayacak, Vegas'tan kazandığı paranın bir kısmını da kutlamak için etrafa saçacaktı.

Bugünün, gerçek hayatının ilk günü olabileceğini düşündü. Hayat.

Söylendiği gibi, droidin kendisine verdiği numarayı kodladı. Ve droid hemen cevap verdi.

"Bay Trevor adına cevap veriyorum."

"Evet, selam. Ben Joe Klein. Binanın dışındayım, ana giriş."

"Çok iyi, Bay Klein. Lütfen orada kalın, ben de size eşlik etmek üzere aşağıya geleceğim."

"Sorun değil." Beklerken akşamki randevusuna mesaj attı.

Biraz geç kalmış olabilirim, bebeğim. Oltada büyük bir balık var.

Linkini cebine geri koymadan önce saati kontrol etti. Belki biraz geç kalmıştı, toplantı için bir saat hesapladı, eğer gerçekten iyi giderse daha fazla. Sonra eve gitmesi, duş alması, üstünü değiştirmesi ve gece için cilalanması gerekecekti.

Bekler, diye düşündü sırtarak. İnsanlar Joe Klein'ı beklemeye alıacaklardı.

Droidi gördü ve ilerledi. "Bay Klein."

"Evet."

"Lütfen bunları takın." Droid ona bir şapka ve bir çift koyu renk güneşlik uzattı.

"Ne için, dostum?"

"Bay Trevor işini ve ziyaretçilerini bina güvenliğinden bile gizli tutmayı tercih ediyor."

"Her neyse." Joe eğlenerek şapkasını ve gözlüklerini taktı ve droidle birlikte içeri girdi.

Burada her şey vardı; son derece lüks, hareketli haritalar, son model mağazalar, sikilebilecek vücutlara sahip kadınlar, uğraşmadan önemli görünen erkekler.

Droid yolu açtı, gümüş cepheleli kısa bir asansör bankasında durdu, ardından bir kaydırma kartı ve ardından manuel bir kod kullanmadan önce bir tarama için durdu.

"Bir asansör için çok fazla kilitleme var."

"Özel asansör, sınırlı erişim."

Joe içeri girdi; gümüş duvarlar, hatta siyah deri bir bank ve bir saksı beyaz çiçek. Lanet olası bir asansörde.

Evet, bu onun hayatının bir önizlemesiydi.

Droid bir kez daha kaydıldı, tuşladı ve taramaya tabi tutuldu. "Ee, patron nasıl biri?" Asansör sessiz sedasız yükselirken Joe sordu.

"Bay Trevor çok titiz ve çok özel biridir. Gelişinizi dört gözle bekliyor."

"Mükemmel." Joe evrak çantasını okşadı. "Ona gösterecek çok şeyim var."

Geniş, özel bir fuayeye çıktılar. Daha fazla çiçek, duvarlara boyanmış bir şehir resmi.

Ve üçüncü kez droid tarandı, kaydırma hareketini ve kodu kullandı, sonra Joe'nun girmesine izin vermek için geri çekildi.

Önce manzarayı gördü; ufuk çizgisi, ışıklar ve arkasındaki zenginliğin kapsamıyla birlikte camdan duvarı.

Kapı tıkırdayarak kapanırken gülümsemeye başladı, kilit arkasından şıkırdadı.

Sonra kaşlarını çattı ve geniş oturma alanının parlak zeminini kaplayan şeffaf plastiği fark etti.

"Ne? Daha yeni taşınıyor."

"Öyle de denebilir," diye yorumladı Reinhold ve sopayı biraz sıkarak sertçe savurdu.

Eve, toplu olarak düşündüğü akrabalarıyla birlikte oturuyordu. Burada çoğunlukla kadınlar vardı ve görünüşe göre çocuklar dışarıda süren savaşa katılmak için çok genç sayılırlardı.

Onlardan hoşlanıyordu. Buna nasıl engel olabilirdi ki? Onlarla ne yapacağını tam olarak bilmese bile, büyükanne demeye alışamadığı kadından (yani, gerçekten, bu ne kadar garipti), o fişlerden birini emerken durmadan ona bakan şişman yanaklı kız bebeğe (kel kafasının etrafındaki pembe bandın kız anlamına geldiğini varsayarak) kadar.

Bazıları el işi yapıyordu - tığ işi, örgü ya da insanlar iplik yumakları ve uzun iğnelerle ne yapıyorlarsa. Ya da çay, onun yaptığı gibi şarap ya da bira içtiler.

Çoğu mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Sinead da öyle yaptı, genç kadınlardan biri açlıktan ölmek üzere olan bir kedi gibi miyavlama sesleri çıkaran bebeği ona uzattığında bir an bile tereddüt etmedi.

Sinead Eve'e, "Bu en yenimiz," dedi. "Keela. Dünyaya geleli yedi hafta oldu."

Keela muhtemelen başka bir kel kafanın üzerine ponponlu pembe beyaz bir örgü şapka takmıştı. Sinead sırtını sıvazladığında belirgin bir geçirme sesi çıkardı.

"İşte şimdi daha iyi oldu, değil mi? Karnı tok, kuru ve mutlu, eğer onu kucağınıza almak isterseniz."

Eve, ev yapımı bir patlayıcıyı tutmayı tercih ederim, diye düşündü ve Tanrı'ya şükürler olsun ki ön kapı açılmadan ve yırtık pırtık ve rengarenk futbol takımı içeri hücum etmeden, topallayarak, sürünerek girmeden önce bir "Hımm..." demeyi başardı.

"Şu halinize bakın!" Bu sözler ateşin başında bekleyen büyükannemden geldi. "Kirli, ıslak ve yerleri kirletiyorsunuz! Dışarı çıkın ve hortumla yıkanın ya da yukarı çıkıp hepinizi yıkayın. Bunu yapana kadar hiçbiriniz buraya giremezsiniz. Sen de öyle," diye ekledi Roarke'a keskin bir parmak göstererek.

"Büyükanne!" Sean bir protesto gönderdi. "Çizmelerimizi kapıda bıraktık ve o kadar açız ki tarladan bir inek bile yiyebiliriz."

"Yıkanana kadar olmaz."

Eve, içeri giren herkes tekrar sızıışmaya başladığında kendi kaçışını gördü.

"Bir dakikaya geliyorum."

Koşarak yatak odasına gitti ve Roarke sırlıslıkla, harap kıyafetlerini çıkarırken yatak odasına ulaşmayı başardı.

"Üzücü ve acınası bir hezimetti," diye açıkladı. "Bunun bir parçası olduğum için utanç duyuyorum."

"Neşelen. Birkaç dakikalığına ofisime gizlice girip raporunu okuyacağım ve birkaç şeyi kontrol edeceğim."

"Bir saat içinde akşam yemeği olacak. Eğer gelemezseniz, size üzüntülerimi iletirim."

"Bir saatten fazla sürmez."

"Aşağı inmeden önce ben de gelip ne var ne yok bir bakayım."

"Güzel."

Kaçtı ve doğruca Roarke'un raporuna gitti.

Adamın bunu halk diline indirgediğini anlayabiliyordu ama yine de anlaması zaman aldı.

Silinen verilerin bir kısmını yeniden oluşturabildikleri için, hesaplar üzerinde yönlendirme yapmaya başlamışlardı ve bundan biraz memnuniyet duyuyordu.

Eğer biraz olsaydı, daha fazlasını alırlardı.

Kendisinin ve e-ekibin bir alt kodun parçası olduğu konusunda hemfikir olduğu şeyi diğer verilerle birlikte gölgelenmiş olarak eklemişti.

Şimdiye kadar incelediği diğer tüm bilgisayar kodlarına benziyordu. Bu da anlaşılmaz görüldüğü anlamına geliyordu.

Diğer raporları okurken kafasında yer etmesi için haritasını duvardaki ekrana getirdi ve atanan ayrıntıların her birinin A-OK ile işaretlendiğinden emin olmak için girişleri gözden geçirdi.

Roarke'ın içeri girdiğini duyunca, "Elimizde olan koruma detayları beşe beş," dedi. "Raporunuzu okudum ama inekçe bilmediğim için bir kısmını anlayamadım. Sen bana yol gösterebilirsin, ben de sana elimdeki haritayı gösteririm."

O tarafa baktı.

Roarke olmaz, lanet olsun. Sinead. Cam gibi solgun, Eve'in cinayet tahtasına bakıyordu.

"Hey, dinle." Eve hızla ayağa kalktı ve Sinead'ın görüşünü engellemek için yanına yaklaştı. "Bunu görmene gerek yok. Hemen aşağı geliyorum."

Sinead sadece Eve'in koluna bir el koydu ve yana doğru kaydı. "Bu çocuk -daha fazlası değil, değil mi? Bunu yapan bu mu?"

"Sinead-"

"Şiddeti ve zalimliği bilirim. Öldürülen benim öz kız kardeşimdi, değil mi? İkizim. Ve size söz veriyorum, Siobhan'ımı düşünmediğim tek bir gün bile geçmiyor."

Onu kaybetmek. Kendi ailesini öldürdüğünü söylüyorlar. Kendi annesini ve babasını."

"Bu doğru."

"Ve bunu bu genç kıza yaptı." Parmağıyla Lori Nuccio'nun önceki ve sonraki fotoğraflarına dokundu. "Bunu da öğretmeni olan bir kadına yaptı. Yaptıklarınızı takip ettiğim için bunu biliyorum. Ve bu, bugün sizi ve Roarke'umuzu onurlandırırken görmekten gurur duymamın nedenlerinden yalnızca biriydi. Ve şimdi..."

"Açıklamana gerek yok."

Sinead yine onun koluna dokundu. "Hiç merak ettiniz mi, bir insanı kendisine ya da bir başkasına yönelik bir tehdit yokken can almaya iten şey nedir? Onları yaşamı sona erdirmeye iten şey nedir, hem de sık sık, çok sık, gerçek bir zalimlikle, hatta zevkle."

"Her gün. Bazen nedenini bulmak önemlidir. Bazen de hiçbir şey ifade etmez."

"Hayır, her zaman önemli olduğunu düşünüyorum." Sesi ve bakışları sabit olan Sinead, Eve'e bakmak için eğildi. "Ve senin için önemli. Önemli olmasaydı her gün, her yıl bununla nasıl yüzleşebilirdin? Bugün çok gurur duydum ve ikinizle de daha fazla gurur duyamayacağımı düşündüm. Ama artık gurur duyuyorum. Bunu görünce daha da gururlandım."

Uzun bir nefes aldı. "Onu bulurdun Patrick Roarke, Siobhan'ımızın canını aldığı için. Onu bulur ve cezasını çektiğini görürdünüz."

"Denerdim."

"Hiç kimse yapmadı, görüyorsunuz ve bu zor ve acıydı. Birinin denemesine ihtiyacımız vardı."

Uzun, yavaş bir nefes daha alarak yaldızlı kızıl saçlarını geriye itti. "O adaleti hiç bulamamış biri olarak söyleyebilirim ki, buna ihtiyaç var. Biri onun için bunu yaptığında, onu bir sokakta ölüme terk ettiğinde, buna sevindim. Ama bu içimdeki o korkunç deliği kapatmadı. Zaman bir kısmını kapattı, çok zaman ve aile. Ve sonra Roarke kapıma geldi ve onca yıldan sonra ihtiyacım olan şeyi bana verdi. Bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, ve onun için. Ama size söylüyorum ve umarım zaten biliyorsunuzdur, yaptığınız şey, yasaların ötesinde, gereklidir."

"Sinead." Roarke ayağa kalktı ve eline bir mendil tutuşturdu.

"Ah iyi." Şimdi iç çekerek gözyaşlarını sildi. "Dünya çok karanlık olabilir. Bunu inkâr etmek aptallıktır ve İrlandalılar karanlığı her halükarda bazılarında daha iyi bilirler. Bize ışığa tutunmamız gerektiğini hatırlatır, elimizden geldiğince her dakika ve onu ödüllendirmemiz gerektiğini. Sen benim için bir ışıksın." Roarke'ın yanaklarından öptü. "Bunu asla unutma."

Ona İrlandaca bir şeyler mırıldanarak gülümsemesini sağladı ve Eve'e döndü. "Karanlık beklerken ona ışığı gösterdiğimi söyledi, ama gerçek şu ki, bunu birbirimiz için yaptık. Ve ben sizi ikinize de ihtiyaç duyulan yerden uzak tutuyorum. Aile için endişelenme. Summerset ordumuza yetecek kadar yiyecek sözü verdiği için iyi olacağız, hatta büyük olacağız. Sizin için de biraz göndeririz, olur mu?"

Roarke ona, "Bu gece yapacak başka bir şey yok," dedi ve Eve'e baktı.

"Hayır, yok. Nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, onu bulup bu gece durduramayacağız."

"O halde yarın, eğer bana New York Polis ve Güvenlik Departmanının ikiniz hakkında yanıldığını söylemeyecekseniz, söyleyeceksiniz."

"Umalım da öyle olmasın."

"O zaman biraz aşağı inin. Düzeltemediğim ya da çözemediğim bir sorunum olduğunda, tamamen başka bir şey yapmanın bana çıkış yolunu bulmamda yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, aile tamamen başka bir şey."

İkisinin de elinden tuttu.

"Ve İrlanda'dan size vermek için can attığımız hediyelerimiz var."

"Pekâlâ." Artık yapacak başka bir şey yok, diye hatırlattı kendine Eve, boğazına takılıp kalsa da, içini yaksa da.

Yine de dışarı çıkarken ofisin kapısını ve cinayet panosunu kapattı.

Joe, Reinhold'un beklediği kadar çabuk kendine gelmedi. Eski dostuna sert bir darbe indirmişti -belki de olması gerekenden daha sert bir darbe- ama tüm o g ve öfke bir anda ortaya ıkıvermişti.

Ayrıca, droid onu uyku koltuğuna atarken Joe'nun gözlerinde X işareti olmasını istemişti.

Droid'e sandalyeyi büyük rulolardan birinden aldığı plastikle kaplatmıştı bile. Çok güzel bir sandalyeydi, mag deri -gerçek deri- ve zengin bir adamın çikolata rengindeydi.

Bunu mahvetmek istemedi.

Uyku koltuğunun başka bir ilham kaynağı olduğunu düşündü. Joe üzerinde otururken, yaslanırken ya da tamamen uzanırken çalışabilirdi. Çoklu pozisyonlar pek çok seçenek sunuyordu.

Buna lm Koltuğu adını vermişti ve burada, güzel evinde yaptığı herkesin bunu denemesine karar vermişti.

Joe'yu iple ve bantla bağladıktan sonra işe koyulmak için sabırsızlanıyordu ama şu uyandırma kapsüllerinden daha fazla almayı düşünmemişti.

Droidi biraz yemek için dışarı göndermeyi düşündü ama sonra ona yemek hazırlatıp kapatmayı tercih etti. Bu şekilde yemeğini yiyebilir, sonra da özel olarak alışabilirdi.

Duble inek burgeri ve patates kızartması yedi -gerçek bir şey- ve daha önce hiç bu kadar ultra bir şey tatmadığını düşündü. Yemeğini yerken bir slasher filmi izledi, araştırma yaptığını düşünüyordu ve misafiri inlediğinde bir kase çikolatalı kurabiyeli dondurma ile her şeyi tamamlamak üzereydi.

Tatlıyı bekleyebilir. Ana filmin başlama zamanı.

Joe'nun ağzını bantlamamıştı. Reinhold kendi müziğini sonuna kadar açıp ortak salona girerek ses yalıtımını kendisi test etmişti. Ve hiçbir şey duymamıştı.

Eğlence nitesini thrasher rock'a çevirdi ama sesi çok açmadı. O ve Joe'nun konuşmaya ihtiyaı vardı.

Joe inlemeye devam etti. Gözleri yarı yarıya açıktı ve cam gibiydi. Sol kulağından çıkan ince bir kan izi kurumuştı ve daha fazlası saçlarına bulaşmış, sandalyeyi kaplayan plastiğe bulaşmıştı.

"Uyan, sik kafalı." Reinhold emri iki sert tokatla noktalandı; her biri havayı çatlatıyor ve Joe'nun kafasını önce sağa, sonra sola savuruyordu.

Gözleri biraz döndükten sonra Reinhold'un yüzüne odaklandı.

"Jerry. Neler oluyor, Jerry? Tanrım, başım. Başım ağrıyor."

"Engelleyici ister misin?"

"Kollarımı hareket ettiremiyorum. Yapamıyorum-" Anlayış yavaş yavaş ortaya çıktı ve arkasından dehşet geldi. "Jerry. Ne yapıyorsun? Neredeyim ben?"

"Takılıyoruz dostum. Yeni evimde. Ne düşünüyorsun? Frosted extreme, değil mi? Manzaraya bak." Sandalyeyi kabaca döndürdü ve cam duvarla karşı karşıya geldiğinde çarparak durdurdu.

"Jerry, beni bırakmalısın. Hadi Jer, etrafta dolanmayı bırak. Yaralıyım, dostum."

"Yaralandığını mı düşünüyorsun?" Heyecanla, nedense diğerlerinden daha fazla heyecanla, Jerry sandalyenin önüne sıçradı, ellerini kolçaklara vurdu ve arkadaşının yüzündeki vahşi korkuyu içine çekti. "Daha başlamadık bile."

"Jerry, hadi ama dostum, ben Joe. Biz dostuz."

"Buds?" Reinhold eğilerek, droidin makaradan kestiği bir hortumu kaptı. Joe'nun göğsüne bir kırbaç gibi indirdi, şok olmuş, tiz bir inleme duydu. "Kanka olduğumuzu mu sanıyorsun?"

Joe'nun acı çığlığı karşısında sertleşerek tekrar saldırdı. "Schumaker'dan o şekeri çalmam için bana meydan okuduğunda kanka mıydık? Bana bunu sen yaptırdın, seni pislik."

"Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim! Biz çocuktuk!"

"Tarih sınavında bana yanlış cevaplar verip sınıfta kalmama ne demeli? Ya da April Gardner'a çıkma teklif edeceğimi bildiğin halde ona kazık attığın zaman?"

Öfkelendikçe kırbaçlamaya devam etti, Joe ılık attıkça kırbaçlamaya devam etti. Aladıka, yalvarıp özür diledike.

Joe'nun gözyaşları yüzünden aşğı akarken, o soluklanmak için durdu. Pantolonunu çoktan ıslatmıştı ve bu bile başlı başına bir tatmindir.

"Lütfen, lütfen, lütfen."

"Siktir git. Siktir git, Joe. Bütün yaz boyunca benimle dalga geçtin, her gün yüzüme vurdun. Tıpkı Vegas'ta ve Lori beni kapı dışarı ettiğinde yüzüme vurduğun gibi."

"yle demek istemedim!" Hıçkırarak hıçkırarak ağladı, ama kendi gözyaşlarında boğuldu. "Sadece dalga geçiyordum."

"Hey, ben de," dedi Reinhold ve hortumu Joe'nun kasıklarına dayadı.

Joe'nun çıkardığı ses müzik gibiydi.

Reinhold hortumu bir kenara atıp bira almaya gitti. Ve bir sap.

Yüzü solgun, hastalıklı bir yeşile dönmüş, acıdan ısırıldığı dudağı kanayan Joe, donuk gözlerini özsuyuna çevirdi. Sert nefes alışları göğsünü sarsıyordu.

"Yapma. Lütfen, lütfen. Seni savunuyordum, Jerry. Polisler peşinde ve senin tarafını tutan bir tek ben varım. Mal ve Dave, o polis srtğne gevezelik ediyor ve annelerinin yanına sığınıyorlar. Ama ben senin tarafındaydım. Herkese sorabilirsin. Lütfen."

"yle mi?" Reinhold özsuyu açık avucuna vurdu.

"Yemin ederim. Bak, bak, benim 'link'imi kontrol edebilirsin. Beni etiketlemeye çalışıyordu, o polisi, Dallas'ı. Onunla konuşmuyorum bile. Çünkü ben senin tarafındayım."

Reinhold sanki ilgileniyormuş gibi Joe'nun linkini koyduğu tezgâhtan aldı ve göz gezdirdi. "ok meşguldn. Mal'la, Dave'le konuşuyorsun, polisler tarafından etiketleniyorsun ve bu kim-Marjorie Mansfield? Yeni bir fahişe mi?"

"Hayır, bir muhabir. Senin hakkında bir haber yapmak istiyor, neler olduğu hakkında... neler olduğu hakkında. Beni takip etti."

"Bu doğru mu?" Reinhold genişçe gülümsedi. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey! Seni ispiyonlamam, dostum. Asla." Konuşmaya çabalarken göğsü acı ve korkuyla titriyordu. "Ona senin masum olduğunu, kimseyi öldürmediğini söyledim. Sana komplo kurulduğunu söyledim. Birisi-"

Reinhold sapı savurdu ve dişlerin ve kemiğin çıtırtı ve çatırtılarıyla içinden bir zevk fışkırdı. "Yanlış cevap," dedi ve tekrar salladı.

Eve, bu konuda her zamanki tutumundan tam tersine, İrlandalı birliğin çoğunun erken olmasa da makul bir saatte yatağa gitmesine neden olan saat farkını kutsadı. Önce bebekler ve çocuklar çıkarıldı, bir ebeveyn onları omzuna atarken ya da kucağına alırken birçoğu uykuya daldı.

Diğerleri de yavaş yavaş onları takip etti - gerçi yaşça ya da tavırca daha büyük olan bazı çocukların oyun odasında kamp kurduğundan şüpheleniyordu.

Ama makul görüldüğü anda gizlice ofisine gitti.

Uzun, gürültülü akşam yemeğinden ve insanlardan hoşlanmadığından değil. Roarke'ın ailesi o kadar sempatik, o kadar komik ve o kadar saçmalıklarla doluydu ki, geçirdiği zamana kızmak mümkün değildi.

Hem de çok.

Başka gelenleri ve raporları kontrol etmek için doğrudan bilgisayarına gitti. Her ikisinden de bol miktarda buldu, ancak içlerinde gerçek bir ağırlık katacak veya yeni açılar getirecek pek bir şey yoktu.

Yine de Peabody'nin harita üzerindeki iyileştirmelerini inceledi ve orada bazı iyi çalışmalar buldu.

Roarke içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Bu akşam için sana çok büyük bir katı borçluyum," diye söze başladı.

"Hayır, yapamazsın. Sadece akraba ziyaretleri Evlilik Kuralları'nda yer aldığı için değil, aynı zamanda onları sevdiğim için. Ve belki de bana biraz beyin hücrelerimi dinlendirme fırsatı verdi. Göreceğiz bakalım."

"Yine de sana teşekkür edeceğim." Başının üstünü öpmek için yanına gitti. "Bu gece laboratuarda biraz zaman geçireceğim, bakalım bir şeyler gevşeyecek mi?"

"Bir kırıntı bile olsa, söyle bana."

"Tam da bunu yapacağım. Ve yarın mümkün olduğunca çok zaman ayıracağım. Bu arada" -gitmek için döndüğünde, ekrandaki haritayı incelemek için durdu- "bazı değişiklikler yapmışsınız."

"Peabody. Hepsini gözden geçirmem gerekiyor ama bana göre bunlar iyi değişiklikler. Umarım doğru değişikliklerdir."

"Bu şekilde indirildi..." Başını eğerek ekrana biraz daha yaklaştı. "Sanırım bu mülklerden bazıları bana ait."

"Tabii ki biliyorsun," dedi sinirli bir iç çekişle. "Aptal beyin hücreleri. Muhtemelen müdürlere, amirlere, kiracı listesi kimdeyse ona ulaşabilirsin."

"Yapabilirim, evet, ama bu bile biraz zaman alır. Tatil, sevgilim. Ofisler bu saatte kapalı ve yarın da kapalı olacak. Yöneticilerden bazıları şehir dışında olacak ve verilere ulaşmak zaman alacak. Bunu kendim de yapabilirim ama bir isim vermezseniz kimi arayacağımı bilemem."

"Yeni kiracı. İlk cinayet planlı değildi. Geçen Cuma'dan daha önce, muhtemelen daha sonra bir yer aramaya başlamazdı, ama geçen Cuma'dan itibaren çalışabiliriz. Yeni, bekâr bir erkek kiracı, bu işi kolaylaştırır." "Öyle olur. Bir şeyler yapmaya başlayacağım ama önce revize edilmiş haritanın bir kopyasına ihtiyacım var," diye ekledi, "böylece diğer programı da çalıştırabilirim. O kadar büyük bir sektörde kaç tane olduğunu bilmiyorum ama bulmak çok kolay. Ve o kadar büyük bir sektörde hepsi benim olmayacak. Biraz uğraşarak aynı kriterlere sahip diğer kiracı listelerine erişin."

Kendi çizgisine çarptı, bir parmağını karşıya kaydırды. "Devam edin. Arama izni için bastıracağım. Kendi izninle başla, tamam mı? Çok zorlayacağım ve alacağım. İzin belgesini alacağım."

"Tamam o zaman. Ne yapabileceğime bakacağım. Arama emri olsun ya da olmasın, bu zaman alacak. Bahse girerim ki orada yüz tane mülk vardır."

"Yüz yirmi dört bina," diye onayladı. "Bunu azaltmak için yapabileceğiniz her şey bir artıdır. Ve şansın bize doğru dönmesinin zamanı geldi. Belki vurursunuz."

"Bu minnettar olunacak bir şey olurdu. Öğrendiğimde size haber veririm."

Yenilenmiş bir şekilde raporları tekrar gözden geçirdi ve notlarına eklemeler yapmaya başladı.

21

REINHOLD'UN SOĞANLI Doodle İÇİN CAN ATIŞI, ON BİR CİVARINDA BİR YERDE

reddedilmeyi reddetti. İşkence açlık işiydi. Yüzündeki teri sildi -bu da ağır bir işti- AutoChef'i, ardından dolapları kontrol etti.

Lanetli.

Aptal droid'e Soğanlı Doodle almasını söylemeyi unutmuştu.

Klima, kiler, buzdolabı, soğutucu, hepsi iyi stoklanmıştı. Ama diğerlerinin arasında tek bir Soğanlı Doodle poşeti bile yoktu.

Ve o da biraz almak zorundaydı.

Droidi yeniden başlatmayı ve mağazaya gitmesini sağlamayı düşündü. Süslü yiyecek dükkânları kapalı olacaktı ama asma katta 7/24 açık bir market olduğunu biliyordu. Sonra daha uzun bir mola verebileceğine karar verdi, belki etrafta kısa bir gezinti yapabilir, hatta yine asma katta bulunan gece kulübünde bir şeyler içebilirdi.

Joe zaten sayım için dışarıdaydı ve bilinçsiz bir adama vurmak pek eğlenceli değildi. Büyük çaba, düşük ödül.

Hortumu, özsuyu, mini brülörü, kürdanları -ilhamdan bahsediyorum!- ve droidin plastiği kesmek için kullandığı jilet bıçağını kullanmıştı.

Aç olmasına şaşmamalı.

Kanlı, yanmış ve kanaması olan adamı baygın halde bırakıp yıkanmaya gitti.

Dušta şarkı söyledi, mastürbasyon yaptı, tekrar şarkı söyledi.

Yeni kıyafetlerini giydi - gümüş çivi işlemeli yeni siyah kot pantolon, koyu mavi yakasız gömlek, deri ceket ve botlar. Ve tamamen buzlanmış görünüyordu.

Tekrar çalışmaya başlamadan önce saçma sapan şeyleri yerine takması gerektiğini kendine hatırlattı. Sıkı yeni iplikleri bozmak istemiyordu.

Kartını, şifresini, yeni kimliğini ve kredi kartlarını ve etrafta göstermek istemesi ihtimaline karşı biraz nakit para bulundurduğundan emin oldu.

Aynada kendini son bir kez daha kontrol etti, kendini tehlikeli, seksi, başarılı olarak gördü ve sahte ruh bandına bir kez daha bastırdı. Yakında kendisinin de bir tane çıkaracağını düşündü ve ısıık alarak daireden çıktı.

nce barı kontrol etti. Dumanlı mavi ışıklar duvarları kaplamıştı ve sahnede bir holoband çalıyordu. Daha kalabalık, kendisi gibi seksi, tehlikeli ve başarılı insanlar bekliyordu ama masaların ve taburelerin oğ boştu.

l bölge, diye düşündü sıkıntıyla, ama madem oradaydı, kasıla kasıla bara gitti. Filmlerde gördüğü gibi sek bir viski sipariş etti.

"Ev markası mı yoksa aramak mı istersiniz?" Geniş omuzlu barmen ona sıkılmış bir bakış attı ve Reinhold'un hemen ayağı kalkmasına neden oldu.

nndeki bara buyurgan bir parmakla vurdu. "Elinizdeki en iyisi."

"Tamamdır."

Bir tabureye oturmadı ama bara yaslanarak poz verdi. Kulübe soğukkanlı bir bakış atarken insanların onu fark etmesini bekliyordu. İki ift sahneye yakın bir masayı paylaşıyordu ve kadınlar birinci sınıftı.

Yanlarına gidip ikisine de bir hadi benimle gelin şakası yaptığını hayal etti. Onlar da yapardı, diye düşündü. O gevşek sikleri hiç düşünmeden bırakacaklar ve iyi orospular gibi onun peşinden koşacaklardı.

Onlara ne yapmalarını söylerse onu yaptılar, ne yapmak isterse yapmasına izin verdiler.

Ve belki de onları öldürdükten sonra, sadece garip bir şey yapmanın nasıl bir his olduğunu görmek için.

Barmen viski bardağını onun önüne koydu.

"Hesap mı istiyorsun yoksa gittiğin gibi mi ödersin?" "Gittiğim gibi öderim."

Barmen başını sallayarak küçük siyah bir dosyayı barın diğer tarafına kaydırıldı.

"Buralarda hareket nerede?" Reinhold sordu. "Bu gece pek bir şey yok. Tatil. Bir sürü insan şehir dışında ya da o tarafa doğru gidiyor. Cuma günü biraz hareket göreceksiniz ve grup canlı yayında olacak."

"Belki geri dönerim." Dosyayı çevirip açtı, adisyona bakmamak için kendini zor tuttu. Bir bardak viski için elli tane bira alabilirdi.

Barmenin kayıtsız bakışını acıyan bir sırıtma olarak yorumladı ve keşke özsuğunu alsaydı diye düşündü. Bunun yerine, yeni kredi kartını yere atıp bardağı kaldırdı.

Derin bir yudum aldı. Neredeyse boğuluyordu. Gözlerinin yaşardığını hissettiğinden, etrafına daha uzun süre bakacakmış gibi hızla arkasını döndü.

Daha önce hiç viski tatmamıştı ama barmen bozuntusunun onu kandırdığından, yüksek kaliteli viskinin parasını aldığından ve ona boktan bir şey servis ettiğinden emindi.

Bunun bedelini ödeyecekti, Reinhold kendi kendine söz verdi. O pisliğin bunu ödediğini görmek için elinden geleni yapacaktı.

Cesareti olduğunu kanıtlamak için viskiden biraz daha içti ve son birkaç gündür üzerinde çalıştığı imzayı attı.

Kartı cebine koyup dışarı çıktı.

Siktiğimin piçi, diye düşündü. Çok yakında bir gece Azrail'le buluşacaktı. Ve boğazından aşağı asit dökülmesini nasıl sevdiğini görecekti.

Viskinin tadını bastıracak bir şeyler bulma umuduyla markete girdi, bir paket peynir ve domuz pastırması aromalı Soğan Doodle aldı - en sevdiklerinden biriydi - bir aile kutusu Süngerimsi Krema, iki Chunky Chews ve bir Üzümlü Fizzy.

Hepsini doldurdu ve droid görevlisi geri kalanı poşetlerken gazlı içeceği emdi.

Açlıktan ölmek üzereydi, asansöre dönerken Soğanlı Doodle paketini açtı. Çiğneyerek ve höpürdeterek

Geri çekil.

Ertesi gün etrafa iyice bir göz atacağını düşündü. Kendi Şükran Günü ziyafetinden önce. Belki aynı barmenin çalışıp çalışmadığına bakar, adını öğrenirdi.

Gelecekteki bir hedef hakkında küçük bir araştırma yapın.

Joe'yu hâlâ baygın buldu, o yüzden tokatlar bile onu kendine getirmede.

Reinhold, uyuyan bir pislikle oynamanın eğlenceli olmadığına karar verdi.

Atıştırmalıklarını yatak odasına götürdü. Biraz video izleyip, biraz uyuyacaktı. Ve sabah Joe'ya iyi bir başlangıç yapacaktı.

Hindi Zamanı'ndan önce eski dostunun üzerinde deneyeceği çok şey vardı.

Roarke gece yarısına kadar Feeney, McNab ve Callendar'la koordineli bir şekilde çalıştı. Onlar gibi o da işi otomatiğe bırakıp gitmek istemişti ama kendini fazla kaptırmıştı.

İlk yönlendirmeyi çözdüklerinde, altındaki gölgeyi bulduklarında ilerlemeyi -gerçek ilerlemeyi- görmüştü. Ama sonra, onun altında da bir gölge vardı.

Merhum Bayan Farnsworth'a büyük saygı duyuyordu ve eğer yaşasaydı, onu parmak şıklatırcasına herhangi bir pozisyonda işe alırdı.

İlk kodu kırmayı başarmış ve saf bir tatmin hissetmişti. Ta ki kadının bir sonraki bölüm için kodları değiştirdiğini anlayana kadar.

Akıllıca olduğunu kabul etmek zorundaydı, katilinin bu düzeni fark etmediğinden, muhtemelen de fark edemeyeceğinden emin olmak istiyordu. Ve tüm bunlar olurken kesinlikle dehşet içindeydi, muhtemelen acı çekiyordu.

Sorun şu ki, kadın o kadar iyiydi ki, bu onun çok zamanını alıyordu. Silinen malzemeleri teker teker yerine koyuyor, sonra da hepsinin altına girerek kadının bıraktığını bildiği mesajı arıyordu.

Yarın, diye kendi kendine söz verdi ve yarım şişe su içti. Tanrı adına, geri kalanını yarın içecekti.

Otomobili kurdu, yüzünü ovaladı ve sonra karısını almaya gitti. Karısının bu saate kadar kaza yapmış olacağından hiç şüphesi yoktu.

Haksız da sayılmazdı.

Başını masasının üzerine koymuş, kedi de dirseğinin ucuna kıvrılmıştı.

Vücudunun hafifçe sarsılmasından rüya gördüğünü anladı. Bir kâbustan korkarak ona doğru yürüdü, onu önce sırtına, sonra da ayağa kaldırırken nazikçe konuştu.

"Artık her şey yolunda. Sana

sahibim." "Yapacağımı

söyledim," diye mırıldandı.

"O halde yapacaksın," diyerek onu kollarının arasına aldı.

"Ne?" Gözleri açıldı, karanlık ve bulanıktı. "Ah. Kahretsin. Düştüm."

"Buna hakkınız var. Şafaktan önce başladınız ve eğer daha fazla devam edersek, gece gündüz devam edeceğiz."

"Bayan Farnsworth ile konuşuyordum."

Kedi yatak odasına ilk ulaşan olmak için hızla ilerlerken biraz gülümsedi. "Şimdi sen miydin? Aslında bir bakıma ben de öyleydim. Ne söyleyecekti?"

"Sadece çok kızgın."

"Ve onu kim suçlayabilir ki? Yönlendirme aracılığıyla onun adını kodlamıştı."

"Ne?" Adam onu yatağa atarken bile gözleri anında tetikte oldu. "Ne?"

"Jerald Reinhold. Adı ve şu ana kadar çözdüğümüz kısa bir ifade. Bunu Jerald Reinhold yaptı."

"Ama para nerede? Hangi ismi kullanıyor? Nerede-" "Eğer bilseydik, sanırım bu konuda öncülük ederdim."

Onun için botlarını çıkardı, istemsiz rahatlama iniltisini duydu.

"Mucizevi bir şekilde rutine başladık ve dahası şifreli mesajının bu kadarını aldık. İş hiç de kolaylaştırmamış, üstelik her şey silinmiş, hem de iyi silinmiş. Tahminimce onun bir

Konu Bilgisayar Bilimi olduğunda tam bir aptaldım ve bu konuda dikkatli olmak zorundaydım.

"Bu iyi bir ilerleme Eve," diye güvence verdi ona. "İşi bilen herhangi birimizin bu noktada beklediğinden daha iyi."

"Tamam, pekâlâ. Adını kodladı, parmağıyla onu işaret etti. Ağırılık katıyor. Gerçi ihtiyacımız olmayacak ama ağırılıktan zarar gelmez."

Vites değıştirdi. "Peki ya kiracılar?"

"İçlerinden geçiyoruz. Çok sayıda bina, Teğmen ve tüm veriler güncel değıl çünkü-"

"Lanet olası, kokuşmuş, aptal tatil."

Kadının ısırgan tonu neredeyse onu gülümsetecekti. "Yeterince doğıru. Ama kendi yerlerim için acele sipariş verebildim ve tüm yeni kiracılar ve/veya yeni kiracılardan gelen başvurular, tatil olsun ya da olmasın, yarın geçerli olacak."

"Teşekkürler."

"Bazı tatillere çomak soktum, ama uzun sürmez, sonra da doldurmaya geri dönebilirler."

"Pek çok üniformalı adıma küfrediyor. Yirmi dört/yedi ihbar hattındakiler kesinlikle. Ama onu görmek ve ihbar etmek için sadece bir kişi yeterli."

"Ve yarın hepsini göreceğız."

Konuştuıkları sırada ikisi de soyunmuş ve şimdi yatağına girmişlerdi.

"Yarın morga gitmek istemiyorum, Roarke." "Bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

"Evet." Karanlıkta ona doğıru kıvrıldı ve bunun yeterli olacağını umdu.

Sabah beşten hemen sonra 'link'i onu uyandırdığında, el yordamıyla onu aradı. Roarke ışıkların yüzde yirmiye çıkarılmasını emrederken bile "Videoyu engelle," diye emretti. "Dallas."

"Teğmen, dostum, erken etiketlediğim için gerçekten üzgünüm." "Mal." Anında uyandı ve oturmak için ayağına kalktı. "Ne oldu?"

"Sadece Joe'yu bulamıyoruz. Muhtemelen önemli bir şey değil ama biraz korkuyorum ve annem bilmen gerektiğini söyledi."

"Tamam." Kafasındaki notları gözden geçirdi. "Dün gece bir randevusu vardı, değil mi?"

"Evet, mesele de bu. Ortalıkta yoktu ve Priss gece yarısı beni buldu, Joe'nun benimle ya da Dave'le takılmak için onu ektiğini düşünüp beni azarladı. Ama onu ne görmüştüm ne de konuşmuştum. Dave'i de. Ve ona biraz geç kalabileceğini, bir anlaşma üzerinde çalıştığını mesaj attığını söyledi. Ama hiç gelmedi, mesajlarına ve etiketlerine cevap vermedi. Ben ve Dave, Joe'nun evine bile gittik. Kapıyı açmadı."

"Tamam, Mal." Kötü bir hissi değerlendirmek için içgüdülerini kontrol etmesine gerek yoktu. Bu his onu doğrudan içine itti. "Bana birlikte çıkması gereken kadının adını ve iletişim bilgilerini ver."

"Tabii, tabii." Her şeyi sıraladı. "Mesele şu ki, belki başka biriyle takılmıştır, belki de şansı yaver gitmiştir ve şu anda onun evinde, her neredeyse oradadır. Ve belki de mesajlarına ve etiketlerine cevap vermiyordur çünkü hiçbir bok istemiyordur, bilirsin. Ama bu korkutucu."

"Bana haber vermen iyi oldu. Başka biriyle takıldıysa, kiminle takıldığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek değil. Takıldığını bildiğim bazı kızları denedim ama sıfır çektim. Ama şansı olsa bir yabancıyla bir tur atmaktan çekinmezdi. Yani ..."

"Anladım. Ne yapabileceğime bir bakayım. Size geri döneceğim."

Hayal kırıklığı içinde saçlarını iterek kapattı. "Pislik Joe."

"Anladım." Onu tanıyan ve anlayan Roarke, Mal ile konuşurken programladığı kahveyi ona uzattı.

"Belki tuhaf biriyle birlikte ama öyle hissettirmiyor. Geç kalacak, bir anlaşma üzerinde çalışacak. Para, statü ve seks. Bunlar onun çekimleri. Reinhold da onun cazibesini biliyor. Onu bir iş fırsatıyla kandırabiliriz belki. Gidip Joe'nun yerine bakmam lazım."

"Biliyorum. Ben de seninle geleceğim."

"Seni burada daha iyi kullanabilirim. Onu bulursam ya da bulamazsam - her iki durumda da, o bilgisayarlardan ne çıkarırsan çıkar, en çok yardımı o yapacaktır."

Onunla aynı fikirde olmasaydı tartışabilirdi. "Yalnız gitmemeyi kabul edersen bunu kabul ederim."

Ve eğer anlaşmadaki sağlam mantığı görmeseydi itiraz ederdi. Saçmalamak için zaman yok, diye hatırlattı kendine.

"Yanıma birkaç üniforma alacağım ve APA'mızı uyandırıp Reo'nun bana bir arama emri çıkarmasını sağlayacağım. İçeri girebilmem lazım. Eğer orada değilse, bir saat içinde dönerim. Eğer oradaysa ve bir yabancıyla sevişiyorsa, daha az. Eğer oradaysa ve ölmüşse, daha uzun sürer."

"Peki ya Reinhold onunla
birlikteyse?" "Minnettar
olacağım."

Bir saatten az sürdü çünkü trafik yoktu ve o da sıcakta gitti. Ve ne olursa olsun, aynı yoldan geri döndü.

Eve girip çıkarken akrabalarından kaçmayı başardı ama onları duydu; yetişkin sesleri, bebek ağlamaları, çocuk konuşmaları.

Ve Roarke'u bilgisayar laboratuvarında çalışırken buldu.

"Orada değil," diye açıkladı. "Ve hiçbir baskı ya da şiddet belirtisi yok. Ayağa kaldırdığı kadınla kısa bir konuşma yaptım. Artık kızgın değil, endişeli. McNab'i uyandırdım ve ona Pislik Joe'nun 'link'ini takip ettirdim. İzini süremiyorum, çünkü kapalı. Tekrar açıldığında göreceğiz. Akrabaların neden sabahın altısında kalkıp etrafta dolanıyor?"

"İrlanda'da sabahın ortası," diye hatırlattı ona. "Ve bu, birçoğunun her halükarda altıda kalkacak çiftçiler olduğu gerçeğine değinmiyor. Bir yere varmaya çalışıyorum ve eğer konuşmayı kesersen daha şanslı olabilirim."

Gözlerini ona dikti ama biraz daha kahve içmek için konuşmayı kesti.

"Reinhold onu yakaladı."

Roarke işinden başını çevirdi. İçinde sabırsızlık kaynıyordu; bir şeye çok yaklaştığını biliyordu. Ama kadının yüzündeki stresi açıkça görebiliyordu.

"Erkekler en ufak bir kıskırtmayla tuhaflaşır, sevgilim."

"Evet, domuzlar. Ama bir mekanda rezervasyonu vardı, ne iptal etti ne de kullandı. Bunun için restoranın müdürünü uyandırdım. Hiç memnun olmadı. İşten potansiyel yeni bir müşteriyle -zengin bir müşteriyle- övünerek ayrıldı, bunun için patronunu uyandırdım, o da sorun etmedi. McNab'i de yeni müşteriyle ilgili bir şey çıkma ihtimaline karşı Asshole'un iş tazminatı ve 'link'ini kontrol etmesi için gönderdim. Ama

_"

"Reinhold'un -yeni müşteri- Pislik Joe'yu kişisel 'link'inde etiketlediğini düşünüyorsun, yani orada bir kayıt yok. Ve eğer Pislik Joe herhangi bir kontrol yaptıysa, bunu da kişisel PPC'sinde yapmıştır."

"Ben de öyle düşünüyorum ama McNab -ki bu konuda bir sıkıntısı olmasa iyi olur- emin olacaktır."

"O henüz ölmedi."

Roarke bunun bir soru olmadığını, hatta bir varsayım bile olmadığını fark etti. Kesin bir ifadeyle söylemişti.

"Çünkü gücü ve heyecanı uzatmak isteyecektir." "Ve acıyı.

Her cinayetle birlikte zaman kazanıyor." Enine boyuna düşünerek, mantığa ve modele bağlı kalarak, gerilimi azalttı.

"Zaman çizgisine bakılırsa, Pislik Joe muhtemelen sonra onsekiz yüz. Hakkında sonra Her neyse.

Reinhold zaman isteyecektir. Bir gün, belki iki gün. Ve eğer kendini kesmediyse, ki ben buna inanmıyorum, bugünün a

büyük Tatil. Bu Joe olur olmak bir yerde bekleniyor. Verilen ve Bildirimler, ve

Medya, bugün gelmediğinde, soruşturmaya başlayacağız.

bakıyorum."

Etrafta volta atıyor, kahvesini yudumluyordu. "Bu hoşuna giderdi. Joe'yu bir yere kapatıp canını yakmak ve arama raporlarını izlemek. Biraz zamanımız var. Birkaç saat, belki, belki bir

gün. O zaman bu kadar. Daha fazla uzatacak kadar kontrolü olmayacak."

Sonra Roarke'a baktı. "Büyük aile tatilinizi mahvedeceğim."

"Bizimkiler" diye düzeltti. "Ve bugün burada olup da bir hayata sizin hindi keserkenki varlığınızdaki daha fazla değer vermeyen tek bir kişi bile yok. Neyin tehlikede olduğunu anlamayan tek bir kişi bile yok."

"Tamam. Tamam." Desteğin rahatlığı suçluluk eşiğini düşürdü. "Ben ofisime gidiyorum. Kapıları kapalı tutmak zorundayım. Bir çocuğun içeri girmesini ve cinayet panom yüzünden ömür boyu travma yaşamasını istemiyorum. Peabody bir saat içinde gelecek ve McNab de Pislik Joe'nun ofis eşyalarını toplar toplamaz gelecek. Ona doğruca sana gelmesini söyledim."

"Ona sahip olduğum için mutlu olacağım."

"Roarke, yeni kiracılar üzerinde kullanabileceğim bir şey bulur bulmaz, o lanet kodla ilgili bir şey-"

"Bunu ilk öğrenen sen olacaksın. Çok yaklaştım," dedi ona tekrar. "Eğer doğru okuyorsam bir ya da iki saatten fazla sürmez. Eğer o kadar sürerse. Şimdi bana biraz zaman ve değerli bir sessizlik ver."

"Evet." Kahvesinin kalanını da yanına aldı.

Bir süre Joe'nun adımlarının izini sürmeye çalıştı - taksi şirketlerinin tatil ilgisizliği, onun gazabından korkana kadar devam etti.

Taksiye bindiyse bile, işyerinin önünde ya da bir blok ötede bir taksiye binmemiştir.

Metroya binmiş olma ihtimaline karşı Transit Yetkilileri'nden kayıtları incelemelerini istedi. Onu tespit etmek alanı daraltabilirdi.

Sonra Mira'yı etiketledi. Mira saçlarını her zamanki gibi şık yapmak yerine kısa bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Bu tarz ya da tarzsızlık Eve'in gözünde onu daha genç gösteriyordu.

"Özür dilerim. Erken olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Neredeyse bir saattir ayaktayım. Yapmam gereken bir sürü yemek var."

"Yemek mi yapıyorsun?"

"Dennis ve ben yemek pişiriyoruz ve kızlarım tehdit etti - yani söz verdi," diye düzeltti gülümseyerek, "sekizde burada olup yardım edecekler. Sizin için ne yapabilirim?"

"Başka biri daha var. Joe Klein. Olası yerleri azaltmaya çalışıyorum. Sanırım şu anda eski mahallesinde ya da çok yakınında kendine ait bir yeri vardır. Gösterişli bir yer istiyor. Yeni kiracıların listesini çıkarmaya çalışıyoruz ama pek çok olasılık var."

"Bir apartman dairesi ya da apartman dairesi," dedi Mira hemen. "Müstakil ya da yarı müstakil bir ev değil."

"Neden?"

"Sosyal biri ve gösteriş yapmak istiyor. Yalnız biri değil. Tüm bunların altında bir kovan istiyor. Sadece o kovanda önemli biri olmak istiyor."

"Tamam."

"Beni anlıyorsanız, önce daha yeni, daha parlak binalara bakın. Ailesi geleneklere, eskiye, geçmişe değer verirdi. O tam tersini isteyecektir. Ve ilk önce en seçkin olanı."

"Ben de aynı nedenlerden dolayı bu şekilde düşündüm, ancak maliyeti hesaba katarsak-"

Mira sözünü kesti ve kararlı bir şekilde, "Kendini ilgilendirmez," dedi. "Hayal ettiğinden çok daha fazla parası var ve daha fazlasını kazanmaya devam edeceğinden de emin. Kulüplere, oyun salonlarına, barlara, iyi mağazalara yakın ya da bunları sağlayan bir yer. Durumu. Her zaman bunu istemişti ama bunu elde edecek hırs ya da ahlaktan yoksundu. Şimdi bunu bulduğuna inanıyor."

"Tamam, evet, anlıyorum. Yardımcı oluyor. Minnettarım."

"Umarım onu bulursun Eve. Şükran Gününüz kutlu olsun diyeceğim, çünkü bulacağınıza inanıyorum."

"Teşekkürler. Size de."

Haritanın üzerine atladı, müstakil ve yarı müstakil binaları, modern tarzda tamamen yenilenmediği sürece on yıldan daha eski olan tüm binaları gölgede bıraktı.

Sonuçları incelerken, "Bu daha iyi," diye mırıldandı.

Roarke'ın kendisine verdiği kiracı listeleriyle çapraz karşılaştırma yapmaya başladı.

Masa bağlantısı sinyal verdiğinde lanetlendi. Peabody aceleyle içeri girerken, "Dallas," diye bağırdı.

"Teğmen Dallas, ben Dolandırıcılık ve Mali Suçlardan Memur Stanski?"

"Ne istiyorsun Stanski?" diye sordu ve Peabody'nin köpek yavrusu gibi yalvardığını görünce başparmağını mutfağa ve AutoChef'e doğru uzattı.

"Gece yarısı gibi otomatik bir uyarı geldi ve geçip gitti. Tatil nedeniyle çok fazla insan çalışmıyor."

"Devam et, Stanski, Tanrı aşkına."

"Şey, elbette. Demek istediğim, bildirimi yeni aldık ve pek bir anlam ifade etmiyor. Bir Anton Trevor'da, almadığımız bu kodla - standartlardan biri değil - ve sizi en kısa sürede bilgilendirmemizi söylüyor. Bu yüzden sizi en kısa sürede bilgilendireceğim."

"Ben Cinayet Masası'ndanım Stanski, Dolandırıcılık'tan değil."

"Anladım LT, elbette." Stanski'nin yuvarlak yüzü de tıpkı sesi gibi Queens'in ciddiyetini yansıtıyordu.

"Ama üzerinde siz, Cinayet Masası'ndan Teğmen Eve Dallas yazıyor. Devam edip Anton Trevor'ın kartını kapatmamızı, süreci tamamlamamızı mı istiyorsunuz, yoksa ne?"

"Ben ... Bekle." Hızlı bir koşu yaparken boynunun dibinde bir şey karıncalandı.

"Bilgisayar, Anton Trevor'ın kimliğini ara ve göster, New York, New York. Yaşı yirmi üç ile yirmi sekiz arasında." Bu her şeyi açıklar.

**Teşekkür ederiz. Çalışma ... Sonuçlar görüntülenir
Birinci ekranda.**

"Vay anasını. Lanet olsun."

"LT?" Stanski şüpheyle, "LT mi?" dedi.

"Kapatmayın. Kart nerede kullanıldı?"

"Tam burada senin için var. Bar on M adında bir yer ve birkaç dakika sonra da Handy Mart adında başka bir yer. İkisi de New York West'te, apartman merkezinde. Bu-"

"Adresi aldım." Onun binalarından biriydi. Roarke'ın binalarından biriydi. "Bekle, Stanski. Bildirimde bulunma, kapatma. Benden haber alana kadar hiçbir şey yapma."

"Burada sorun yok."

"Elinizde ne varsa bana gönderin ve bekleyin," dedi ve Roarke ofisinin kapısını iterek açtığı anda yerinden fırladı.

"Onu yakaladım," dediler birlikte. İkisinin de kaşları çatıldı.

"Ne?" Sonra Roarke bir elini kaldırdı. "Git." "O -

Farnsworth- onun üzerine bir sahtekârlık uyarısı etiketlemiş olmalı.

yeni kimlik. Onu kullandığında benim için işaretlendi. Medya haberlerini gördü, benim birincil olduğumu biliyordu. Anton adını kullanıyor-"

"Trevor," diye bitirdi Roarke. "Bu ismi transferlerin içine yerleştirdiği kodlardan buldum. En yeni kiracı o-"

"New York West," diye sözlerini tamamladı. "Ve işte buradayız."

"Onu yakaladık!" Peabody elinde kahve ve simitle dışarı çıkarken Eve anons etti.

Peabody "Ne?" dedi.

"Reinhold, Anton Trevor'ı kullanıyor. McNab'e haber ver. Hızlı hareket etmek istiyorum ama bunu yumuşak bir şekilde yapacağız. Yakalayın onu, Baxter, Trueheart-"

Peabody, "Baxter dün gece Toledo'daki kız kardeşinin yanına gitti," diye araya girdi.

"Kahretsin. Carmichael ve Sanchez olsun." İçlerinden biri Toledo'da kahvaltı ediyor olabilir diye bir an durakladı. "Bir 'bağlantı brifingi' yapacağız," diye devam etti. "Altı üniforma istiyorum, tecrübeli Peabody. Roarke, sana ihtiyacım var-"

"Bina güvenliğine haber verin," dedi. "Bu tatbikatı çok iyi biliyorum. Neye ihtiyacınız varsa ben hallederim. Ve başlamak için." Bilgisayara yeni verileri göstermesini emretti.

"Bu onun katı ve dairesinin planı. Tüm bina özellikleri bende var, böylece çıkış noktalarını da öğrenmiş olursunuz."

"İşi kolaylaştırıyor." Ve omuzlarını yuvarlayarak operasyon stratejisine geçti. "Tamam, özel asansör- onu kapatacağız. Diğer iki çıkış. Onları da kapatacağız. Silahlı olacak ve Tanrı bilir neyle, bu yüzden koruyucu giysiler giyeceğiz. En kısa zamanda orada göz ve kulak istiyorum. Ve şu terastan bakıp bir grup polisin sokağa girdiğini görmesini istemiyorum. Büyük resmi görmeme izin ver," diye sordu Roarke'a, "böylece bu operasyonu bir araya getirebilirim."

O bunu yaparken, komutanını güncellemek için 'link'ini çıkardı.

McNab, tam da 'bağlantı brifingi'ne başladığı sırada oraya vardı.

Eve'e göre her şey açıktı. Kitaba göre. Sıkı ve doğru.

Her ihtimali göz önünde bulundurması gerektiğini bilerek, hareket etmek, kıpırdamak isteyerek volta attı. Silahını, Roarke'ın gözleriyle aynı canlı mavilikte, Sinead'ın kendisi için ördüğü yumuşak kazağın üzerine geçirmişti. Kaba bir pantolon ve eski botlar giymişti, hepsi de şafaktan önce eline geçen ilk şeylerdi. Ve gözlerinde av peşindeki polisin düz, tehlikeli parıltısı vardı.

"İşler böyle yürüyecek," diye bitirdi. "McNab, gözler ve kulaklar, Roarke güvenlik ve aranızda benim gitmemle birlikte o ünitenin tüm elektronik aksamını ve gücünü kapatacaksınız. A Takımı-Ben, Peabody, Memur Carmichael ve Prince, ana kapı. B Takımı - Dedektifler Carmichael ve Sanchez, Memur Rhodes ve Murray, ikinci kat kapısı - ben gidince girin. Memur Kenson ve Ferris burada pozisyon alacak, tüm sivillerin sıcak bölgeye girmesini engelleyecek ve dağıtacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Hedef binanın bir blok ötesinde ışık, siren ve siyah-beyaz ışık yok. Koruyucu giysiler giyilir. Bu

isteğe bağılı değil. Tekrar ediyorum, eğer şahıs bu operasyon gerçekleşmeden önce binadan çıkarken görölürse, onu indirin. Eğer binanın içinde görölürse, takip edin ama çatışmaya girmeyin. Harekete geçiyoruz," diye ekledi. "Yavaşça içeri girin, emirlerimi bekleyin. Tüm silahlar, orta şok."

Döndü, Roarke'ın getirdiği paltoyu aldı, sonra birinin emniyete almayı ihmal ettiği kapı aralığında duran Sinead'ı fark edince adımları kesildi. Kucağında bir bebek vardı, bir eli de neşeyle büyülenmiş Sean'ın omzundaydı.

"Ah, dışarı çıkmak zorundayız. Kusura bakmayın. Acelemiz var."

Öylece bıraktı, iki adımda çıktı ve merdivenlerden indi. Roarke bir an durakladı. "ok geçmeden döneceğiz ve sana haber vereceğim."

Sonra o da gitti, diğerleriyle birlikte aceleyle dışarı ıktı.

"Nan!" Sean Sinead'a hayret ve sevinç dolu bir bakış gönderdi. "Kötü adamın peşindeler."

"Öyle, evet. O zaman aşağı inelim, biraz çay içelim."

Reinhold tatmin olmuş bir şekilde uyudu ve Joe'nun sert, hıçkırıklı çığlıklarıyla uyandı.

"Tanrım." Reinhold yuvarlandı, gerindi, esnedi. "Ne amcık ama."

Yatak odasındaki klimadan sıcak çikolata -ekstra çırpılmış krema- aldı ve pencere duvarının önünde durup New York'a, kendisinden korktuğunu bildiği şehre bakarak içti.

Reinhold'un hesabına göre, Joe öğlene kadar üvey babası, erkek kardeşi, kardeşinin çirkin karısı ve daha çirkin çocuklarıyla, şişman kuzeni Stu ve yanında sidikli büyükannesiyile takılmak için annesine gitmediğinde, onlar ve şehir ondan daha fazla korkacaktı.

Şükran Günü masalarında hep o konuşulurdu. Jerry Reinhold, istediğini, istediği zaman, istediği kişiye yapan bir katil.

Acele etmeden giyindi -yine berbat kıyafetler çünkü tatil ya da değil, çalışıyordu- sonra droidi çalıştırmak için boş odaya gitti.

"Günaydın, efendim. Birinin başı dertte gibi görünüyor."

"Onun için endişelenmeyin. Onunla konuşmayın ya da onu dinlemeyin."

Anladın mı, göt

herif?" "Evet, efendim."

"Aşağı in ve bana bir şeyler hazırla, neydi o, evet, Benedict usulü yumurta, çilekli jöle ile birkaç dilim kızarmış ekmek ve yanında ne gerekiyorsa. Sonra buraya gel ve yatak odamı temizle, kıyafetlerimle ilgilen. Tekrar ne zaman geleceğini sana haber veririm."

"Evet, efendim."

Kendisi de aşağı inmeden önce Reinhold aynada kendini kontrol etti. Daha sonra giyinip kuşanabileceğini, biraz futbol izleyebileceğini düşündü; bu da ona droid'e Giants'ın en iyi biletlerini almasını söylemesini hatırlattı. Belki terasta güzel bir içki de içebilirdi.

Joe'yu bir gece daha yanında tutmayı, orada biraz eğlenmeyi planlamıştı. Ama o herif bağırmaya devam ederse...

Aşağıya doğru yürüdü.

Joe çok kötü görünüyordu, orası kesin. Yüzü -ki her zaman kibirli bir herif olmuştur- kanlı ve morarmıştı. Orada çok şey kırılmıştı. Sığ kesiklerin kanaması durmuştu, kahvaltıdan sonra düzeltecekti. Ve yanıklar kömürden daireler ve çizgiler gibi görünüyordu.

Reinhold sapı aldı, Joe'ya belli belirsiz bir şaplak attı. "Kapa çenen, yoksa boğazını keserim ve bu işi bitiririm." "Lütfen, Tanrım, lütfen." Sözcükler kırık dişlerin arasından karmakarışık geliyordu. "Sanırım ölüyorum. Çok kötü yaralandım. Artık canımı yakma, lütfen dostum, lütfen. Ne istersen yapacağım. Ne istersen yapacağım. ne istersen veririm."

"Öyle mi? Bu da bir şeydir belki. Biraz paran var, Joe. Vegas parası ve daha fazlası. Belki bana şifrelerini verirsen onları alabilirim, gitmene izin veririm."

"Ne istersen. Alabilirsin. Stan amcamın şifreleri de bende var."

"Öyle mi?" Reinhold gülümseyerek yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. Droid'e "Beni oraya oturt," diye emretti.

"Ona bazı işlerde yardım ederken buldum. Gerçek bir çizici var, Jerry. Senin için getireyim. Bırak gideyim. Beni bırakacağına söz ver, ben de sana hepsini getireyim."

"Bunu düşüneceğim."

"Lütfen. Suya ihtiyacım var. Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Koltuğuna yerleşen Reinhold, droidin kendisine verdiği tepside bıçak ve çatalını aldı.

"Kahvaltı ettiğimi görmüyor musun? Beni kızdırmadan önce kapa çeneni. Sen," dedi droid'e. "Ekranı aç. Geçit töreninin zamanı gelmiş olmalı." Gülümsedi ve yumurtasını kesti. "Geçit törenini kaçırmamızı hiç istemem Joe. Sadece arkana yaslan ve keyfini çıkar."

22

EVE YOLDA EKİBİYLE KOORDİNE OLDU. Sahada son bir brifing için ne zaman ayırabilirdi ne de bunu göze alabilirdi. Polislerin New York West'te toplandığını duyurmak için çok fazla insan ve çok fazla yol vardı. Medyaya, internete sızacak bir bilgi Reinhold'u alarma geçirebilirdi.

Pislik Joe'nun hâlâ hayatta olduğuna inanıyordu. Zamanları olduğuna inanıyordu. Ama Joe'nun bir pislik olduğu gerçeği Reinhold'u çileden çıkarabilirdi.

Bu sefer dakikalarca geç kalırlarsa lanetlenirdi.

Roarke'a da aynı şeyi söyleyince, Roarke elini onun eline dokundurdu. "Biz geldikten birkaç dakika sonra onu kilit altına almış olacağız. Ondan dakikalar sonra da senin gözlerini ve kulaklarını açacağız."

Dakikalar diye düşündü. Bu sefer onun tarafında olmalıydılar.

"Şans döndü," dedi. "Şans bizden yana döndü. Bunu bu şekilde görmelisiniz. İkimiz de neredeyse aynı anda ona vurulduk. Her şey bir araya geldi."

"Bir araya geldi çünkü üç gün ve gece boyunca peşini bırakmadınız."

"Bu ve Bayan Farnsworth. Müthiş bir şey başardı." "Kabul ediyorum, keşke onunla tanışabilseydim."

"Keşke onu işe alsaydım diyorsun," diye ekledi Eve ve güldü. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Peabody ona arkadan, "Sanchez olay yerinde, Dallas," dedi. "Dedektif Carmichael bir dakikadan daha az bir süre kaldı. Üniformalılar giriş yapıyor."

McNab, "Şu anda güvenlik şefinle konuşuyorum, Roarke," diye duyurdu. "Park alanını temizlediler."

yönlendirildi. Gözleriniz Reinhold'un iki katındaki koridorlarda olsun."

"Yeterince iyi ve işte buradayız."

"Gerçekten çok güzel." Peabody kuleyi görmek için başını eğdi. "Parlak ve tüm o camlar ıslık ıslık parlıyor."

Eve, "Kafanı oyuna ver Peabody," diye emretti ve Roarke kaldırıma yanaşır yanaşmaz arabadan atladı. "Kayıtlar açık. Tüm kayıtlar açık. Tüm ekipler yerlerini alsın. B Takımı ikinci kata ulaşır ulaşmaz onun katı hariç tüm asansörlerin kapatılmasını istiyorum."

"Efendim." Uzun boylu, kıvrımlı bir esmer Roarke'a doğru yaklaştı. "Yerimizdeyiz, yeni talimatları bekliyoruz."

"Teğmen, bu bina güvenlik şefi, Veronica Benston."

"Teğmen." Benston Eve'e başıyla onay verdi. "Hedef bölgenin dışında herhangi bir hareketlilik yok. Şahsın ana katındaki iki birim ve ikinci katındaki bir birim, kiracıları şehir dışında olduğu için bugün kullanılmıyor. Sizin de belirttiğiniz gibi, ev sakinleri henüz herhangi bir polis hareketliliğinden haberdar edilmedi."

"Giderken bana özeti ver. Hareket ediyoruz."

"Bu asansörü sizin için temiz tuttuk." Benston yolu gösterdi, hedef kattaki tüm sakinleri ve faaliyetleri açıkladı.

"Destek sensin Benston, yardımın ve hızın için teşekkürler." Eve, Reinhold'un seviyesine çıktı. B Takımına bir başparmak işareti gönderdi ve onlar bir sonraki seviyeye geçerken yoluna devam etti.

"Özel asansörünü kapatın, bu kata tüm giriş ve çıkışları engelleyin. Roarke, onun kör olmasını istiyorum. Alarmlarının ve yedeklerinin kapatılmasını istiyorum."

"Benston, izin verir misin?"

"Tamamdır, efendim." Kulaklığına dokundu. "Onu kör edin," diye emretti. "Öldürme alarmları, hedef birimin her iki seviyesi."

"Koridor kapısında," dedi Eve kendi telsizinden erişerek.

Benston teklif ettiği için Güvenlik'in ustasını kullandı ve silahını çekerek kapıdan içeri girdi.

"Bana göz ve kulak ver, McNab."

"Bu anlaşmanın her yerinde." Çömeldi ve bir portatif üzerinde çalışmaya başladı. "İyi filtreler," dedi dalgınca. "Mükemmel kalkanlama. Bu özellikler olmadan daha uzun sürerdi." Roarke'a bir sırtış attı. "Beni işten kurtarıyor. İki insan ısı kaynağınız, LT ve bir robotik yükünüz var, hepsi de ana seviyede. İkinci katta insan ya da e yok."

Eve çömeldi, ekranı inceledi. "Tam ana yaşam alanında." Saniyeler sonra hıçkırık ve yalvarma sesleri duydu.

"Kulakların çınlasın," diye mırıldandı McNab.

Lütfen, Tanrım, lütfen, sanırım ölüyorum.

Sanchez Eve'in kulağına, "B Takımı, yerinizi alın," dedi.

"Orada durun. Şüpheli ve kurban ana yaşam alanında. Tek droid de ana katta."

Stan amcamın şifrelerini de aldım.

Eve bir yumruğunu havaya kaldırarak, "Bekle," diye işaret etti ve Reinhold olarak tanımladığı ısı kaynağının Joe'dan biraz daha uzaklaşmasını izledi.

"Oturuyor, yanında droid var. Onunla kurban arasında biraz boşluk bırak. Aç şunu," diye sordu Roarke'a. "Güzel ve sessiz. Harekete geçin, B Takımı. Yavaş, sessiz."

Sadece arkanıza yaslanın ve keyfini çıkarın.

Eve üç parmağını kaldırdı. "Üç deyince," diye mırıldandı.

Kapıdan hızlı ve alçaktan geçti, Peabody de yanında hızlı ve yüksekteydi.

Reinhold ciyakladı. Bunu tarif edecek başka bir kelime yok, diye düşündü Eve tiksintiyle. Küçük bir kız gibi ciyakladı, elindeki yemek tepsisini havaya fırlattı ve merdivenlere doğru koştu.

"Durun! Kimıldama! Eller havaya!"

Bunun yerine, B Takımı hücumla geçtiğinde, yönünü değiştirdi, bir vazo kaptı ve fırlattı. Bir mille iskaladı, yerde paramparça oldu.

Eve, Joe çılgınlık atarak koşarken, adeta daireler çizerek, eline ne geçerse fırlatırken onu sersemletmeyi düşündü. Tanrım, onu sersemletmek istiyordu. Ve istediği için de, onun yerine onu yakaladı.

Eve silahını onun yanağına dayayana kadar Joe'nun çığlıklarına çığlıklar ekleyerek tekmeleyerek, çırpınarak bir patinajla yere düştü.

"Oh, bana bir sebep ver, seni pislik."

"Çekil üstümden, uzaklaş benden. Öldür onu!" diye emretti, bir droidin bakabileceği kadar sıkıntılı görünen droid.

Eve, Reinhold'un kollarını arkaya doğru sürükledi ve kelepçeledi. "Jerald Reinhold, cinayetten, birden fazla suçtan, adam kaçırmaktan, kimlik sahtekârlığından, haneye tecavüzden ve daha bir sürü suçtan tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye başladı ve Peabody'nin yardımıyla onu ayağa kaldırmayı başardı.

Bacaklarının bükülmesine izin vermeye devam etti, bu yüzden kadın ona Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okumayı bitirdiğinde, artık canına tak etmişti. "Memur Carmichael. Bu pisliği gözaltına alın. Ben aksini söyleyene kadar onu Merkez'de üst düzey bir nezarethaneye koyun."

"Tamamdır, Teğmen."

"Ve biri şu zavallı piç için sağlık görevlilerini ve bir otobüs çağırırsın."

"Çoktan halledildi." Dedektif Carmichael telsizine dokundu. "Yoldalar."

Silahını kuşanan Eve, Joe'ya doğru yürüdü ve başını salladı. "Gerçekten berbat bir haldesin Joe, ama yaşayacaksın."

"Canımı yaktı. Canımı yaktı."

"Evet, öyle yaptı." Eve, Roarke ve başka bir üniformalının ipi ve bandı kesmeye çalışmasını izledi. "Bunun için özür dilerim. Belki bir dahaki sefere bir polise sırtmaya başladığında hatırlarsın."

"Su." Hıçkırma hıçkırma ağladı, kızın acıma duygusunu biraz büktü. "Lütfen. Bana su bile vermedi."

"Buyurun." Peabody bir fincanı dudaklarına götürdü. "Yavaş ol. Artık elimizdesin, Joe. Şimdi elimizdesin."

"Özür dilerim. Özür dilerim."

"Dinlemedim." "Sorun değil. Her şey yoluna girecek."

Belki de olur, diye düşündü Eve, ama bir pislik olmanın bedelini çok ağır ödemişti.

Acele etmedi; Reinhold'u bir süre bekletip terletti. Ekibiyle birlikte daireyi karış karış aradı, droid de dahil olmak üzere elektronik eşyaları McNab'a verdi -ve Joe'yu dışarı çıkarırken ortaya çıkan Feeney, onu beklemedikleri için biraz kızgındı.

Reinhold'un geleneksel Şükran Günü ziyafetini eksiksiz bir şekilde hazırlamış olmasını ilginç ve biraz da üzücü bulmuştu. Ve en eski arkadaşlarından birini öldürmeden önce mi yoksa sonra mı tıkmayı planladığını merak etti.

Roarke yaklaşırken mini testereyi havaya kaldırdı. "Onun için yeni bir alet. Parmaklarında, belki ellerinde, ayaklarında denediğini söyleyebilirim. Sonra da Joe'yu daha kolay atılabilecek parçalara ayırmak için kullanmıştır - parçaları çıkarmak için bulduğumuz endüstriyel atık torbalarını kullanarak."

"Güzel bir düşünce. Ve muhtemelen doğru. Droidi ben aldım," diye ekledi. "Hafıza döngüsü tamamen sağlam, Reinhold'un onu yeniden programladığı zamana kadar gidiyor - Farnsworth'u öldürmeden önce. Savcılık için çok sağlam bir kanıt olacak."

"Elimizde sağlam kanıtlardan ve canlı bir tanıktan başka bir şey yok."

"Yani bir noktada hastaneye gideceksiniz, morga değil."

"Mutlu Şükran Günleri."

"Çoğumuz için. Kiralamayı ayarlayan emlakçıyla da konuştum. Artık takip etmek yeterince kolay."

Roarke boş boş ana kata göz gezdirdi ve bu koşullar altında bile düzenin akışından, malzemelerin kullanımından memnuniyet duydu.

"Reinhold burayı daha dün kaptı ve halihazırda mevcut olan mobilyaları satın almak için gerekli düzenlemeleri yaptı."

"Modaya uygun ve pahalı. Ona uygun ve onu zaman ve zahmetten kurtardı."

"Mmm. Yani tarzı konusunda haklıymışsın, ama yine şanslıymış ki mobilyaları için alışveriş yapmak zorunda kalmayacağı bir yer bulmuş."

Eve'in dudakları keskin, acımasız bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Şans değişti ve ben onun işini tamamen bitirmek üzereyim. Elektronik cihazları McNab'la birlikte gönderiyorum -ve Feeney'i de, onu karısından, ailesinden ve izin gününden uzakta çağırmadığım için kıcı yandığı için. Her neyse. Sadece kayıt yapıp güvene alacaklar, sonra da kaçacaklar. Sanchez ve Carmichael Olay Yeri'yle birlikte çalışıp mühürleyip emniyete alacaklar, sonra onlar da serbest bırakılacak. Peabody benimle kaldı. Bugün Reinhold'la ilgilenmem gerekiyor. Şimdi. Yeterince sorunsuz giderse, akşam yemeğine evde olurum."

"Biz," diye düzeltti. "Ben seninleyim." "Ailen-"

"Siz önce benim ailemsiniz. Onlara haber vereceğim ve eğer makul bir zamanda dönmeyeceksek, biz olmadan başlayacaklar."

"Peki." Eğer çok uzun sürerse, onu dışarı iteceğini düşündü. Ama başlaması gerekiyordu. "Peabody! Hadi gidip Jerry ile biraz sohbet edelim."

"Sabırsızlanıyorum."

Roarke Merkez'e giderken o da strateji üzerinde çalışıyordu. Reinhold'un numarası artık ondaydı. Mira'nın profili, kendi gözlemleri, arkadaşları, iş arkadaşları ve amirleriyle yaptığı görüşmeler

-Onun ne olduğunu biliyordu ve nasıl düşündüğünü bildiğine inanıyordu.

"Sen iyi bir polissin, Peabody." "Ah, lanet olsun."

"Kötü polise tepki verecek - bahaneler uyduracak, bir çizgiyi tutturmaya çalışacak, orada cesaretini koruyabildiği sürece büyük bir adam olacak. Ve iyi polise yanıt verecek, bahaneler konusunda kendisine kolaylık sağlayacak birini görecektir. Dinamikleri, ritmi ya da bu itme-çekmenin nasıl zayıflattığını anlayacak kadar zeki değil."

Roarke dikiz aynasından Peabody'nin asık suratına bir bakış attı. "Bunun klasik olmasının bir nedeni var," diye hatırlattı ona. "Ve sen her zaman ne zaman yumuşak bir dokunuş yapacağını biliyorsun. Bu çok ustaca."

Peabody canlanınca Eve, Roarke'a doğru bir bakış attı. Uсталıktan bahsediyorum.

Garajda, olay yerinden getirdiği aksesuar kutusuna uzandı. Roarke onu kenara itip kutuyu kendisi kaldırdı.

"Bu işin nasıl gideceğini çok çabuk anlayacağım," dedi ona. "İşin uzayacağını, saatlerce süreceğini düşünürsem, sana işaret vereceğim ya da dışarı çıkıp sana söyleyeceğim. Bir anlaşma yapalım."

"Anlaşmaya bayılırım."

"İşler tıkanacaksa eve gider, hindi işini yaparsınız. Sonra geri gelirsin. İş bitirmeye yaklaştığımı düşündüğümde sana haber bile veririm. Teyzen misafir olması gerekirken kendini sorumlu hissetmemeli," diye ekledi Eve.

"Bu iyiydi." Asansörle yukarı çıktıklarında kutunun yerini değiştirdi. "Tamam o zaman, anlaştık."

Bundan memnun olan Eve asansörden indi. "Peabody kutuyu alır. Bana yetkili gözüyle bakacak. Benden korkacak ve ben de bundan emin olacağım. O bir korkak ve korku onu kıracak. Önce beni itmeye çalışacak, sonra da sana başvuracak," dedi Peabody'ye. "Onun yaşına yakınsın, birincil otorite figürü değilsin ve bir noktaya kadar sempatik olacaksın. Ona ilk ismiyle hitap et. Bu senin için bağlantı, benim içinse saygı eksikliği."

"Anladım. Görüşme A'da."

"O zaman ben Gözlem'de olacağım," dedi Roarke. "İkinize de iyi şanslar."

"Şu anda elimizde sadece bu var." Eve yolu gösterdi.

İçeri girerken söylediği gibi, Mülakat'a alınmış ama kelepçelenmemişti; kelepçeler onun korkulacak bir şey olduğunu gösteriyordu. Onu nezaretten çıkarıp yukarı getiren üniformalılar tek kelime etmemişti. Soru sormamışlar, cevap vermemişlerdi.

Şimdi kutuda tek başına oturuyordu, ışıklar sonuna kadar açıktı ve terliyordu, içeri girdiğinde fark etti. Üst dudağında, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Reinhold, Jerald ile görüşmeye giriyorlar." Bir şey okudu

otururken bir dizi dava dosyasını inceledi. "Reinhold, Jerald, haklarınız konusunda kayıtlara geçecek şekilde bilgilendirildiniz. Bu konulardaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Seninle konuşmak istemiyorum."

"Bu sizin haklarınızdan biri. Bu hakkı ve Gözden Geçirilmiş Miranda'da size verilen hak ve yükümlülükleri anlıyor musunuz?"

Başını başka yöne çevirdi, huysuz bir çocuk gibi yan duvara baktı.

"Peki, tamam. Peabody, onun kafese geri götürülmesini ayarla."

"Oraya geri dönmeyeceğim!" Eve ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Tamam, tamam! Tanrım, evet, aptal hakları falan anlıyorum."

"Güzel." Geri geldi, tekrar oturdu. "Bu işi çabuk ve kolay halledebiliriz, Jerry. Yani, Tanrı aşkına, seni Joe'yla bastık. Ona bir numara yapmıştın."

"Benim özel mülküne girdiniz. Bu benim haklarımı ihlal etmektir. Haklarımı ihlal ettiğinizde bulduğunuz hiçbir şeyi kullanamazsınız."

"Ciddi misin?" Geri çekildi ve güldü. "Savunman bu mu? Eğer kurgusal suç programları izleyeceksen, en azından dikkatini vermelisin. Hiç olası sebep diye bir şey duydun mu Jerry? Ya da usulüne uygun arama emri? Bir kişiyi iradesi dışında kaçırdın ve alıkoydun, ona ciddi bedensel zarar verdin. Söz konusu kişiye saldırdınız, darp, kasten yaralama, ölümcül saldırı ve benzeri suçlar işlediniz ve bu kişiyi öldürmeyi planladınız, sonra onu parçalara ayırdınız ve ondan kurtuldunuz."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız!"

"Hepsini kanıtlayabilirim. İlk bölümle başlayalım. Joseph Klein'ı kaçırdınız."

"Yapmadım!" Parmağını ona iki kez saplarken sesi biraz çatladı. "Beni görmeye geldi. Kendi başına evime girdi. Ve ben sadece dalga geçiyordum, sadece ona takılıyordum."

"Buna böyle mi diyorsunuz? Beyzbol sopasıyla kafasına vurmak, dişlerini, elmacık kemiklerini, çenesini kırmak, meşaleyle yakmak, kesmek. Bu sadece onunla uğraşmak mı?"

"O benimle uğraştı; ben de onunla uğraştım. Bu kendini savunmaktır. O ..." Gözleri bir sağa bir sola kayıyordu. "Evime geldi ve beni tehdit etti. Ben de kendimi korudum."

"Sana kötü bir zaman yaşattı, yani onu sandalyeye bağladıktan sonra dövmek nefsi müdafaa mı oluyor? Sen bir aptalsın, Jerry."

"Ben aptal değilim!" Sert kırmızı renk yüzünü boyadı, sanki öfkesi gözeneklerinden pompalanması gerekiyormuş gibi boynuna doğru aktı. "Senden daha zekiyim, çoğu insandan daha zekiyim. Bunu kanıtladım."

"Nasıl?"

"Yapmam gerekeni yaptım. Almam gerekeni aldım." "Öz anneni elliden fazla kez bıçaklamakla başlayarak." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Gözlerini kaçırdı. tekrar. "Ben orada bile değildim. İçeri girdim ve onları buldum. Korkunçtu."

Elleriyle yüzünü kapattı.

"Eve geldiğinde aileni ölü bulduğunu mu söylüyorsun, Jerry?" Peabody ustaca bir kayma yaptı, sesinde sempatik bir korku vardı. "Tanrım."

"O..." Ellerini indirdi ve ilk kez Peabody'ye baktı. "Sana anlatamam bile. Kapıyı kimseye açmamaları konusunda onları uyarmıştım ama hiç dinlemediler. İçeri girdim ve hepsi... kan içindeydi."

Eve, "Beni rahat bırak," diye mırıldandı ama Peabody başını salladı.

"Hadi ama, Teğmen. Bunu merak ettik. Ne yaptın Jerry?"

"Tam olarak bilmiyorum. Her şey kafamda deli gibi dönüyor. Sadece çıldırdım. Sanırım bayıldım ya da bir tür, bilmiyorum, nöbet falan geçirdim."

"Yani sonrasında ne yaptığınızı hatırlamıyorsunuz. Onları tam olarak ne zaman buldun?"

"Ah, sanırım Cuma gecesi geç saatlerde. İçeri girdim ve-" "Nerelerdeydin?"

"Buralarda. Her neyse, hiçbir şey mantıklı gelmiyor, anlıyor musun?"

"Sattığın saati çalacak kadar uzun süre nöbetten çıktın mı? Ailenin birikimlerini kendi açtığın hesaplara aktaracak kadar?"

Eve'in sorusu onu kendine getirdi. "Onlar öldüğünden beri benimdi. Başka ne yapacağımı bilemedim. Korkmuştum ve doğru düzgün düşünemiyordum. Sen bir de eve gelip aileni ölü bulmayı dene, nasıl davranacağını gör."

Peabody nazikçe, "Korkunç bir şey olmalı ama... Polisi aramalıydın, Jerry," dedi.

"Biliyorum. Bunu şimdi biliyorum ama o zaman doğru düşünemiyordum."

"Dairede ne kadar nakit ve değerli eşya varsa alacak kadar dürüst. Pazartesi sabahı havale ettiğiniz parayı çekecek kadar da." diye belirtti Eve. "Yüksek fiyatlı bir otel süiti ayırtmak ve Cumartesi ve Pazar geceleri doyurucu yemekler yemek için."

"Bu bir suç değil." Ama dudağındaki teri sildi. "Geçinmek için biraz paraya ihtiyacım vardı, değil mi? Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, sonra siz polislerin peşimde olduğunu gördüm ve bunu çözmek için zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden-"

"Yani Lori Nuccio'nun dairesine gittiniz, sizi terk ettikten sonra ona geri vermediğiniz anahtarı kullandınız ve ona işkence edip öldürdünüz."

"Ben terk etmedim! Ve o beni terk etmedi, ben onu terk ettim. Benim için yürümüyordu, bu yüzden onu terk ettim ve onunla kalmam, ona bir şans daha vermem için bana yalvardı. Sonra, nasıl öldüğünü duyduğumda anladım. Ailemi öldüren aynı kişi Lori'yi de öldürmüştü."

"İşte buna katılıyorum."

"Ama Bayan Farnsworth," diye söze başladı Peabody, Reinhold'a endişeli bir bakış attı.

"O da!" Konusunu kaptığı gibi koşarken yüzünde heyecan vardı. "Aynı kişi yaptı, benimle dalga geçmeye çalışıyordu. Her şey benimle uğraşmak içindi, böylece siz polisler peşime düşecektiniz - belki de masumiyetimi kanıtlayamadan beni öldürecektiniz. Joe."

Eve onun kafasının üzerinde metaforik bir ampulün yandığını gördü.

"Bunu yapanın Joe olması gerektiğini biliyordum. O delidir, herkes size söyler ve beni gerçekten kıskanıyordu. Bu yüzden onu yeni evime getirttim, bu yüzden onunla uğraşıyordum. Onu size teslim edebilmek için itiraf etmesini sağlamam gerekiyordu."

"Vay canına." Peabody hissettiği mutlak tiksintiyi göstermek yerine şaşırmış ve etkilenmiş görünmeyi umuyordu. "Yani Joe annenle babanı, Lori'yi ve Bayan Farnsworth'ü sana kızdığını, seni kıskandığını için mi öldürdü?"

"Evet. Lori'ye birkaç kez asılmış - bana söyledi - ve Lori onu başından savmış. Bu yüzden de çok kızgındı. Bana Vegas hakkında atıp tuttu, içki ismarlamaya devam etti, böylece ben de biraz, bilirsiniz, bozuldum, sonra beni tüm o parayla bahse girmeye zorladı. Bütün o parayı kaybetmeme neden oldu. Bayan Farnsworth'e karşı bir şey hissetmediğimi biliyordu, bana çok şey öğretmişti. Ama benimle alay etti, ben de onu bir sürtük gibi gösterdim. Yüzünü kurtarmak için. Sonra da gidip onu öldürdü, böylece suçu benim üzerime atabilecekti."

"Bu çok ciddi, Jerry."

"Biliyorum, değil mi?" Samimiyet göstermeye çalışarak başını aşağı yukarı salladı. "O bir deli, sanırım. Ama bunu itiraf etmeye hazırdı. Bana bir kısmını anlattı ama henüz kayıt cihazını açmamıştım. Annemin onu içeri aldığını, ona bir sandviç hazırlayacağını -böyle şeyler yapardı- ve bıçağı alıp annemi bıçakladığını söyledi."

Elleriyle yüzünü tekrar kapattı. "Annem." "Hay Allah. Baban neredeydi? Joe söyledi mi?"

"Sopayı odamdan nasıl aldığını ve babam eve gelene kadar saklanıp beklediğini anlattı. Sonra onu dövmüş, dövmüş. Ve onları orada öylece bırakmış."

"Çok komik," dedi Eve, "bir kez bile güvenlikte görünmeden binaya girip çıkması."

Reinhold'un gözleri tekrar kayarken, "Tüh," diye düşündü. "Ah, bazen bu şeyler doğru çalışmıyor. Kapıcının tamir etmesi gerekiyor ama yapmıyor. Tembelin teki."

"Yani kapıdaki güvenlik sihirli bir şekilde Perşembe gecesini geç saatlerde içeri girdiğinizi ve Cumartesi gecesine kadar valizlerinizi alıp çıkmadığınızı gösteriyor. Ayrıca sihirli bir şekilde Joe'nun binaya girip çıktığını da göstermiyor."

"Olabilir."

Peabody şüpheyle, "En azından kapıcıya sorabiliriz," dedi.

"Sadece yalan söyleyecek."

"Yalancılar hakkında her şeyi biliyorsun," dedi Eve. "Sana bir soru sormama izin ver. Beni biraz rahatsız eden bir soru. O gösterişli daireyi kiralamak için sahte kimliği ve parayı nereden buldun?"

"Vegas'ta çocuklara söylemediğim bir miktar para kazandım. Ve barda tanıştığım bir adama kimlik için ödeme yaptım."

"Hangi adam, hangi bar, ne kadar?" Eve soruları sıraladı.

"Bilmediğim bir adam. Sadece bir bar. Belki bin dolar. Yaklaşık beş yüz dolar sanırım."

"Saçmalık, saçmalık, saçmalık." Eve öne, onun alanına doğru itti, o da geri çekildi.

"Vegas'ta kışını kaybettin. Bir barda sahte kimlik konusunda uzman biriyle karşılaşmadın ve beş yüz dolara veritabanıyla birlikte bir tane almadığına emin olabilirsin. Seni yalancı pislik. Bayan Farnsworth'a işkence ettikten ve onu öldürdükten sonra çaldığın bilgisayarlar elimizde. Droidine takas dükkanına götürttüğün bilgisayarlar. Veriler üzerlerinde."

"Silinmişlerdi. Temizlenmişler!" Adam sinirlenerek ona doğru eğildi ve yüzünü onun yüzüne doğru itti. "Yalancı olan sensin."

"Silindiklerini nereden biliyorsun Jerry?"

"I ..." Geri çekilerek dilini dudaklarında gezdirdi. "Sadece düşündüm. Joe aptal değil. Önce onları silerdi."

"Bilgisayar Bilimleri'nde Bayan Farnsworth'e daha fazla dikkat etmeliydin, Jerry. Doğru teknisyenler ve doğru ekipmanla -ki inan bana NYPSD'de ikisi de var- neredeyse her şeyi bulabilirsin. Kimliğin onun bilgisayarından çıktı."

"Tamam, tamam. Başını belaya sokmak istemedim." "O öldü, Jerry."

"Onun... ünü. Benim için kimliği ve diğer şeyleri hazırladı. Ona gittim, her şeyi anlattım, o da bana yardım etti. Joe onu bu yüzden öldürdü. Ben gittikten sonra."

"Ama sen gittiğinde o ölmüştü Jerry, yeni çantayı ve onun bavulunu taşıyarak gittiğinde ve kliniğe taksiyle gittiğinde çünkü ayağını kırmayı başarmıştı."

"O ben değildim. Joe'ydu. Hepsi Joe'ydu." Ağlamaya başladı, dehşet ve kendine acıma gözyaşları. "Ben hiçbir şey yapmadım. Düş yakamdan. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Tanıklarımız var. Seni takip ettik, seni aptal herif. Saç rengini, göz rengini, bronzlaştırıcıyı nereden aldığını biliyoruz." Tekrar ayağa kalktı. "Ve bunlar." Mühürlü kanıtları masanın üzerine bırakmaya başladı. "Bant, ip, bıçak. Joe'yu parçalara ayırmak için kullanmayı planladığın bu testere, ceset parçalarını atmak için kullandığın bu torbalar."

"Ben yapmadım! Ben almadım! O şeyi droid satın aldı."

"Bir kısmı, senin emrinle. Bayan Farnsworth'un droidi. Bir de bu var."

Eve, içinde Lori Nuccio'nun saç tutamının bulunduğu kanıt torbasını çıkardı. "Lori'nin saçını nasıl aldın, Jerry?"

"Bunu bana o verdi. Aşk simgesi gibi bir şey."

"Gerçekten mi? Onu öldürmeden önce saçını kesen kişi saçını almışken bunu nasıl yapabildi? O öğleden sonra saçını boyatmış, Jerry. Bu renk."

"Bu... Ben karıştırdım. Beni karıştırıyorsun. Joe'nun yanında vardı. Yanında getirmişti. Lori'yi öldürdüğünü kanıtlamak için bana gösterdi."

"Lori'yi öldürdün ve bundan kurtuldun. Giydiğin boxer'ı onun banyosunda bıraktın, seni sik kafalı."

"Onları Joe yerleştirdi. Bana o söyledi."

Eve arkasına yaslandı. "Uçamayacaksın, Jerry. Yerden bile kalkamayacak. Her şeyin ötesinde, Bayan Farnsworth ölüm döşeğindeyken bilgisayarına bir de ifade bıraktı. Sen onu terörize ederken, aptal burnunun dibinde kodlanmış. Adın, Jerry ve seni paketlemek için ihtiyacımız olan her şey."

"Bu bir yalan! O yapmadı."

"Gerçekten de öyle, Jerry." Peabody sessizce konuştu ve ses tonuna elinden geldiğince sempati k a t m a y a ç a l ı ş t ı . "Her şey orada." "Bunu benden öç almak için yaptı, hepsi bu. O her zaman

benim için."

"O zaman neden sana kimlik yaptı? Neden sana yardım etti?"

"Ben... sen benim kafamı karıştırıyorsun. Beni bilerek karıştırıyorsun. Ben bir avukat istiyorum. Bir avukat istiyorum ve seninle konuşmuyorum."

"Bu senin hakkın." Eve kanıtları tekrar kutulamaya başladı. "Peabody, onu nezarethaneye geri götür."

"Oraya geri dönmeyeceğim." Bağırarak, kendini sabitlemek istercesine masanın kenarını kavradı. "Hemen bir avukat istiyorum. Bir sürü param var. En iyi avukatı tutabilirim ve o seni pişman eder."

"Senin hiç paran yok, Jerry," diye düzeltti Eve.

"Benim milyonlarım var!"

İç çekti. "Jerry, Jerry, seni moron. Para çeşitli suçlar işlenirken çalındı. Hiçbiri senin değil."

"Ailemin sahip olduğu her şey benimdir. Kanun böyle." "Eğer onları öldürdüysen değil."

"Bu konuda haklı, Jerry. O paranın hiçbirini kullanamazsın." Peabody de ayağa kalktı. "Kamu Savunucusu'nun ofisine haber vereceğim. Tatil nedeniyle birini atamaları Pazartesi'yi bulabilir."

"Pazartesiye kadar beklemeyeceğim."

"Eğer bir avukat istiyorsanız." Eve omuz silkti. "Sana bir avukat bulmak biraz zaman alabilir."

"Şimdi bir tane istiyorum!" Gözleri çılgına döndü, tükürükler uçuştı. "Paramı bir avukat tutmak için kullanmak istiyorum, seni kaltak."

"Zor iş, Jerry. Hakkın olduğu üzere sana bir kamu avukatı bulmak için çalışacağız."

"Sakin buradan çıkıp gitme! Buraya geri gel, seni aptal sürtük. Hemen buraya geri dön."

"Hakkınızı kullandınız ve bir avukat talep ettiniz. Temsil edilene kadar bu görüşme bitmiştir. Kapiya bakar mısın, Peabody?"

"Bir avuç avukatı siktir et. Avukat istemiyorum. Buraya geri dönmeni istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Dışarıdan bakıldığında bir göl kadar sakin olan Eve ona döndü. "Şu anda temsil hakkınızdan feragat ediyor musunuz?"

"Siktir git, evet. Sana söylüyorum, Joe hepsini öldürdü ve sen bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun. Senden daha zeki olduğum için kızgınsın."

"Ah evet, benden daha zeki olsaydın, kızacağıma söz verebilirim." Eve kutuyu yere bırakıp tekrar oturdu. "İşte küçük bir sorun daha" -Roarke buna ne demişti? Joe annenin, babanın, eski karının ve Bayan Farnsworth'un ölüm saatinde başka yerde olduğunu kanıtladı. Bunları kontrol etmediğimizi mi sanıyorsun, Jerry?"

"Yalan söylüyor. Yalan söylüyorsun. Başka bir polis istiyorum."

"Bu senin haklarından biri değil. Onları sen öldürdün Jerry, her birini. Hoşuna gitti. Hayatta eksik olan şeyi buldun, değil mi? Ve bunu yaparak zengin oldun, istediğin her şeye, hak ettiğin her şeye sahip oldun. Seninle uğraşan tüm o pislikler? Onları geri aldın. Ve bu işte iyiydin. Mükemmeldin."

"Çok haklısın!"

"Annene o bıçağı saplarken aklına geldi, değil mi?"

Eve gözlerini onunkilerden ayırmadı, ses tonunu sessiz ve yumuşak tuttu. Öv ve tehdit et, diye düşündü. Hem övgü hem de tehditle hokkabazlık yap ve işin içine gerçekleri de kat.

"Senin canını sıkıyor. Bir iş bul, dışarı çık, kışını kaldır. Dırdırcı kaltak, yetti artık. Kimin canına tak etmez ki? Sen de bıçağı aldın, mutfakta sana sandviç hazırlıyordu ve

onu oydu. Ve o anda, aradığınızı bulduğunuzu anladınız."

"Peşimi bırakmıyordu. Beni kapı dışarı edeceklerdi. Sadece kovacaklardı. Ne yapmam gerekiyordu?"

Bir iş bul, diye düşündü Eve. "Yani onları sen öldürdün. Anneni bıçakla. Ve baban işten eve gelene kadar bekledin ve onu eski beyzbol sopanla öldüresiye dövdün."

"Nefsi müdafaaydı. Kendimi korumak zorundaydım, değil mi? Beni delirttiler. Bu onların hatası. Kendimi korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Yapman gerekeni yaptın," dedi Eve başını sallayarak. "Sonra paralarını, değerli eşyalarını aldın. Cuma gecesinden Cumartesi gecesine kadar cesetleriyle birlikte dairede kaldınız."

"Sonsuza kadar orada kalamazdım, değil mi?"

"Doğru. Tabii ki. Ama hesaplarla ilgili tüm transferi yapmak, sahip oldukları tüm parayı bulmak, kendi hesaplarınızı açmak, parayı onların şifrelerini kullanarak havale etmek için biraz zamana ihtiyacınız vardı."

"Benim param," diye hatırlattı ona. "Ailem, benim mirasım. Bana borçluydular."

"Oldukça zekiceydi," dedi Peabody ve ses tonuna biraz hayranlık kattı. "Demek istediğim, parayı transfer etme şeklin, sonra Pazartesi günü çok hızlı bir şekilde geri çekmen, o güzel otelde bir sonraki hamleni düşünerek biraz zaman geçirmen."

"İnsanlar beni küçümsüyor. Bu onların sorunu. Bunu anladım ve her şeyi doğru yaptım. Ekranın her yerinde ismim ve yüzüm vardı ama beni bulamadınız. Benim yeteneklerim var."

"Ve bu becerilerini Pazartesi gecesini Lori'de kullandın."

"O kaltak bana saygı duymadı. Yine dırdır, dırdır, dırdır. O beni küçük düşürdü, ben de onu küçük düşürdüm. Bunu hak etti."

"Onu soydular, saçını kestiler," dedi Eve. "Yeni eşyalarını yırttı. Onu boğarken zevk aldın, değil mi Jerry? Senin bu yeteneklerin çok güçlü. Gücünü buldun."

"Sahip olduklarımın en iyisiydi ve bunu kendim yaptım. Başına geleni hak etti. Nefsi müdafaaydı," diye tekrarladı parmağını masaya vurarak. "Hepsi bu. Kendimi korumak zorundaydım. Bu benim hakkım."

"Bayan Farnsworth kendini nasıl savundu?" Eve merak etti.

"Hayatımı mahvetti. Notlarımla oynadı, böylece

Sanki sınıfta kalmışım ve bütün bir yazı bunu telafi ederek geçirmek zorunda kalmışım gibi. Kendi arkadaşlarım benimle dalga geçti. Bana hayatımı geri vermesini sağladım, hepsi bu. Bana yeni bir hayat vermesini sağladım. Bu adil."

"Ona saldırdınız, ip ve bantla bağladınız, yeni verilerinizi ve kimliğinizi, kredi kartlarınızı oluşturmaya zorladınız, parasını, mülkünü

sen."

"Bana borçluydu. Hepsi bana borçluydu. Hepsi benim bir hiç olduğumu düşünüyordu. Ben onları bir hiç yaptım. Bu adil," diye tekrarladı. "Kendi başımın çaresine bakmaya hakkım var."

Eve Peabody'ye baktı.

Peabody, "Her şeyi doğru anladığımızdan emin olmama izin ver Jerry," dedi. "Anneni, babanı, Lori Nuccio'yu ve Bayan Edie Farnsworth'u öldürdün, Joe Klein'ı kaçırdın, saldırdın, işkence ettin ve öldürmeyi planladın çünkü sana borçluydular - hayatının mahvolmasında rol oynadılar. Yani hayatlarını almak adildi. Paralarını ve mallarını almak da adildi."

"Bu doğru. Kesinlikle doğru." Özetlemeden memnun, Peabody'ye keskin bir baş selamı verdi. "Hepsi bana kazık attı, ben de onlara daha büyük kazık attım. Dairemi gördünüz mü? Artık ben buyum. Ve para konusunda yanıldığınızın ortaya çıkacağını çok iyi biliyorum. Para benim. Benim adıma, benim hesaplarımda. Sahiplik bir şeyin yarısından fazlasıdır. Bunu bir yerde duymuştum. Para benim elimde, o yüzden bana iyi bir avukat bulsanız iyi olur, yoksa sizi dava ederim. Kendimi savundum ve o hücreye geri dönmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsınız."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini dışarı çıkarmıştı. Cesaret isteyen bir çocuk gibi.

"Oh, Jerry, Jerry, seni ikna ettiğim için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Eve mutlu bir iç çekiş ve kocaman bir gülümsemeye izin verdi. "Kalbim bu an için nasıl da şükranla çarpıyor. Cinayetden içeri giriyorsun, seni pislik. Bir ikinci derece, üç birinci derece, bir kasıtlı saldırı, artı tüm ilgili suçlamalar. Sadece o hücreye geri dönmeyeceksin, Jerry. Küçük, aptal, sefil hayatının geri kalanını bir kafeste yaşayacaksın."

"Gitmeyeceğim! Hapse girmeyeceğim."

Ayağa fırlamasına, kapıya doğru koşmasına izin verdi ve ona çelme takmak için ayağını uzattı. Ve evet, kayarak yüz üstü düştüğünde biraz kalp şarkısı vardı.

"Hayır, hapse girmeyeceksin," diye kabul etti ve adam parası için hıçkırı hıçkırı ağlayıp kendine acırken onu zapt etmek için kendini zor tuttu. "Buna hapishane deniyor. Ve bahse girerim senin gibi küçük korkakları öğle yemeği niyetine yedikleri, gezegen dışı, iğrenç, kıcına tekme basan bir hapishane olacak."

Peabody, Eve'in Reinhold'u ayağa kaldırmasına yardım ederken, "Onu Rezervasyon'a götüreceğim," dedi.

"Hayır. Onu birkaç şanssız üniformalıya vereceğiz. Gidip kendimize güzel bir hindi yemeği yiyeceğiz."

"Yaşasın!"

Birlikte, hıçkırarak ağlayan Reinhold'u kutudan çıkarıp hayatının geri kalanına sürüklediler.

EPILOG

UĞRAŞILMASI GEREKEN BAZI KAĞIT İŞLERİ, YAPILMASI GEREKEN BAZI KONULAR VARDI-

Prosedür böyleydi ama Eve eve makul bir zamanda geldiklerini düşündü.

Şükran Günü'nü berbat etmemiştir.

"Şampanya," diye buyurdu Roarke. "İkiniz için de. Görüşme'de olağanüstü takım çalışması."

"Şampanya?" Peabody dışarı çıkmadan önce bir koltuk dansı yaptı. "Oh oğlum, oh oğlum!"

"Güzel bir gün," diye karar verdi Eve. Ve hastanede Puşt Joe ile konuşmak için bir sonraki günü bekleyebilirdi.

Evin içine, seslerden ve müzikten oluşan bir duvara, yanan elma odunu, titreyen mumlar, çiçekler ve yemek kokularının içine adım attı.

Aileye, diye düşündü.

Oturma odasının etrafına yayılmışlar ve müzik aletlerini çıkarmışlardı. Bazıları dans ediyordu -bunlara seks kulübü sahibi dev Crack'in dövmeleri ve tüyleriyle dans ettiğini büyük bir şaşkınlıkla gördü. Kalçasında taşıdığı küçük kızın İrlanda beyazı teni abanoz rengine karşı parlıyordu.

Mavis'in küçük Bella'sı McNab'in ellerine yapıştı ve ayaklarını dans eder gibi yere vurdu.

Clare'deki aile çiftliğine yaptığı ziyaretten hatırladığı kadarıyla buna ceili diyorlardı. Bir Amerikan bayramına biraz İrlandalı kattıklarını düşündü.

Tam oturdu.

Kız kaçamadan -hatta kaçmayı düşünemeden- içlerinden biri (amca, kuzen değil) vızıldayarak yanından geçti ve onu kaptığı gibi fırtınanın içine savurdu.

"Hayır, uh-uh" demeyi başardı ama adam onu ayaklarından çekip aldı ve daireler çizerek döndürdü.

Güldü, sonra adam onu tekrar yere bıraktığında biraz sendeledi ve müzik coşkulu bir alkışla sona erdi.

Gürültü bitmek bilmedi. Milyonlarca soru ve yorum patladı ve ona bir medya konferansını düşündürdü.

"Sakin olun," diye emretti Sinead. "Hepiniz onları boğuyorsunuz. İlan bize adamınızı yakaladığınızı söyledi," diye ekledi. "Ve dünyada her şey yolunda."

"Şimdilik."

"Şimdi yeterince iyi ve güzel. Gördüğünüz gibi siz eve dönene kadar kendimizi eğlendiriyorduk."

"Bunun seni durdurmasına izin verme." Roarke'ın uzattığı şampanya kadehini aldı. "Çok hızlı oldu."

"Zaten dışarıdaydı ve açıldı."

Nadine yanlarına geldi ve Eve'e hiç beklenmedik bir şekilde sarıldı. "Onları seviyorum," diye mırıldandı Eve'in kulağına. "Hepsini seviyorum ve onlarla evlenmek istiyorum."

"Ne kadar içtin?"

"Tam kararında. Tanrım, çok eğlenceliler! Sen şanslı bir kadınsın, Dallas."

"Kendimi oldukça şanslı hissediyorum."

"Çok iyi vakit geçiriyorum." Arkasına yaslanan Nadine şampanya kadehini kaldırıp kadeh kaldırdı. "Ve şimdi Roarke ve seninle birlikte özel bir röportaj yapacağım."

"Hayır, değilsin."

"Ama ben öyleyim." Nadine'in kurnaz yeşil gözlerinde eğlence ve şefkat dans ediyordu. "Turtayı yemeden önce seni kabul edecek kadar sarhoş edeceğim."

"Sana iyi şanslar."

"Ben de kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Morris saksafon çalacak. Saksafon çaldığında onunla evlenmek istiyorum."

Amcalardan biri iç burkan bir melodiyle şarkı söyledi ve odanın yarısı gözyaşı döktü. Eve hoşlarına gittiğini düşündü.

Mavis onu sıkmak için zıpladı, sonra Charles. Herkesin sarılmaya ihtiyacı var gibiydi.

"O ismi ve bağlantıyı senin için aldım," dedi Charles ona. "Görünüşe göre ihtiyacın yokmuş."

"İyi ki yapmamışım."

Geri adım atmaya başladı. Silah kayışını çıkarıp yukarıda emniyete alması gerekiyordu. Ama aşağı bakınca Sean ve Nixie'nin kendisine baktığını gördü.

"Ne?"

"Kötü adamı yakaladınız," dedi Sean.

"Evet, onu yakaladık."

"Önce ona iyi bir tane vurdun mu?"

Vahşi küçük herif, diye düşündü. Onun bu yönünü seviyordu. "Hayır. Sadece onu yere serdim. İki kere."

"Bu da bir şeydir o zaman."

"O insanları öldürdü," dedi

Nixie. "Bu doğru."

"Artık yapmayacak." "Hayır, yapmayacak."

Başını salladı, gülümsedi. "Sana bir sürprizim var." "Öyle mi? Ver bakalım."

Elizabeth'e koştu ve altın kağıda sarılı ince bir dikdörtgen aldı.

Hediyeler ona hep garip gelirdi, bu yüzden Eve kağıtları yırtıp attı.

-Bir yarayı sarar gibi, hızlıca halletmek için. Ve çerçevelenmiş bir resmine baktı.

Ayakta durdu, gözleri sertti, silahını çekmişti, paltosu dalgalanıyordu. Roarke'ın klasik çizgi romanlarından birindeki bir illüstrasyonu andırdığını düşündü ve aynı derecede soğuktu.

"Ben çizdim ama Richard yardım etti." "Biraz," diye onayladı.

"Çok," diye fısıldadı Nixie.

"Bu harika. Gerçekten harika. Harika görünüyorum."

Nixie kıkırdadı ve bakışlarını evlat edinen ailesine doğru kaydırды. "Bu bir ödev. Terapistim bu Şükran Günü'nde en çok minnettar olduğum kişinin resmini yapmamı söyledi. Bunun hakkında çok düşündüm. Çünkü ben gerçekten

Elizabeth, Richard ve Kevin için minnettarım ama sen olmasaydın onlar için minnettar olamazdım. Arkasına bir kompozisyon yazdım. Ödevin ve hediyeğin bir parçası."

"Oh." Eve kağıdı çevirdi ve iki taraflı bir çerçeve olduğunu gördü. Özenle yazılmış yazılara göz gezdirirken boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Okur musun?" Sinead sordu ve Eve başını kaldırıp baktığında hareketin durduğunu ve herkesin onu beklediğini gördü. "Bize okur musun Eve?"

"I ..."

"Bunu neden ben yapmıyorum?" Anlayışla karşılayan Roarke çerçeveyi aldı.

Bu Şükran Günü'nde en çok minnettar olduğum kişi Teğmen Eve Dallas. Korktuğumda ve üzgün olduğumda beni güvende tuttu. Beni Roarke, Summerset ve Galahad ile birlikte evine götürdü, böylece kimse bana zarar veremedi, ailemi ve arkadaşımı öldüren kötü insanlar bile.

Bana gerçeği söyledi. Bana kötü insanları bulup cezalandırılmalarını sağlayacağına söz verdi. Roarke da bunu yapana kadar asla durmayacağını söyledi. O da bana gerçeği söyledi.

Richard, Elizabeth ve Kevin'i bulmama yardım etti. Onlar benim annem, babam ve kardeşim değiller. Ama onlar artık benim ailem ve onları sevmenin sorun olmadığını biliyorum. Bu annemi, babamı ve kardeşimi sevmediğim anlamına gelmiyor. Dallas bana bebekmişim gibi davranmadı. Bana hayatta kalan biri olduğumu ve bunun önemli olduğunu söyledi. Çok çalıştı, hatta yaralandı ama kötü insanları buldu ve cezalandırıldıklarından eminim.

Bana doğruyu söyledi. Sözünü tuttu. Bu yüzden bu Şükran Günü'nde en çok minnettar olduğum kişi o. Nixie Swisher.

"Aferin, Nixie." Roarke eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Aferin."

"İyi mi?" diye sordu Eve.

"Gerçekten çok iyi," diye başardı Eve. "Ben... ah. Bunu Central'daki ofisime koyacağım. Bana doğruyu söylememi ve verdiğim sözleri tutmamı hatırlatacak."

"Gerçekten mi?"

"Öyle dedim, değil mi?"

Nixie kollarını Eve'in beline doladı, sonra da Elizabeth'in yanına koştu. "Hoşuna gitti."

"Evet, öyle yaptı." Elizabeth Eve'e sulu bir gülümseme gönderdikten sonra yüzünü Nixie'nin saçlarına bastırdı.

"Çok güzeldi, kesinlikle çok güzeldi." Sinead ayağa kalktı. "Ve bizi ziyafetimize götürmek için mükemmel bir yol olduğunu düşünüyorum. Hadi harekete geçelim. Bu kadar kişiyle sadece yerleşmek bile bir saat sürer."

"İzin verirsiniz?" Summerset Sinead'e kolunu uzattı ve Roarke'a başıyla hafifçe selam verdikten sonra sürüyü dışarı çıkardı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandı Eve.

Roarke onu kendine çekti ve başının tepesini öptü. "O güçlü, zarif bir kız," dedi. "Dünyanın yeniden düzelebileceğine inanmasına yardım ettin."

"Her şeyini kaybetti ve ona bir bakın. Yüreği ve evet, zarafeti ve lanet olası bir omurgası var. Sonra Reinhold'a bakıyorsun. Ve nedenini merak ediyorsunuz. Cevabını asla bulamazsınız ama merak edersiniz."

Daha kararlı bir şekilde geri çekildi. "Ama Sinead haklı. Şu anda iyi ve güzel olmak yeterli. Elindeyken buna tutunsan iyi olur."

"Ve biliyoruz."

"Var. Hadi gidip kendimizi yiyelim."

"Ben varım."

Bir an yürüyüp çerçeveyi, eskiz tarafı dışarıda kalacak şekilde elma odunu ateşinin üzerindeki şöminenin üzerine, titreyen mumların arasına koydu.

"Harika görünüyorum."

"Sevgili Eve, sen bir harikasın."

"Haksız değilsin."

Onun elini tuttu, ailesine, arkadaşlarına ve ziyafete katılmak için onunla birlikte gitti. Ve şimdi için minnettardı.

Bir sonraki davalarında Eve ve Roarke'u
kaçırmayın

ÖLÜMÜN İÇİNDE GİZLENMİŞ

Açtığı duvarla bir adım gerisindeki duvar arasında kalın plastiğe sarılmış iki paket duruyordu. Ama ne olduklarını yeterince net görebiliyordu. Roarke ceketini Nina'nın gevşek parmaklarından aldı, cebinden 'link'ini çıkardı. "Eve," dedi Nina'nın yüzü ekrana geldiğinde. "Görünüşe göre bir polise ihtiyacım var.

Milyarder Roarke'ın yeni arazisindeki çalışmaları denetlemesinde olağandışı bir şey yoktur - ancak yıkılacak ilk duvara törenle bir yumruk attığında, bir kızın cesedini ortaya çıkarır. Ve sonra bir başkası - aslında, sahte bir duvarın arkasına gizlenmiş on iki ölü kız.

Roarke'ın şansına, şehirdeki en iyi polis teğmeniyle evlidir. Eve Dallas katili bulmaya karardır - özellikle de binanın eskiden suçlu gençler için bir sığınak olduğunu keşfettiğinde ve genç bir kaçak olarak geçmişiyse paralellik kurduğunda.

Kızların kimlikleri departmanın çatlak adli tıp ekibi tarafından yavaş yavaş çözülürken, Eve ve sadık yardımcısı Peabody şok edici gerçeğe daha da yaklaşırlar ...

Şubat 2013'te çıktı